

Rồi cũng khép những tháng ngày đơn độc

Contents

Rồi cũng khép những tháng ngày đơn độc	1
1. Mở Đầu	2
2. Chương 01	5
3. Chương 02	11
4. Chương 03	17
5. Chương 04	24
6. Chương 05	30
7. Chương 06	36
8. Chương 07	43
9. Chương 08 Phần 1	51
10. Chương 08 Phần 2	55
11. Chương 09 Phần 1	60
12. Chương 09 Phần 2	64
13. Chương 10	68
14. Chương 11	75
15. Chương 12	81
16. Chương 13	88
17. Chương 14	95
18. Chương 15	102
19. Chương 16	109
20. Chương 17	117
21. Chương 18	123
22. Chương 19 Phần 1	130
23. Chương 19 Phần 2	133
24. Chương 20	138
25. Chương 21	145
26. Chương 22	151
27. Chương 23	158
28. Chương 24	164
29. Chương 25 - Đoạn Kết	171

Rồi cũng khép những tháng ngày đơn độc

Giới thiệu

Trong tương lai gần Công tước Alexander Ridgely xứ Ashbourne không có ý định kết hôn, bởi đám

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/roi-cung-khep-nhung-thang-ngay-don-doc>

1. Mở Đầu

Trong tương lai gần Công tước Alexander Ridgely xứ Ashbourne không có ý định kết hôn, bởi đám phụ nữ đào mỏ làm anh khinh ghét. Cho tới khi một cô gái tóc đỏ người Mỹ lao ra trước cổ xe ngựa để cứu cháu anh. Cô có tất cả những gì Alex không bao giờ nghĩ có được ở phụ nữ - thông minh và hài hước, tự chủ và dũng cảm. Nhưng cô là một cô hầu bếp, và anh lại không biết đó chưa hẳn là sự thật...

Trong mùa vũ hội, Emma Dunster từ Mỹ tới có thể được vây quanh bởi vô số các anh chàng người Anh. Nhưng khi cô khoác lên mình trang phục hầu bếp lên ra ngoài, tất cả những gì cô muốn là được ném trái lần cuối cảm giác của một cô gái vô danh giữa London, trước khi ra mắt xã hội thượng lưu nơi đây...

Và rồi tình yêu đã nảy nở đúng lúc người ta ít mong đợi nhất, nỗi đam mê đã làm tan chảy cả những trái tim khó bảo nhất...

“Nét dịu dàng đủ sức làm mềm đi cái mãnh liệt của cuốn tiểu thuyết. Những ai còn say mê tiểu thuyết lịch sử thì không nên bỏ qua cuốn tiểu thuyết với nhân vật nữ chính thông minh tự chủ làm đối trọng với một chàng trai kiêu bạc ưu chiếm hữu.”

Amazon

Tặng mẹ tôi, người đã để tôi lười

đi khắp các hiệu sách.

Và tặng Paul, mặc dù anh ấy khẳng khái

đòi đặt tên cuốn sách là Lung linh trên cỏ.

Mở đầu

Boston, Massachusetts

Tháng Hai năm 1816

“Cha đuổi con đi à?”

Đôi mắt tím biếc của Emma Dunster đầy vẻ kinh ngạc và thất vọng.

“Đừng thăm thế,” cha cô đáp. “Tất nhiên cha không đuổi con rồi. Con chỉ đến London sống một năm với các em họ con thôi.”

“Nhưng con đến London rồi. Hai lần cơ.”

“Phải. Thì bây giờ con đã lớn hơn rồi.” Ông hắng giọng vài lần và thả lỏng người.

“Nhưng...”

“Cha không hiểu việc này thì có gì khó khăn nhỉ. Henry và Caroline yêu mến con như ruột thịt, và chính con cũng kể với cha là con quý Belle và Ned hơn bất kì người bạn nào của con ở Boston.”

“Nhưng họ vừa mới đến thăm chúng ta hai tháng. Chứ có phải gần đây con không gặp họ đâu.”

Ông John khoát tay. “Mai con sẽ phải cùng họ lên tàu quay lại Anh, thế thôi. Đến London đi Emma. Đi cho vui.”

Cô nheo mắt. “Cha đang định gả chồng cho con à?”

“Tất nhiên là không. Cha chỉ nghĩ rằng thay đổi không khí sẽ tốt cho con.”

“Con không đồng ý. Có hàng nghìn lý do khiến con nhất định không được rời Boston lúc này.”

“Thật à?”

“Vâng. Ví dụ, gia đình này. Ai sẽ quán xuyến công việc nếu con đi?”

Ông John mỉm cười khoan dung với con gái. “Emma, chúng ta sống trong một ngôi nhà có mười hai phòng. Không có nhiều việc phải quán xuyến. Cha tin chắc rằng chút việc cần thiết thì bà Mullins có thể làm được.”

“Vậy tất cả bạn bè của con thì sao? Con sẽ nhớ họ khủng khiếp. Mà Stephen Ramsay sẽ là người thất vọng nhất nếu con đi đột ngột như thế. Con nghĩ rằng còn chút xiu nữa anh ấy cầu hôn rồi.”

“Lạy Chúa, Emma. Con đâu có mấy may quan tâm đến cậu Ramsay trẻ tuổi ấy. Đừng khuấy động hi vọng của chàng trai tội nghiệp chỉ vì con không muốn đến London.”

“Nhưng con tưởng cha muốn chúng con cưới nhau. Cha anh ấy là bạn thân nhất của cha cơ mà.”

Ông John thở dài. “Khi con mười tuổi, cha có thể đã thích thú với ý nghĩ sẽ tác thành cho hai đứa trong tương lai. Nhưng ngay từ khi đó cha đã thấy rõ rằng con không hề hợp cậu ta. Một tuần là đủ để con khiến cậu ta phát điên.”

“Sự quan tâm của cha đến đứa con một của mình thật cảm động quá đi.” Emma lẩm bẩm.

“Và cậu ấy phải chịu đựng thái độ vô cảm của con,” ông John xuống giọng. “Giá như Stephen nhận thấy được việc này chẳng mang lại kết quả gì. Thế lại càng có thêm lý do để con rời khỏi thành phố. Nếu con cách xa cả một đại dương, thì cuối cùng cậu ấy có thể tìm kiếm một cô dâu khác.”

“Nhưng con thật sự thích Boston hơn.”

“Con tôn thờ nước Anh cơ mà,” ông John cự lại, giọng ông suýt thành ra cáu kỉnh. “Con đã không ngừng nói về tình yêu của con đối với đất nước ấy khi chúng ta đến đó lần trước.”

Emma nuốt nước bọt và lo lắng cắn môi dưới. “Thế còn công ty thì sao?” cô khẽ hỏi.

Ông John thở dài ngả người ra ghế. Cuối cùng đã rõ lý do khiến Emma không muốn rời Boston. “Emma, Công ty Vận tải Biển Dunster vẫn còn đó khi con trở về.”

“Nhưng con vẫn còn phải học hỏi nhiều thứ! Làm sao sau này con tiếp quản được công ty nếu con không học những gì có thể ngay từ lúc này?”

“Emma, cả con và cha đều biết rằng không còn ai đáng để cha giao lại công ty hơn con. Cha đã xây dựng công ty Dunster từ con số không, và Chúa biết rằng cha mong trao lại nó cho ruột thịt của mình. Nhưng chúng ta phải nhìn thẳng vào thực tế. Hầu hết khách hàng của chúng ta ngại làm việc với phụ nữ. Ngay cả công nhân cũng không muốn bị con ra lệnh. Cho dù con có mang họ Dunster.”

Emma nhắm mắt lại, cô biết rằng đó là sự thật và suýt bật khóc vì sự bất công này.

“Cha biết không có ai thích hợp để điều hành công ty Dunster hơn con,” cha cô nhẹ nhàng nói. “Nhưng điều đó không có nghĩa là mọi người khác đều đồng ý với cha. Việc này làm cha phần nộ, nhưng cha cũng phải chấp nhận thực tế là công ty sẽ đổ vỡ nếu con cứng đầu. Chúng ta sẽ mất hết hợp đồng.”

“Chỉ vì con là phụ nữ,” cô buồn rầu nói.

“Cha e rằng như vậy.”

“Một ngày nào đó con sẽ điều hành công ty này.” Đôi mắt màu tím của Emma trong trẻo và hoàn toàn nghiêm túc.

“Lạy Chúa, con gái ơi. Con không bỏ cuộc phải không?”

Emma cắn môi dưới và vẫn không chịu từ bỏ ý định.

Ông John thở dài. “Cha đã bao giờ kể con nghe về lần con bị cúm chưa?”

Emma lắc đầu, bối rối vì đề tài đột ngột thay đổi.

“Chuyện gì xảy ra ngay sau khi bệnh dịch cướp đi mẹ con. Con lên bốn tuổi, cha nghĩ thế. Một sinh linh nhỏ xíu.” Ông ngược lên nhìn đứa con duy nhất của mình, đôi mắt ông sáng lên vì trù mẩn và xúc động. “Khi còn bé vóc dáng con nhỏ nhắn, khi lớn lên con vẫn nhỏ người, nhưng lúc bé, con nhỏ đến mức cha tưởng con không đủ sức chống lại bệnh tật.”

Emma ngồi xuống, cô xúc động sâu sắc trước những lời ghen ngào của cha.

“Nhưng con đã qua khỏi,” ông bỗng nói. “Và sau đó cha nhận ra điều gì đã cứu sống con. Đơn giản là con quá búống bình nên không chịu chết.”

Emma không thể nén được nụ cười khê.

“Còn cha,” cha cô nói tiếp, “cha cũng quá búống bình nên không để con chết.” Ông ngồi thẳng vai lên, như để xua đi không khí ủy mị khi ấy. “Thực ra, cha có thể là người duy nhất trên trái đất này búống bình hơn con, con gái ạ, bởi vậy con nên chấp nhận số phận của mình đi.”

Emma rên rỉ. Đành phải chấp nhận thôi – không có cách nào thoát khỏi việc phải đi Anh. Không phải chuyến xuất ngoại đó chẳng khác nào hình phạt. Cô yêu mến hai em họ mình. Belle và Ned giống nhau như những người anh em ruột thịt mà cô không bao giờ có. Nhưng con người ta cũng phải nghĩ đến những việc nghiêm túc, và Emma không muốn lơ là quyết tâm mà cô tự đặt ra đối với công ty Dunster. Cô quay lại liếc nhìn cha. Ông vẫn ngồi sau bàn, khoanh tay, có vẻ không gì lay chuyển được. Emma thở dài, cô đành tạm thời nhượng bộ. “Thôi được ạ.” Cô nghĩ mình phải đi thu xếp hành lý vì cô sẽ lên đường vào ngày hôm sau trên một trong những con tàu của cha. “Nhưng con sẽ về đấy.”

“Chắc chắn là con sẽ về chứ. À Emma này!”

Cô quay lại.

“Đến đó thì cứ vui chơi cho thoải mái chút con nhé!”

Emma khê nở với cha nụ cười tinh quái nhất. “Cha không nghĩ con sẽ từ chối vui thú ở London chỉ vì con không muốn đến đó đấy chứ?”

“Tất nhiên là không rồi. Cha thật ngốc.”

Emma đặt tay lên tay nắm dịch nhẹ cánh cửa. “Một cô gái chỉ được thưởng thức mùa vũ hội của London một lần trong đời, con đoán thế. Cô ấy sẽ phải vui chơi cho dù không thuộc loại người thích giao du xã hội.”

“Thật tuyệt! Vậy anh đã thuyết phục được con bé rồi hả?” phu nhân Caroline, em gái của ông John bỗng đầu vào phòng thốt lên.

“Có ai bảo cô nghe lén là bất lịch sự chưa?” ông John khê nói.

“Vớ vẩn. Em đang đi xuống phòng khách thì nghe thấy Emma nói. Con bé hé cửa ra rồi mà.” Bà quay sang Emma. “Bây giờ chúng ta đã dàn xếp xong chuyện này, nhưng mà, cô nghe nói hôm nay con đắm vào mũi một tên trộm phải không?”

“Ôi, lại chuyện ấy,” Emma đỏ mặt nói.

“Chuyện gì thế?” ông John gặng hỏi.

“Con nhìn thấy có kẻ đang định ăn cắp ví của Ned. Cậu ấy và Belle cãi nhau chuyện gì đó, lúc nào họ chả cãi nhau, nên không biết mình bị ăn cắp.”

“Thế là con đâm nó à? Con chỉ cần kêu lên không được à?”

“Lạy Chúa, cha à. Kêu lên phỏng có ích gì chứ?”

“VẬY là con đâm nó một cú nhớ đời?”

Emma cắn môi dưới về bên lên. “Thực ra, con nghĩ mình đã làm nó vỡ mũi.”

Bà Caroline rên rỉ nghe rõ mồn một. “Emma,” bà nhẹ nhàng nói. “Con biết rằng cô rất muốn con đến London vào mùa vũ hội này chứ?”

“Con biết.” Caroline là người thân thiết nhất mà Emma coi như mẹ mình. Bà luôn muốn cô dành nhiều thời gian hơn ở Anh.

“Và con biết rằng cô yêu quý con và không muốn thay đổi điều gì ở con chứ.”

“Vâng,” Emma dè dặt nói.

“VẬY cô hi vọng con không tự ái khi cô nói rằng ở London không quý cô nề nếp nào đâm vào mũi những kẻ nhơ nhuốc.”

“Ôi, cô Caroline, các quý cô nề nếp ở Boston cũng không làm thế.”

Ông John cười khùng khục. “Thế con có lấy lại được ví cho Ned không?”

Emma cố gắng ném về phía cha ánh mắt ngạo mạn, nhưng không thể ngăn được khóe môi cứ muốn cong lên thành nụ cười. “Tất nhiên.”

Ông John rạng rỡ. “Đúng là con gái ta!”

2. Chương 01

Chương 1

London, Anh

Tháng Tư năm 1816

“Chị biết thừa là mẹ em mà bắt gặp thì chết toi mà.” Arabella Blydon nhìn khắp lượt bộ đồ của mình với ánh mắt hoài nghi. Cô và Emma mượn váy của người hầu – làm họ chỉ biết hoảng sợ - và bây giờ đang rón rén xuống cầu thang ngôi nhà của Belle ở London.

“Sẽ chết hơn nếu mẹ bắt quả tang em nói bậy đấy,” Emma nhả nhó nhận xét.

“Mặc kệ. Nếu lại phải giám sát trò cắm hoa cho bữa tiệc của chị là em sẽ kêu lên đấy.”

“Chị không nghĩ kêu lên là việc phù hợp khi chúng ta đang lên xuống cầu thang đâu.”

“Im nào,” Belle khẽ nhắc nhở không nể nang gì, nhón chân bước thêm một bậc nữa.

Emma đảo mắt nhìn quanh khi bước theo cô em họ. Cái cầu thang phía sau nhà này rõ ràng khác với cầu thang mà cô và Belle thường dùng trong sảnh chính, cái kia uốn lượn điệu đà và trải loại thảm đắt tiền nhập từ Ba Tư. Ngược lại những bậc thang bằng gỗ đánh bóng của cầu thang phía sau hẹp và tường sơn trắng để mộc. Sự giản dị âm thầm của khu cầu thang khiến Emma nhớ tới nhà mình ở Boston, ngôi nhà không trang hoàng lộng lẫy theo kiểu London. Biệt thự Blydon nằm ở quảng trường Grosvenor sầm uất đã thuộc về gia đình họ từ hơn một thế kỷ, chứa đầy những cửa gia bảo vô giá và chân dung quá đỗi cũ kĩ của những người nhà Blydon xa xưa. Emma liếc nhìn lại bức tường mộc mạc và khẽ thở dài, cố nén nỗi nhớ cha chợt ập đến.

“Em không thể tin được mình đang lén lút đi trong nhà như một tên trộm chỉ để tránh mặt mẹ,” Belle lầu bầu khi đến chiếu nghỉ đầu tiên và vòng qua góc để bắt đầu bước xuống đợt cầu thang thứ hai. “Nói thật

lòng, em thích cuộn tròn trong phòng mà đọc một cuốn sách hay hơn, nhưng mẹ chắc chắn sẽ tìm thấy em và bắt em xem xét thực đơn ăn uống.”

“Chết còn sướng hơn,” Emma thì thào.

Belle nhìn cô bằng ánh mắt sắc sảo. “Emma nói chị biết em đã xem đi xem lại với mẹ cái thực đơn chết tiệt ấy vô số lần rồi. Mẹ mà còn dồn ép em một lần nữa với những câu hỏi về món kem cá hồi hay vịt quay xốt cam thì em không nghĩ em có thể chịu trách nhiệm cho hành động của mình đâu.”

“Toan giết mẹ à?”

Belle ném về phía cô cái nhìn cau có nhưng không trả lời khi rón rén xuống cầu thang. “Cẩn thận bậc thang này đấy chị Emma,” cô thì thầm và áp sát vào tường. “Giẫm vào giữa là nó kêu ken két lên đấy.”

Emma làm ngay theo lời khuyên của cô em họ. “Chị đoán là em thường xuyên lên đi cầu thang này?”

“Trước đây em cũng hay đi. Quá là tiện lợi nếu biết cách đi lại trong nhà mà không để ai biết mình định làm trò gì. Chỉ là em không hay đi lại trong trang phục cô hầu.”

“Ừ, nhưng mặc đồ lụa để giúp bác bếp chuẩn bị tất cả thực phẩm cho bữa tối nay thì bất tiện lắm.”

Belle có vẻ hoài nghi. “Nói thật là em không nghĩ bác ấy thích chúng ta giúp đâu. Bác ấy khá cổ hủ và không cho rằng người nhà mình xuống làm bếp là phải phép.” Nói đến đó, cô đẩy cánh cửa bếp. “Chào mọi người, chúng cháu xuống giúp một tay đây.”

Mọi người kinh hãi nhìn lên.

Emma nhanh chóng chữa cháy. “Các bác có thêm hai người giúp nữa, phải không nào?” Cô quay sang bác bếp cười rạng rỡ.

Bác bếp giơ tay lên kêu the thé khiến bột bay mù mịt trong không khí. “Lạy Chúa, hai cô làm gì ở đây vậy?”

Một cô hầu bếp ngừng nhào bột trong chốc lát đánh bạo hỏi. “Xin thứ lỗi, nhưng tại sao các tiểu thư ăn mặc như vậy?”

“Tôi không nghĩ rằng hai cô phải vào bếp của tôi,” bác bếp nói tiếp, tay chống lên hai bên hông to bè. “Các cô sẽ làm vướng tay vướng chân đấy.” Khi không thấy ai trong hai cô gái có ý định rời đi, bác bếp nghiêng rằng khua khua chiếc thìa gỗ trước mặt họ. “Hai cô không thấy chúng tôi còn rất nhiều việc phải làm ở dưới này sao? Đi ngay đi, đừng để tôi lại phải gọi bá tước phu nhân đấy.”

Belle dao động ngay khi nghe bác bếp nhắc đến mẹ. “Cho chúng cháu ở lại đi bác bếp.” Cô biết rõ bác bếp có một cái tên hằn hoi, nhưng mọi người đã gọi bác như thế từ lâu nên không còn ai nhớ tên thật của bác là gì. “Chúng cháu hứa không làm vướng chân mọi người đâu. Chúng cháu sẽ giúp bác được khối việc, chắc chắn thế. Và chúng cháu cũng sẽ kín miệng nữa.”

“Giữ các cô ở đây thì không phải đạo chút nào. Các cô không còn trò gì khác để chơi ngoài việc làm hầu bếp à?”

“Thực sự là không ạ,” Belle thật thà đáp.

Emma cười thầm, lặng lẽ đồng tình với cô em họ. Cô và Belle đã không ngừng gây chuyện từ khi họ về đây ba tuần trước. Cô không có ý muốn gây rắc rối. Nhưng hình như ở London có rất ít việc để làm. Ở nhà cô còn có việc ở công ty Dunster. Còn ở London, việc sổ sách dường như không phù hợp với phụ nữ, và xem ra các quý cô Anh nề nếp không có nghĩa vụ nào khác ngoài việc giữ vóc dáng để mặc vừa váy dạ hội và học khiêu vũ.

Emma chán đến mức không tưởng được.

Không phải là cô không vui. Nhớ cha nhiều bao nhiêu thì cô càng thích thú khi được sống trong một đại gia đình bấy nhiêu. Vấn đề chỉ là cô không thấy mình hữu ích. Cô và Belle bắt đầu tìm mọi cách giải khuây. Emma mỉm cười hời hợt khi nghĩ đến những cuộc phiêu lưu của họ. Lẽ ra đã không có chuyện gì nếu con mèo lạc mà họ mang về nhà cách đây hai tuần không bị bọ chết. Họ không thể lường được rằng toàn bộ

tầng một của biệt thự Blyden phải mở toang hết cửa cho thoáng. Và Emma cũng không cố ý để cho gia đình nhìn thấy rõ quần áo lót của mình khi cô leo lên cây cứu con mèo đó.

Những người họ hàng thực sự phải biết ơn Emma. Trong tuần diệt bọ chết, toàn bộ gia đình rời khỏi London và có một kì nghỉ tuyệt vời ở nông thôn, họ cưỡi ngựa, câu cá và thức cả đêm để chơi bài. Emma dạy những người họ hàng của mình chơi bài xì, trò mà cô phải hỏi lộ thì người hàng xóm ở Boston mới chịu dạy.

Bà Caroline từng lắc đầu thờ dài vì ảnh hưởng xấu của Emma. Trước khi Emma đến, Belle chỉ là một cô tiểu thư chuyên tâm sách vở. Còn bây giờ cô vừa là tiểu thư thích sách vở vừa là giặc cái.

“Hay quá,” Emma trả lời. “Như thế tốt hơn chỉ làm giặc cái, phải không ạ?” Nhưng cô biết mình có thể trêu người bà Caroline. Tình yêu của bà đối với cô thể hiện rõ cả trong lời âu yếm và trách mắng. Họ thường cư xử như mẹ với con gái hơn là cô với cháu gái. Chính vì thế bà Caroline rất phấn khởi trước buổi ra mắt đầu tiên của Emma với giới thượng lưu London. Mặc dù biết rằng Emma sẽ phải quay lại Boston với cha, nhưng bà vẫn thầm hi vọng cô phải lòng một chàng trai người Anh và sẽ ở lại London. Có lẽ khi đó cha của Emma, một người sinh trưởng ở Anh và sống ở đây cho đến khi ông cưới một phụ nữ Mỹ, cũng có thể sẽ về London sống gần em gái và con gái.

Chính vì thế bà Caroline đã chuẩn bị một vũ hội lớn để giới thiệu Emma với xã hội thượng lưu. Vũ hội diễn ra tối nay, nên Emma và Belle trốn xuống tầng dưới, không muốn mắc kẹt vào những việc chuẩn bị phút chót cho bữa tiệc. Bác bếp không liên quan gì đến chuyện đó, tuy nhiên bác luôn mồm bảo các cô gái rằng họ sẽ chỉ làm vương chân mình.

“Xin bác đẩy, cho chúng cháu giúp bác dưới này được không? Cảnh tượng trên kia khiếp lắm,” Emma thờ dài. “Không ai nói gì khác ngoài chuyện bữa tiệc tối nay.”

“Vâng thì dưới này chúng tôi cũng chỉ nói chuyện đó thôi, thưa cô,” bác bếp khua khua ngón tay đáp. “Bà cô của cô sẽ tiếp hàng trăm khách tối nay và chúng tôi phải nấu ăn cho cả đồng người.”

“Chính vì thế bác cần được giúp đỡ. Bác muốn chúng cháu làm gì trước?”

“Tôi muốn các cô rời khỏi bếp của tôi trước khi phu nhân tìm thấy các cô ở dưới này!” bác bếp cao giọng. Hai cô gái trước đây đã có lần xuống bếp nhưng đây là lần đầu tiên họ cần rõ đến mức ăn mặc tươm tất và đòi giúp làm bếp. “Tôi không thể đợi đến khi mùa vũ hội bắt đầu để quỵ sứt các cô có việc mà làm.”

“Vâng, tối nay bắt đầu rồi” Belle tuyên bố, “bằng buổi khiêu vũ của mẹ để giới thiệu Emma với xã hội thượng lưu. Nếu bác may mắn thì chúng cháu sẽ có nhiều người theo đuổi và không có nhiều thời gian quấy rầy bác.”

“Ơn Chúa” bác bếp lẩm bẩm.

“Nào, bác bếp ơi,” Emma chen vào, “hãy thương chúng cháu. Nếu bác không cho chúng cháu giúp ở dưới này, cô Caroline sẽ bắt chúng cháu cắm hoa nữa đấy.”

“Xin bác,” Belle ngon ngọt. “Bác biết là mình thích được sai bảo hai chị em cháu thế nào mà.”

“Thôi được,” bác bếp làu bàu. Điều đó đúng. Belle và Emma khuấy động đám gia nhân trong bếp bằng những trò khôi hài điên rồ của họ. Họ cũng làm bác bếp thấy vui trong lòng; bác chỉ không muốn họ biết điều đó thôi. “Chắc tôi không nhượng bộ thì sáng nay hai đứa quỵ sứt các cô làm tôi phát điên lên mất. Chuyện này quả là ngu ngốc. Các cô cần phải chuẩn bị ở trên gác, chứ không phải là múa may trong bếp của tôi.”

“Nhưng bác thích hai đứa con gái xinh đẹp chúng cháu bầu bạn, phải không bác bếp?” Belle nhảu nhử.

“Hai đứa xinh đẹp bầu bạn, nghe có vẻ kinh không!” bác bếp vừa lẩm bẩm vừa kéo bao đường trong chạn ra. “Nhìn thấy mấy cái bát nhào bột trên quầy kia không? Tôi cần sáu cốc bột vào mỗi bát. Và hai cốc đường. Làm cẩn thận vào, mà đừng làm quần chân mọi người đấy.”

“Bột đâu ạ?” Emma vừa hỏi vừa nhìn quanh.

Bác bếp thờ dài hất hàm về phía chạn. “Đợi chút. Nếu cô muốn làm công việc của tôi thì lấy mấy cái bao to ấy.”

Emma vừa cười tủm tỉm vừa mang bao tải bột để như trở bàn tay lại chỗ Belle đang đóng đường.

Belle cũng cười to. “Ôn Chúa, chúng ta thoát khỏi mẹ rồi. Không chừng bà muốn chúng ta mặc váy dạ hội ngay từ bây giờ, mà vũ hội thì tám tiếng nữa mới bắt đầu.”

Emma gật đầu. Nói thật lòng thì cô rất hứng thú với vũ hội đầu tiên của mình ở London. Cô háo hức được khoe kết quả của tất cả những buổi thử trang phục và khiêu vũ. Nhưng bà Caroline đích thực là một người cầu toàn và bà đang ra lệnh như một vị tướng. Sau nhiều tuần chuẩn bị váy áo, hoa và chọn nhạc, cả Emma và Belle đều không muốn ai nhìn thấy mình lảng vảng gần vũ phòng trong khi mẹ Belle đang chuẩn bị mọi thứ. Bếp là nơi bà Caroline sẽ không đời nào đến tìm họ.

Khi họ đang đóng thực phẩm, Belle quay sang Emma, đôi mắt xanh của cô nghiêm nghị. “Chị có lo không?”

“Về tối nay à?”

Belle gật đầu.

“Một chút. Người Anh bọn em hơi đáng ngại, em biết đấy, sao mà lắm quy tắc và phép xã giao đến thế!”

Belle mỉm cười thông cảm, gạt lọn tóc vàng lượn sóng ra khỏi mắt. “Chị sẽ ổn thôi. Chị vốn tự tin mà. Theo kinh nghiệm của em, nếu chị ra vẻ biết rõ việc mình đang làm thì mọi người sẽ nghĩ là chị biết.”

“Uyên bác thế,” Emma trù mến nói. “Em đọc nhiều quá đấy.”

“Em biết. Em cũng sợ chuyện đó đây. Em sẽ không bao giờ,” Belle đảo mắt ra vẻ hoảng sợ, “tìm được chồng nếu cứ chúi mũi vào sách.”

“Mẹ em nói thế à?”

“Vâng, nhưng bà có ý khác. Bà sẽ không bao giờ gả chồng cho em chỉ để cho có chồng. Năm ngoái bà chịu để em từ chối lời cầu hôn của bá tước xứ Stockton, mà anh ấy được coi là đám được nhất trong mùa vũ hội đó.”

“Cậu ta có gì không ổn thế?”

“Anh ấy hơi lo lắng về việc em thích đọc sách.”

Emma mỉm cười xúc thêm một ít bột vào bát.

“Anh ấy bảo em là đọc sách không thích hợp với đầu óc phụ nữ,” Belle tiếp tục. “Anh ấy nói đọc sách khiến phụ nữ sinh ra ‘mơ mộng hào huyền’.”

“Chúa cấm chúng ta mơ mộng chắc?”

“Em biết. Em biết. Có điều anh ấy bảo em không nên lo lắng vì anh ấy sẽ giúp em bỏ thói quen đó khi nào chúng em cưới nhau.”

Emma liếc xéo. “Lẽ ra em nên hỏi xem cậu ta có nghĩ rằng em có thể khiến cậu ta bỏ thái độ ba hoa đó đi không.”

“Em cũng muốn thế nhưng lại thôi.”

“Chị thì chị đập lại luôn đấy.”

“Em hiểu.” Belle mỉm cười ngược nhìn chị họ. “Chị thì gì mà chả dám nói.”

“Đó có phải lời khen không?”

Belle ngẫm nghĩ câu hỏi này vài giây rồi mới trả lời. “Em nghĩ là có. Tóc đỏ hiện nay không thực sự hợp thời, nhưng em dự đoán rằng chị - và sự bạo miệng của chị - sẽ nổi đến mức vào tháng tới em sẽ được Thông tấn xã Vía hè cho hay tóc đỏ là một mối nhất, chứ không phải thật may mắn cho bà chị họ tội nghiệp của em, một người vô phúc sinh ra là người Mỹ.”

“Chuyện này thì chưa biết, nhưng dù sao em cũng thật tốt khi nói thế.” Emma biết rằng cô không duyên dáng như Belle, nhưng cô hài lòng với vẻ bên ngoài của mình, từ lâu cô xác định rằng nếu mình không phải là mỹ nhân thì ít nhất cũng là người đặc biệt. Ned có lần gọi cô là tắc kè hoa vì mái tóc của cô dường như

đổi màu mỗi khi cô lắc đầu. Một tia sáng yếu ớt cũng làm tóc cô rực sáng như lửa. Còn đôi mắt, thường thì nó có màu tím trong trẻo, lúc nào cũng âm ỉ cháy và sẫm lại thành màu đen đáng sợ khi cô cáu giận.

Emma xúc thêm ít bột vào bát cuối cùng và lau tay vào tạp dề. “Bác bếp ơi!” cô gọi với ra. “Tiếp theo làm gì ạ? Chúng cháu đang xong bột và đường rồi.”

“Trứng. Đập vào mỗi bát ba quả. Đừng để vỏ rơi vào, nghe chưa? Tôi mà thấy trong bánh có vỏ trứng, tôi sẽ để bánh lại trong bếp và đem đầu các cô lên đãi khách đấy.”

“Khiếp, bác bếp sáng nay đánh đá thế,” Belle cười khúc khích.

“Tôi nghe thấy rồi đấy, tiểu thư ạ! Đừng có tưởng tôi không nghe thấy gì nhé. Thôi cái trò đó ngay. Các cô đã vào bếp của tôi thì hãy làm việc đi.”

“Bác để trứng ở đâu, bác bếp?” Emma lục lọi trong chiếc hộp đựng đồ ăn để vỡ. “Cháu không thấy đâu cả.”

“Cô không chịu tìm kĩ đấy thôi. Các cô chả có trực giác đầu bếp gì sất.” Bác bếp xộc đến bên chiếc hộp gạt nắp ra. Tuy vậy, cuộc tìm kiếm của bà cũng không đem lại kết quả gì như Emma. “Bỏ mẹ. Thế thì hết trứng rồi.” Về cau có của bà thành ra dữ dội hơn và bà gầm lên, “Đứa ngu nào quên không đi chợ mua trứng hả?”

Không có gì đáng ngạc nhiên, không cánh tay nào giơ lên.

Bác bếp lia ánh mắt khắp phòng và cuối cùng cũng dừng lại ở cô hầu trẻ đang gò lưng bên mớ dâu. “Mary,” bà gọi. “Cô rửa xong mớ ấy chưa?”

Mary lau tay ướt vào tạp dề. “Chưa, bác ạ, vẫn còn đầy đây. Cháu chưa bao giờ nhìn thấy nhiều dâu như này.”

“Còn Susie?”

Susie đang nhúng tay vào nước xà phòng ngập đến khuỷu để rửa bát.

Emma nhìn quanh. Trong bếp có ít nhất hơn chục người, nhưng tất cả đều bận tíu tít.

“Hay thật đấy,” bác bếp gầm gừ. “Tôi phải nấu ăn cho bốn trăm người, vậy mà không có trứng. Mà lại không có ai rảnh rỗi để đi mua thêm.”

“Cháu đi,” Emma xung phong.

Cả Belle và bác bếp nhìn cô với vẻ nửa kinh ngạc nửa sợ hãi.

“Cô điên à?” Bác bếp hỏi.

“Emma, nhất định không được đâu,” Belle nói cùng lúc.

Emma đảo mắt. “Không, cháu không điên, sao cháu lại không thể ra chợ? Cháu thừa sức đi mua trứng. Với lại cháu cũng tranh thủ hít thở chút không khí trong lành. Cháu ru rú trong nhà suốt cả buổi sáng rồi.”

“Nhưng ai đó có thể nhìn thấy chị,” Belle phản đối. “Người chị đẩy bột kia, lạ Chúa!”

“Belle, chị chưa hề gặp ai cả. Làm sao có thể bị nhận diện chứ?”

“Nhưng chị không thể mặc váy áo cô hầu mà đi ra ngoài được.”

“Mặc váy áo cô hầu thì chị mới ra ngoài được chứ,” Emma kiên trì giải thích. “Nếu chị mặc váy của chị thì mọi người sẽ bắn khoăn tại sao một quý cô lại đi ra ngoài mà không có người hộ tống, chưa nói đến việc cô ta lại đi chợ mua trứng. Không ai thèm ngó đến chị lần thứ hai nếu chị mặc đồ người hầu. Dù sao thì em cũng không thể đi cùng chị được. Em sẽ bị phát hiện ra ngay.”

Belle thở dài. “Mẹ giết em mất thôi.”

“Em thấy đấy... nếu bác bếp cần ai đó trong bếp giúp đỡ, thì chị là giải pháp duy nhất.” Emma mỉm cười. Cô đã nghĩ thấy mùi chiến thắng.

Belle chưa xuôi. “Em không biết đâu, Emma. Chuyện này thật không bình thường, việc để chị đi ra ngoài một mình ấy.”

Emma ngao ngán thở dài. “Thì đây, chị buộc tóc gọn gàng ra sau theo kiểu các cô hầu.” Emma vội vàng vén tóc thành búi. “Và chị sẽ đổ thêm ít bột lên váy. Có lẽ bôi thêm tí nữa lên má.”

“Thôi đủ rồi,” bác bếp can thiệp. “Không cần phí thêm thứ bột hảo hạng của tôi nữa đâu.”

“Nào, Belle?” Emma hỏi. “Em thấy sao?”

“Em không biết. Mẹ sẽ không thích chuyện này tí nào.”

Emma ghé sát mặt Belle. “Cô sẽ không biết chuyện này, đúng không?”

“Trời, thôi được rồi.” Belle quay ra nói với đám người hầu trong bếp và khua khua ngón tay. “Không ai được nói lại nửa lời với mẹ tôi đấy. Mọi người hiểu cả chứ?”

“Tôi không thích chuyện này một chút nào,” bác bếp nói. “Không một chút nào.”

“Vâng, chúng ta không có nhiều lựa chọn, phải không ạ?” Emma nói thêm vào. “Nếu bác muốn có bánh cho dạ hội. Giờ thì sao bác không bảo Belle vắt chanh đi còn cháu hứa sẽ quay lại trước khi bác kịp nhận ra rằng cháu đi ra ngoài.” Nói đến đó, Emma chớp lấy mấy đồng xu trong tay bác bếp và luồn ra cửa.

Emma hít thật sâu không khí mùa xuân khô lạnh khi cô ra đến phố. Tự do! Thật tuyệt khi thảnh thơi thoát ra khỏi sự gò bó trong ngôi nhà của cô em họ. Ăn mặc như một cô hầu, cô có thể bước đi mà không ai chú ý. Sau đêm nay, cô sẽ không bao giờ có thể rời khỏi biệt thự nhà Blydon lần nữa mà không có người đi kèm.

Emma rẽ ở góc phố cuối cùng ra chợ. Cô tận hưởng thời gian dạo bước trên hè phố, dừng chân ngó vào từng cửa hàng. Đúng như cô dự đoán, không có quý ông quý bà đang tản bộ nào dành quá một cái liếc mắt đến cô hầu nhỏ bé có mái tóc đỏ, người dính đầy bột.

Emma ngậm nga khúc nhạc vui tươi khi bước vào khu chợ nhộn nhịp và mua vài chục trứng. Xách hơi nặng, nhưng cô cẩn trọng không nhăn nhó. Cô hầu bếp thì phải quen mang nặng, mà Emma thì không muốn làm hỏng vỏ bọc hầu bếp của mình. Ngoài ra cô cũng khá khỏe, lại chỉ có năm khối nhà gần nữa là về đến nhà.

“Cảm ơn ông nhiều ạ.” Cô gật đầu mỉm cười với chủ tiệm.

Ông ta đáp lại bằng nụ cười nhăn nhó. “Ấy dà, cô mới đến đây hả? Có vẻ như cô đến từ Thuộc địa.”

Đôi mắt Emma mở to ngạc nhiên. Cô không tính trước câu hỏi của người bán hàng. “Sao thế ạ, cháu sinh ra ở đó, nhưng mà cháu sống ở London lâu rồi,” cô nói dối.

“Ấy dà, tôi thì lúc nào cũng mong được thấy châu Mỹ,” ông ta trầm tư.

Emma thầm rên rỉ. Lão chủ tiệm hình như muốn lôi cô vào câu chuyện dài dòng, mà cô thì thực lòng muốn về nhà trước khi Belle trở nên lo lắng. Cô bắt đầu lùi ra cửa và miệng vẫn luôn mỉm cười.

“Lúc nào cô quay lại nhé. Cô bảo cô làm việc cho nhà ai nhỉ?”

Nhưng Emma đã chuồn ra cửa vờ như không nghe thấy câu hỏi. Đi được nửa đường về nhà, lòng vui phơi phới, cô huyết sáo vui vẻ, và khá chắc chắn rằng mình đã hoàn thành màn ngụy trang mà không bị hổ lằn nào. Cô bước chậm lại, muốn kéo dài thêm cuộc phiêu lưu nho nhỏ. Thêm vào đó, cô cũng thích ngắm nhìn người London cặm cụi với công việc hàng ngày. Không ai mấy may để ý đến cô trong bộ váy áo cô hầu và cô có thể nhìn chằm chằm không ngưng nghỉ đến chán thì thôi bất cứ khi nào có ai quay lại nhìn cô.

Emma ghé cổ nhìn một cậu bé đáng yêu khoảng năm hoặc sáu tuổi chạy vụt ra khỏi chiếc xe do một cặp ngựa hồng giống nhau kéo. Cậu bé ôm chặt một chú cún giống Tây Ban Nha, tay gãi gãi lên đỉnh đầu giữa hai tai chú. Chú chó đen trắng đáp lại sự trìu mến đó bằng cách liếm lên mặt khiến cậu bé cười rí lên và mẹ cậu phải thò đầu ra khỏi xe xem con ra sao. Cô ấy là một thiếu phụ đẹp với mái tóc sẫm màu và đôi mắt xanh ngời lên tình yêu thương dành cho cậu con trai bé bỏng. “Con ở yên đó nhé, Charlie,” thiếu phụ gọi cậu bé. “Mẹ đến ngay đây.”

Thiếu phụ quay vào trong xe, có lẽ để nói với ai đó. Cậu bé tóc sẫm tròn xoe mắt và đôi chân trụ trong khi chờ mẹ. “Mẹ ơi,” cậu nài nỉ, “nhanh lên nào.” Emma mỉm cười trước vẻ nóng ruột ra mặt của cậu. Từ những điều cha nói với cô, cô biết hồi nhỏ mình cũng giống hệt cậu bé này.

“Một phút thôi, cún con. Mẹ xuống ngay đây.”

Nhưng ngay sau đó, một con mèo tam thể lao qua đường như một tia chớp. Cún con sủa to rồi nhảy ra khỏi tay Charlie đuổi theo con mèo sang bên kia đường.

“Wellington!” Charlie hét lên. Cậu bé lao đi đuổi theo chú chó.

Emma há hốc mồm vì sợ. Một chiếc xe ngựa cho thuê lăn ầm ầm xuống phố, còn người xà ích thì đang chăm chú nói chuyện với người ngồi bên cạnh, không mấy may chú ý đến đường đi. Charlie sắp bị giẫm bẹp dưới móng ngựa.

Emma rú lên. Cô thả ngay túi trứng xuống để lao ra đường mà không nghĩ ngợi gì. Khi chỉ còn cách cậu bé chừng một mét, cô lao người về phía trước. Cô cầu mong mình có đủ đà để đẩy cả hai người ra khỏi đường xe chạy trước khi bị cán phải.

Charlie kêu oai oái, không hiểu vì sao một người phụ nữ lạ lại lao vào ôm mình.

Ngay trước khi ngã xuống đất, Emma nghe thấy nhiều tiếng hét nữa.

Sau đó tất cả tối sầm.

3. Chương 02

Chương 2

Emma nghe thấy có giọng nói khi mắt cô vẫn đang nhắm nghiền.

“Ôi, Alex!” một giọng phụ nữ thốt thức. “Nếu cô hầu này mà không có ở đó thì sẽ ra sao chứ? Charlie chắc chắn bị xe ngựa cán rồi! Em thật là một người mẹ tồi tệ. Lẽ ra em phải trông nom nó cẩn thận hơn. Lẽ ra em không được để nó ra khỏi xe ngựa trước mình. Hai mẹ con em ở lại vùng nông thôn thì thằng bé đã không gặp nhiều rắc rối thế này.”

“Thôi nào Sophie,” một giọng đàn ông cương quyết. “Em không phải là người mẹ tồi tệ. Song em cũng đừng than thở nữa nếu không cô gái tội nghiệp này lại hoảng sợ đấy.”

“Vâng, phải rồi,” Sophie đồng tình. Nhưng chỉ vài giây sau, cô lại nức nở. “Em không thể tin được chuyện này lại xảy ra. Charlie mà có làm sao thì em không biết mình sẽ làm gì. Chắc em chết mất. Chắc chắn thế. Em sẽ héo khô mà chết.”

Người đàn ông thở dài. “Sophie, hãy bình tĩnh nào. Em có nghe anh không? Charlie ổn rồi. Nó chỉ bị một vết xước. Chúng ta chỉ cần hiểu rằng nó đang lớn và phải trông nom cẩn thận hơn là được.”

Emma rên khe khẽ. Cô hiểu cần phải để mọi người biết rằng cô đã tỉnh, nhưng sự thực là, mí mắt cô vẫn nặng trĩu, và đầu óc lúng búng không kiểm soát nổi.

“Cô ấy tỉnh rồi phải không?” Sophia hỏi. “Ôi, Alex, em không biết phải cảm ơn cô ấy thế nào. Một cô hầu dũng cảm làm sao. Hay là em sẽ thuê cô ấy nhỉ. Biết đâu những người chủ mà cô ấy phục vụ không đối xử tốt với cô ấy. Nếu cô ấy bị ngược đãi thì em thấy đau lòng lắm.”

Alexander Edward Ridgely, công tước xứ Ashbourne, thở dài thườn thượt. Em gái Sophie của anh vốn là người hay huyền thiên, nhưng hình như cô còn nói nhiều hơn bình thường khi có chuyện lo lắng hay bối rối.

Đúng lúc đó Charlie lên tiếng. “Có chuyện gì hả mẹ? Sao mẹ lại khóc?”

Giọng nói của Charlie khiến Sophie càng khóc to hơn. “Ôi, con của mẹ,” cô thổn thức, ôm chặt cậu bé vào lòng. Hai tay ôm mặt cậu bé, cô bắt đầu hôn chùi chùi.

“Mẹ! Thôi nào! Mẹ làm con ứt hết rồi này!” Charlie cố gắng vùng ra khỏi vòng tay mẹ, nhưng cô lại càng siết chặt hơn nữa cho đến khi cậu bé rít lên, “Mẹ, bác Alex lại nghĩ con là đứa ẻo lả giống bọn con gái bây giờ!”

Alex cười khoái chí. “Không đâu, Charlie. Ta đã hứa dạy cháu cách chơi bài ứt đúng không nào? Cháu biết ta không chơi bài ứt với những anh chàng ẻo lả mà.”

Charlie gật đầu thật mạnh còn mẹ cậu đột ngột buông cậu ra. “Anh dạy con trai em chơi bài ứt à?” Cô hỏi giữa những tiếng sụt sịt. “Thực ra, Alex, cháu mới sáu tuổi thôi mà!”

“Không bao giờ quá trẻ để học mọi việc. Đúng không Charlie?”

Charlie ngoác cái miệng sún răng cười nhả nhỏ.

Sophie thở phào, thấy thất vọng vì lúc nào cũng chỉ có thể lấy bàn tay phụ nữ giữ chặt anh trai và con trai. “Hai bác cháu các người đều là đồ hư hỏng. Đồ hư hỏng nhé.”

Alex cười khoái chí. “Tất nhiên, chúng tôi là họ hàng mà.”

“Tôi biết rồi. Thật đáng tiếc. Nhưng chuyện chơi bài đủ rồi nhé. Chúng ta phải chăm sóc cô gái tội nghiệp này. Anh có nghĩ cô ấy ổn không?”

Alex cầm tay Emma lên bắt mạch. Mạch đập mạnh và đều. “Cô ấy sẽ ổn thôi, anh đoán thế.”

“Ồn Chúa.”

“Nhưng mai cô ấy sẽ đau đầu bỏ mẹ đi đấy.”

“Alex, ăn với chả nói!”

“Sophie, đừng cố làm ra vẻ đạo đức. Nó không hợp với em đâu.”

Sophie mỉm cười gượng gạo. “Đúng, em nghĩ rằng nó không hợp. Nhưng xem ra em phải lên tiếng khi anh nói bậy chứ.”

“Nếu em thấy cần phải lên tiếng thì chỉ việc nói bậy là được chứ gì?”

Trong khi hai người đang giằng co thì Emma khẽ rên rỉ.

“Ôi!” Sophie thốt lên. “Cô ấy tỉnh lại rồi.”

“Cô ấy là ai thế?” Charlie bỗng nhiên hỏi. “Và tại sao cô ấy lại nhảy lên người con?”

Miệng Sophie há hốc. “Mẹ không thể tin được con lại nói như vậy. Con trai yêu quý ơi, một chiếc xe ngựa suýt cán phải người con đấy. Nếu cô gái tốt bụng này không cứu con thì con đã bị đè bẹp rồi!”

Cái miệng nhỏ xinh của Charlie tròn xoe. “Con cứ tưởng cô ấy hơi điên điên.”

“Gì thế?” Sophie hét lên “Con muốn nói là con không nhìn thấy chiếc xe ngựa? Con sẽ phải học cách cẩn thận hơn đấy.”

Giọng nói lớn của Sophie khiến đầu óc Emma lúng búng hơn. Cô lại rên rỉ, mong những người này cho cô có vài phút yên tĩnh.

“Suyt, Sophie,” Alex quở trách. “Tiếng kêu của em rõ ràng làm cô ấy khó chịu. Cô ấy cần một chút yên tĩnh để đầu bớt đau thì mới mở mắt ra được.”

Emma thở dài. Rõ ràng trong xe ngựa ít ra vẫn có một người sáng suốt.

“Em biết, em biết. Em đang cố đấy. Thật mà. Chỉ vì...”

“Nhìn này Sophie,” Alex ngắt lời. “Sao em không ra chợ mua ít trứng thay cho số trứng bị rơi vỡ kia? Trông đến kinh. Có vẻ như vỡ gần hết rồi.”

“Anh bảo em đi mua trứng á?” Sophie rướn lông mày như thể cô nghĩ đó là việc mình chuyện thể kham nổi.

“Mua trứng không khó đến thế, Sophie. Người ta vẫn làm việc đó hằng ngày mà. Anh biết có một khu chợ cách đây vài khối nhà. Hãy đem theo cậu đánh xe ngựa. Cậu ta sẽ xách trứng về cho em.”

“Em không biết nếu để anh một mình với cô ấy trong xe ngựa này thì có phải phép không.”

“Sophie,” Alex nói qua hai hàm răng nghiến chặt. “Cô ấy chỉ là hầu bếp. Không ai bắt anh phải cưới cô ấy chỉ vì vài phút ở riêng với nhau trong một chiếc xe ngựa. Lạy Chúa, hãy đi mua mớ trứng chết tiệt ấy đi!”

Sophie nhượng bộ. Cô biết rằng tốt hơn không nên khiến anh trai tức giận quá mức. “Thôi được.” Cô quay đi nhẹ nhàng bước ra khỏi xe ngựa.

“Hãy mang theo cậu bé này nữa!” Alex gọi theo. “Và lần này hãy để mắt đến nó!”

Sophie thè lưỡi với anh và cầm lấy tay Charlie. “Từ nay, Charlie,” cô mắng. “Con phải nhìn trước nhìn sau trước khi qua đường nhé. Hãy xem mẹ đây.” Cô chỉ cho con thấy rõ cách ngھn cổ nhìn tất cả các hướng. Charlie cười to nhảy chồm chồm.

Alex mỉm cười quay lại phía cô hầu đang nằm dài trên chiếc ghế trải đệm trong xe ngựa của mình. Anh không thể tin vào mắt mình khi thấy cô băng qua phố để đẩy Charlie ra khỏi đường đi của chiếc xe ngựa thuê. Anh không quen nhìn thấy sự dưng cảm ở phụ nữ, vậy mà cô hầu trẻ tuổi bí ẩn này lại vừa cho thấy cô có đầy ắp phẩm chất ấy. Anh thấy mình bị cô gái cuốn hút – anh phải công nhận điều đó. Anh không biết rõ tại sao. Cô chắc chắn không phải típ phụ nữ anh thường thấy. Đúng, thực sự thì anh cũng hẳn hiểu về “típ” phụ nữ này nọ, nhưng nếu có thể coi là có, anh khá chắc chắn rằng trong đó không có cô gái nhỏ nhắn tóc đỏ này. Nhưng dù sao, anh vẫn có thể nói rằng cô không giống những phụ nữ anh thường giao thiệp chút nào. Chắc chắn anh không thể tưởng tượng được việc các tiểu thư trong xã hội thượng lưu mà mẹ anh thường nhắm cho anh lại liệu mình cứu Charlie. Và điều đó cũng đúng với những người phụ nữ già dặn hơn mà anh gặp gỡ vào các buổi tối. Anh thấy tò mò về người con gái khác thường này.

Còn bây giờ cô đang bất tỉnh, đầu đau vì cú va đập khi cô và Charlie ngã xuống mặt đường rải sỏi. Alex nhìn xuống gạt lọn tóc mềm màu nâu vàng khỏi mắt cô. Cô lại rên rĩ, và Alex tin chắc mình chưa bao giờ nghe thấy âm thanh nào ngọt ngào và dịu dàng đến thế.

Chết tiệt thật, có chuyện gì không ổn với anh thế? Anh biết rõ là không nên dan díu yêu đương với một cô hầu. Alex lẩm bẩm, hết sức phẫn nộ vì những cảm xúc ban đầu thoáng qua trong anh. Anh không thể phủ nhận rằng người con gái này có gì đó khiến anh xúc động sâu sắc. Trái tim anh bắt đầu đập loạn xạ vào khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy nằm bất động trên phố, và anh không thể bình tâm được khi chưa biết chắc chắn cô không bị thương nặng. Sau khi kiểm tra xem cô có bị gãy xương hay không, anh nhắc cô lên nhẹ nhàng bế về xe ngựa. Cô gái bé nhỏ mong manh ấy hoàn toàn trái ngược với khổ người to lớn của anh.

Sophie, tất nhiên, luôn mồm khóc lóc. Ôn Chúa, anh đã bảo được cô em gái đi mua thêm trứng. Tiếng sụt sịt của cô làm anh phát điên, nhưng điều quan trọng hơn là anh muốn ở riêng với cô hầu khi cô tỉnh lại.

Alex quỳ xuống sàn bên cạnh cô. “Nào, cô gái ơi,” anh dỗ ngọt, khẽ đặt môi lên trán cô. “Đến lúc mở mắt ra rồi. Tôi đang khao khát thấy màu mắt cô đây.”

Emma lại rên rĩ khi cảm thấy một bàn tay to lớn vỗ nhẹ vào má. Cơn đau dồn trong đầu bắt đầu dịu đi, và cô thở dài nhẹ nhõm. Mi mắt cô từ từ chớp, cô thấy chói bởi ánh sáng mặt trời gay gắt xuyên qua cửa sổ xe ngựa.

“Aaaaaa,” cô kêu khê và nhắm chặt mắt lại.

“Ánh sáng làm cô khó chịu à?” Alex lập tức đứng dậy kéo rèm che cửa sổ rồi quay lại bên cô ngay.

Emma buông tiếng thở dài và mở mắt thật khê. Sau đó cô mở to hơn. Một người đàn ông đang nhìn cô chăm chú, gương mặt rậm rắng cách mặt cô đâu chừng chục phân. Một lọn tóc đen màu đêm buông phồng dang trước trán anh. Emma muốn giơ tay lên sờ xem nó có mềm như vẻ bên ngoài hay không. Sau đó, anh lại chạm vào má cô. “Cô làm chúng tôi sợ quá. Cô bất tỉnh gần mười phút rồi.”

Emma ngẩng ra nhìn anh, không thể sắp xếp một câu tử tế. Đó là một người đàn ông, cô nghĩ; anh ta quá đẹp trai và quá gần cô.

“Cô nói được chưa, cưng?”

Emma há miệng. “Xanh” là từ duy nhất cô thốt ra.

Thật diễm phúc, Alex nghĩ. Cô hầu bếp xinh đẹp nhất London đang ở trong xe ngựa của mình, và cô loạn hết đầu óc rồi. Mắt anh nheo lại nhìn xuống cô chăm chú hơn nữa, rồi hỏi. “Cô nói gì thế?”

“Mắt anh xanh lá cây.” Giọng cô phát ra nghèn nghẹn.

“Tôi biết. Nó vẫn xanh thế từ nhiều thập kỷ nay rồi, thật đấy. Từ khi tôi sinh ra.”

Emma nhắm mắt lại. Lạy Chúa, có phải cô vừa bảo là mắt anh ta màu xanh lá cây không nhỉ? Thật là ngu không thể tưởng được, ai lại nói ra điều đó cơ chứ. Tất nhiên anh ta biết mắt mình màu gì. Đám đàn bà con gái có lẽ đều quý lụy khen ngợi đôi mắt xanh đẹp quyến rũ của anh ta. Mà chẳng qua vì anh ta ở quá gần, đang nhìn cô chăm chú, ánh mắt của anh ta thì đầy mê hoặc. Emma quyết định rằng sự ngu ngốc bột phát của cô là do cơn đau đầu hành hạ.

Alex cười khùng khục. “Vâng, tôi cho là chúng ta phải biết ơn vì tai nạn vừa rồi không khiến cô bị mù màu. Bây giờ, cô có thể cho tôi biết tên được không?”

“Emm... ừm...” Emma ho, cố che giấu câu nói lỡ lời. “Meg. Tôi tên là Meg.”

“Rất vui được gặp cô, Meg. Tên tôi là Alexander Ridgely, nhưng cô có thể gọi tôi là Alex. Hoặc nếu muốn, cô có thể gọi tôi là Ashbourne, như nhiều người bạn tôi vẫn gọi.”

“Tại sao?” Câu hỏi buột ra khi Emma chưa kịp kiểm chế. Các cô hầu bếp thường không được hỏi này hỏi nọ.

“Đó là tước hiệu của tôi. Tôi là công tước xứ Ashbourne.”

“Ồ.”

“Giọng nói của cô có âm sắc rất hay, Meg. Có thể nào cô đến từ vùng Thuộc địa?”

Emma nhăn nhó. Cô ghét nhất nghe người Anh gọi nước cô là “Thuộc địa”.

“Tôi đến từ Hợp chủng quốc Hoa Kỳ,” cô sẵn sàng nói một lần nữa quên mất vỏ bọc của mình. “Chúng tôi độc lập hàng thập kỷ nay rồi nên đừng có gọi chúng tôi là Thuộc địa của các anh nữa.”

“Tôi xin được đính chính. Cô hoàn toàn đúng, cô gái ạ, và phải nói là tôi rất vui mừng thấy cô lấy lại được tinh thần.”

“Tôi xin lỗi, thưa công tước,” cô nói khẽ. “Tôi không nên to tiếng như vậy với ngài.”

“Thôi nào, Meg, đừng khách sáo với tôi như vậy. Tôi có thể thấy rằng trong máu cô không có chút thù hận nào. Ngoài ra tôi nghĩ sau khi đã cứu mạng cháu trai tôi thì cô có thể nói với tôi như thế nào cũng được.”

Emma lặng người. Cô quên khuấy cậu bé. “Cháu không sao chứ?” cô lo lắng hỏi.

“Nó ổn rồi. Cô thực sự không cần lo lắng gì. Tôi chỉ lo cho cô thôi, cưng ạ.”

“Tôi ổn. Tôi... tôi phải đi về đây.” Lạy chúa, anh ta lại vuốt má cô, và cô hoàn toàn không thể kiềm chế một suy nghĩ điên rồ trong đầu khi anh ta chạm vào. Cô nhìn chăm chăm vào đôi môi dày của anh ta và tự hỏi nếu nó chạm vào môi cô thì cảm giác sẽ thế nào. Emma rên rỉ, cố gạt bỏ những ý nghĩ đáng hổ thẹn.

Alex nhận thấy tiếng rên rỉ ngay, đôi mắt anh u ám lo âu. “Cô chắc là cô không thấy đau nữa chứ, cưng?”

“Tôi nghĩ anh không nên gọi tôi là ‘cưng’ đâu.”

“À, tôi thì nghĩ là có.”

“Nó hoàn toàn không phải phép.”

“Tôi chẳng mấy khi cư xử phải phép, Meg ạ.”

Emma hầu như không có thời gian tiêu hóa những lời này vì anh ta đã cho cô thấy anh ta có thể vô phép đến mức nào. Cô sững sờ khi đôi môi của anh ta nhào xuống chộp lấy môi cô hôn nhẹ. Nó chỉ diễn ra trong

một giây ngắn ngủi, nhưng cũng đủ dài để khiến tất cả hơi thở bật ra khỏi lồng ngực và làm cho da cô vừa nóng bỏng vừa bứt rứt. Cô thất thần nhìn Alex, bỗng nhiên không chắc chắn về chính mình và những cảm giác lạ lùng xâm chiếm thân thể.

“Đó chỉ là một thoáng của những gì sắp đến, cưng ạ.” Alex thì thầm say đắm trên miệng cô. Anh ngừng lên nhìn vào mắt cô. Nhìn ra vẻ mặt e sợ và bối rối của cô, ngay lập tức anh hoảng hốt về hành vi ngạo ngược của mình. Tách khỏi cô, anh ngồi xuống chiếc ghế tựa bọc đệm ở phía đối diện trong xe ngựa. Hơi thở anh run rẩy và đứt quãng. Anh không thể nhớ mình đã bao giờ rung động mạnh đến thế trước một nụ hôn ngắn ngủi hay chưa. Đó là một nụ hôn thật nhẹ nhàng và ngắn ngủi. Đôi môi anh vừa kịp chạm vào môi cô, chà nhẹ trên miệng cô. Vậy mà nỗi khao khát cứ hành hạ cơ thể, và anh chỉ muốn – mà thôi, anh thậm chí không muốn nghĩ mình muốn làm gì bởi vì điều đó chắc chắn khiến anh cảm thấy tệ hơn.

Anh ngược lên thì thấy Meg đang nhìn mình bằng đôi mắt mở to ngây thơ. Chết tiệt, nếu đọc được ý nghĩ của anh chắc cô ngất mất. Anh không thể đan díu với một cô gái như thế. Trông cô mới khoảng mười sáu. Anh thậm chí chưa toyet. Không chừng cô còn đi lễ nhà thờ vào Chủ nhật.

Emma bắt đầu ngồi dậy, day day hai bên thái dương khi cơn chóng mặt ập đến. “Tôi nghĩ phải về nhà thôi,” cô nói, đặt chân xuống sàn xe ngựa và với tay ra cửa. Em họ cô cảnh báo cô rằng đường phố London rất nguy hiểm; nhưng không ai cảnh báo nỗi nguy hiểm rình rập bên trong xe ngựa của một quý tộc.

Alex chớp lấy cổ tay cô khi cô còn chưa kịp với tới tay nắm cửa. Anh khẽ kéo cô lại đệm ghế, để cô ngồi cho ngay ngắn. “Cô không được đi đâu cả. Cô vừa bị va đầu và có thể bất tỉnh trên đường đi đấy. Tôi sẽ đưa cô về ngay đây. Em gái tôi đã đi mua thêm trứng cho cô, chúng ta đợi nó về rồi đi.”

“Trứng.” Emma thốt lên, chống tay lên trán. “Tôi quên mất. Bác bếp lấy đầu tôi mất.”

Mắt Alex nheo lại khi đến mức không thể nhận thấy. Nỗi sợ hãi của Sophie có lý không nhỉ? Meg có bị ngược đãi ở nhà chủ không? Anh sẽ không thể ngồi yên mà nhìn một cô gái mảnh mai như thế bị đối xử tàn nhẫn. Chính anh sẽ thuê cô trước khi để cô quay lại cái nơi đau khổ ấy.

Alex rên rỉ thấy một đợt thèm khát mới dâng tràn khắp cơ thể. Tất nhiên anh không thể thuê cô. Bởi như thế thì chỉ được mấy ngày là cô sẽ rơi vào giường anh. Sophie nói đúng. Meg có thể làm việc cho em gái anh. Cô có thể an toàn ở đó, tránh xa những ham muốn của anh. Chúa ơi, anh cũng ngạc nhiên vì sự cao thượng của mình. Đã lâu lắm rồi, anh không có bất kì cảm giác lo lắng nào cho bất kì người phụ nữ nào, tất nhiên trừ mẹ và em gái, cả hai người mà anh yêu quý.

Khắp London ai ai cũng biết tiếng Alex là một gã thích sống độc thân. Anh biết đến một lúc nào đó mình sẽ phải lấy vợ, chỉ để sinh ra người nối dõi, nhưng anh thấy không có lý do gì khiến mình phải hy sinh to lớn như thế sớm. Anh tránh xa tất cả các tiểu thư trong xã hội thượng lưu, thích giao du với gái điếm hạng sang và ca sĩ nhạc kịch. Anh rất ít kiên nhẫn với phần lớn giới tinh hoa của xã hội London và hoàn toàn không tin phụ nữ. Vậy mà dần bà lại cứ vây lấy anh khi anh có mặt ở vài sự kiện xã giao ít ỏi, họ xem sự xa lánh và những lời cay độc của anh là một thách thức. Alex hầu như không có thiện cảm với bất kì người nào trong đám ấy. Nếu có một tiểu thư dòng dõi cao sang tán tỉnh, anh sẽ cho rằng hoặc cô ta quá ngu ngốc hoặc biết rõ mình muốn gì, mà đúng hơn là muốn ai. Thỉnh thoảng anh có chung chạ với họ, nhưng ngoài ra không có gì hơn.

Anh ngược lên. Meg vẫn ngồi thẳng người, e dè nhìn đôi tay khoanh lại trong lòng.

“Cô không cần phải tỏ vẻ sợ hãi như vậy, Meg. Tôi sẽ không hôn cô nữa đâu.”

Emma ngược nhìn lên anh, đôi mắt tím mở to. Cô không nói gì. Nói thật là cô không chắc mình đủ khả năng nói được một câu rành mạch.

“Đã bảo cô không phải sợ cơ mà, Meg,” Alex nhắc lại. “Tiết hạnh của cô vẫn an toàn khi ở với tôi – ít nhất trong vài phút nữa.”

Emma há hốc miệng trước sự trơ trẽn của anh. Sau đó, cô bực tức cắn chặt môi nhìn đi chỗ khác.

Alex rên rỉ khi nhìn đôi môi căng mọng của cô bặm lại. Chúa ơi, cô mới tuyệt làm sao. Mái tóc tỏa ra màu đỏ sáng dưới ánh mặt trời, bây giờ lại có màu nâu vàng sẫm khi anh kéo rèm cửa sổ lại. Đôi mắt cô – ban đầu anh tưởng màu xanh da trời, nhưng sau đó lại là màu tím, còn bây giờ gần như đen.

Emma cảm thấy sắp nổ tung, tức giận trước sự trơ tráo của người đàn ông cao ngạo và hống hách này. Cô hít sâu, cố kiềm chế tính nóng nảy đã khiến cô nổi tiếng ở cả hai tư gia, hai châu lục. Cô đã thua trận.

“Tôi không nghĩ rằng anh cần phải nói với tôi theo cái kiểu khiếm nhã ấy. Anh thật không công bằng khi lợi dụng tình cảnh yếu thế của tôi một cách dâm dăng như vậy, đặc biệt là khi xem xét đến lý do duy nhất khiến tôi ngồi đây với cái đầu sưng nhức nhối – chưa kể việc tôi phải ngồi cùng với người đàn ông thô lỗ nhất mà tôi không may gặp phải – là bởi vì tôi bảo vệ cháu anh trong khi anh và em gái bất cần đến mức không thể trông nom nó cho ra hồn.”

Emma ngồi ngả ra sau, hài lòng với lời mình nói và nhìn anh với ánh mắt dữ dằn nhất.

Alex ngạc nhiên trước tràng mắng mỏ của cô nhưng thận trọng không thể hiện sự ngạc nhiên. “Cô quả là có vốn từ phong phú, Meg.” Anh từ tốn nói. “Cô học ở đâu mà nói giỏi thế?”

“Đấy không phải là việc của anh,” Emma đáp lại, cố gắng hết sức bịa ra một câu chuyện đáng tin cậy.

“Nhưng tôi rất quan tâm. Chắc chắn cô có thể chia sẻ với tôi một chút về quá khứ của cô chứ?”

“Nếu anh muốn biết, thì mẹ tôi làm bảo mẫu của ba đứa nhỏ. Cha mẹ chúng rất tử tế nên đã cho phép tôi được học cùng với chúng.” Nghe có vẻ được đấy.

“Tôi hiểu. Họ thật rộng rãi.”

Emma thở dài tròn mắt trước câu châm biếm của anh.

“Alex!” một giọng the thé gọi. “Em về đây! Em có mười hai tá trứng. Hi vọng thế là đủ.”

Mười hai tá! Tim Emma chùng xuống. Cô không thể nào gánh nổi số trứng ấy. Bây giờ cô sẽ phải để anh chàng công tước đưa cô về nhà bằng xe ngựa.

Cửa bật mở và gương mặt Sophie xuất hiện. “Ôi, cô tỉnh rồi!” cô thốt lên, nhìn Emma. “Tôi không biết phải cảm ơn cô thế nào nữa.” Sophie cầm tay Emma nắm chặt. “Nếu có cách nào đó giúp được cô, xin hãy cho tôi biết. Tên tôi là Sophie Leawood, và tôi là nữ bá tước xứ Wilding, tôi sẽ mang ơn cô mãi mãi. Đây,” cô dúm tấm danh thiếp vào tay Emma, “hãy cầm lấy. Đây là địa chỉ của tôi, và nếu cần giúp gì cô có thể tới chỗ tôi vào bất cứ lúc nào, ngày cũng như đêm.”

Emma chỉ biết nhìn Sophie trân trân khi thiếu phụ mắt xanh lục ấy ngừng lại để thở.

“Ôi, trời,” Sophie nói tiếp. “Lịch sự của tôi để đâu hết rồi nhỉ? Tên cô là gì?”

“Tên cô ấy là Meg.” Alex nhẹ nhàng trả lời. “Và cô ấy vẫn chưa sẵn sàng cho chúng ta biết họ của cô ấy.”

Emma nổi cáu. Anh ta chưa hề hỏi họ của cô.

“Không sao đâu, cô gái yêu quý,” Sophie nói lan man. “Cô không cần phải kể cho chúng tôi điều gì nếu cô không muốn...”

Emma nhìn Alex với vẻ đắc thắng.

“... chỉ cần cô luôn nhớ rằng tôi sẽ là bạn của cô suốt đời và cô có thể tin cậy tôi trong bất kì chuyện gì.”

“Cảm ơn chị rất nhiều,” Emma nói khẽ. “Tôi sẽ nhớ. Nhưng tôi thực sự muốn về nhà. Tôi đã đi lâu lắm rồi, bác bếp sẽ lo lắng về tôi.”

“Liệu cô có thể cho chúng tôi biết nơi làm việc?” Alex hỏi.

Emma nhìn anh ngây ngô.

“Cô đang làm việc ở đâu đó chứ? Cô không định ăn một mình tất cả chỗ trứng này phải không?”

Ôi, tệ quá, cô lại quên mất mặt nạ của mình. “Ừm, tôi làm việc cho nhà bá tước xứ Worth.”

Alex biết địa chỉ này, anh liền hướng dẫn đường đi cho người xà ích. Sophie nói chuyện luôn mồm trong khoảng thời gian ngắn chiếc xe ngựa đi đến biệt thự Blydon.

Emma gần như chạy ra khỏi xe ngựa.

“Đợi đã!” Alex và Sophie đồng thanh gọi.

Sophie đuổi kịp cô trước. “Tôi phải cảm ơn cô cho xứng đáng đã. Nếu không, tôi sẽ gặp ác mộng hàng tuần liền.” Cô đưa tay lên tai nhanh chóng tháo đôi khuyên kim cương và ngọc lục bảo dúi vào tay Emma. “Xin hãy cầm lấy. Đây chỉ là món quà nhỏ, nhưng có lẽ nó sẽ có ích nếu cô gặp khó khăn.”

Emma lặng người ngạc nhiên. Cô không thể nói rõ với người đàn bà này rằng cô là người thừa kế duy nhất của một doanh nghiệp vận tải biển khổng lồ, nhưng đồng thời cô cũng thấy rằng Sophie khẩn thiết muốn tặng gì đó ỉn để bày tỏ lòng biết ơn.

“Chúa phù hộ cho cô.” Sophie hôn vào má Emma rồi leo vào xe.

Emma quay ra chỗ người xà ỉch lấy trứng. Cô mỉm cười với Sophie đoạn đi về phía cửa phụ của biệt thự.

“Đừng vội thế, cưng.” Alex bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh cô. “Tôi sẽ mang thứ này vào cho cô.”

“Không!” Emma nói hơi gay gắt. “Ý tôi là tôi thực sự muốn anh đừng làm thế. Không ai phiền lòng việc tôi về muộn một khi tôi giải thích về Charlie, nhưng họ sẽ không thích tôi đưa một người đàn ông lạ mặt vào bếp.”

“Vớ vẩn,” Alex vớ lấy túi trứng với sự cương quyết cao nhất của một người muốn mệnh lệnh của mình được tuân thủ.

Emma lùi xa anh. Tất cả mọi chuyện sẽ vỡ lở hết nếu anh ta đi theo cô vào nhà, và Belle – có thể anh ta đã quen biết từ trước rồi – sẽ bắt đầu gọi cô bằng tên thật. “Xin anh,” cô nài nỉ. “Xin hãy đi đi. Anh không đi là rắc rối lắm.”

Alex nghĩ mình nhìn thấy nỗi lo sợ thật sự trong mắt cô và một lần nữa tự hỏi cô có bị ngược đãi hay không. Song dù sao thì anh cũng không muốn cô gặp bất kì rắc rối nào vì anh. “Được rồi.” Anh cúi mình. “Rất hân hạnh được quen biết cô, Meg yêu quý của tôi.”

Emma quay đi chạy vội vào cổng dành cho gia nhân của biệt thự, cảm thấy cái nhìn nóng bỏng của Alex theo sau lưng suốt đường đi. Cuối cùng cô cũng đẩy bật cánh cửa vào bếp, và cô cảm thấy mình vừa thoát khỏi địa ngục.

“Emma!” mọi người đồng thanh kêu lên.

“Chị đã ở đâu đây?” Belle chống nạnh hỏi. “Mọi người lo lắng cho chị đến phát ốm.”

Emma thở phào, đặt túi trứng lên quầy. “Belle, chúng ta có thể nói chuyện đó sau được không?” Cô nhìn thẳng vào những người hầu đang há hốc mồm kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cô không chút ngượng ngùng.

“Thôi được, để sau,” Belle đồng ý. “Chúng ta lên gác ngay thôi.”

Emma rên ỉ. Cô bỗng nhiên thấy kiệt sức, đầu óc lại lùm bùm, và vẫn chưa biết phải làm gì với đôi hoa tai đáng nguyên rửa này, và...

“Ôi, Chúa ơi!” Belle thét lên. Emma, người chị họ mạnh mẽ và bất kham lẫn ra bất tỉnh.

4. Chương 03

Chương 3

Alex đứng trước biệt thự Blydon nhìn chằm chằm vào cổng dành cho gia nhân. Anh đã thấy vẻ sợ hãi rõ rệt trong đôi mắt Meg nên đồng ý không đi cùng cô vào trong. Anh giận dữ và lo lắng vì cô có thể bị phạt khi đi chợ về muộn. Mặc dù đã gặp vợ chồng bá tước xứ Worth vài lần, nhưng xét cho cùng, anh vẫn chưa biết nhiều về họ. Anh không biết cuộc sống trong gia đình họ thế nào. Một số gia đình trong giới thượng lưu đối xử rất tử tế với gia nhân. Và mặc dù không chịu tin rằng mình có những tình cảm khác đối với Meg ngoài dục vọng, anh vẫn sợ hãi khi nghĩ cô có thể bị đuổi đi hoặc bị đánh đập. Trong anh có sự thôi thúc

mạnh mẽ phải vào tận bếp nhà Blydon để kiểm tra xem cô có được đối xử như một nữ anh hùng hay không. Alex thở dài, hơi bực vì sự lo lắng của mình. Anh không chắc cô đã hoàn toàn bình phục sau cú ngã. Tất cả những gì anh muốn làm lúc này là bế Meg trên tay, đưa lên phòng của cô, vào giường và đặt miếng chườm lạnh để chịu lên trán. Anh rên siết với hình ảnh vẽ ra trong đầu. Giả sử đưa được cô vào giường, thì anh nghi ngờ việc mình có thể kiềm chế được bản thân không leo lên nằm cạnh.

“Alex!” Sophie thò đầu ra khỏi xe ngựa. “Anh đang chờ gì thế?”

Alex rời mắt khỏi biệt thự. “Không có gì, Soph, không có gì cả. Anh chỉ hơi lo cho Meg. Em có nghĩ là cô ấy ổn cả không? Vợ chồng bá tước xứ Worth là kiểu người thế nào?”

“Ồ, họ dễ thương lắm. Em đã gặp họ ở mấy bữa tiệc rồi.”

“Anh cũng thế, nhưng điều đó không có nghĩa họ là những người đức cao vọng trọng.”

Sophie thở dài mở to mắt. “Nếu anh chịu khó dành hơn một phút ở các bữa tiệc mà mẹ em và em bắt anh dự, thì anh sẽ biết rằng nhà Blydon chỉ có thể nói là tuyệt vời. Họ rất tử tế và không hề hẹp hòi. Mẹ quý phu nhân Worth cực kì. Em nghĩ rằng họ uống trà với nhau ít nhất hai lần một tháng. Em không nghĩ chúng ta cần phải lo lắng cho Meg, vì bây giờ chúng ta đã biết cô ấy làm việc ở đây. Em không cho rằng phu nhân Worth để cho bất kì ai bị ngược đãi trong nhà mình đâu.”

“Hi vọng là em đúng. Chúng ta nợ Meg rất nhiều. Xem cô ấy sống có ổn không là điềucern con nhất chúng ta có thể làm cho cô ấy.”

“Đừng nghĩ rằng em không biết điều đó, anh trai yêu quý ạ. Em dự định tuần này đến thăm phu nhân Worth để kể cho bà ấy về việc Meg đã cứu Charlie. Chắc chắn bà ấy sẽ không để cho lòng dũng cảm như vậy không được đền đáp xứng đáng.”

Alex leo lên xe ngựa và ngồi xuống ghế bọc nhung khi xe lăn bánh. “Ý hay đấy, Sophie.”

“Nhẽ ra tối nay em phải đi rồi đây này, nhưng em thực sự thấy không đủ sức.”

“Nhẽ ra tối nay em phải đi, nghĩa là sao?”

“Đúng mà, Alex, anh phải quan tâm theo dõi mọi việc chứ. Phu nhân Worth tổ chức vũ hội lớn tối nay. Em chắc chắn anh cũng được mời. Anh bao giờ cũng được mời đến mọi sự kiện mặc dù anh không bao giờ đi. Nếu anh không bắt đầu...”

“Tha cho anh khỏi bài giảng anh-sẽ-không-bao-giờ-gặp-được-người-phụ-nữ-tốt-để-cưới-vợ-và-sinh-con-nói-dối. Anh đã nghe rồi và không quan tâm đâu.”

Sophie ném về phía anh ánh mắt giận dữ. “Vâng, đúng thế, và anh cũng biết rõ chẳng kém gì em rằng anh không thể ở vậy suốt đời. Tất cả những gì anh làm chỉ là nhậu nhẹt với bạn bè, và họ cũng xỏ lá như anh.”

Alex toét miệng cười ngang tàng. “Thực ra, Soph ạ, không phải là anh thiếu bạn gái.”

“Ồi trời!” Sophie bắt đầu xỏ ra. “Anh nói điều đó chỉ tổ làm em bực mình. Em biết là anh không thiếu. Những người đàn bà đó không đáng được nhắc đến khi có sự hiện diện của em.”

“Những người đàn bà mà em vừa nhắc đến một cách lịch thiệp ấy, không muốn gì hơn ở anh, ngoài vài thứ đồ trang sức rẻ tiền, đó chính là lý do tại sao anh chọn lên giường với họ. Ít nhất thì họ cũng trung thực về ham muốn vật chất của mình.”

“Anh lại thế rồi! Anh biết rằng em ghét nghe những chuyện lăng nhăng đó của anh cơ mà. Em thề, Alex, em cho anh cái bạt tai giờ đây.”

“Đừng có đạo đức giả nữa, Sophie. Cả hai chúng ta đều biết rằng em thích nghe cái được gọi là chuyện lăng nhăng của anh. Em chỉ giả bộ đoan trang kiểu cách thái quá nên không công nhận thôi.”

Sophie chịu thua khi Alex cao ngạo nhướng một bên mày lên. Anh hoàn toàn đúng. Cô rất thích nghe kể về những cuộc phiêu lưu của anh – tình ái hoặc gì đó. Cô chỉ không muốn công nhận vì điều đó sẽ làm anh khoái chí. Ngoài ra, làm sao cô có thể theo đuổi cuộc trường chinh bắt anh cưới vợ nếu anh biết rằng cô thích thú với cách sống của anh? Cô ra đòn cuối cùng. “Anh biết rằng anh sẽ phải có người thừa kế, Alex.”

Alex cúi người về phía em gái cười tinh quái. “Anh hình dung là anh vẫn đủ khỏe để làm con đực giống sinh ra một thằng con trai sau mười, thậm chí mười lăm năm nữa. Nhưng nếu em muốn, anh rất vui lòng cho em tên và địa chỉ người tình mới nhất của anh. Chắc rằng cô ấy có thể chứng nhận khả năng đàn ông của anh.”

“Mẹ ơi, khả năng đàn ông là gì ạ?” Charlie chen vào.

“Nhiều năm nữa con mới phải lo lắng về chuyện ấy,” Sophie gạt đi ngay. Sau đó nói bằng giọng thì thào, “Alex, em thề là anh phải thận trọng với những điều mình nói ra trước mặt thằng bé. Nó tuyệt đối coi anh là thần tượng. Tháng sau không chừng nó lại kể cho tất cả các cô hầu của chúng ta về khả năng đàn ông của anh đấy.”

Alex cười to. “Thôi được, anh sẽ ăn nói cẩn thận, nếu chỉ để bảo vệ các cô hầu của em khỏi sa ngã trước ham muốn dục vọng. Bây giờ, em có thể làm em gái ngoan, kể cho anh nghe về vũ hội tối nay không?”

Sophie rướn lông mày. “Sao bỗng nhiên anh quan tâm đến hoạt động xã giao thế?”

“Anh chỉ muốn kiểm tra tình hình của Meg. Anh sẽ chỉ đến mười lăm phút như mọi khi rồi rời khỏi đó.”

“Phu nhân Worth muốn giới thiệu cô cháu gái người Mỹ với giới thượng lưu ở đây,” Sophie giải thích. “Em nghe nói sự kiện lớn lắm.”

“Vậy sao em không đi?”

“Em không muốn đi khi Oliver vắng nhà, với lại,” cô mỉm cười ngượng nghịu, tay xoa bụng, “em lại mang thai rồi.”

“Không phải thế chứ! Thật tuyệt!” Alex ngoác miệng cười và nồng nhiệt ôm hôn em gái. Bản tính Alex không thích chuyện hôn nhân và con cái của bản thân, nhưng anh rất thích dành thời gian chơi với Charlie và rộn ràng sung sướng khi sắp có thêm cháu. “A, về đến nơi rồi,” anh nói khi xe ngựa dừng lại trước nhà Sophie. “Hãy thận trọng nhé, em gái. Đừng làm gì quá sức.” Anh hôn vào má Sophie và vỗ vỗ tay cô.

Sophie cầm tay Alex để anh giúp cô xuống xe ngựa. “Thực ra, Alex, bụng em vẫn chưa lộ. Em không nghĩ rằng anh phải đưa em về giường đâu.”

“Tất nhiên rồi, em gái, nhưng em cần cẩn thận. Tuyệt đối không được cưỡi ngựa trong công viên đâu đấy.”

Sophie mỉm cười trước sự quan tâm của anh trai. “Ngoài cách sống phóng dăng của anh, Alex, anh thực sự là một ông bác gương mẫu. Cứ xem Charlie yêu quý anh đến mức nào thì biết.”

Alex nhìn xuống cậu bé. Y như rằng, cậu bé túm áo bác, nài nỉ vào nhà chơi. Alex vò tóc nó. “Để lần khác nhé, cún con. Bác hứa.”

“Anh thấy đấy, Alex,” Sophie bắt đầu, “em biết chắc anh sẽ là một người chồng, người cha tuyệt vời, chỉ cần anh dành thời gian tìm một người phụ nữ xứng đáng thôi.”

Alex khoanh tay. “Đừng bắt đầu nói chuyện đó lúc này. Anh nghe giảng cả ngày đủ rồi. Ngoài ra anh còn phải chuẩn bị dự cái vũ hội chết tiệt kia nữa.” Anh vẫy tay chào rồi trèo vào xe ngựa, ra lệnh cho người xà ích đưa mình về dinh thự của gã độc thân.

Đứng ở bậc cửa, Sophie cầm tay Charlie, vẫy tay chào. Ít nhất thì anh ấy cũng đi dự tiệc tối nay. Thế là bắt đầu rồi. Nếu may mắn, anh ấy sẽ gặp được ai đó phù hợp.

Khi Emma mở mắt lần nữa, cô đang nằm trên giường mình. Cơn đau đầu đã giảm đi nhiều, nhưng cảm giác đau hông bù lại không kém. Belle đang vui đùa vào cuốn sách bọc da ở ghế bên cạnh.

“Ôi, chào chị,” Belle nhỏ nhẹ nói ngay khi cô nhận thấy Emma đã tỉnh lại. “Chị làm chúng em sợ quá.” Cô ngồi dậy, bước qua quãng ngắn đến chỗ chị họ, và ngồi ghé và mép giường.

Emma chống tay nhòm dậy để nhìn Belle rõ hơn. “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Chị bị bất tỉnh.”

“Lại bất tỉnh à?”

“Lại bất tỉnh!”

“Đúng ra, lần đầu không phải là chị bị bất tỉnh. Nó giống như một cú đập vào đầu ấy.”

“Cái gì!”

“Đúng ra, đó không hẳn là cú đập vào đầu,” Emma vội chữa lại. “Chị bị ngã đập đầu xuống đất.”

“Ôi trời,” Belle thì thào. “Chị ổn chứ?”

“Chị nghĩ thế,” Emma đáp, cẩn thận xoa chỗ sưng đang to ra phía trên tai phải. “Làm sao chị lên đây được? Chị còn nhớ lần cuối cùng chị đang ở trong bếp.”

“Em đưa chị lên.”

“Em đưa chị lên bốn đợt cầu thang à?”

“Phải, bác bếp giúp.”

“Ôi, Chúa ơi.” Emma nhăn mặt trước ý nghĩ bác bếp bê cô lên bốn đợt cầu thang. “Ngại quá.”

“Cả Mary và Susie nữa,” Belle nói thêm.

Xấu hổ hết mức, Emma vùi mình vào giường như thể cố biến mất dưới những lớp chăn lùng nhùng.

“Thực ra, cũng không khó lắm,” Belle tiếp tục nói không chú ý tới vẻ khốn khổ của Emma. “Trước hết, chúng em quần chị vào chiếc chăn. Sau đó, em ôm đầu chị, bác bếp cầm chân, còn Mary và Susie bê đoạn giữa.”

“Thế mà chị không tỉnh?”

“Chị có kêu vài tiếng là lạ khi chúng em đi vòng qua góc ở chiếu nghỉ thứ hai, nhưng không, chị bất tỉnh hoàn toàn?”

“Tiếng kêu lạ?”

Về mặt Belle chuyển thành ngượng ngùng. “Vâng, thực ra nó có liên quan gì đó đến việc chị đâm phải trụ cuối khi chúng em đi vòng qua góc.”

Mắt Emma mở to, ánh mắt lướt xuống chỗ đau ở hông bên phải mà cô vừa lơ đãng xoa lên.

Belle cười như mếu. “Rất có thể hông chị va phải trụ cuối. Em nhớ hình như chúng em làm chị va phải chỗ nào đó quãng giữa.”

Bỗng nhiên, một ý nghĩ đáng sợ nảy ra trong đầu Emma. “Thế còn mẹ em thì sao?”

“Không ai kể cho bà chính xác chuyện gì xảy ra,” Belle nói.

“Nhưng bà chắc chắn phải nghe thấy có tiếng nhón nháo chứ.”

“Vâng, có, mẹ gọi em ra ngay khi chúng ta lên đến đây.”

“Sao nữa?” Emma thúc giục.

“Em nói với bà là chị bị ngất.”

“Ngất à?” Mắt Emma mở to nghi hoặc.

Belle gật đầu. “Vì quá phấn khích với vũ hội lớn đầu tiên của chị, thế thôi.”

“Nhưng thật nực cười! Chị có bao giờ ngất đâu!”

“Em biết.”

“Cô Caroline biết chị không bao giờ ngất!”

“Em biết. Chị không thuộc loại người hay ngất.”

“Bà không thực sự tin em, đúng không?”

“Không tin tí nào,” Belle nói bằng giọng tự giễu, gõ nhẹ ngón tay gầy lên quyển sách. “Nhưng có thể đôi khi mẹ khéo xử tuyệt vời, nên bà cứ để chuyện này ở đây. Chỉ cần chị xuất hiện ở vũ hội đêm nay một cách khỏe mạnh và tươi tắn thì bà sẽ không nói một lời. Em chắc chắn thế.”

Emma thu mình ngồi dậy để có thể kiểm tra tất cả những chỗ đau nhức. “Thật là một ngày nực cười,” cô thở dài.

“Hử?” Belle rời mắt khỏi quyển sách mà cô vừa bắt đầu đọc tiếp, ngược nhìn lên. “Chị vừa nói gì à?”

“Chẳng có gì hay cả.”

“Ồ.” Belle lại nhìn xuống quyển sách.

“Em đang đọc cái quái gì thế?”

“Tất cả đều tốt đẹp nếu kết thúc tốt đẹp. Shakespeare.”

Emma thấy cần thiết phải bảo vệ cho học vấn của mình. “Chị biết ai viết cuốn đó.”

“Hừm? Vâng, tất nhiên là chị biết.” Belle mỉm cười lơ đãng. “Em mang vào đọc trong lúc đợi chị tỉnh dậy.”

“Buồn nhỉ. Em nghĩ là chị sẽ bất tỉnh bao lâu?”

“Em biết đâu đấy. Em chưa ngất bao giờ.”

“Chị không ngất,” Emma nói giữa hai hàm răng nghiến chặt.

“Vâng thì chị không ngất.”

Emma thở dài khi nhìn lên vẻ mặt ngây ngô châm chọc của cô em họ. “Chị đoán em muốn chị kể xem chuyện xảy ra thế nào.”

“Chỉ khi nào chị muốn.” Belle mở lại cuốn sách bọc da ra đọc tiếp. “Em có tất cả thời gian trên thế giới, chị biết đấy,” cô nói thêm, và lại nhìn lên Emma. “Em đã quyết định đọc tất cả các tác phẩm của Shakespeare. Em bắt đầu từ kịch, sau đó đến thơ.”

“Em nói nghiêm túc chứ?”

“Hoàn toàn nghiêm túc. Em sẽ đọc theo thứ tự bảng chữ cái.”

“Em có biết như thế mất bao nhiêu thời gian không?”

“Tất nhiên. Nhưng em cũng thấy rằng với cung cách này của chị, em sẽ rất có nhiều thời gian ngồi bên giường chị.”

Emma nheo mắt. “Em có ý gì?”

“Ai biết được sau bao lâu nữa chị lại bất tỉnh?”

“Chị khẳng định là chị không có kế hoạch đó trong tương lai gần.”

Belle mỉm cười dịu dàng. “Em đoán là chị không có. Nhưng nếu chị không kể chuyện gì đã xảy ra chiều nay thì có thể chính em sẽ làm chị bất tỉnh đấy.”

Nhiều giờ sau, Emma ngồi vào bàn trang điểm, co rúm lại trong khi Meg, cô hầu của mình, cuống quýt làm tóc. Belle ngồi bên cạnh cũng đang chịu đựng sự tra tấn tương tự.

“Em không nghĩ chị đã kể cho em hết mọi chuyện đâu.” Belle trách.

“Chị kể hết rồi,” Emma dài giọng. “Chị bị ngã sau khi đẩy cậu bé ra khỏi đường chạy của chiếc xe ngựa thuê. Rồi chị bị đập đầu xuống.”

“Thế còn đôi hoa tai?”

“Mẹ cậu bé tặng chị. Chị ấy nghĩ chị là cô hầu. Chị định mai đến thăm chị ấy để trả lại. Em còn muốn nghe chuyện đó bao nhiêu lần nữa?”

“Em không biết,” Belle nheo mắt nghi ngờ. “Em nghĩ chị vẫn còn giấu gì đó.”

“Chị đã cứu cậu bé. Chị được tặng đôi hoa tai. Thế thôi.” Emma gạt đầu thật mạnh với Belle để khẳng định.

“Emma, chị đi tận một tiếng! Phải có chuyện gì đó xảy ra từ khi đẩy ngã cậu bé đến khi được tặng đôi hoa tai chứ!”

“Chị bị bất tỉnh, chỉ có thể thôi! Em nghĩ chị bị người đàn ông bí ẩn nào đó bỏ bùa mê chắc?” Emma thầm rên rĩ khi nhận thấy sự suy đoán này sao mà gần với sự thật quá. Cô cảm thấy hơi có lỗi vì đã không kể cho Belle câu chuyện kì lạ diễn ra giữa cô với công tước Ashbourne. Họ thường kể cho nhau nghe mọi chuyện. Nhưng Emma có cảm giác lạ lùng là muốn khư khư giữ lấy kỉ niệm về thời gian ở bên công tước, và cô không thích chia sẻ nó với bất kì ai, kể cả Belle.

“Phải, em nghĩ rằng sẽ cực kì nổi tiếng khi được chính nữ bá tước Wilding tặng đôi hoa tai,” Belle cười khoái chí, đôi mắt xanh tươi sáng lấp lánh vui mừng. “Em biết Sophie khá rõ. Cô ấy không lớn hơn tuổi chị em mình nhiều đâu. Mẹ em và mẹ cô ấy là bạn thân. Họ sẽ kêu rú lên khi nghe cậu chuyện xảy ra. Dù sao có lẽ chúng ta không nên nói gì. Em không nghĩ mẹ ủng hộ việc chị đi ra ngoài trong trang phục cô hầu đâu. Song tình huống cũng thật buồn cười. Em không thể tin được Sophie lại tặng chị đồ trang sức để bảo đảm tương lai cho chị. Tại sao ư, với tài sản của mình, chị có thể mua bán cả chúng em.”

“Mua bán thì cũng khó đấy,” Emma lãnh đạm nói, mắt nhìn thẳng vào chuỗi ngọc trai quanh cổ Belle. “Với lại, cô ấy nghĩ rằng chị là người hầu.”

“Em biết. Dù sao thì cũng buồn cười quá. Em ước gì Sophie sẽ đến dự tối nay. Em muốn xem vẻ mặt cô ấy khi bước vào vũ phòng thấy ‘cô rửa bát’ phục sức thật lộng lẫy.”

“Belle, như thế thật là độc ác đấy. Chiều nay nữ bá tước đã quần trí lắm rồi. Cô ấy suýt mất đứa con trai.”

“Chị bảo em độc ác hả? Chị là chúa bày trò đùa cợt cơ mà? Có phải chính chị đã gửi cho Ned tội nghiệp bức thư tình giả của Clarissa Trent không?”

Emma cố nén nụ cười nhăn nhó ranh mãnh. “Kể ra làm thế cũng hơi quá.”

“Quá quá chứ còn gì nữa,” Belle tuyên bố với vẻ mỉa mai không giấu giếm. “Chẳng có gì đáng nói nếu như Ned không mê đắm con ranh đó đến vô vọng thế.”

Emma nhìn đi chỗ khác về vô tội. “Thì làm sao chị biết được chuyện đó? Chị vẫn còn chưa ra mắt lần đầu tiên mà. Chị còn chưa biết chuyện sốt dẻo ấy.”

“Anh ấy nhắc tên cô ta hàng trăm lần mỗi ngày.”

Emma “hừm” và nhìn cô em họ về nghi hoặc. “Thực ra như thế là hay nhất đấy chứ. Bây giờ chúng ta đã biết được bản chất quỷ quyệt của Clarissa. Trong chuyện này thì chị đã cứu anh trai em khỏi số phận bi thảm rồi.”

“Em nghĩ thế,” Belle thú nhận, “nhưng Ned tan nát cõi lòng khi bày tỏ tình yêu với con bé đó mà nó lại thẳng thừng tuyên bố là đang theo đuổi một công tước lắm tiền.”

“Chị nghĩ cậu ấy buồn vì cô ta không hoàn hảo như cậu ấy tưởng tượng hơn là việc cô ta không đáp lại tình cảm của mình. Nhưng nói chuyện đó đủ rồi. Chị đã rút được bài học ỉn – không can thiệp vào chuyện tình cảm của Ned nữa. Cho dù chị có làm đúng. Hãy cho chị biết, tại sao tối nay Sophie lại không đến?”

“Em không biết chắc. Có lẽ chồng cô ấy đang đi công tác xa vài tháng tận vùng Tây Ấn. Em nghĩ cô ấy nhớ chồng. Đó là một cặp tâm đầu ý hợp, chị biết đấy.” Belle thở dài mơ mộng.

“Như vậy có lẽ là tốt nhất – mặc dù như thế thì em mất cơ hội được nhìn thấy vẻ choáng váng của cô ấy. Cô ấy sẽ được một vỏ kính ngạc nhất trong đời nếu thấy chị đêm nay. Chị nghĩ rằng sẽ tiện hơn ọi người nếu chị chỉ ghé qua thăm họ vào sáng mai.”

“Có lẽ chị nói đúng. Dù sao, hãy nói rằng em có thể đi cùng chị. Em muốn có mặt ở đó khi cô ấy gặp chị.”

“Được, được, tất nhiên là em có thể... Ồi!” Emma la lên khi Meg kéo tóc cô hơi mạnh.

“Đừng phàn nàn nữa, quý cô Emma,” Meg gắt gỏng. “Phải vất vả và chịu đau một tí thì mới đẹp được chứ.”

“Trời ơi! Nếu phải đau đến thế thì chị không cần đẹp đâu. Cứ để tóc chị buông xuống. Như vậy thoải mái hơn nhiều.”

Meg trông vẻ khổ sở. “Em không thể làm thế được. Như vậy không hợp thời chút nào.”

“Ôi, thôi được, cứ làm bất kì thứ gì em muốn. Cố làm sao càng đỡ đau càng tốt.”

Belle cười tươi. “Ôi, Emma, em không biết làm cách nào chị chịu được hết mùa vũ hội này đây.”

“Chị cũng không biết nữa. Hình như chị cũng không nhớ được phải hành xử thế nào cho đúng.”

“Chị đừng lắc đầu nữa!” Meg la lên. “Nếu không, chúng ta sẽ ngồi đây hết buổi tối và chị sẽ lỡ vũ hội đấy.”

“Với cái đầu đau đến thế thì lỡ vũ hội không phải là việc tồi tệ,” Emma lẩm bẩm.

“Chị nói gì?” Belle lơ đãng hỏi.

“Không có gì.” Emma không muốn Belle biết cái u trên đầu cô thực sự to đến mức nào. Belle chắc chắn sẽ kể ẹ, và Emma biết cô mình sẽ lo lắng đến phát ốm. Buổi dạ hội sẽ bị hủy hoại nếu cô không phớt lờ cơn đau và mỉm cười suốt buổi tiệc. “Sao em không kể cho chị nghe thêm về Sophie?” Emma nói, chỉ cốt để gợi chuyện.

“Sophie à? Cô ấy là một người đáng yêu. Nhưng mà, nói nhiều quá.”

Emma cười khúc khích. “Chị thấy rồi.”

“Cô ấy và chồng cực kì hết lòng với nhau. Em biết là cô ấy đang nhớ chồng khủng khiếp.”

“Cô ấy còn ruột thịt nào nữa không?”

Belle rướn lông mày trước sự quan tâm của Emma.

“Chị chỉ muốn biết có bao nhiêu người biết được cuộc chạy trốn nho nhỏ của mình,” Emma vội nói.

“Một mẹ. Một anh trai.”

“Thật à?” Emma cố nói bình thường, nhưng giọng cô thì trào phẩn khích.

“Phải em nghĩ anh ta khoảng hai mươi chín tuổi. Anh ấy cực kì đẹp trai, tóc đen dày và đôi mắt xanh chưa từng thấy.”

Emma cảm thấy cơn ghen nhói lên, nhưng nhanh chóng nén lại. Người đàn ông này là một gã thô lỗ cao ngạo và trơ trẽn, và cô chắc chắn mình sẽ không mảy may quan tâm đến anh ta. Không quan trọng việc nụ hôn của anh ta là điều thú vị nhất xảy ra kể từ khi cô đến London. “Em có vẻ quan tâm đến anh ta đấy, Belle,” cô thận trọng nói.

“Công tước Ashbourne ư? Chị chắc đang đùa. Anh ta là gã đẹp trai, nhưng rất nguy hiểm. Anh ta không bao giờ giao du với con cái nhà lành, mà chỉ với gái thối, chị hiểu ý em đấy. Thực ra thì em cũng không hề quen biết anh ta, nhưng,” Belle cúi người về phía trước vẻ mưu mô, “em nghe nói anh ta làm tan nát trái tim phụ nữ khắp nước Anh. Và cả lục địa.”

“Anh ta có vẻ thú vị đấy.”

“Thú vị, đúng. Phù hợp thì không hề. Ba mẹ sẽ phát điên lên mất nếu em quyến rũ anh ta làm chồng. Anh ta thích sống độc thân và nhiều năm nữa cũng chẳng buồn lấy vợ đâu. Em lấy chuỗi ngọc trai ra cá đấy. Và khi anh ta lấy vợ, đó chắc chắn là một con bé ngu ngốc dễ dàng bị xỏ mũi và sẽ bị phớt lờ ngay sau khi sinh ra người thừa kế.”

“Ôi.” Emma tự hỏi tại sao cô bỗng nhiên cảm thấy buồn lòng đến thế.

“Tối nay anh ta không đến đâu. Em biết chắc thế. Tất nhiên anh ta có được mời. Anh ta được mời đến tất cả các sự kiện, nhưng không bao giờ dự trừ khi gia đình anh ta nhất quyết bắt đi. Có lẽ anh ta có hàng tá những cô bồ xinh đẹp rải rác khắp London. Mà chắc chắn chị không muốn gặp anh ta đâu. Lúc nào anh ta cũng mang bộ mặt cau có và có lẽ sẽ cắn đứt đầu chị nếu chị nói với anh ta hai từ.”

“Lạy Chúa, có vẻ anh ta là kẻ khó chịu nhất trên đời.”

“Ôi, chính xác thì cũng không phải là ‘khó chịu’. Ned luôn mồm khen anh ta. Họ cùng tham gia một câu lạc bộ. Anh ấy bảo bạn bè mình ai cũng ngưỡng mộ anh ta. Đúng hơn là họ muốn giống như anh ta.” Belle nhún vai. “Anh ta giàu một cách tội lỗi, và đẹp trai thậm chí còn trên cả tội lỗi. Em nghĩ rằng anh ta cảm ghét mấy thứ sự kiện xã hội, không đủ kiên nhẫn để giả bộ, vì thế anh ta luôn cau có với bất kỳ ai khiến anh ta không thích. Bạn bè em hầu như ai cũng sợ anh ta, song họ không nghĩ được âm mưu gì để khiến anh ta phải quỳ gối trước hôn nhân.”

“Anh ta quả là đáng nể vì có được quyền lực lớn thế,” Emma nhận xét.

“Ồ, phải. Cái cách anh ta xoay vần cuộc đời theo ý mình quả là tởm. Dường như mọi người đều phải nhún mình trước anh ta.”

“Tại sao?”

“Thì đó, tước hiệu của anh ta là một việc; anh ta là công tước, chị biết đấy. Và như em đã nói, anh ta vô cùng giàu có. Nhưng nếu tận mắt nhìn thấy anh ta thì chị sẽ hiểu ý em. Từ con người anh ta thực sự rỉ ra quyền lực. Anh ta quả là kì quái.”

“Belle!” Emma cười to. “Mẹ em sẽ ngắt nếu bà nghe thấy em nói chuyện như vậy.”

“Tần suất ngắt của mẹ em cũng ở mức như chị đấy.”

“Vậy thì bà sẽ bị choáng váng.” Emma đùa. Nhưng trong lòng, cô thở phào khoan khoái khi Belle cam đoan rằng Alex sẽ không dự vũ hội. Đầu cô vẫn còn đau, và cô cảm thấy hoàn toàn kiệt sức. Không có chuyện cô nhún mình trước gã công tước ngạo mạn ấy, nhưng với vết thương này, cô không đủ sức đối mặt với anh ta thêm một lần nữa.

5. Chương 04

Chương 4

“Ashbourne! Thật ngạc nhiên. Tôi không thể tin được là lại thấy bộ mặt xấu xa của cậu ở đây.”

William Dunford một trong những người bạn thân thiết nhất của Alex từ những ngày học ở Oxford, sải bước qua vũ phòng Blydon vỗ vào lưng anh đầy thân tình. “Cậu làm gì ở đây thế? Tôi tưởng cậu kiên quyết thề từ bỏ những cuộc tụ tập thế này.”

“Tin tôi đi, tôi không có ý định lưu lại dạ hội nhỏ này quá mười phút nữa đâu.” Alex cố giữ giọng nhẹ nhàng, nhưng bên dưới đó, cơn giận đã bắt đầu bùng lên. Khoảnh khắc anh bước vào vũ phòng, một không khí yên lặng đã phủ lên đám đông. Ai nấy đều hoàn toàn sững sốt khi thấy công tước Ashbourne bước qua cửa trong bộ trang phục dạ hội lịch lãm. Các bà mẹ lo âu bắt con gái mình phải thề tránh xa kẻ chơi bời phóng đảng khét tiếng đó (nhưng tất cả đều thầm mong anh sẽ để mắt đến con mình), trong lúc đó, những người không có liên hệ gì đến một cô gái đến tuổi lấy chồng nào thì lần la đến gần Alex, bỏ đờ gã quý tộc giàu có.

Alex thở dài. Anh không có kiên nhẫn để nghe những câu chuyện tán gẫu tẻ ngắt của giới thượng lưu. Tất cả những gì anh muốn là tìm Meg để biết chắc cô khỏe mạnh rồi về luôn. Cô bồ mới nhất của anh nấu mình trong một căn nhà mặt phố ẩm cúng, và Alex đang mong có một đêm dài lười biếng bên cạnh cô ta. Một đêm với Charisse chắc chắn sẽ giúp anh xóa sạch nỗi ám ảnh kì lạ với cô hầu bếp nhà Blydon.

Alex thấy bớt căng thẳng khi nhìn thấy Dunford sải bước qua căn phòng dạ hội để tiến về phía anh. Cuối cùng thì cũng có được người nói chuyện tử tế.

Dunford không hẳn là một gã phóng đảng như Alex, nhưng cũng gần như thế. Tuy nhiên, hầu hết giới thượng lưu sẵn lòng tha thứ cho tiếng nثر của anh ta bởi vì anh ta thu hút đến mức không thể nào chịu nổi. Alex không bao giờ có ý định theo gương bạn. Những người bạn nổi khổ ca ngợi anh là người hết sức niềm nở, nhưng cũng phải thừa nhận rằng công tước Ashbourne ít bao dung với hầu hết giới thượng lưu. Anh ít

khi giấu giếm sự chán chường khi buộc phải nói chuyện với ai mà anh cho là dằn, và anh ném ánh mắt lạnh băng về phía những người khiến anh thấy khó chịu. Người ta đồn rằng đã có ít nhất một tiểu thư phải chạy vụt khỏi phòng vì sợ những lời mắng chửi của anh.

“Nói đi, Ashbourne,” Dunford cười to. “Tại sao cậu ở đây?”

“Lý do ấy à,” Alex lầm bầm. “Tôi cũng đang tự hỏi mình câu đó đây.” Anh đến vũ hội này cách đây gần một giờ, trong thời gian đó, anh sục sạo khắp biệt thự, gây ngạc nhiên cho nhiều người hầu và người phục vụ và làm gián đoạn ít nhất ba cặp đang tình tự. Không thấy bóng dáng Meg đâu. Trong tâm trạng thất vọng, cuối cùng anh bước vào vũ phòng, với hi vọng có cơ may Meg phục vụ đồ uống ở đây. Nhưng anh vẫn chưa gặp may. Không thể tìm thấy cô hầu đó đâu cả. Anh thấy viễn cảnh thất bại cay đắng và chuẩn bị từ bỏ cuộc tìm kiếm. Alex thở dài quay mặt về phía bạn, sung sướng quay lưng về phía đám đông đang nhìn mình chằm chằm.

“Nói thật ra đi nào, thằng bạn,” Dunford khích bác.

Alex thở dài. “Chuyện dài lắm. Tôi không nghĩ là cậu thích đâu.”

“Vớ vẩn. Chuyện dài thường lại là chuyện hay nhất đấy. Với lại, nếu ‘chuyện’ này đưa đẩy cậu vào hàng ngũ quý tộc lịch sự, thì chắc chắn nó liên quan đến một người đàn bà. Và điều đó, tất nhiên, tôi quan tâm kinh khủng.”

Alex quay sang bạn kể ngắn gọn câu chuyện cháu mình được một cô hầu bếp dưng cảm cứu sống, bỏ qua phần về sự hấp dẫn mạnh mẽ mà anh thấy ở cô. “Đấy, cậu thấy đấy,” anh kết luận. “Cậu không việc gì phải hoảng cả lên. Chuyện của tôi thiếu cả lãng mạn lẫn dục vọng. Tôi sợ rằng cậu sẽ phải công nhận thái độ của tôi đêm nay hoàn toàn không thể chê trách được.”

“Thật tẻ nhạt.”

Alex gật đầu một cái. “Thực ra, tôi không thể chịu đựng được cảnh chen chúc này. Tôi nghĩ mình sẽ tắc thở nếu thêm một kẻ đom đóm chết tiệt nữa tiến đến hỏi tôi cách thắt cà vạt.”

“Cậu biết đấy,” Dunford trầm tư nói. “Tôi vừa nghĩ có thể tôi sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ. Tại sao chúng ta không lui về quán White uống vài ly? Một ván bài hay chính là thứ cậu cần sau sáu mươi phút trong cái sự kiện xã hội bát nháo này.”

Alex mỉm cười chua cay trước lời châm chọc của bạn nhưng đồng ý ngay lập tức trước lời đề nghị này. “Ý hay đấy. Tôi không thể đợi đến khi...” Anh dừng lại ngay khi nghe thấy tiếng hít mạnh của bạn. “Có chuyện gì vậy?” anh hỏi.

“Chúa ơi,” Dunford thì thầm. “Màu gì mà...”

“Vì Chúa, Dunford, ai nữa đấy?”

Dunford không quan tâm gì đến lời nói của anh. “Chắc chắn đây là Emma Dunster. Sao lại có thứ đáng yêu thế đến từ vùng Thuộc địa khỉ ho cò gáy ấy cơ chứ?”

“Họ không còn là Thuộc địa của chúng ta nữa rồi, Dunford,” Alex lầm bầm, nhớ lại những lời Meg đã tuôn ra. “Họ đã tự do từ vài thập kỷ nay và phải được gọi là Hợp chủng quốc Hoa Kỳ. Chỉ vì phép lịch sự thôi.”

Lời nói lạ lùng của Alex khiến Dunford bật khỏi cơn mơ màng. Anh ta quay sang phía bạn với vẻ mặt kì quặc. “Cậu bắt đầu có cảm tình với vùng Thuộc địa tội lỗi ấy từ khi nào vậy?”

“Từ khi... ồ, đừng để tâm. Cái cô nàng chết tiệt khiến cậu mê thích thú là ai vậy?” Alex vẫn chưa quay mặt về phía vũ phòng.

“Cậu hãy tự đi mà xem lấy, Ashbourne. Đó không phải là nhan sắc cổ điển, tôi công nhận, nhưng trông nàng không có vẻ lạnh lùng, nếu cậu hiểu ý tôi. Mái tóc nâu vàng, có đốm lửa, đôi mắt tím dịu dàng...”

Cảm giác khó chịu lạ thường bắt đầu dâng lên trong dạ dày Alex khi anh nghe thấy Dunford miêu tả quý cô Emma Dunster. Đó không thể là... Không, anh tự trấn an mình, một quý cô sao có thể... Alex từ từ quay lại. Phía bên kia vũ phòng, Meg dưng cảm của anh đang đứng đó. Chỉ có điều cô không còn là Meg nữa, anh tự đánh chính. Cô là Emma.

Alex phản ứng tức thì. Mọi cơ bắp lập tức căng lên đến mức gần như đau đớn, và anh không thể xác định được mình giận dữ vì sự lừa dối của cô hay chỉ vì quá khát khao. Anh lặng lẽ quan sát khi Emma, không biết đến sự hiện diện của anh, mỉm cười về một mối với từng người theo đuổi và lơ đãng bóp bóp đầu. Chết tiệt thật, nhưng làm sao cô có thể suy nghĩ, khiêu vũ trong đêm nay, khi mà có thể cô đang bị thương nặng ở đầu? Alex cau có nghĩ rằng anh muốn băng sang phía bên kia phòng khiêu vũ, nắm lấy hai vai cô mà lắc để cô tỉnh ra.

Nhưng Chúa ơi, cô thật sự yêu kiều. Thân hình nhỏ nhắn quần bên trong chiếc váy xa tanh tím, để lộ đôi vai màu kem và khoe một chút khuôn ngực vòng lên. Những cô gái trẻ xuất hiện tại vũ hội đầu tiên thường mặc váy màu tuyền lam nhạt, nhưng Alex mừng vì Emma bất chấp tục lệ này mà mặc váy táo bạo hơn. Nó phù hợp với tinh thần của cô, trong một biển các tiểu thư tẻ nhạt và phờ phạc, cô như ngọn hải đăng rực cháy đầy sức sống. Cô để tóc thả không hợp thời, phần tóc phía trước được cạo cao lên nhưng vẫn để một sợi tóc lớn chảy xuống lưng như một đám lửa.

Những gam màu của cô giống như thiên nhiên hoang dã, và Alex còn nhớ rất rõ tính nóng nảy của cô. Nhưng anh cũng có thể thấy vẻ yếu đuối trong đôi mắt, đã thể vóc dáng của cô lại quá nhỏ bé. Trông cô có vẻ mệt, và Alex tin chắc rằng cái đầu vẫn còn đang hành hạ cô. Điều gì đó ở cô khiến Alex rất muốn được che chở, và anh giận sôi lên vì cô có thể hủy hoại sức khỏe của mình khi hoạt động quá nhiều.

Dunford cười khoái trá khi thấy hàng loạt cảm xúc lướt qua mặt Alex. “Tôi có thể thấy là cậu đồng ý với đánh giá của tôi.”

Alex rời mắt khỏi Emma và quay về phía bạn. “Đừng động đến cô ấy,” anh từ tốn nói. “Thậm chí không được nghĩ đến cô ấy.” Anh cau có khi nhận thấy mình không phải là người đàn ông duy nhất trong phòng này quy phục trước sự quyến rũ của cô. Các cậu trai trẻ đang xếp hàng để được giới thiệu với cô gái người Mỹ ấy. Anh tự nhủ kiểu gì cũng phải nói chuyện với một vài tay đang háo hức kia.

Dunford ngả người ra sau ngạc nhiên. “Cậu không nghĩ cậu có vẻ hơi chiếm hữu trong khi còn chưa gặp gỡ cô nàng à?”

“Ồ, tôi đã gặp cô nàng rồi,” Alex gầm gừ. “Chỉ có điều tôi không biết thôi.”

Dunford nhăn trán suy nghĩ, cuối cùng mới bắt đầu hiểu ra. “Tôi đoán là cậu không muốn đến quán White nữa chứ?”

Alex cười phóng dăng. “Bữa tiệc này bỗng nhiên trở nên quá thú vị.” Nói đến đó, anh lượn vòng qua bên ngoài vũ phòng, cố gắng tránh ánh mắt Emma. Cuối cùng anh yên vị ở một góc phòng ngay phía sau lưng cô. Tấm rèm dày đỏ thẫm che khuất anh khỏi ánh mắt của những người dự tiệc, nhưng anh vẫn nghe được mọi lời nói của Emma. Dựa lưng vào tường, anh vẫn có thể nhìn thấy cô qua khe hở giữa tấm rèm và bức tường.

“Cậu làm cái quái gì thế?” Dunford hỏi ngay khi vừa xuất hiện bên cạnh Alex.

“Cậu bé cái mồm lại được không? Và lùi lại đi. Người ta nhìn thấy bây giờ.” Alex lôi mạnh anh bạn lại cho đến khi cả hai khuất sau tấm rèm.

“Cậu mất trí rồi,” Dunford lẩm bẩm. “Tôi không bao giờ nghĩ có một ngày công tước Ashbourne cao quý lại trốn sau rèm để rình mò một phụ nữ.”

“Im ngay.”

Dunford cười khùng khục.

Alex trừng mắt nhìn anh ta trước khi chuyển hướng chú ý sang vấn đề quan trọng hơn. “Tôi gặp được cô nàng đúng lúc mình muốn,” anh nói giọng hân hoan, xoa hai tay vào nhau.

“Thật à?” Dunford hỏi mỉa. “Tôi thì nghĩ rằng cậu muốn đưa cô ta lên giường.”

Alex lại trừng mắt nhìn anh ta.

“Nhưng mà,” Dunford nói tiếp, “tôi thấy hình như cậu còn khuya mới đến gần được mục tiêu đó.”

Alex rướn lông mày với vẻ cực kì tự tin. “Hãy nhớ lời cậu đấy, đến hết đêm nay, tôi sẽ tiến đến cực gần đấy.” Anh đưa mắt quay lại kẻ ánh sáng, mỉm cười đắc thắng như sư tử vờn mồi, anh mơn man ánh mắt trên người phụ nữ có mái tóc màu lửa cách mình không đến hai mét.

Emma luôn nở một nụ cười lịch sự trên môi khi cô đi qua một vòng giới thiệu nữa. Cô của cô đã tuyên bố vũ hội – và cả Emma – là một thành công rực rỡ. Bà Caroline không thể tin được rằng số trai tráng đến xin bà và chồng bà được làm quen với cô cháu gái lại đông đến thế. Còn Emma thì cư xử tuyệt vời. Cô thông minh là lộng lầy, còn nữa, ơn Chúa, cô không làm gì kệt cớm. Caroline biết rằng đối với cô cháu gái việc luôn phải cư xử phải phép như thế này là một cố gắng.

Trên thực tế, Emma không thấy việc cư xử phải phép là một gánh nặng quá sức. Chẳng qua cô quá mệt mỏi để thực hiện những trò ranh ma nổi tiếng của mình dù có muốn thế. Cô chỉ đủ sức đùa vui vài câu với những người cô gặp trong buổi tối. Thậm chí với cái đầu đau nhức, Emma vẫn không chịu để London hiểu lầm rằng cô là một cô gái thẹn thùng và yếu đuối. Cô cho rằng giới thượng lưu đã có quá nhiều người như thế.”

“Emma yêu quý,” cô của cô gọi. “Cô muốn con gặp huân tước và phu nhân Humphries.”

Emma mỉm cười chìa tay cho đôi vợ chồng mồm mỉm. Huân tước Humphries trông có vẻ già hơn Emma ba năm tuổi, cúi người đầy bất thiệp hôn tay cô. “Cháu rất vui được gặp cả hai ông bà,” Emma lịch sự nói, giọng Mỹ của cô không lẫn với ai được.

“Đúng thế thật!” huân tước Humphries đắc thắng nói. “Cô đúng là từ vùng Thuộc địa đến! Cái lão Percy già cá cược cô xuất thân từ Pháp. ‘Với cái họ kiểu như Dunster ư’ tôi bảo. ‘Không, cô ấy thuộc dòng dõi Anh cao quý, cho dù có chạy sang Thuộc địa.’ Vậy là tôi đúng rồi. Tôi đi lấy tiền thắng cược đây.”

Emma chưa kịp nói gì thêm, lão ta đã lạch bạch đi tìm ông bạn nổi khổ. Emma có phần ngạc nhiên trước sự chú ý dành cho cô và hơi bối rối vì người ta lại còn cá cược về xuất thân của cô. Ned vẫn kể rằng xã hội thượng lưu thường cá cược để mua vui, nhưng chuyện này thì thật nực cười. Họ không có chuyện gì thú vị hơn để sử dụng thời gian của mình ư? Cô quay sang phu nhân Humphries đang bị ông chồng bỏ lại và mỉm cười yếu ớt. “Bà khỏe chứ, phu nhân Humphries?”

“Rất khỏe, cảm ơn cháu,” bà ta đáp. Phu nhân Humphries có phong cách thân thiện, nhưng hình như hơi dở người. “Hãy cho tôi biết,” bà ta nói, cúi người về phía trước. “Có đúng là gấu hoang thường đi lang thang ở Boston không? Ta được biết vùng Thuộc địa vẫn còn ác thú và gấu hoang hoành hành.”

Emma có thể nhìn thấy cô mình mở tròn mắt rên rỉ vì đoán cô cháu gái sẽ tuôn ra một bài giảng nữa về những phẩm chất tốt đẹp của Hoa Kỳ. Nhưng Emma chỉ cúi người về phía trước, cầm cả hai tay phu nhân và cũng nói đúng kiểu mưu mô như bà ta, “Thực ra Boston rất văn minh. Bà có thể cảm thấy thoải mái như ở nhà.”

“Không có ư!” phu nhân Humphries kinh ngạc nói.

“Không thật ạ. Chúng cháu còn có cả hiệu may quần áo nữa.”

“Thật à?” Phu nhân Humphries mở to mắt thích thú.

“Có cả hiệu làm mũ nữa.” Emma từ tốn gật đầu, đôi mắt mở to. “Tất nhiên, các cửa hiệu ấy thường bị phá tan tành khi bấy sói tràn vào thị trấn.”

“Sói! Cháu bảo thế ư?”

“Vâng, và chúng hung dữ khủng khiếp. Vì thế, mỗi năm cháu phải khóa cửa trong nhà đến mấy tuần liền vì sợ chó sói.”

Phu nhân Humphries quạt phành phạch. “Ôi trời ơi. Trời ơi, tôi phải kể hết chuyện này cho Margaret mới được. Xin lỗi nhé.” Mắt tròn xoe vừa sợ hãi vừa phấn khích, bà ta lao như tên bắn khỏi chỗ Emma và mất hút vào đám đông.

Emma quay sang chỗ cô và em họ, cả hai đều đang ngạc nhiên trước trò đùa. “Ôi, Emma,” Belle vừa cười vừa lau nước mắt. “Chị không nên đùa đến mức ấy.”

Emma mở tròn mắt bác lại. “O,” cô bắt đầu. “Đêm nay em phải để cho chị vui một chút chứ.”

“Tất nhiên, con gái yêu quý ơi,” Caroline lắc đầu đáp. “Nhưng con có cần phải đùa với phu nhân Humphries không? Câu chuyện nhỏ của con sẽ lan khắp vũ phòng trong vòng chưa đến mười phút nữa.”

“Ôi chà. Không ai có đầu óc lại tin chuyện đó đâu cô. Và nói thật, con không thích gây ấn tượng với người không có đầu óc,” Emma rướn lông mày quay sang những người họ hàng, thậm chí thách thức họ phản bác.

“Chị ấy có lý,” Belle công nhận.

“Cô phải công nhận rằng phu nhân Humphries cũng thật buồn cười,” bà Caroline nhận xét.

“Con không định cư xử bất lịch sự đâu,” Emma giải thích. “Con chỉ nghĩ rằng mình sẽ chết vì buồn chán nếu phải trò chuyện với bất kì ai ngờ nghệch thế.”

“Chúng ta sẽ cố gắng hết sức bảo vệ con,” bà Caroline đáp, nụ cười nở trên môi.

“Con biết cô sẽ làm thế mà,” Emma cười hoan hỉ.

Lát sau, một người bạn của Ned đến bên mời Emma nhảy. Alex cau có với chàng trai từ phía sau rèm khi anh nhìn thấy họ lướt đi trên sàn khiêu vũ.

“Có tí ghen phải không?” Dunford hỏi.

“Tôi mà phải ghen à?” Alex hống hách đáp lại. “Chẳng có lý do gì để ghen. Chúa ơi, cậu ta chỉ là một thằng nhóc,” anh nói tới bạn nhảy của Emma.

“Cậu nói phải. Như thế thì cậu ta hơn cô Dunster khoảng ba tuổi.”

Alex phớt lờ lời nhận xét của anh bạn. “Cậu có nghe thấy cô ấy tổng khứ phu nhân Humphries thế nào không?” anh ngưỡng mộ hỏi. “Cô ấy hoàn toàn đúng. Ngay cả mẹ tôi cũng nghĩ rằng phu nhân Humphries là kẻ ba hoa kịch cỡm.”

Dunford chậm rãi gật đầu, trầm tư suy nghĩ. Anh chưa bao giờ thấy bạn mình có thái độ như vậy về một người phụ nữ kể từ ngày học đại học, khi cậu ta chưa hình thành mối hoài nghi sâu sắc về phái đẹp.

“Còn nhận xét của cô ấy về việc không muốn gặp bất kì ai không có đầu óc,” Alex nói tiếp. “Cậu phải công nhận rằng cô ấy có lý. Và cũng có đầu óc nữa.”

“Và cô ta đang trở lại đảng này,” Dunford chỉ.

Alex lập tức dõi theo. Emma đã kết thúc điệu nhảy và quay lại ngồi cạnh cô ruột.

“Vui chứ, cháu yêu quý?” Caroline hỏi.

“Ồ vâng. John là một người bạn nhảy đáng yêu,” Emma đáp. “Và anh ấy cũng rất thân thiện. Anh ấy bảo sẽ dạy con cách đấu kiếm. Con lúc nào cũng muốn học.”

Alex cảm thấy cơn ghen lồng lên trong dạ dày.

“Cô không biết đấu kiếm có phải là việc hay hay không, nhưng cô mừng vì con thích cậu ấy,” Caroline nhận xét. “Cậu ấy là đám khá đấy. Cha cậu ấy là một bá tước tương đối giàu có.”

Cơn ghen giờ đây đã to bằng quả đạn đại bác.

“Con biết anh ấy là đám khá, nhưng con thực sự không quan tâm đến việc kết hôn vào lúc này.”

Alex thở phào nhẹ nhõm. Hiện nay anh cũng không quan tâm đến việc này.

Emma vỗ vỗ tay Caroline. “Cô đừng lo, rồi sẽ đến lúc con tìm được một người chồng hoàn hảo. Nhưng anh ấy sẽ phải là người Mỹ vì con không có ý định từ bỏ Công ty vận tải Dunster.”

“Ở London này không có nhiều người Mỹ để con lựa chọn lắm đâu,” Caroline chỉ ra.

“Thế thì con phải năng đi chơi với những chàng trai dí dỏm như John mới được.”

Cơn giận của Alex lại bùng lên, Dunford tự hỏi liệu mình có phải ngăn cản bạn lao từ sau rèm ra ngoài để thể hiện mong muốn, và rồi làm trò lơ cho thiên hạ hay không.

Ngay sau đó Belle quay lại trò chuyện với Emma và Caroline. Đôi má cô ửng hồng sau một vòng lướt trên sàn nhảy. “Emma,” cô nói khẽ. “Chị phải ra đây với em để gặp một vài người bạn của Ned. Chắc chắn chị sẽ thích họ. Mà họ thì đang mong được gặp chị lắm đấy,” cô nói kèm theo cái nháy mắt.

“Em thấy để họ đợi một vài phút được không? Chị hơi bị đau đầu,” Emma khẽ nói. Thực ra cô cảm thấy như có ai lấy gậy đập vào đầu. Điều nhảy quay cuồng với John Millwood chỉ làm cô thấy khó chịu hơn.

Emma nhìn Belle đầy hàm ý, con bé đã hứa không kể với mẹ mình về chuyện không may lúc chiều, và sau đó quay sang cô ruột. “Cô Caroline, nếu con lui về phòng mười mười lăm phút thì có bất lịch sự quá không cô? Con nhức đầu vì hôm nay vui quá. Con biết chỉ cần vài phút là sẽ đỡ thôi.”

“Tất nhiên, con yêu quý. Nếu có ai hỏi thì cô sẽ bảo con đi vào phòng rửa ráy cho tươi tỉnh.”

“Cảm ơn cô,” Emma thều thào. “Con hứa sẽ không đi lâu.” Cô lỉnh ra khỏi phòng lên một đợt cầu thang đến khu tư thất của biệt thự.

Alex rướn lông mày khi nghe trộm thấy đề nghị của Emma, một nụ cười khoái chí bùng lên trên gương mặt anh.

“Ôi, không,” Dunford đoán đúng nét mặt của bạn bèn nhắc nhở. “Cậu không thể làm việc đó được, Ashbourne. Nhất định không được. Cậu không thể theo tiểu thư con nhà lành vào phòng ngủ của người ta được. Mà cậu còn chẳng quen biết cô ấy nữa.”

“Ồ, tôi có quen đấy.”

Dunford thử chiến thuật khác. “Nếu bị bắt gặp thì cậu sẽ hủy hoại thanh danh của cô ấy ngay trong đêm ra mắt đầu tiên. Cậu sẽ phải cưới cô gái ấy. Không có cách nào chối được. Đây là vấn đề danh dự.”

“Không ai thấy tôi đâu,” Alex tuyên bố bằng giọng chắc nịch. “Nếu có ai hỏi tôi thì bảo rằng tôi vào phòng rửa ráy. Cho tươi tỉnh.” Nói đến đó, anh ra khỏi nơi ẩn nấp theo Emma ra khỏi phòng, chân bước thật khẽ.

Hành lang không sáng đèn, để ngăn những kẻ chênh choáng say và si tình mang tiệc tùng đến mọi xó xỉnh trong nhà, nhưng Emma vẫn dễ dàng tìm được phòng mình. Cô thấp đứng một ngọn nến, vì cô thích tranh tối tranh sáng cho đỡ đau đầu. Cô ngáp thật to và không ngượng ngùng, đoạn đá tung đôi giày và buông mình xuống đồng chăn đệm trắng mềm mại trên giường. Thở phè thật dài, cô day day thái dương và kết luận rằng quả thực cô đã rất vui trong dạ hội đầu tiên của mình ở London. Đúng là cô đã gặp khá nhiều quý tộc chán ngắt và khoác lác, nhưng cô cũng được làm quen với nhiều người thông minh và thú vị, cả đàn ông lẫn phụ nữ. Giá mà cô không bị cục u sưng tướng trên đầu thì tốt biết mấy. Cô biết rằng mình sẽ vui hơn nhiều nếu cảm nhận mọi việc rõ ràng hơn. Cô mệt mỏi đến mức không thể tin được. Cô khép hờ mi mắt, rên khe khẽ khi tự hỏi liệu có thứ gì trên trái đất này khua được cô dậy để quay trở lại với vũ hội.

Alex nhanh nhẹn bước vào phòng. Thầm cảm ơn bản lề cửa phòng Emma tra dầu rất kĩ. Anh dừng lại một lát nhìn Emma âu yếm. Trong giấc ngủ, trông cô thật dịu dàng và quyến rũ, không có dấu hiệu gì của một cô gái miệng lưỡi sắc sảo và nhanh trí. Một nụ cười thanh tú xao động gương mặt khi cô vùi sâu hơn vào chăn, và Alex nghĩ rằng anh không mong muốn điều gì trên thế giới này hơn là ôm cô trong vòng tay và ru cô ngủ. Anh dừng lại nhú mào, bối rối trước những ý nghĩ mộc mạc ấy. Nói thật lòng, anh không thể nhớ được lần cuối cùng anh có những cảm xúc dịu dàng ấy với một người phụ nữ là khi nào.

Bỗng nhiên, Emma vươn mình gừ gừ như mèo. Alex cảm thấy ham muốn lấn át cả tâm trí và cơ thể khi ngực cô căng lên dưới áo lót.

Emma vẫn nhắm mắt, thở sâu khoan khoái.

Alex bước lùi ra cửa.

Emma co người như trái bóng, thẫn thờ tỉnh mạch quả là một trạng thái tuyệt vời.

Alex đóng cửa gây ra một tiếng cạch.

Emma mở choàng mắt sợ hãi. Cô kinh ngạc khi thoáng thấy bóng dáng người đàn ông tóc đen, mắt xanh lục, thân hình của người đó dường như choán hết cả căn phòng của cô.

“Chào Meg.”

6. Chương 05

Chương 5

Trong khoảnh khắc đáng nguyên rửa đó, Emma tưởng rằng mình bị ảo giác. Bởi vì hoàn toàn không có cách nào để con quỷ mắt xanh lục đó có thể vào đứng trong phòng cô được. Và chiều nay cô còn bị đập đầu rất mạnh nữa. Cô nghe nói những vụ tai nạn như thế thường khiến đầu óc người ta thay đổi một cách kì quặc. Công tước Ashbourne dành cho cô nụ cười nham hiểm và buông mình ngồi xuống chiếc ghế dễ chịu của cô.

Đến lúc đó Emma mới hiểu rằng anh ta là người thật. Không ảo ảnh nào có thể hành xử tồi tệ như thế. Hơi thở ngột trong cổ và cô bỗng cảm thấy bụng dạ nôn nao. Chúa ơi, những người họ hàng của cô dành cả tháng qua để dạy cô tỉ mỉ mọi thứ rắc rối của xã hội thượng lưu London, nhưng không ai bảo cô phải làm gì khi phát hiện ra một quý ông, à không, một tên khốn trong phòng ngủ. Emma biết rằng cô nên nói gì đó, thậm chí kêu lên, nhưng không một âm thanh nào phát ra từ miệng cô.

Sau đó, Emma bỗng phát hiện ra rằng cô đang nằm dài trên giường trong tư thế rất hờ hênh. Ngược nhìn lên, cô nhanh chóng nhận ra rằng gã công tước cũng chú ý đến điều đó. Cái nhìn cháy bỏng của anh ta dường như thiêu đốt da cô, và Emma cảm thấy mình đang đổ mồ hôi mặt bối rối. Cô vội vàng nhón dậy ôm chặt chiếc gối vào ngực, cố gắng che chắn trước ánh mắt Alex.

“Đáng tiếc,” anh ta mỉa mai nhận xét.

Mắt Emma nhìn về phía anh ta. Cô vẫn không nói gì vì không tin tưởng lắm ở giọng nói của mình.

Anh ta trả lời câu hỏi vừa đọc được trong mắt cô. “Không mấy ai có bộ ngực đẹp như cô đâu. Việc gì mà che đi cho phí.”

Câu nói chỉ khiến Emma càng ôm chiếc gối chặt hơn. Alex cười khoái trá trước sự thẹn thùng của cô. “Ngoài ra,” anh nói tiếp, “cô không nên che giấu tôi những thứ cô đã cho cả London thấy.”

Nhưng họ đâu có vào phòng ngủ của tôi mà ngồi, Emma tức giận nghĩ.

“Thực sự, Meg, hay tôi phải gọi là Emma nhỉ? Cô không thể khiến tôi tin được rằng cô bị cầm đầu. Tôi đã thấy rõ tính tình cô chiều nay rồi. Chắc chắn cô phải có gì để nói chứ?”

Emma nói điều đầu tiên vừa nảy ra trong đầu. “Tôi nghĩ tôi sắp nôn rồi.”

Lời nói đó khiến Alex ngớ cả người ra, và anh toan nhón người khỏi ghế. Emma sợ mình suýt phá lên cười khi nhìn thấy tự hoảng sợ lộ rõ trên mặt anh ta. “Lạy Chúa,” anh ta thốt lên, đưa mắt khắp phòng tìm cái gì đó để dừng. Không tìm thấy, anh ta quay lại nhìn người phụ nữ ngồi trên giường. “Cô nói thật chứ?”

“Không. Mặc dù sự hiện diện của anh khiến dạ dày của tôi nhộn nhạo.”

Một lần nữa Alex lại bị sững sốt. Cô gái Mỹ này đã khiến anh bối rối hoàn toàn – kể cũng giỏi đấy. Anh phải bóp cổ cô vì sự láo xược này mất, nhưng trông cô ngây thơ và quyến rũ quá đôi khi ngồi trên giường với chiếc gối ôm chặt trước ngực nên anh chỉ biết cười. “Đàn bà bảo với tôi rằng tôi đem lại cho họ nhiều cảm giác, nhưng không ai buồn nôn cả.” Anh dài giọng.

Emma phớt lờ lời nói của anh. “Anh làm cái quái gì ở đây vậy?” cuối cùng cô hỏi.

“Điều đó thì rõ rồi chứ?” mắt anh hấp háy khi anh cúi người về phía trước. “Tôi đến tìm cô.”

“Tôi ư?” Emma kêu the thé, hi vọng có sự nhầm lẫn. “Anh còn chưa biết tôi.”

“Cô nói đúng,” Alex đảm chiêu. “Nhưng tôi có gặp cô hầu bếp chiều nay trông khá giống cô. Tóc đỏ, mắt tím. Cô có tình cờ có chị em sinh đôi không?” Anh cười nham hiểm. “Có điều tính khí của cô ấy không giống cô chút nào. Cô ấy là một cô hầu đầy ham muốn, không thể buông tay khỏi tôi, và còn hôn tôi vào những chỗ khó nói nhất.”

“Tôi không làm thế!” Emma gầm lên. “Sao anh dám mở miệng ra nói những điều như vậy chứ!”

Alex chỉ nhướn một bên mày trước sự giận dữ của cô. “Như vậy cô công nhận đã ở trong xe ngựa của tôi chiều nay?”

“Anh chả biết thừa rồi. Phủ nhận cũng không ích gì.”

“Đúng thế,” Alex dựa lưng thoải mái vào ghế.

“Cứ tự nhiên như ở nhà.”

Alex không quan tâm đến sự mỉa mai của cô. “Cảm ơn. Cô thật tử tế. Còn bây giờ,” anh yêu cầu, “tôi muốn cô giải thích đầy đủ tại sao cô lại mặc váy áo cô hầu lang thang khắp London mà không có người hộ tống.”

“Cái gì?” Emma kêu lên, giận dữ.

“Tôi chờ lời giải thích của cô.” Giọng anh đầy kiên nhẫn.

“Anh sẽ không có được lời giải thích nào cả, đồ khốn cậy quyền cậy thế ạ,” cô cay đắng nói.

“Cô tức giận trông thật đáng yêu, Emma.”

“Anh luôn phải nói những điều chối tai ấy à?”

Alex đặt tay sau đầu ngả người ra sau, như thể anh đang suy nghĩ về câu hỏi phần nộ của cô. “Thực ra, tôi luôn kiêu hãnh vì sự quá đáng của mình.”

“Tôi cũng đoán thế,” cô lầm bầm.

“Nghĩa là sao?”

Emma quyết định thử chiến thuật khác. “Tôi nghĩ rằng anh hành động hơi quá đáng. Có thể tôi từ Mỹ đến, nhưng tôi biết đó không phải nguyên nhân.” Emma thở dài đánh giá phán đoán của mình. “Anh quyết tâm hủy hoại tôi? Tôi đang rất cố gắng để làm được và cô tôi hài lòng về mình.”

Alex cảm thấy cắn rứt tội lỗi về thái độ của mình khi thấy vẻ buồn bã của Emma. Đôi mắt tím của cô thoáng long lanh những giọt nước mắt sắp ứa ra, còn mái tóc sáng lung linh như ngọn lửa dưới ánh nến nhảy nhót. Cảm xúc dịu dàng trào dâng và anh phải cố kiềm chế ham muốn được ôm cô trong vòng tay. Anh muốn an ủi cô, che chở cho cô, chứ không phải hủy hoại cô. Quái thật, anh cũng không biết chắc vì sao mình ở đây.

Nhưng anh biết mình phải đấu tranh với cảm xúc dịu dàng kì lạ với cô gái Mỹ này. Anh vẫn chưa gặp được tiểu thư đến tuổi cập kê nào biết nhìn xa hơn tước hiệu và cửa cải của anh. Nếu để mình có tình cảm với Emma, anh biết mình sẽ chỉ nhận lấy tổn thương. Bằng cách nào đó, bản năng mách bảo anh rằng cô có đủ sức mạnh để khiến anh phải đau đớn hơn bất kì cô gái nào khác.

Và vì thế, anh biến trái tim thành sắt thép và dùng những lời sắc nhọn. “Tôi chắc được và cô của cô vô cùng tự hào,” anh nói, giọng đầy mỉa mai. “Cô đã khiến một nửa xã hội thượng lưu – nửa đàn ông ấy – chảy dãi vì cô. Tôi chắc cô sẽ nhận được nửa tá lời cầu hôn từ nay đến cuối tháng. Chắc chắn cô sẽ kiếm được ỉnh một tước hiệu khá đấy.”

Emma rõ ràng nao núng trước sự công kích của anh. “Làm sao anh có thể nói những điều cay nghiệt như vậy? Anh còn chưa biết tôi cơ mà.”

“Cô là đàn bà,” anh nói gọn lỏn.

“Điều đó thì có liên quan gì?”

Alex nhận thấy, trong lúc giận dữ, Emma đã quẳng chiếc gối sang một bên. Mặt cô đỏ bừng tức giận và ngực cô phập phồng theo mỗi hơi thở sâu. Alex nghĩ rằng trông cô thật ngon lành, nhưng vẫn cố gắng kiểm soát ham muốn của mình. “Đàn bà,” anh kiển nhẩn giải thích, “dành mười tám đến hai mươi năm đầu tiên của cuộc đời để mài giũa những kỹ năng xã hội của mình. Và khi thấy đã sẵn sàng, họ bước ra thiên hạ, dự vài ba vũ hội, đóng đưa ánh mắt, mỉm cười làm duyên, và vợ lấy tấm chồng. Càng có tước vị cao và càng nhiều tiền thì càng tốt. Một nửa số gã đàn ông tội nghiệp đó thậm chí không biết mình vợ phải cái gì.”

Emma sợ hãi ra mặt, nổi kinh hoàng lộ rõ trên mặt cô. “Tôi không thể tin được anh lại nói điều đó.”

“Thấy bị xúc phạm ư?”

“Hoàn toàn đúng.”

“Cô việc gì phải thế. Đời là vậy mà. Cô cũng như tôi không thể làm được gì ở đây cả.”

Emma bỗng nhiên cảm thấy nổi tức giận tan biến thành sự thương hại. Có điều gì đã xảy ra với người đàn ông này khiến anh ta trở thành người thô lỗ và khắc nghiệt như vậy? “Anh chưa bao giờ yêu ai à?” cô khẽ hỏi.

Alex ngẩng phắt lên trước câu hỏi nhẹ nhàng của cô và ngạc nhiên khi thấy vẻ quan tâm thực sự trong mắt cô. “Còn cô thì yêu nhiều quá đến mức thành chuyên gia rồi ư?” anh đổi lại bằng giọng nhẹ nhàng không kém.

“Không phải thế,” Emma nhấn giọng. “Nhưng tôi sẽ yêu. Một ngày nào đó, tôi sẽ yêu. Từ nay đến khi nào đó, tôi có cha, dưỡng Henry và cô Caroline, Belle và Ned. Tôi không thể đòi hỏi một gia đình tuyệt vời hơn thế, tôi yêu quý cả nhà. Không có gì là tôi không thể làm cho họ.”

Alex thấy mình đang ước ao cũng có tên trong danh sách diễm phúc ấy.

“Tôi biết anh có gia đình,” Emma nói tiếp, cô nhớ đến cuộc gặp gỡ với em gái anh. “Anh cũng yêu họ chứ!”

“Có, tôi yêu họ.” Nét mặt Alex dịu lại lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay, và Emma không thể không nhận thấy tình yêu trong ánh mắt anh khi nghĩ về gia đình. Anh cười khùng khục. “Có lẽ cô nói đúng. Đường như có vài người phụ nữ trên đời này xứng đáng được yêu thương. Thật không may, tôi hình như có họ hàng gần gũi với tất cả bọn họ.”

“Tôi nghĩ rằng anh hoảng sợ,” Emma táo bạo nói.

“Tôi hi vọng cô có ý định giải thích nhận xét này.”

“Anh sợ hãi. Khép cửa trái tim lại trước người khác thì dễ dàng hơn yêu thương họ. Nếu anh bao bọc trái tim mình bằng những bức tường vững chắc, thì không ai có thể tiến gần đến mức có thể phá vỡ nó. Anh đồng ý không?” Emma ngược lên nhìn vào mắt anh và rùng mình trước vẻ chăm chú. Tự nguyện rủ mình vì sự hèn nhát, cô nhìn đi nơi khác. “Anh... thấy...” cô lắp bắp cố gắng giữ sự can đảm cần thiết để nói với anh một cách thẳng thắn. “Tôi có thể nói rằng anh không phải là người xấu. Rõ ràng anh rất quan tâm đến gia đình mình, như vậy anh có khả năng yêu thương. Anh chỉ lo sợ mình sẽ bị tổn thương thôi.”

Alex ngạc nhiên vì cả bài giảng mềm mỏng của cô lẫn sự chính xác đến mức khó chịu của nó. Những lời nhẹ nhàng của cô khiến anh cực kỳ bất an. Cô có nhận ra rằng những lời dịu dàng của mình có thể tước bỏ tấm lá chắn của anh hiệu quả hơn nhiều so với bất kỳ thanh kiếm nào? Bất ngờ thấy khó chịu, anh quyết định chuyển đề tài trước khi cô có cơ hội khiến anh bất an.

“Cô vẫn chưa cho tôi biết tại sao chiều nay cô đi ra ngoài mà lại ăn mặc như người hầu,” anh đột ngột nói.

Emma giật mình vì sự chuyển hướng đột ngột của cuộc nói chuyện, và vẻ gay gắt trong giọng nói của anh khuấy động nổi tức giận của cô một lần nữa. “Tại sao tôi phải giải thích hành động của mình cho anh?”

“Vì tôi nhất quyết bắt cô phải giải thích.”

“Gì ghê? Anh đang đùa đấy!” Emma xỏ ra. “Anh hống hách, ngạo mạn, bỉ ổi...”

“Một lần nữa,” Alex nhẹ nhàng ngắt lời. “Tôi ngưỡng mộ vốn từ vựng bao la của cô.”

“Còn khá nhiều nữa đấy,” Emma nghiêng răng nói.

“Tôi không may may nghĩ ngờ điều đó.”

“Tại sao, anh đúng là kẻ không thể chịu đựng nổi, ghê tởm, là đồ...”

“Lại nữa đây.”

“... ĐỒ CON LỘN!” Emma lấy tay che ngay mặt lại khi nhận thấy điều mình vừa nói, và người cô khẽ run lên vì cười. Cô không thể kìm lại được. Cô đang ngồi trên chiếc đệm trắng mềm mại với tư thế không nữ tính chút nào. Cô ngồi bó gối cúi đầu xuống cười. Cô bỗng nhận ra rằng mình lố bịch hết sức, và mặc dù biết phải làm gì đó, như ngất xỉu chẳng hạn, nhưng cô không nhịn nổi cười.

Alex lấy làm ngạc nhiên trước trận cười của cô. Người phụ nữ này có thể tìm thấy sự hài hước trong tình thế éo le của mình – thật không thể hiểu được! Nhưng anh nhanh chóng phát hiện ra tiếng cười của cô lây sang mình. Anh cười khoái chí hòa vào tiếng cười cố nén của cô khi anh nhìn thấy đôi vai mỏng manh, thanh tú nhấp nhô theo mỗi tiếng cười.

Tiếng cười khoái trá của Alex hóa ra lại khiến Emma được sổ lồng, cô bật cười to thành tiếng. Không thể cố gắng nén chặt tiếng cười đang làm rung chuyển cả cơ thể thêm nữa, và cô hành động như thể người đang ở trong phòng là Belle chứ không phải công tước Ashbourne, cô đặt phịch lưng xuống thò chân khỏi giường.

Alex nhìn cô như bị mê hoặc. Nằm duỗi trên giường, mái tóc xõa trên tấm trải giường màu nhạt, dường như cô không chú ý đến anh, chìm trong tiếng cười, cô thật tinh khôi và không giả dối, hoàn toàn không chú ý gì đến ánh mắt thèm khát của anh.

Anh nghĩ cô thật lộng lẫy.

Làm cách nào để giữ mình không động đến cô ấy đây?

“Ôi, trời.” Emma thốt lên, cuối cùng cũng thoát ra khỏi trận cười. Cô lấy lại hơi và cố hết sức kiềm chế bản thân. Cô đặt một tay lên ngực đang phập phồng để lấy lại kiểm soát. “VẬY anh nghĩ gì về tôi?”

“Tôi nghĩ,” anh ngừng lại, sải bước nhanh qua phòng đứng ở chân giường. “Rằng cô đẹp.”

Emma thu chân lên co người dựa vào thành giường. Giọng nói mượt mà của anh khiến chân tay cô tan chảy, và cô sợ phản ứng của mình trước anh. Cô phải tạo một khoảng cách càng rộng càng tốt với người đàn ông đẹp trai đến mức nguy hiểm đã len vào phòng ngủ của cô này. “Sắc đẹp chỉ là vẻ bề ngoài,” cô nói đầy khôn khéo, cố gắng làm dịu bầu không khí căng thẳng.

“Rất sắc sảo,” Alex gật đầu nói. “Cho phép tôi được đính chính. Tôi nghĩ rằng cô thật lung linh.”

Niềm vui bùng lên trong Emma như hàng nghìn ngọn lửa nhỏ, và cơ thể cô rộn lên những cảm xúc kì lạ, khó tả. Cô chỉ biết rằng sự có mặt của Alex tác động đến cô một cách khó hiểu, và cô thấy sợ.

Alex chớp được ánh mắt rụt rè của cô. “Emma yêu quý của tôi,” anh bắt đầu nói.

Emma bỗng nhiên cảm thấy phải khẳng định mình và lấy lại phần nào tự tin, thứ mà anh đã cuốn trôi đi mất. Cô ngồi thẳng lưng dậy với sự can đảm giả tạo. “Tôi chắc chắn không phải là Emma yêu quý của anh,” cô nói về nghiêm túc.

“Thật à? Vậy thì Emma yêu quý của ai?”

“Câu hỏi đó thật vô lý.”

“Hoàn toàn không. Bởi vì,” anh nắm bàn chân không giày của cô xoa xoa, “nếu cô vẫn chưa thuộc về ai, tôi nghĩ rằng có thể biến cô thành của tôi.”

Emma hổn hển khi tay anh tiếp tục xoa xoa bóp các cơ bàn chân. Cô chưa bao giờ nghĩ việc chạm vào chân lại có thể gây nhột đến tận dạ dày như thế, cô suy nghĩ điên cuồng khi co chân về tránh bàn tay anh. Sự chống cự của cô chỉ càng khiêu khích anh và đôi bàn tay mạnh mẽ rám nắng dịch dưới mép váy lên đến bắp chân. Emma vô thức liếm môi khi những đợt khoái cảm rần rật nơi đùi.

“Dễ chịu chứ hả?” Alex cười nhàn nhõ.

“Không, tôi không nghĩ rằng mình thích điều đó chút nào,” cô trả lời ghen ghét.

“Ồ?” Alex hồn nhiên hỏi. “Vậy thì tôi lại phải cố gắng nhiều hơn.” Đôi tay anh lười biếng dịch lên trên cho đến khi chạm phải da thịt mềm mại trên đầu gối của cô. “Cô thích thế chứ?” Trước vẻ mặt ngây dại của cô, anh tiếp tục. “Không à? Có lẽ cần một nụ hôn.”

Trước khi Emma có bất kì cơ hội nào để phản ứng, anh giật mạnh chân kéo cô nằm ngửa xuống. Anh nằm dài xuống bên cạnh, thân hình to lớn của anh ép vào một bên người cô. Giữ cầm cô bằng bàn tay mạnh mẽ, anh kéo mặt cô lại gần và khẽ đặt môi lên môi cô.

“Không.” Emma thì thầm yếu ớt. Cô không hiểu bằng cách nào người đàn ông này lại có thể vào phòng ngủ của cô hay đến nằm bên giường cô, mà hơn hết, cô không hiểu tại sao cơ thể mình bỗng nhiên như sắp bùng cháy.

“Chỉ một nụ hôn thôi,” Alex van vãn, giọng anh đặc lại vì ham muốn. “Nếu cô nói không sau một nụ hôn thì tôi sẽ dừng lại. Tôi hứa.”

Emma không nói gì, chỉ khép hờ đôi mắt khi lưỡi anh lướt quanh viền môi cô. Sự đụng chạm nhẹ nhàng này có vẻ đã làm cô hư hỏng, cơ thể cô đáp lại không ngừng ngừng. Cô luồn tay lên gáy anh và theo bản năng áp hông mình vào hông anh. Cô khẽ rên rỉ, tách môi, hoàn toàn không nhận thức được từng động tác của mình.

Alex tận dụng phản ứng của cô để đưa lưỡi vào miệng cô ngay lập tức, tìm kiếm sâu hơn. “Chúa ơi, em thật ngọt ngào,” anh thì thầm bằng giọng khàn khàn. Anh lại luồn sâu hơn vào miệng cô, sục sạo thăm dò. Emma đáp lại sự môn trớn xác thịt ấy của anh bằng lòng nhiệt tình mà cô không bao giờ nghĩ mình có, một tay bám chặt vào mái tóc dày mượt mà, tay kia vuốt ve cơ lưng rắn chắc của anh.

Alex rên rỉ vì sự vuốt ve của cô kích động anh. Miệng anh vẫn không rời miệng cô, anh dịch người phủ lên người cô, ấn mạnh cô xuống đệm. Emma rên rỉ say đắm hơn trước sự gần gũi xác thịt mới và tiếng rên của cô khiến anh càng nồng nhiệt. “Ai mà biết được cô gái bé bỏng này lại say đắm đến vậy?” anh thì thầm, môi lướt nhẹ lên chiếc cổ trắng mềm mại của cô.

Emma rùng mình vì khoái cảm. “Anh đang làm gì vậy?” cô khàn khàn hỏi.

Tiếng cười của Alex phát ra từ sâu trong họng khi môi anh quay lại tìm môi cô. “Tôi đang yêu em đây mà, cưng. Và tôi cảm thấy em...” Tay anh luồn sát vào ngực cô và Emma thở hổn hển trước hơi nóng thấm qua váy áo xa tanh đốt cháy da thịt mình. “... bởi vì em thèm muốn tôi từng chút cũng như tôi muốn em vậy.”

“Không đúng,” Emma run rẩy nói, nhưng cô biết rằng mình đang nói dối khi những lời này thốt ra khỏi miệng cô một cách lộn xộn.

Môi Alex lướt qua mặt gặm nhấm thùy tai cô. “Emma yêu quý của tôi, có phải họ đã biến em thành một tiểu thư Anh tiết hạnh rồi không?”

Emma cảm thấy hơi thở ấm áp của anh phả vào tai khi anh nói, nhưng không có gì giúp cô trụ vững trước luồng khoái cảm dữ dội cô cảm thấy khi lưỡi anh bỗng nhiên vút tới môn trớn cô. “Aa,” cô thốt ra không thể ngăn cản bản thân rên rỉ vì khoái lạc.

Alex chỉ nhún nhử. “Đừng xấu hổ vì những gì em cảm thấy, Emma. Đừng bao giờ xấu hổ. Điều đó là hoàn toàn bình thường. Không có gì xấu xa hay tội lỗi trong chuyện này, cho dù các bà nạ dòng quý tộc có nói gì đi nữa”

“Không hẳn người ta nói rằng cảm xúc như vậy là xấu xa.” Giọng Emma run rẩy. “Họ chỉ bảo rằng điều đó là xấu xa khi hai người còn chưa kết hôn.”

Alex nhắm mắt khi mới nghe thấy âm K, và ham muốn của anh hơi xẹp xuống. “Nếu là em, tôi sẽ không mong đám cưới ở tôi,” anh khiển trách cô nhẹ nhàng.

“Tôi không mong!” Emma đáp lại, và lùi xa khỏi anh.

“Tốt!”

“Tôi sẽ không bao giờ cưới anh.”

“Như vậy là rất tiện cho em vì tôi không nhớ là đã cầu hôn em.”

Emma nổi đóa. “Tôi sẽ không cưới anh cho dù anh là người đàn ông cuối cùng trên trái đất này!” Cô dừng lại một lát và nghĩ rằng đó rõ ràng là một câu sáo rỗng. “Ồ chỉ khi nào anh là người đàn ông cuối cùng trên trái đất này thì có thể!”

Alex hiểu ra rằng anh yêu cái lý lẽ rành mạch của cô.

“Có điều anh không phải là người đàn ông cuối cùng trên trái đất,” Emma nói tiếp, “mà điều này thì có thể thấy rõ hơn khi xem xét thực tế là tôi có cả một vũ phòng đầy những chàng trai độc thân xứng đáng dưới kia...”

Miệng Alex nhanh chóng mím lại về dữ tợn.

“... nên tôi nghĩ rằng anh nên rời khỏi đây ngay.”

“Tôi không đồng ý.”

“Tôi không quan tâm.”

“Đường như chúng ta đang bế tắc ở đây,” Alex dài giọng. “Tôi đang băn khoăn xem ai sẽ thắng.”

“Tôi không nghi ngờ gì về kết cục,” Emma dừng cảm nói. “Ra khỏi phòng tôi!”

Alex rướn lông mày trước sự giận dữ của Emma. Về bất cần của anh chỉ đổ thêm dầu vào lửa. “Đi ngay!” cô quát.

Alex đứng dậy vuốt áo khoác. “Có một điều tôi đã lĩnh hội được,” anh cay độc nhận xét, “là không bao giờ tranh cãi với người đàn bà đang la hét.”

Emma lập tức bĩu môi. “Tôi không la hét. Tôi không bao giờ la hét.”

“Ồ?”

“Tôi chỉ cao giọng thôi.”

“Vì bản thân cô, tôi hi vọng cô không la hét,” Alex nói, “bởi vì chúng ta không hề mong cả nhà cô lao tới đây. Đặc biệt là bây giờ, khi chúng ta đã khẳng định rõ là không có ý muốn cưới nhau.”

“Ôi, bố khỉ,” Emma thở dài.

“Ăn với chả nói,” Alex quả trách, và bỗng nhận ra rằng giọng điệu của mình giống hệt em gái.

“Ồ, im đi. Tôi không khiến anh rao giảng.” Emma đứng phắt dậy vuốt những nếp váy màu tím. “Trông tôi đã chỉnh tề chưa?” cô hỏi, mắt mở to tìm kiếm sự bảo đảm. “Tôi không muốn làm gia đình khó xử.”

“Nói thật là trông cô như vừa được hôn. Và nói nghiêm túc đấy.”

Emma rên rỉ chạy về phía gương kiểm tra hư hại. Alex nói đúng. Mặt cô đỏ ửng và những lọn tóc xoăn tuột khỏi cặp lò xo xuống mặt đầy mê hoặc. “Ít nhất thì việc sửa lại mái tóc cũng không quá khó. Meg vẫn luôn hết sức cố gắng làm những kiểu tóc mới nhất, nhưng cuối cùng tôi vẫn thuyết phục được cô ấy rằng kiểu này đơn giản hơn, thoải mái và tôn vẻ đẹp hơn.”

“Đừng có nói với tôi là cô có một cô hầu tên Meg thật đấy nhé.”

“Đúng thế, thật khó có thể sáng tác ra nhiều thứ, khi đầu vừa đập xuống đất.” Emma cố sức kẹp mái tóc dày vào cặp.

“Cô cho phép tôi,” Alex ậm ừ nói khi đến đứng phía sau cô. Emma kinh ngạc khi anh cầm chiếc lược của cô lên bắt đầu chải khê, vun tóc lên đỉnh đầu.

“Tôi sẽ không hỏi anh học chải tóc ở đâu đâu.”

“Có lẽ cô không nên hỏi.”

“Anh có hàng tá người tình, tôi chắc thế.”

“Cô cũng ngồi lê mách lẻo về chuyện của tôi cơ đấy,” anh buộc tội.

“Một chút thôi,” cô thú nhận.

“Cô thật không công bằng. Tôi thậm chí còn không biết tên thật của cô.” Alex lấy chiếc cặp từ ngón tay của Emma khéo léo kẹp tóc cô lại.

“Nhưng giờ thì anh biết rồi đấy,” Emma nhận xét, không thể nghĩ ra được điều gì hay hơn để nói.

“Giờ thì tôi biết,” Alex đáp lại, phần lớn cũng vì lý do trên.

Hai người dừng lại, chỉ nhìn nhau thăm dò. Cuối cùng Emma phá vỡ sự im lặng. “Anh không được tỏ ra quen biết tôi. Tôi không muốn bất kì ai nghi ngờ điều gì.”

“Tất nhiên. Mặc dù cô biết chắc rằng tôi sẽ xin được giới thiệu đảng hoàng vào thời gian sớm nhất. Và khi đó cô sẽ có cơ hội tốt để tránh tôi.”

“Chắc chắn tôi phải cố hết sức tránh anh.” Những lời xúc phạm buột khỏi miệng khi Emma chưa kịp ngăn lại, nhưng Alex chỉ khẽ cười.

“Cô thông minh chết đi được ấy, Emma yêu quý của tôi ạ.” Anh ta cúi phắt xuống đặt nhẹ một chiếc hôn lên đôi môi còn đang ngạc nhiên của Emma. “Giờ thì hãy quay lại với vũ hội của cô đi. Tôi sẽ đi sau cô ít nhất mười lăm phút.”

Emma vội chạy ra mở cửa lên ra hành lang. Dừng lại một chút, cô thò đầu vào phòng ngủ. “Hứa nhé?”

Alex cười. “Xin hứa.”

7. Chương 06

Chương 6

Emma thở phào nhẹ nhõm ngay khi đóng cửa phòng ngủ lại phía sau. Mặc dù mới gặp công tước Ashbourne ngày hôm nay, nhưng bản năng mách bảo cô rằng anh là người đàn ông biết giữ lời và sẽ không gây bẽ bối nghiêm trọng bằng cách đi theo ngay phía sau cô trở lại vũ phòng. Anh sẽ giữ đúng lời hứa của mình và đợi ít nhất mười lăm phút rồi mới xuất hiện trở lại.

Emma bước nhẹ nhàng qua những hành lang tối trong ngôi nhà của người họ hàng cho đến khi xuất hiện ở đầu cầu thang dẫn xuống vũ phòng rực rỡ ánh đèn. Cô dừng lại một lát quan sát cảnh tượng. Bà Caroline chắc chắn lần này đã tổ chức buổi tiệc hoàn hảo trên cả mong đợi. Quang cảnh dạ tiệc thật lộng lẫy. Những bông hoa lạ mắt, màu sắc sắc sỡ trang điểm cho các bàn giải khát kê dọc theo tường của căn phòng. Hàng trăm ngọn nến trắng sữa tinh khôi cũng được đặt xung quanh vũ phòng. Nhưng phần ngoạn mục nhất là các vị khách. Nam thanh nữ tú lướt đi không biết mệt trên khắp sàn nhảy, xoay mình theo tiếng nhạc của dàn nhạc mà bà Caroline thuê biểu diễn tối nay. Các quý bà quý cô đặc biệt lộng lẫy, đồ trang sức tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nến, những tà áo vấy lụa và xa tanh bay phấp phới. Các cặp đôi như hòa vào nhau trong vũ điệu, biến vũ phòng thành chiếc kính vạn hoa lung linh ánh sáng và màu sắc.

Khi Emma mỉm cười trước cảnh tượng tuyệt sắc này, cô không nhận ra rằng chính cô cũng là một hình ảnh tuyệt đẹp để người khác ngắm nhìn. Dừng lại ở đỉnh cầu thang, cô đã vô tình khiến cả vũ phòng có cơ hội dừng lại nhìn ngắm. Và họ đang nhìn.

“Tôi đã đem lòng yêu mất rồi,” John Millwood, một trong những người bạn đại học của Ned, người đã nhảy với Emma lúc trước trong dạ hội tuyên bố.

Ned cười vui vẻ. Đôi mắt xanh của cậu cũng sáng như em gái mặc dù cậu có mái tóc nâu thẫm màu gỗ dái ngựa. “Quên đi, John. Cậu không bao giờ sánh được với chị họ tôi đâu. Mà tôi tưởng cậu phải lòng em gái tôi cơ mà.”

“Phải rồi, tôi vẫn phải lòng cô ấy. Chỉ vì nhà cậu có quá nhiều phụ nữ đẹp. Thật không công bằng.”

Ned nhăn nhó. “Cậu sẽ nói khác nếu phải đối phó với những kẻ theo đuổi liên tục gõ cửa. Năm ngoái chỉ có Belle tôi đã thấy khổ, còn bây giờ thì thật là khủng khiếp khi có cả Emma ở đây.”

Ngay lúc đó, thêm hai cậu bạn nữa chạy tới. “Ned, cậu phải giới thiệu chúng tôi với chị họ của cậu ngay,” huân tước Linfield trẻ tuổi kêu lên. Người bạn đi cùng, Nigel Eversley gật đầu hòa theo.

“E là các cậu phải đề nghị mẹ tôi chuyện đó thôi. Tôi đã từ bỏ cái việc ghi nhớ tất cả những người muốn được giới thiệu với Emma rồi.”

“Cô ấy thật tuyệt vời, vô cùng tuyệt vời,” John thốt ra.

“Tôi không biết có thể chịu đựng việc này đến chừng nào nữa đây,” Ned rên rỉ.

“Tất nhiên, cậu chỉ cần nói vài lời tốt đẹp về chúng tôi với chị họ của cậu là chúng tôi mãn nguyện lắm rồi,” Nigel háo hức nói.

“Tôi đã làm việc đó từ năm ngoái rồi,” Ned bẻ lại. “Nhưng có ích gì đâu, chắc cậu còn nhớ.”

“Cậu cứ cố gắng thêm vài lời hay ho nữa thôi,” George Linfield gợi ý.

“Cha cậu phải chấp nhận thực tế rằng đám chị em gái tôi chẳng bao giờ chịu tin lời tôi cả,” Ned trả lời ráo hoảnh. “Không có lời nói nào của tôi lay chuyển được họ dù theo hướng nào đi nữa.”

“Một cô gái biết nghe lời, đó là thứ tôi cần,” George lẩm bẩm.

“Đừng tìm kiếm ở nhà tôi,” Ned cười khùng khục.

“Có chuyện gì xảy ra với những cô gái biết nghe lời thế nhỉ? Sao tôi chẳng tìm được cô nào?” George tiếp tục kể khổ.

“Bọn họ đều xấu xí và nhảm chán,” John khẳng định. “Ôi, Chúa ơi, nàng đến kia rồi!”

Chắc chắn, Emma đã nhìn thấy em họ và đang tiến tới chỗ nhóm thanh niên. “Ned à,” cô nói nhẹ nhàng, một hình ảnh thanh thoát trong chiếc váy xa tanh tím. “John à. Vũ điệu cùng anh lúc trước thật vui.” John hân hoan trước những lời nói thân thiện của cô. Sau đó Emma quay sang hai chàng sai mà cô chưa quen biết mỉm cười với họ, chờ Ned giới thiệu.

Ned nhanh chóng thực hiện vinh dự của mình. “Chị Emma, đây là huân tước George Linfield và anh Nigel Eversley. Bọn em học cùng trường Oxford. George, Nigel, đây là chị họ tôi, quý cô Emma Dunster.”

Hai chàng trai xô nhau để cầm tay cô. Emma trông hơi bối rối nhưng vui thích thật lòng.

“Xin lỗi Linfield,” Nigel hạ giọng nói, cố gắng tỏ ra già hơn so với tuổi hai mươi. “Tôi đang định hôn tay cô Dunster.”

“Xin lỗi nhé Eversley, tôi đang định cầm tay cô ấy.”

“Chắc chắn cậu nhầm rồi.”

“Thật à? Tôi nghĩ là cậu nhầm thì đúng hơn đấy.”

“Cậu mà nghĩ tôi nhầm thì cậu nhầm to đấy.”

“Chúa ơi!” Emma kêu lên. “Tôi chắc rằng cô Caroline đang tìm tôi. Cuộc gặp với cả hai anh thật dễ thương.” Nói đến đó cô vội vàng chuẩn bị chỗ khác, cố gắng tìm kiếm cô mình.

“Ôi, tuyệt thật, Linfield, tuyệt quá đi mất,” Nigel mĩa mai nói. “Bây giờ thì cậu làm được rồi đấy.”

“Ừ, tôi làm được rồi đấy. Giá mà cậu đừng có cúi rạp cả người ra để túm lấy tay cô ấy...”

“Các cậu tha lỗi cho tôi,” Ned nhẹ nhàng chen vào, “tôi nghĩ mẹ tôi cũng đang tìm cả tôi nữa.” Cậu nhanh chân chuẩn bị theo Emma, hi vọng cô biết tìm bà ở đâu.

Phía bên kia phòng, Belle đang khiêu vũ với William Dunford. Hai người đã quen biết nhau từ năm ngoái, sau vài tuần tìm hiểu, nhận ra đôi bên không hợp để trở thành tình nhân, họ đã nhanh chóng trở thành

bạn tâm giao. “Anh hi vọng chị họ của em nghèo,” anh cười to, khi nhìn thấy Linfield và Eversley ngã cả vào nhau để làm quen với Emma.

“Thật không?” Belle vui thích hỏi. “Tại sao?”

“Gia đình em sẽ bị bủa vây. Nếu cô ấy có tiền, mọi kẻ đào mỏ ở Anh sẽ đến gõ cửa nhà em.”

Belle cười. “Đừng nói với em rằng anh định tán chị ấy nhé.”

“Chúa ơi, không,” Dunford mỉm cười kêu lên, đôi mắt nâu của anh ảm áp khi nhớ đến vẻ mê mẩn của Alex đối với Emma. “Tất nhiên, không phải vì cô ấy không xinh đẹp lạ thường.”

“Chị ấy còn có đầu óc nữa,” Belle chỉ ra.

“Thế cơ à!” Dunford trêu tức. “Thực sự, Belle à, anh không bao giờ nghi ngờ dù chỉ trong một giây việc cô ấy thông minh nhanh trí hết như em. Anh chỉ nghĩ rằng chẳng cần có thêm anh theo đuổi thì cô ấy cũng đã đủ bận rộn rồi.”

“Anh có ý gì?”

“Ồ, không có gì hết, Belle,” anh lơ đãng nói, lia mắt khắp vũ phòng tìm kiếm Alex. “Không có gì đâu. Nhân tiện hỏi em, anh đã nói rằng em mặc váy màu xanh nước biển đẹp mê hồn chưa nhỉ?”

Belle gượng cười. “Thật không may, em lại đang mặc váy xanh lá cây.”

Trong khi Emma vẫn đang tìm kiếm cô ruột thì Ned đuổi kịp. “Em không nghĩ chị biết mẹ em đang ở đâu đâu,” Ned nói và lấy hai cốc nước chanh từ bàn gần đó.

“Thú thực chị chẳng biết đi đâu tìm cô cả,” Emma trả lời. “Cảm ơn em vì ly nước chanh. Chị khát khô rồi đây.”

“Có lẽ chúng ta cứ chờ ở đây rồi mẹ sẽ tìm thấy chúng ta. Mẹ vẫn còn khoảng hai trăm người nữa muốn gặp chị.”

Emma cười. “Thì đã hẳn.”

“Em phải xin lỗi vì chuyện lúc nãy, Emma. Em không nghĩ rằng họ lại hành động lỗ bịch đến thế.”

“Ai hành động lỗ bịch thế?” Belle bỗng nhiên xuất hiện bên phải Ned, Dunford theo sát gót.

“Anh lo lắng chuyện giới thiệu Emma với George Linfield và Nigel Eversley.”

“Ôi, không! Emma tội nghiệp sẽ bị họ bao vây hàng tháng mất thôi.”

“Đừng lo, Emma,” Ned trấn an. “Khi hiểu họ, chị sẽ thấy họ thực sự là những chàng trai tốt. Họ chỉ mất trí cạnh một người phụ nữ đẹp thôi.”

Emma cười khàn khàn. “Thực sự thì Ned à, chị nghĩ rằng em vừa tặng chị một lời khen đấy. Đó hình như là lời khen đầu tiên.”

“Vớ vẩn. Chị còn nhớ em đã khen ngợi không ngớt cú đấm móc tay phải sau khi chị đấm vỡ mũi tên móc túi ở Boston chứ?”

Dunford quyết định rằng mình không còn phải lo lắng về việc Emma gặp rắc rối với Alex. Nhưng anh bắt đầu tự hỏi liệu cậu bạn mình có thể chế ngự được cô gái người Mỹ tóc đỏ này hay không. Anh quay sang Ned nói, “Blydon, hình như cậu chưa giới thiệu tôi với chị họ của cậu.”

“Ồ, xin lỗi, Dunford. Cả tối nay em phải giới thiệu chị ấy với mọi người rồi. Nên thật khó mà nhớ hết được.”

“Emma, đây là William Dunford,” Belle cắt ngang. “Anh ấy là bạn rất thân của em. Dunford, em chắc anh đã nhận ra đây là chị họ của em, quý cô Emma Dunster.”

“Chắc chắn rồi,” Dunford cầm tay Emma lịch sự đưa lên môi. “Thật mừng vì cuối cùng đã được làm quen với cô. Tôi đã được nghe nói nhiều về cô.”

“Thật ư?” Emma tò mò hỏi.

“Nhưng hầu như em không kể cho anh điều gì đâu nhé,” Belle phản đối. Dunford cười bí hiểm và trốn được sự truy vấn tiếp theo nhờ giọng nói của phu nhân Worth.

“Emma yêu quý,” bà Caroline gọi. “Cô muốn con gặp phu nhân Summerton. Nhóm bốn người quay sang phía bà Caroline đang tiến về phía họ cùng với một quý bà to béo mặc bộ váy dạ hội màu tím và vẫn chiếc khăn quần đầu cùng màu. Emma nghĩ trông bà ấy thật giống lọ mọt nhỏ.

“Đừng nhìn,” Belle thì thầm, “một trong những kẻ đầu dốt mà em đã cảnh báo chị đang đến, Emma.”

“Bác rất vui được gặp cháu,” phu nhân Summerton bắt đầu tuôn. “Cháu đã có một cuộc ra mắt giới quý tộc thật là ngoạn mục. Chưa bao giờ có một sự kiện như thế kể từ khi Belle ra mắt hồi năm ngoái.” Người đàn bà mập mạp hít sâu một hơi, quay sang cô của Emma nói tiếp. “Và Caroline, chị chắc phải rất tự hào. Đây chắc chắn là vũ hội tuyệt vời nhất trong năm. Chính vì thế mà cả đến công tước Ashbourne cũng xuất hiện. Tôi nghĩ rằng phải đến hơn một năm rồi, anh ta không đến vũ hội nào như thế này. Hẳn chị phải bất ngờ lắm đây!”

“Phải, phải,” Caroline lẩm bẩm. “Tôi nghe nói cậu ta có ghé vào nhưng tôi vẫn chưa nhìn thấy.”

“Cháu nghĩ là cậu ấy vẫn chưa đi đâu,” Dunford cười nhả nhả nói. “Thực ra, cháu chắc chắn cậu ấy sẽ ở đây đến hết buổi đây ạ.”

“Chắc chắn là định tra tấn mình đây,” Emma lẩm bẩm.

“Con nói gì thế, Emma yêu quý?” bà Caroline hỏi.

“Không, không, con chỉ hăng giọng thôi mà,” Emma hăng giọng.

“Cô có muốn uống nước chanh nữa không?” Giọng Dunford có vẻ lo âu, nhưng qua nét mặt của anh ta, Emma ngờ rằng anh chàng này đã nghe thấy cô nói gì.

“Không, cảm ơn,” Emma nói và giơ ly nước trong tay lên. “Tôi vẫn còn một chút.” Cô mỉm cười với Dunford và uống một ngụm to.

“Vâng,” phu nhân Summerton tuyên bố như thể chưa có ai nói gì sau bài độc thoại của bà. “Tôi chắc rằng ngay cả Ashbourne cũng không dám ra về mà chưa chào bà chủ nhà Caroline. Tôi tin là anh ta sẽ sớm có mặt ở đây. Hoàn toàn chắc chắn.”

“Cháu cũng thế,” Dunford đồng ý, nhìn Emma bằng ánh mắt lấp lánh. Cô mỉm cười yếu ớt, bỗng thấy lo âu.

“Tất nhiên,” phu nhân Summerton nói tiếp, “tôi không chắc là chị có cho phép cậu ta đến gần cháu gái mình hay không, Caroline.” Bà ta quay sang nhìn Emma mà không cần dừng lại lấy hơi. “Thanh danh của cậu ta hoen ố lắm đây. Nếu cháu biết quý trọng thanh danh của cháu thì nên tránh xa cậu ta.”

“Cháu sẽ cố gắng ạ,” Emma cười tươi nói.

“Cô có biết tôi nghe được gì không?” phu nhân Summerton thì thà thì thầm, nhưng không rõ là hỏi ai.

“Cháu chắc đó là chuyện không thể tưởng tượng được,” Ned trả lời.

“Tôi nghe nói,” phu nhân Summerton dừng lại để nhấn mạnh và cúi người về phía trước về mưu mô, “rằng Ashbourne, nói thế nào nhỉ, ‘tạm biệt’ ả ca sĩ nhạc kịch của cậu ta rồi và cuối cùng quyết định tìm kiếm các tiểu thư cao quý. Tôi nghĩ cậu ta đang kiếm vợ.”

Emma sặc nước chanh.

“Con ổn chứ, Emma yêu quý?” Caroline hỏi. “Cơn đau đầu vẫn làm con khó chịu phải không?”

“Không, chắc chắn không phải là cái đầu làm con khó chịu đâu cô ạ.”

Phu nhân Summerton vẫn lải nhải. “Clarissa Trent theo đuổi cậu ta đấy. Mẹ cô ta kể với tôi. Các vị biết gì không?”

Chỉ có Caroline quan tâm – và đủ lịch sự để thì thầm, “Gì thế?”

“Tôi nghĩ rằng con bé có cơ hội có được cậu ta.”

“Cháu nghĩ rằng cô ta sẽ phải thất vọng thôi,” Dunford tiên đoán.

“Vâng, cô ta có vẻ đang hẹn hò với một công tước,” Belle châm chọc.

“Cháu không có gì để bàn về cô ấy,” Ned tuyên bố.

“Emma, con có khỏe không?” bà Caroline hỏi. “Trông con hơi xanh xao.”

Sự yên lặng kì cục bao trùm nhóm mấy người họ. Cuối cùng, phu nhân Summerton, người không bao giờ chịu yên chuyện, nhận xét. “Ồ, tôi chắc cậu ta sẽ sớm vác mặt đến, Caroline ạ. Vì vậy đừng lo.”

Đến Caroline, một người vốn không bao giờ làm mất lòng ai cũng không thể không lẩm bẩm, “Tôi có thấy lo lắng tí gì đâu.”

“Chị nói gì thế?” phu nhân Summerton hỏi.

“Không, không có gì.” Bà Caroline nhìn Emma với ánh mắt đồng cảm. “Tôi chỉ hắng giọng thôi.”

Emma cười gian. “Có lẽ cô cháu mình phải lấy thêm nước chanh.”

“Thật ra cô nghĩ không cần đâu, con ạ.”

“Phải, chắc chắn anh ta sẽ sớm vác mặt đến,” phu nhân Summerton khẳng định.

Emma ước tính cô đã quay lại vũ phòng được ít nhất mười lăm phút và khổ sở nghĩ rằng phu nhân Summerton có lẽ đúng. Cô tự hỏi làm thế nào để đưa đẩy cuộc nói chuyện lịch sự với một người đàn ông suýt cường đoạt mình trong phòng ngủ. Trong ba sáu chúc, chúc chuồn là hơn, cô bèn mỉm cười yếu ớt. “Thực sự là, cô Caroline, con cảm thấy hơi mệt. Có lẽ một chút không khí trong lành sẽ giúp con thấy khá hơn.”

Dunford nhảy vào ngay lập tức, háo hức muốn kích động sự ghen tuông của Alex bằng cách đi dạo với Emma trong vườn. “Nếu cô muốn đi dạo trong vườn, tôi rất vinh dự được hộ tống, thưa cô Dunster.”

“Tôi sẽ khó gặp được vị khách mời danh dự nếu cậu kiên quyết đòi độc chiếm thời gian của cô ấy,” một giọng trầm cất lên. Tất cả những gì Emma có thể làm là cố giữ im lặng không co rúm người lại trong khi tất cả mọi người quay sang đối diện với Alex.

“Công tước đấy ư?” phu nhân Summerton lại mở miệng, “chúng tôi đang nói về cậu đây.”

“Về tôi?” Alex hỏi cộc lốc, mắt nhìn chòng chọc vào người đàn bà lơ lửng.

“À, phải, về cậu,” phu nhân Summerton lắp bắp.

Emma kinh ngạc khi nhìn thấy bộ dạng đứng đắn của người đàn ông này. Dáng người cao to của anh dường như choán hết cả vũ phòng. Trên thực tế cả đám đông im bật, hết thảy đều nghiêng cổ lên nhìn vị công tước nổi tiếng này. Emma công nhận, anh cũng thực sự đáng nhìn. Ở anh toát ra thứ sức mạnh thô ráp dường như không thể gói ghém nổi trong bộ dạ phục đen trắng lịch lãm. Mái tóc đen phóng túng của anh không chịu tuân theo kiểu cách gì, một lọn tóc buông xuống đầy cá tính trên trán. Song chính đôi mắt xanh lục sắc bén mới là thứ khiến anh có vẻ nguy hiểm. Và ngay sau đó, đôi mắt xanh lục nhìn chằm chằm vào Emma. “Tôi đoán đây là cô Dunster,” anh nói giọng ngọt xớt và cầm tay cô.

“Anh... anh khỏe chứ?” Emma cố gắng nói. Một tia chớp xẹt qua người cô khi anh nâng tay cô lên môi. Và mặc dù đây mới là đêm đầu tiên ra mắt xã hội thượng lưu London, nhưng cô biết rằng anh đặt môi quá lâu trên làn da xanh xao nơi cổ tay cô.

“Tôi rất khỏe, bởi vì tôi đã gặp được cô rồi.”

Phu nhân Summerton há hốc miệng. Lông mày Caroline rướn cao vẻ kinh ngạc. Dunford cười khùng khục. Ned và Belle mở to mắt nhìn. Emma tự hỏi mặt mình đỏ như gấc hay chỉ hơi ửng hồng. “Anh thật tử tế,” cuối cùng cô nói.

“Đấy, Ashbourne, lần đầu tiên tôi nghe thấy có người nói cậu tử tế đấy,” Dunford lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy,” Belle chêm vào, cô không thấy thực sự có điều gì để nói, nhưng dù sao vẫn cảm thấy phải nói gì đó.

“Chẳng hay em gái cậu khỏe chứ?” bà Caroline hỏi. “Chúng tôi rất tiếc khi cô ấy cáo lỗi không đến.”

“Sophie rất khỏe, cảm ơn bà. Chiều nay chúng tôi hơi hoảng sợ, nhưng mọi chuyện ổn rồi.”

“Sợ à?” phu nhân Summerton mắt tròn mắt dẹt thích thú. “Nghĩa là sao?”

“Charlie con cô ấy suýt bị chiếc xe ngựa thuê cán phải. Nếu không có một cô hầu băng qua phố đẩy cậu bé ra khỏi đường xe chạy thì chắc nó chết rồi.”

Emma có thể cảm thấy ánh mắt Belle nhìn xoáy vào mình. Cô ngẩng lên, cố gắng tránh ánh mắt của cô em họ.

“Ồn Chúa, cậu bé không sao,” bà Caroline nói với vẻ thương xót rõ rệt. “Tôi chắc cô hầu ấy ổn chứ?”

“Ồ vâng,” Alex cười nhảu đáp lại. “Cô ấy thật lung linh.”

Emma thấy cái trần nhà quả là thú vị.

“Tôi nghe thấy có tiếng nhạc valse phải không?” Alex vô tư hỏi. “Phu nhân Worth, xin phép cho cháu được nhảy với cháu gái của bà được không?”

Emma chen vào ngay khi bà Caroline chưa kịp trả lời. “Hình như tôi đã hứa nhảy với người khác rồi.” Cô chắc chắn mình chưa hứa nhảy với ai, nhưng đó là điều tốt nhất mà cô có thể nghĩ ra trong tình huống này. Cô nhìn Ned một cách tuyệt vọng để cầu cứu. Cậu em họ của cô hoàn toàn không có ý định chọc giận vị công tước đầy quyền lực, và cậu nhanh chóng phát hiện ra những điều kì diệu của cái trần nhà đã mê hoặc Emma vài khoảnh khắc trước đó.

Đôi mắt xanh lục của Alex nhìn chằm chằm vào cô. “Vô lý,” anh chỉ nói vậy. Đoạn quay sang bà Caroline. “Được chứ thưa phu nhân Worth?”

Bà Caroline gật đầu đồng ý, và Alex kéo Emma vào vòng tay. Khi họ đến chính giữa sàn nhảy, anh mỉm cười thân thiện với cô và nói, “Trong phòng khiêu vũ cô cũng đẹp không kém gì trong phòng ngủ.”

Cô đỏ bừng mặt. “Tại sao anh phải nói những điều như vậy? Anh định hủy hoại danh giá của tôi ngay trong đêm ra mắt đầu tiên hay sao?”

Alex rướn lông mày trước vẻ khỗ sở của cô. “Tôi không định khoát lác, nhưng tôi nghĩ rằng chừng nào tôi chưa lôi cô ra khỏi phòng và cưỡng đoạt cô ở trong vườn, thì tôi chỉ làm tăng danh tiếng của cô lên thôi. Tôi không hay đến dự những sự kiện như thế này,” anh giải thích. “Người ta sẽ hỏi nhau tại sao tôi lại quần quýt với cô đến thế.”

Emma tâm phục khẩu phục lập luận này của anh. “Dù sao thì anh cũng không cần phải làm tôi bối rối như vậy.”

“Tôi xin lỗi,” anh nói giản dị. Emma ngược lên ngay khi nghe thấy giọng nói nghiêm nghị của anh và ngạc nhiên vì sự chân thành không tô điểm mà cô nhìn thấy trong đôi mắt anh.

“Cảm ơn,” cô khẽ nói. “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh.” Cô nhìn vào mắt anh vài giây nữa và sau đó, vì cảm thấy bối rối trước sự mơn trớn của ánh mắt anh nên nhanh chóng chuyển sang nhìn chăm chú vào chiếc cà vạt.

“Có có thể cười với tôi,” Alex nói. “Hoặc, nếu cô không làm được, thì ít nhất hãy ngẩng lên nhìn tôi. Mọi người đang quan sát chúng ta đấy.” Emma nghe lời anh ngẩng mặt lên. “Tốt hơn rồi đấy. Thật buồn nếu ôm cô trong tay mà lại không thể nhìn vào mắt cô được.”

Emma không biết nói gì.

Sau vài giây, Alex phá vỡ sự im lặng. “Cô có thể gọi tôi là Alex, nếu cô muốn.”

Emma lấy lại một chút tinh thần. “Chắc chắn gọi là ‘công tước’ ổn mà.”

“Nhưng tôi muốn cô gọi tôi bằng tên.”

“Tôi thì thực sự không muốn.”

Alex thấy vui vì Emma đã lấy lại chút tính khí vốn có của mình. Cô dường như rất khổ sở khi họ bắt đầu điệu valse. “Cô sẽ thật ngốc nghếch khi gọi tôi là ‘công tước’ trong khi tôi gọi cô là Emma.”

“Tôi vẫn chưa cho phép công tước dùng tên của tôi,” Emma nhắc nhở.

“Thực sự thì, Emma à, tôi hầu như không nghĩ rằng việc cho phép là cần thiết sau những gì chúng ta đã có cùng nhau cách đây chưa đầy một giờ.”

“Ngài có nhất thiết phải nhắc nhở tôi về điều đó không? Tôi muốn quên chuyện đó đi.”

“Thật ư?” Tôi nghĩ cô đang dối mình.

“Ngài giả định quá nhiều đấy, thưa công tước,” Emma điềm đạm đáp lại. “Ngài chẳng hiểu gì về tôi cả.”

“Tôi muốn thế.” Nụ cười nhả nhả của Alex lộ rõ sự tinh nghịch. Emma tự hỏi tại sao chỉ một nụ cười có thể biến đổi gương mặt của Alex đến thế. Chỉ vài giây trước đây, anh ta tỏ ra cứng rắn và không nhượng bộ, gần như quăng phu nhân Summerton sang phía bên kia phòng chỉ bằng một ánh mắt. Giờ đây, văng đi những lời nói chua cay, anh gần như một cậu bé, đôi mắt anh bao bọc cô bằng thứ ánh sáng xanh ấm áp.

Emma cảm thấy tất cả trí lực của cô trôi đi hết khi anh kéo cô lại gần hơn. “Tôi nghĩ cô đang cố ý lấn át tôi.”

“Tôi có thành công không?”

Emma ngược lên nhìn anh vài giây trước khi anh nghiêm nghị trả lời. “Có.”

Vòng tay Alex siết chặt hơn thân hình nhỏ bé của cô. “Chúa ơi, không thể tin được rằng cô nói điều đó với tôi,” anh nói, giọng bỗng nhiên khàn khàn. “Cô toàn trung thực kiểu ăn người.”

Emma nhìn xuống, không thể hiểu được điều gì khiến cô thú nhận cảm xúc của mình một cách lộ liễu như vậy. “Ngài nghĩ rằng tôi quá trung thực?” cô nhẹ nhàng nói. “Phải, tôi chưa nói xong. Chúng ta đã gặp nhau một cách không thông thường chút nào, đó chính là lý do tại sao chúng ta có thể nói chuyện với nhau thẳng thắn. Tôi nghĩ rằng ngài là người đàn ông tốt, nhưng khắc nghiệt, và tôi nghĩ rằng ngài có thể làm tổn thương tôi cho dù ngài không muốn. Tôi chỉ ở London vài tháng nữa, và tôi muốn thời gian ở đây với những người họ hàng phải thật vui vẻ. Vì vậy tôi đề nghị ngài hãy tránh xa tôi.”

“Tôi e là không được.”

“Xin ngài đấy.”

Alex ngạc nhiên tại sao chỉ một lời nói nhẹ nhàng từ môi Emma có thể khiến anh cảm thấy mình như tên vô lại. Tuy nhiên, anh cảm thấy sau những lời nói đầy tâm trạng, cô xứng đáng nhận được sự thành thực từ phía anh đáp lại. “Tôi không nghĩ cô hiểu được tôi muốn cô đến thế nào đâu.”

Emma đột nhiên đứng lặng lại. “Điệu valse kết thúc rồi, thưa công tước.”

“Đúng vậy.”

Cô tách khỏi vòng tay của anh. “Tạm biệt công tước.”

“Hẹn gặp ngày mai, Emma.”

“Tôi không nghĩ thế.” Nói đến đó, cô chuồn khỏi anh, lặng lẽ bao nhanh qua đám đông đến chỗ bà cô.

Alex lặng người nhìn cô lướt trong vũ phòng, mái tóc sáng lấp lánh dưới ánh nến lung linh. Sự thành thực của cô vừa khiến anh lo âu lại vừa thôi thúc ham muốn của anh đối với cô. Anh chưa rõ lắm mình cảm thấy thế nào về cô, và chính sự thiếu kiểm soát cảm xúc bản thân này khiến anh hết sức tức giận với chính mình. Anh quay ngoắt đi, rời khỏi các chàng công tử bột và những bà mẹ hau háu muốn nói chuyện với anh. May quá, anh nhanh chóng tìm được Dunford, anh này đang đứng ở bên rìa vũ phòng nhìn anh. “Biến khỏi đây thôi,” anh nói dứt khoát. Bỏ khỉ, cô nhất định phải chấp nhận việc anh không thể để cô yên thân.

8. Chương 07

Chương 7

“Em rất vui vì chị cho em đi cùng,” Belle thích thú nói.

“Chị có cảm giác mình sẽ phải ân hận,” Emma đáp. Cô và em họ đang ngồi trên cỗ xe ngựa êm ái của nhà Blydon trên đường đi trả lại đôi hoa tai mà Sophie đã ẩn vào tay cô hôm trước.

“Vớ vẩn,” Belle gạt đi. “Mà biết đâu chị lại cần em giúp đỡ. Nhờ chị không biết nói gì thì sao?”

“Chị chắc chắn sẽ nghĩ ra được gì đó đúng đấy.”

“Thế nếu Sophie không biết nói gì?”

“Không thể thế được,” Emma nói cứng. Cô nhìn xuống đôi hoa tai kim cương và ngọc lục bảo trong lòng bàn tay đi găng của mình. “Tệ quá,” cô hơi nhăn nhó nói.

“Sao cơ?”

“Đôi hoa tai này đẹp khủng khiếp.”

Cỗ xe ngựa dừng lại trước ngôi nhà mặt phố sang trọng của Sophie. Hai cô gái bước ra và nhanh chóng đặt chân lên những bậc thềm đá dẫn lên cửa trước. Emma gõ cửa dứt khoát. Cửa mở ra sau vài giây, trước mắt Emma là người quản gia gầy gò và hồng hách của Sophie. Người ta vẫn hay nói quản gia bao giờ cũng rách rưới hơn chủ của họ và Graves chắc chắn không phải là ngoại lệ. Không ai được bước vào nhà ông bà bá tước Wilding khi mà anh ta còn thấy họ không xứng đáng. Anh ta nhìn xuống Emma và Belle, đôi mắt đen, sắc sảo nói cụt lủn, “Gì thế ạ?”

Belle đưa cho người đàn ông tấm danh thiếp của cô. “Liệu phu nhân Wilding có tiếp được không?” cô lạnh lùng hỏi cho tương xứng với cái nhìn khinh khỉnh của tay quản gia.

“Có lẽ.”

Emma suýt cười khi nhìn thấy hàm răng nghiêng lại của cô em họ. Belle khó nhọc nói tiếp. “Anh làm ơn nói với cô ấy rằng tiểu thư Arabella Blydon đến gặp được không?”

Lông mày Grave khẽ nhướng lên. “Nếu mắt tôi nhìn không nhầm, mà tình cờ là nó không bao giờ nhầm, hình như có hai người ở bậc cửa.”

Cầm Belle chỉ khẽ cử động khi cô lẩm bầm, “Đây là chị họ của tôi, cô Emma Dunster.”

“Hửn rồi,” Graves đổi giọng. “Cho phép tôi đưa hai vị vào phòng khách màu vàng.” Anh ta dẫn họ đến một trong những phòng khách của Sophie, chân anh ta bước nhẹ nhàng trên tấm thảm Aubusson.

“Chúa ơi,” Belle lẩm bầm khi tay quản gia đi khỏi tầm nghe được. “Em chắc chắn phải đến đây ít nhất ba mươi lần rồi, vậy mà vẫn còn bị vụng vọ ở cửa.”

“Rõ ràng anh ta rất trung thành với chủ. Có lẽ em nên cố mà thuê anh ta làm việc ình đi,” Emma cười.

“Chị đùa à? Thuê anh ta thì chắc chắn đến vào nhà mình em cũng phải xin phép mới được vào.”

“Belle yêu quý!” Sophie kêu lên, bước vào phòng trong bộ trang phục buổi sáng màu lục sẫm đáng yêu làm tôn đôi mắt cô. Dường như cô không nhận thấy Emma đang đứng lặng lẽ trong góc khi vội vàng đến hôn má Belle. “Chị rất xin lỗi vì không thể đến dự vũ hội nhà em được. Chị nghe nói rất ngoạn mục.”

“Vâng, đúng vậy,” Belle lưỡng lự.

“Cả anh trai chị mà còn phải đến cơ mà,” Sophie nói mà vẫn hoài nghi về điều đó. “Đó là lần đầu tiên đấy. Thế người chị họ đáng yêu mà chị nghe nói rất nhiều đâu rồi?”

“Chị ấy ở ngay phía sau chị đấy.”

Sophie xoay người lại. “Tôi rất mừng được... ôi, Chúa ơi.”

Emma mỉm cười ngượng ngịu. “Em đoán là chị sẽ hơi ngạc nhiên.”

Sophie há miệng, ngậm lại, rồi lại mở ra nói, “Ôi, lạy Chúa.”

“Vâng, có lẽ chị rất ngạc nhiên,” Emma chữa lại.

“Ôi, Chúa ơi.”

Belle đến bên cạnh Emma. “Em không nghĩ lại có chuyện này,” cô thì thầm, “nhưng Sophie đúng là không biết nói gì.”

“Đến lúc em nên nhảy vào xoa dịu mọi chuyện rồi đó,” Emma nhắc nhở.

“Em cũng không biết nói gì,” Belle nhún nhún.

Sophie tiến lên một bước. “Nhưng, hôm qua, cô...”

Emma hít sâu một hơi. “Hôm qua, em mặc nhờ bộ váy áo của cô hầu.”

“Để làm gì cơ chứ?” Sophie dần lấy lại khả năng mồm mép của mình.

“Chuyện kể ra thì dài dòng lắm.”

“Thật ư?” Belle hỏi.

Emma liếc mắt nhìn cô em họ. “À, không dài thì cũng lằng nhằng lắm.”

“Ồ?” Sophie hỏi, mắt mở to quan tâm. “Vậy tôi rất muốn nghe.”

“Thực ra cũng đâu có lằng nhằng đến mức ấy,” Belle đảm chiêu.

Emma thúc vào sườn cô em họ lằng nhằng chuyện và giải thích ngắn gọn về việc họ cố gắng né tránh công việc chuẩn bị cho vũ hội của bà cô ruột. “Không bếp núc thì cũng cắm hoa,” cô kết luận.

“Một số phận hết sức hẩm hiu,” Sophie đồng ý. “Tuy nhiên, chị không thể hình dung được bà Caroline sẽ nói gì về cuộc phiêu lưu của em.”

“Thật sự là,” Emma nghiêm túc nói, “em cũng không thể hình dung được.” Cô và Belle quay sang phía Sophie với nụ cười lo lắng y như nhau trên mặt.

“Ồiiii,” Sophie thì thầm, chậm rãi gật đầu. “Chị hiểu. Vậy thì các em cứ tin tưởng rằng chị sẽ giữ im lặng. Đó là điều nhỏ nhặt nhất chị có thể làm sau khi em đã cứu sống Charlie. Như chị đã nói, chị sẽ mang ơn em suốt đời.”

Emma nhanh chóng đưa ra đôi hoa tai kim cương và ngọc lục bảo đẹp ngỡ ngàng của Sophie. “Chị thấy đấy,” cô giải thích, “trở về với thân phận thật của mình, em không thể nhận đôi hoa tai này. Xin chị hãy nhận lại. Chúng hợp với đôi mắt màu lục của chị lắm.”

Mắt Sophie ngân ngấn nước. “Nhưng chị vẫn muốn em giữ. Chúng có đáng gì so với con trai chị.”

“Em nghĩ làm thế Emma sẽ thấy khó xử,” Belle nhẹ nhàng nói.

Sophie nhìn qua nhìn lại giữa hai chị em họ, cuối cùng cô dừng lại ở Emma. “Chị thực sự muốn tặng em thứ gì đó để cảm ơn.”

“Được kết bạn với chị là quá đủ rồi.” Giọng Emma trầm trầm và đầy cảm xúc, vì cô biết rằng Sophie sẽ là một người bạn đích thực và thủy chung cho dù có người anh trai hơi đáng ngại.

Sophie cầm lấy cả hai tay Emma. “Chị sẽ luôn là bạn của em.” Và sau đó, dường như chưa đủ, cô đột ngột buông tay Emma ra và ôm cô thật chặt. “Ồ! Lịch sự của tôi để đâu rồi?” Sophie bỗng nhiên kêu lên. “Mời hai em ngồi xuống,” cô nói đoạn đi về phía bộ sofa màu vàng. Emma và Belle mỉm cười khi đã yên vị. “Giờ thì hãy chuyển sang câu chuyện thật sự quan trọng,” Sophie nhấn mạnh. “Kể đi. Chị muốn nghe mọi chuyện về buổi tối hôm qua.”

“Thật tuyệt diệu,” Belle thốt lên. “Nếu mẹ muốn cho xã hội thượng lưu thấy rằng bà quý Emma như con gái thì chắc chắn bà đã thành công. Mẹ đã giới thiệu chị ấy với tất cả mọi người.”

“Thật mừng cho em,” Sophie nhận xét.

Emma lí nhí đồng tình.

“Nhưng cũng mệt lắm đây,” Sophie nói thêm về cảm thông.

“Ồ, vâng,” Emma gật đầu.

“Tất cả mọi người đều đến, gần như tất cả,” Belle tiếp lời. “Chỉ thiếu chị, tất nhiên. Như chị biết đấy, ngay cả anh trai chị cũng có mặt. Ai cũng ngạc nhiên. Người ta không ngừng nói về chuyện đó.”

“Phải, ngay cả chị cũng ngạc nhiên...” Sophie bắt đầu nói. Nhưng bỗng nhiên nhớ ra rằng anh mình cũng ở cùng mình hôm trước, cô liền ngoảnh sang nhìn Emma, cô kêu lên. “Ồi, Chúa ơi! Em nói sao? Anh ấy có nói gì không?”

“Hình như em nói mấy câu kiểu như ‘Anh có khỏe không?’”

“Sau khi anh ấy hôn tay chị em lâu gấp đôi nghi lễ thông thường,” Belle thích thú nói thêm. “Cuối cùng, khi người ta đã thôi nói chuyện về việc họ bàng hoàng như thế nào về sự hiện diện của anh ấy, thì họ lại không thể ngừng nói về cách thức anh ấy theo đuổi Emma.”

“Thật ra, Belle à,” Emma nói giọng thật thà. “Chị nghĩ rằng anh ấy chỉ đùa vui thôi. Anh ấy dường như hơi bức mình khi bất ngờ phát hiện ra thân phận thật của chị. Chị nghĩ rằng anh ấy muốn cảm thấy mình phải làm chủ trong mọi tình huống.”

“Chắc chắn thế rồi,” Sophie lắm bầm. “Hãy hình dung đến việc có họ hàng với anh ấy.”

Emma thấy rằng viễn cảnh đó thật không dễ chịu. “Dù sao thì anh ấy cũng không mấy quan tâm đến em đâu. Em không nghĩ rằng anh ấy đã làm điều gì đó bất lịch sự.”

Belle khịt mũi vẻ không tiểu thư chút nào. “Emma, thực sự là mặt chị đỏ như màu tóc chị khi chị khiêu vũ cùng anh ấy. Hoặc là chị cực kì bối rối hoặc cực kì tức giận.”

Emma nhún vai, để mặc cho Sophie và Belle tự rút ra kết luận. “Em nghĩ rằng mọi chuyện với anh ấy thế là xong. Có gì không phải mong chị bỏ quá cho em, Sophie, nhưng nếu anh trai chị đúng như tai tiếng của anh ấy – theo như mọi người kể cực kì chi tiết cho em, em không nghĩ rằng mình sẽ gặp gỡ anh ấy trong nhiều sự kiện nữa.”

“Tiếc quá,” Sophie khẽ nói, ý tưởng làm bà mồi lóe lên trong đầu cô.

“Nghĩa là sao ạ?”

“Ồ, không có gì. Các em uống trà nhé?” Sophie nói nhanh và rung chuông gọi người hầu. Cô đã la rầy đòi anh ổn định cuộc sống từ nhiều năm nay, và ở Emma Dunster, cô thấy có nhiều cơ hội thành công nhất. Emma quyến rũ đến kì lạ, thông minh và thật sự tốt bụng. Và điều quan trọng nhất đối với bất kì ai sánh đôi với Alexander Ridgely, công tước Ashbourne, là cô gái đó phải rất, rất dũng cảm. Sophie khẳng định rằng có nằm mơ cô cũng không có được người chị dâu tốt hơn thế. Miệng lưỡi sắc sảo của Emma cũng sẽ tốt cho cô. Alex cần một người phụ nữ không chịu lon ton nghe lệnh anh mỗi khi anh định giở trò hống hách, điều mà Sophie phải công nhận rằng vẫn thường xuyên xảy ra.

“Nào, hãy kể cho chị nghe thêm về vũ hội của em đi,” Sophie tiếp tục, háo hức muốn kéo dài cuộc viếng thăm vì cô khẳng định rằng mình và Emma kiểu gì cũng sớm thành người một nhà. Một người hầu mang trà và bánh quy vào, và Sophie nhanh nhẹn mời khách.

“Em đã bị phu nhân Summerton dồn vào góc,” Emma cười.

Belle nhập cuộc. “Phu nhân Summerton là người duy nhất em biết có thể quay được đến năm người cùng một lúc.”

“Thật là một người đàn bà gốc gác,” Sophie nhận xét. “Chị nghĩ bà ấy có ý tốt, nhưng nói chuyện chả đâu vào đâu cả.”

Cả Emma và Belle cùng bắn cho Sophie cái nhìn buộc tội giả vờ. Mắt Sophie mở to và sau đó cô cười. “Ôi, chị biết rằng mình cũng nói nhiều gần như bà ấy, nhưng ít ra thì chị còn nói thú vị chứ!” Nói đến đó, cả ba người phụ nữ phá lên cười.

Khi tiếng cười lắng xuống, bầu không khí ấm cúng của ba người bị ngắt quãng bởi một giọng nam to tiếng và giận dữ. “Lạy Chúa, Graves, tôi thề sẽ treo cổ cậu lên cây mắc áo nếu không để tôi đi qua.”

“Ôi trời,” Sophie lẩm bẩm. “Đáng ra tôi phải quở trách Graves, nhưng lại không nỡ lòng làm thế. Cậu ta quả là thích hoạnh hợ người khác.”

“Không, tôi sẽ không đưa danh thiếp cho người quản gia đã tiếp đón tôi ít nhất năm trăm lần!” Emma không nghĩ rằng điều đó có thể xảy ra, nhưng tiếng Alex càng lúc càng to hơn.

Sophie có vẻ hơi ngượng ngùng. “Chị phải ra xem sao, nhưng chị rất thích thú khi thấy Alex tức giận.”

Emma nhanh nhẩu đồng ý.

“Graves, nếu biết quý mạng sống của cậu thì tránh đường cho tôi đi ngay lập tức!” Giọng Alex bỗng nhiên gần xuống đáng sợ.

Emma, Belle và Sophie co rúm lại khi nhìn Graves chạy như bay tới cửa phòng khách vàng vì muốn chạy trốn cơn phẫn nộ của Alex. Khi Alex bước vào, anh mãi ngoái nhìn tay quản gia đang cúi mặt nên không để ý thấy Sophie có khách. “Lạy Chúa, Soph, anh là anh trai em. Em có thấy cần phải xua chú chó hung hăng của mình đi không?”

“Anh ta hơi cẩn thận quá mức vì Oliver đi vắng, anh biết mà.”

“Thôi được.” Alex nhìn quanh mới thấy có ba phụ nữ trong phòng. Anh lướt ánh mắt nhìn qua họ đang ngồi thư thái. Khi ánh mắt anh dừng lại ở Emma, cô nâng ly trà lên nhấp một ngụm. “Chà chà,” anh dài giọng, “chẳng phải chúng ta là những người bạn tốt nhất hay sao?”

Cả ba người cùng lườm anh. Alex hơi phật lòng vì thái độ lạnh nhạt của cả ba người trước sự hiện diện của anh.

“Đừng nói chuyện tẻ nhạt thế, Alex,” Sophie nói thẳng. “Em đang tiếp khách. Nếu anh định mắng mỗ gì thì để sau đi.”

“Anh đến nhà mà em chào đón tử tế nhỉ,” anh cầu nhàu đoạn ngồi phịch xuống ghế đối diện Emma và Belle.

“Tôi ghé qua trả đôi hoa tai cho em gái anh, thưa công tước,” Emma nói.

“Tôi tưởng đã bảo cô đừng gọi tôi là ‘công tước’ rồi mà Emma.” Cả Belle và Sophie đều rướn mày khi anh dám gọi Emma bằng tên riêng.

“Tốt lắm,” Emma trả miếng. “Vậy tôi sẽ không gọi anh là gì cả.”

Sophie nhìn hàm răng nghiến chặt để lộ suy nghĩ của anh trai và hình như đang cố gắng kiềm chế không cười phá lên. “Uống trà nhé, Alex,” cô dịu dàng hỏi.

“Anh không uống trà,” anh đáp giọng gay gắt.

“Tất nhiên rồi. Em quên mất là đàn ông như anh không uống những món đồ uống ngu ngốc như trà.”

“Em muốn thêm một cốc nữa,” Emma mỉm cười nói.

“Cả em cũng không phiền nếu được uống thêm một cốc,” Belle chen vào.

Alex tự hỏi có phải cả thế giới đàn bà đang hợp lực chống lại anh hay không.

“Chắc là em phải gọi gia nhân mang thêm một bình trà nữa,” Sophie quyết định. “Anh có muốn uống chút cà phê không, Alex?”

“Anh dùng whiskey.”

“Anh không nghĩ rằng còn quá sớm để dùng thứ đó sao?”

Alex nhìn từ em gái sang Emma rồi Belle. Cả ba đang nhìn anh với vẻ trong sáng giả tạo. “Thực ra thì,” anh nhận xét, “anh chưa bao giờ thấy thích hợp để uống whiskey hơn lúc này.”

“Tùy ý anh.”

Alex đứng dậy bước ngang qua phòng đến quầy rượu của em gái. Anh lôi một chai whiskey rót một ly lớn. “Sophie, anh phải đến thông báo cho em về danh tính thực sự của ‘Meg’ bí ẩn của chúng ta, nhưng anh thấy rằng cô ấy đã đi trước anh một bước.” Anh nhìn chăm chăm vào Emma. “Tôi tự hỏi, em họ của cô ấy nghĩ gì về trò đùa giỡn này.”

“Em họ cô ấy cũng tham gia trò đùa giỡn này,” Belle nói.

Alex quay sang Belle với vẻ cau có nhất, Emma tranh thủ lúc anh sao nhãng để lén quan sát. Khi trẻ nãi tựa người vào tường xoay ly rượu whiskey, anh trông dường như to lớn khác thường và nam tính đến không chịu nổi trong phòng khách trang hoàng tinh tế của Sophie. Bộ trang phục cắt may cực kì khéo léo hầu như không chứa được hết sức mạnh thô ráp của người đàn ông ấy. Cô tự hỏi, làm thế nào một người đàn ông có thể đồng thời kích động sự khao khát lẫn nổi tức giận trong cô đến như vậy? Cô thừa nhận chỉ ít đó cũng là sự khát khao. Chắc chắn cô chưa từng cảm thấy bất kì thứ gì như thế xao xuyên trong lòng và khiến trái tim cô loạn nhịp. Song dù cho sự hiện diện đơn thuần của anh đủ khiến thân thể phản trắc của cô lâm vào trạng thái ngóng chờ bối rối, thái độ xác lảo và hách dịch của anh lại khiến cô giận dữ. Cô đau đầu muốn để anh biết chính xác suy nghĩ của mình về anh.

Thật không may, đúng lúc đó cô lại nghĩ rằng trông anh đẹp trai khủng khiếp. Emma nhăn nhó quyết định rằng mình nên nhìn sang Sophie và Belle thì hơn. Em họ cô đang cố phớt lờ vẻ cau có của Alex, quay sang hỏi Sophie, “Chị định né tránh xã hội thượng lưu trong suốt thời gian chồng chị đi Tây Ấn hay là tối nay em sẽ gặp chị ở vũ hội nhà Southbury?”

“Chị đang suy nghĩ về việc lui về nghỉ ở vùng nông thôn, nhưng lại thay đổi ý định. Cuộc sống ở thành phố bỗng nhiên hứa hẹn nhiều điều vô cùng thú vị trong mùa vũ hội này. Có điều, chị không nghĩ mình có thể đi ra ngoài trong vài tháng nữa.” Sophie cười bẽn lẽn.

“Ôi, Sophie! Chị đã...” Belle dường như không thể thốt ra được từ “có thai” khi có mặt một người đàn ông. Sophie gật mạnh đầu, gương mặt cô bừng lên vui sướng. “Em rất mừng cho chị!” Belle nói tiếp. “Nhưng thật khó cho chị vì chồng đi vắng.”

“Phải, Oliver còn chưa biết rằng anh ấy lại sắp được làm cha. Chị đã viết thư cho anh ấy ngay khi biết chắc tin này, nhưng chị nghĩ anh ấy chưa nhận được.”

“Nếu ở nhà mà thấy cô đơn, chị phải hứa là chị và Charlie sẽ đến ở với chúng em đây. Nhà em có rất nhiều phòng, và thật là khủng khiếp khi bụng mang dạ chứa mà chỉ có một mình.”

“Nếu cô quên, thưa tiểu thư Arabella, Sophie vẫn còn có người thân chăm sóc đấy,” Alex nói giọng gia trưởng. “Nếu con bé chuyển đến ở với ai đó, thì người ấy phải là tôi.”

Belle nuốt nước bọt. “Có lẽ chị ấy mong có phụ nữ làm bầu bạn,” cô mạnh dạn nói.

“Chị chắc rằng công tước đây có thể đem về rất nhiều phụ nữ để bầu bạn,” Emma lẩm bẩm. Nói rồi cô thấy không biết giấu mặt đi đâu vì nhận ra sự khó chịu của mình quá lộ liễu.

Alex đặc biệt hài lòng trước sự ghen tuông ra mặt của cô, tuy nhiên vẫn gay gắt hỏi, “Cô có thể nói rõ ý vừa rồi chứ, Emma?”

“Hừm, thực ra tôi nghĩ không nên,” cô yếu ớt nói.

Alex thương xót vẻ hổ thẹn và khổ sở mà anh thấy trên gương mặt cô nên quyết định để yên chuyện này. “Nếu Sophie muốn có phụ nữ bầu bạn,” anh tuyên bố, “con bé sẽ về ở với mẹ tôi.”

Sophie rất mừng trước nhận xét đầy vẻ ghen tuông của Emma và hân hoan nghĩ xem mình sẽ mặc bộ váy màu gì khi dự đám cưới. Tuy nhiên, không muốn làm Emma khó xử, cô bèn vui vẻ nói, “Mấy tháng tới về ở với mẹ có thể sẽ làm tinh thần chị phấn chấn hơn. Chị nghĩ mẹ con chị sẽ về nông thôn. Không khí trong lành sẽ rất tốt cho chị, hơn nữa Charlie cũng thích thế. Xin thề là thằng bé chắc chắn sẽ ngoan ngoãn khi

rời khỏi thành phố. Nó có cái tật hay trèo cây nên chị cũng lo, nhưng Alex bảo chị không cần phải nâng niu bảo bọc nó quá. Tuy nhiên...”

“Sophie,” Alex nói giọng bao dung, “em đang nhiều lời rồi đấy.”

Sophie thở dài. “Đúng là thế.”

“Nhưng,” Emma trêu chọc nói, “chị hết sức thú vị. Em cũng thích cây cối lắm.”

Ba người phụ nữ cười to khi Emma nhắc đến lời nhận xét của Sophie về phu nhân Summerton lúc nãy, trong khi Alex hậm hực vì bị bỏ ngoài cuộc.

“Ồ, Emma,” Sophie mỉm cười nói, từ từ lấy lại bình tĩnh. “Chị chẳng thú vị chút nào, nhưng em thật tốt khi nói dối lòng mình như thế.”

“Nói dối thế em chẳng thấy phiền hà gì đâu, em khẳng định với chị đấy.”

“Có lẽ cô cũng không thấy phiền hà gì nếu kể tất cả về cô cho chúng tôi nghe, Emma,” Alex chen vào.

“Trời ơi, thế thì chán ngắt. Em đã biết cả về chị ấy rồi.” Belle hóm hỉnh nói.

Emma tự hỏi cô em họ mình đã trở nên mạnh bạo thế từ khi nào nhỉ. “Tôi không muốn làm em tôi phát chán.”

“Tôi chắc cô ấy không phiền lòng đâu,” Alex không buông tha.

“Chắc chắn rồi,” Belle hòa nhã nói. “Tôi sẽ tán chuyện với Sophie. Chị muốn cho em xem cây đàn clavico mới của chị phải không, Sophie?”

“Thế à? Ồ phải, tất nhiên là chị đã nói thế! Lại đây, đi với chị, nó ở phòng khách màu xanh da trời trên gác.” Sophie nhanh chóng đứng dậy đi ra cửa, Belle theo sát gót. “Hai người nói chuyện với nhau vui vẻ nhé!”

Emma không đủ tức giận đến nỗi mong rằng ánh mắt của mình có thể trở thành vũ khí giết người nhưng cô thấy mình hi vọng nó có thể gây ra cảm giác đau nhói.

“Chúng tôi sẽ ổn thôi.” Alex cười rạng rỡ.

“Tốt rồi,” Sophie thì thầm với Belle.

“Em nghĩ thế,” Belle đáp lại.

“Đi thôi,” Sophie nói to. “Chị rất nóng lòng khoe với em cây đàn.” Nói đến đó hai người lùi khỏi phòng lên gác.

“Cô phải nhắc tôi cảm ơn cô em họ của cô đấy,” Alex dài giọng.

“Anh phải nhắc tôi bóp cổ nó.”

“Thực sự thì, cưng à, ở lại một mình trong phòng cùng với tôi khó đến thế sao? Đêm qua cô có ngại gì chuyện đó đâu.” Alex sải bước qua phòng ngồi xuống ngay cạnh Emma trên ghế sofa. Emma thở dài giận dữ. Không có tình huống nào mà anh ta thấy mất tự nhiên hay sao? Cô thì trong lòng xáo trộn như đang vượt Đại Tây Dương, còn anh ta thì ngồi ngay bên cạnh cô mà cười như thể chẳng quan tâm chút gì đến sự đời. Đó chính là vì sự gần gũi của anh ta, cô khẳng định. Có những điều lạ lùng xảy ra với cô khi anh ta ở cạnh. Đây chính là lúc phải tống anh đi chỗ khác.

“Ừm,” Emma do dự lên tiếng, tất cả những ý nghĩ đứt khoát của cô đã bay vèo qua cửa sổ. “Tôi không định nói năng như một kẻ hợm...”

“Vậy thì đừng như vậy.”

“Nhưng tôi thực sự không nghĩ rằng anh nên ngồi gần tôi như vậy.”

“Ồ, Emma,” Alex nói. “Họ đã nhồi đầy đầu cô những quy định, phép tắc rồi ư?” Anh kẹp một lọn tóc của cô giữa hai ngón tay, không thể chống lại sự quyến rũ mạnh mẽ của nó.

“Xin dừng lại, thưa công tước. Belle và Sophie có thể quay lại bất kì lúc nào”

“Hai kẻ tòng phạm ấy rõ ràng có ý đồ bỏ lại chúng ta riêng với nhau. Và tôi chắc họ sẽ đánh tiếng cho chúng ta biết khi nào trở lại. Khi họ bắt đầu xuống cầu thang, tin tôi đi, chúng ta sẽ nghe thấy tiếng ho to chưa từng có. Chưa biết chừng họ còn kêu toáng lên ấy chứ.”

Emma xù lên giận dữ. “Tôi ghét bị người khác thao túng.”

“Phải, tôi cũng vậy. Nhưng tôi sẽ đưa ra một ngoại lệ nếu sự thao túng đấy cho tôi được ở lại một mình với cô.”

Emma ném về phía anh cái nhìn sắc nhọn. “Anh bao giờ cũng có thể tự chủ. Không cái gì khiến anh nao núng hay sao? Không có gì khiến anh muốn thét lên hay sao?”

Alex cười to. “Cưng ạ, nếu tôi cho cô biết thứ gì khiến tôi muốn thét lên, cô sẽ chạy thẳng ra khỏi phòng về Thuộc địa.”

Emma đỏ nhừ mặt. Dù ngây thơ đến mấy cô cũng hiểu ý anh. “Anh có nhất thiết phải bẻ cong lời tôi nói hay không? Anh đúng là cái nợ.” Cô khoanh tay trước ngực quay người đi để không phải đối mặt với anh nữa.

“Thôi nào, cưng. Đừng giả bộ cầu nhàu như vậy. Hãy thật lòng với chính mình. Cô có ghét nói chuyện với tôi không?”

“À, không hẳn.”

“Cô có ghét ở bên tôi không?”

“Ồ... không hẳn thế.”

“Vậy, vấn đề của chúng ta là gì?”

“Chà,” Emma từ tốn nói đoạn quay mặt về phía anh, “thực ra tôi cũng không chắc chắn lắm.”

“Tốt!” Alex reo lên, đặt tay lên ghế xô pha sau lưng cô. “Vậy là xong nhé. Chúng ta không có vấn đề gì.”

“Đó chính là vấn đề!” Emma kiên quyết ngắt lời.

Alex nhướng mày dò hỏi.

Emma không hề nao núng. “Anh khẳng định là không có vấn đề quá chắc chắn đấy! Chúng ta không có vấn đề. Nếu tôi nghĩ chúng ta có vấn đề thì sao?”

“Nhưng cô vừa nói chúng ta không có vấn đề gì đấy thôi.”

“Tôi không nói thế. Tôi bảo rằng tôi không chắc vấn đề đó là gì. Còn bây giờ thì tôi biết rồi. Vậy thế này nhé. Chúng ta có một vấn đề.” Emma ngừng tuyên bố của mình ở đây bằng cách đứng dậy khỏi xô pha đến một chiếc ghế gần đó.

“Vấn đề đó là gì?”

Emma khoanh tay. “Anh quá hách dịch.”

“Ồ thật ư?”

“Đúng.”

“Thì cũng tình cờ là cô cần người hách dịch để bảo ban giúp đỡ cô. Hãy xem chuyện gì sẽ xảy ra khi cô bị bỏ lại một mình xoay xở lúc bất tỉnh trên phố!”

“Không thể tin là mấy lời như thế mà ngài cũng mở miệng nói ra được!” Emma giận dữ, đứng lên đi tới đi lui trong phòng khách. “Tôi bất tỉnh trên phố bởi vì tôi cứu cháu anh! Hay là anh muốn tôi mặc kệ nó bị xe cán?”

“Quên chuyện đó đi,” Alex lầm bầm, không thể tin được sự ngu ngốc của chính mình. “Một ví dụ tồi.”

“Và một điều nữa – tôi không cần ai bảo bạn giúp đỡ,” Emma nói rành rọt và tỏ rõ sự giận dữ. “Tôi hoàn toàn có đủ khả năng tự lo cho bản thân. Điều mà anh cần là một cú đá nhớ đời để nhắc nhở rằng anh không phải Thượng đế!”

“Emma này?”

“Ồ, anh im đi. Tôi không còn muốn nói chuyện với anh nữa. Có lẽ anh cũng chỉ biết cười hềnh hếch và chế ra một lời nói bóng gió bệnh hoạn khác. Nói thẳng nhé, tôi không cần người ta chọc tức kiểu ấy.”

“Emma...”

“Tôi làm sao nào?!” cô quay sang phía anh nói bằng giọng gay gắt.

“Tôi chỉ định nói rằng tôi không nghĩ mình từng rơi vào một cuộc tranh luận gay gắt như vậy với một người phụ nữ trong vòng hai tư giờ sau khi gặp mặt.” Alex xoa cằm đầy tự lự, tò mò về những phản ứng cảm xúc sâu sắc mà họ dành cho nhau. “Mà thực ra tôi không nghĩ mình từng rơi vào một cuộc cãi vã như vậy với phụ nữ.”

Emma nhìn đi chỗ khác. “Anh đang cố xúc phạm tôi à?”

“Không,” Alex từ tốn đáp, dường như đang cố gắng hình dung vấn đề trong khi nói. “Tôi đâu có xúc phạm cô. Thực ra, tôi nghĩ tôi đang khen ngợi cô.”

Emma quay lại nhìn anh, nét mặt cô phản chiếu nỗi bối rối trong lòng. Anh vẫn đang xoa cằm, và mắt nheo lại. Vài giây dài lê thê trôi qua, và Emma có thể thấy bao xúc cảm lướt trên gương mặt anh. Chốc chốc anh định nói gì đó rồi lại thôi, như vừa nảy ra được cách giải quyết mới. “Cô có biết tôi nghĩ điều này có nghĩa là gì không?” cuối cùng anh nói, những lời này chậm rãi và được suy nghĩ kĩ càng. “Tôi nghĩ chúng ta sẽ là bạn.”

“Cái gì?”

“Đó đúng là một ý hay ho đấy chứ! Làm bạn với một người phụ nữ ấy!”

“Đừng có quá làm gì.”

“Không, tôi nói thật đấy. Cô cứ nghĩ về điều đó một chút đi, Emma. Chúng ta cãi nhau liên miên nhưng khá thẳng thắn, trong hai tư giờ qua tôi thấy vui vẻ hơn những gì đã có trong nhiều năm.”

Emma hầu như không nhìn anh, gần như không thể nghĩ ra được câu đối đáp nào trước lời bày tỏ như vậy. Alex tiếp tục, “Tôi nghĩ rằng tôi thích cô, cô Emma Dunster. Tất nhiên, tôi cũng muốn cô nữa. Điều đó chắc chắn cô biết quá rõ. Chúa biết rằng tôi cũng rất đau lòng khi hiểu điều đó. Tôi thực sự thích cô. Cô đúng là hảo nữ.”

“Hảo nữ?” giọng nói của cô phát ra tắc nghẹn.

“Và tôi cho rằng nếu cô nghĩ kĩ chuyện này, thì cô sẽ nhận ra rằng cô cũng thích tôi. Lần gần đây nhất cô vui đến thế là khi nào?”

Emma há miệng nhưng không có câu trả lời.

Alex mỉm cười ra bộ ta đây thừa biết. “Cô thích tôi. Tôi biết mà.”

Cuối cùng Emma cười to, không thể tin được anh dám nói mấy lời như thế nhưng vẫn ngưỡng mộ vì điều đó. “Phải, tôi đoán là có.”

Lần này, Alex cười rạng rỡ. “Phải, vậy tôi đoán chúng ta là bạn.”

“Tôi đoán thế.” Emma không dám chắc việc đình chiến này sẽ đi đến đâu, nhưng cô quyết định không hỏi. Mặc dù có khả năng phán xét tốt hơn, nhưng cô biết rằng Alex nói đúng – cô thích anh. Anh quả là một người khó chịu và hống hách, nhưng cô không thể không thích gặp gỡ anh, cho dù phân nửa thời gian gặp gỡ đó họ dành để quát vào mặt nhau.

Đúng lúc đó họ nghe thấy tiếng Belle và Sophie đi xuống cầu thang vào phòng khách. Belle bắt đầu ho liên hồi, còn Sophie thì kêu to, “Ôi trời!” Emma bưng mặt cười vang.

Alex chỉ lắc đầu cười nhún nhử. “Thế đấy, cưng ạ,” anh nói, “tôi đồ là em gái tôi vừa mới nhớ ra nó chẳng có cây đàn clavico nào.”

9. Chương 08 Phần 1

Chương 8

Trong vài tuần tiếp theo, cuộc sống của Emma đi vào nề nếp, nhưng đầy hứng thú và niềm vui. Qua một đêm, cô trở thành một trong những thành viên được mến mộ nhất xã hội thượng lưu London. Một quyết định nhanh chóng được đưa ra (bởi ai đó thường quyết định những chuyện như thế này) là mặc dù mái tóc đỏ của cô là điều đáng tiếc, nhưng những gì còn lại thì không, và thế là cô được khen đẹp, bắt chước những lọn tóc dữ dội. Một số mệnh phụ bảo thủ hơn chê rằng cô quá táo bạo (đặc biệt là với “cái mớ tóc đỏ” đó), nhưng hầu hết xã hội thượng lưu quyết định rằng họ thích nói chuyện với một người phụ nữ có thể trò chuyện về những đề tài khác ngoài ruy băng và váy lót. Thế là Emma và Belle (người có mái tóc vàng đã có được tiếng tăm không kém trong mùa trước) vui vẻ đi hết vũ hội này đến vũ hội khác, tận hưởng danh tiếng của mình. Đối với Emma, đây là khúc giang đầu lý thú trong bản nhạc cuộc đời, để rồi sau này cô sẽ trở lại với cha mình ở Boston, nơi mà cô, đứa con duy nhất của cha, sẽ bắt chước những chuẩn mực của ngành để đứng ra điều hành doanh nghiệp vận tải biển.

Điều phức tạp duy nhất, tất nhiên, là công tước Ashbourne, người đã bứt ra khỏi cuộc tự thân lưu đầy và chiếm chỗ của mình trong xã hội hào hứng hơn lệ thường. Không ai có bất kì nghi ngờ gì về lý do anh đột ngột tái xuất.

“Cậu ta theo đuổi Emma,” phu nhân Caroline cần nhần.

“Con mồi” của anh sắc sảo đáp lại, “Con không chắc là anh ta thích con hay chỉ thích theo đuổi thôi.”

Tất nhiên, tuyên bố này chỉ là một nửa sự thật. Mấy tuần vừa rồi, hầu như ngày nào Emma cũng gặp Alex và tình bạn của họ đã trở nên khá khăng khít. Emma tin chắc rằng Alex thực sự quan tâm đến mình như với một con người chứ không phải như một giải thưởng để giành giật. Tuy nhiên, tình bạn này cũng thường chất chứa những giằng xé đục vọng, và đúng là Alex xem ra thích theo đuổi hơn.

Anh nhanh nhẹn như một con sư tử và thích thú với việc làm cho cô ngạc nhiên. Có lần Emma đến một nhạc hội mà anh nói không định có mặt. Lúc đó cô đang đứng vờ bên cạnh của sổ mở thì cảm thấy có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay mình. Cô giật lại, nhưng bàn tay rắn chắc giữ chặt, và cô nghe thấy giọng nói quen thuộc thì thầm, “Đừng có làm toáng lên.”

“Alex?” Mắt cô nháo nhác nhìn quanh. Chắc chắn ai đó đã phát hiện ra bàn tay luồn qua cửa sổ.

Nhưng những người dự tiệc khác đang bận rộn tán tỉnh nhau nên không chú ý đến vẻ mặt bối rối của Emma. “Anh đang làm gì ở đây thế?” cô vội vã thì thầm, vẫn giữ nụ cười hiền lành trên mặt.

“Ra vườn đi,” anh ra lệnh.

“Anh điên sao?”

“Có thể. Ra vườn đi.”

Emma đã bịa ra câu chuyện về vết rách trên váy để chuồn đi và nguyên rửa bản thân đến năm mươi lần vì hành động ngu ngốc ấy. Alex đợi cô ở trong vườn, giấu mình giữa những lùm cây cối.

“Anh làm gì ở đây thế?” cô hỏi lại ngay sau khi tìm thấy anh.

Anh túm tay cô kéo vào sâu hơn trong bóng tối. “Anh thấy là em nhớ anh.” Anh trả lời ngang ngược.

“Em gần như chắc chắn là không!” Emma cố giật tay ra, nhưng anh không buông tha.

“Nào, nào, chắc chắn là có. Thừa nhận cũng được chứ sao.”

Emma cần nhằn gì đó về những gã quý tộc hách dịch, nhưng chỉ cần một lần nhìn vào nụ cười tinh quái của anh là quá đủ để buộc cô phải tự thú nhận với mình rằng cô nhớ anh. “Hay là anh nhớ em đấy?” cô vặc lại.

“Em nghĩ thế à?”

Cô cảm thấy mình bạo dạn hơn. “Em nghĩ đúng là anh nhớ em rồi.”

Anh nhìn vào miệng cô với vẻ da diết và nóng bỏng đến mức cô chắc chắn anh chuẩn bị hôn cô. Đôi môi cô khô đi và hé mở, và cô cảm thấy mình nghiêng về phía anh. Nhưng tất cả những gì anh làm là đặt ngọt buong tay cô ra, thoáng mỉm cười với cô và thì thầm, “Đến mai cưng nhé.”

Trong nháy mắt, anh biến mất.

Chính những khoảnh khắc như thế khiến cô bối rối hết sức. Cho dù đã bao đêm thao thức nghĩ về Alex, dường như cô vẫn không thể xác định được mình nghĩ gì về anh.

Một mặt, thái độ hống hách của anh khiêu khích cô đến vô cùng. Anh luôn cố gắng điều khiển cô ở mọi chỗ, nhưng Emma tự mãn nghĩ, anh thấy điều này không đơn giản. Mặt khác, anh tỏ ra khá hữu ích bởi chỉ cần sự hiện diện của anh là đủ xua đuổi hầu hết những kẻ nhằng nhặng theo đuổi cô, một điều thật may mắn vì cô vốn chẳng muốn ai theo đuổi mình. Cô luôn được mến mộ tại các dạ hội, nhưng cô đủ khôn khéo để tránh bất kì lời cầu hôn kì quặc nào.

Chuyện càng thêm phức tạp khi Emma phát hiện ra rằng Alex thực sự là người hộ tống và là người bạn đồng hành thú vị. Anh liên tục thử thách trí thông minh của cô, và mặc dù anh nói những điều trái tai, cô vẫn không bao giờ thấy chán đi với anh. Tuy nhiên, cô tự thề với bản thân rằng anh sẽ không bao giờ nghe thấy lời khen như thế từ miệng cô – cái tôi của anh chắc chắn không cần ve vuốt thêm chút nào nữa. Nhưng điều khó xử nhất là phản ứng của cơ thể cô đối với người đàn ông này. Chỉ cần thoáng thấy anh là cả người cô run lên mong đợi. Mong đợi điều gì thì cô không rõ lắm, mặc dù cô nghĩ Alex biết. Một lần, Emma tâm sự về những cảm xúc của mình với Belle (lúc này cô em họ đã đọc đến cuốn Hamlet trong cuộc chinh phục những cuốn sách vĩ đại của Shakespeare), cô nói rằng phản ứng của Emma với anh không gì khác hơn là bởi Emma “nhạy cảm cao với hiện thực”.

“Chị biết là sến rện,” Emma nói, “nhưng đừng như chị nhận thức rất rõ về mọi chuyện khi anh ấy ở gần. Hương hoa dường như cũng thơm hơn. Nước chanh ngọt hơn và rượu sâm banh mạnh hơn. Và thật khó mà không nhìn vào anh ấy, em có nghĩ thế không? Đó là vì đôi mắt màu xanh lục; lẽ ra anh ấy phải là một chú mèo. Sau đó chị thấy ngộp thở và da dễ râm ran.”

Belle nói toạc. “Em nghĩ chị đang yêu.”

“Tuyệt đối không!” Emma thất kinh phản đối.

“Chị cũng phải thừa nhận đi thôi,” Belle khuyên nhủ, vẫn thực tế như mọi khi. “Thời buổi này còn mấy ai đi tìm tình yêu, mà người có đủ tiền để làm thế thì lại càng hiếm. Hầu hết người ta cưới nhau vì những tính toán của gia đình, chị biết đấy.”

“Đừng ngốc thế. Chắc chắn chị không muốn cưới người đàn ông đó. Sống với anh ta thì chẳng khác nào địa ngục. Em có thể tưởng tượng được không? Ai mà chịu đựng được anh ta chứ, vừa hống hách lại vừa trịnh thượng...”

“Và anh ấy còn làm chị thấy nao nao nữa chứ.”

“Vấn đề là, “ Emma nói, phớt lờ cô em họ, “chị không muốn lấy người Anh. Mà anh ta cũng đâu có muốn lấy vợ đâu.”

Tuy nhiên, sự hồ hững của công tước Ashbourne với hôn nhân không hề cản bước anh tán tỉnh Emma dồn dập trong mọi trường hợp có thể. Công bằng mà nói, Emma cũng tham gia vào trò tán tỉnh ấy, mặc dù cô phải thừa nhận mình không điều luyện được như anh. Việc quan sát Alex và Emma vờn đuổi nhau đã trở thành trò tiêu khiển tuyệt vời của giới thượng lưu, và trong tất cả các câu lạc bộ của những quý ông sang trọng nhất London người ta bắt đầu cá cược với nhau xem cặp đôi này cuối cùng có cưới nhau không và nếu có thì khi nào.

Nhưng nếu có công tử nào đó cá cược rồi cắt công đi hỏi Emma xem tình hình ra sao, cô không ngần ngại cho họ hay rằng trước mắt chắc chắn không có chuyện chuồng đám cưới vang ngân. Thứ nhất là cô không muốn lấy chồng. Thứ hai, Alex không muốn lấy vợ. Nhưng bằng chứng đáng nói nhất là Alex không hề tìm cách hôn cô thêm lần nào nữa kể từ đêm đầu tiên anh lên vào phòng cô. Chính điều đó khiến Emma thấy khó hiểu nhất. Cô ngờ rằng đó là một phần trong kế hoạch lớn nào đó, vì cô biết chắc rằng anh vẫn khao khát cô. Thỉnh thoảng cô lại bắt gặp anh nhìn cô với ánh mắt anh như thiêu đốt cơ thể cô, khiến cô khó thở và choáng váng. Sau vài giây, anh quay phắt đi chỗ khác, và lần tiếp theo nhìn anh cô lại thấy vẻ mặt lạnh tanh không chút xúc cảm.

Mối quan hệ lúc êm ả, khi căng thẳng tiếp tục diễn ra bình lặng như thế cho đến đêm dạ hội nhà Lindworthy.

Emma không thể ngờ được rằng buổi tối hôm đó không giống như mọi dạ hội khác. Cô đặc biệt hứng khởi tham dự vũ hội bởi vì Ned vừa trở về sau chuyến đi kéo dài một tháng đến Amsterdam cùng bạn đại học, và cô thấy nhớ người em họ trong thời gian cậu vắng mặt. Cả tư gia Blydon hồi hã vì ai cũng bận chuẩn bị cho buổi tối đó

“Emma Dunster! Chị có cầm đôi hoa tai ngọc trai của em không?” Belle đột ngột xuất hiện ở cửa phòng Emma, lộng lẩy trong bộ váy hở ngực bằng lụa màu lam sáng.

Ngồi ở bàn trang điểm, Emma loay hoay với mái tóc phớt lờ câu hỏi của Belle, cô với tay lấy lọ nước hoa. “Cha em sẽ giết em nếu ông thấy bộ váy này.”

Belle cầm vào thân váy. “Không tệ hơn của chị đâu.”

“Phải, nhưng em nhớ là chị còn có khăn choàng.” Emma mỉm cười vô tư.

“Đến nhà Lindworthy chắc chắn chị lại bỏ khăn ra chứ gì?”

“Chắc chắn.” Emma chấm nhẹ vài giọt nước hoa vào bên cổ.

“Nhưng em không có khăn nào hợp với chiếc váy này. Chị có không?”

“Chị có một chiếc đang quàng đây thôi.” Emma chỉ vào chiếc khăn choàng màu ngà đang phủ trên đôi vai trần. Màu khăn nhạt sáng lên dịu dịu trên nền chiếc váy lụa màu xanh lục đậm cô mặc để dự dạ hội này.

“Thế thì bỏ mẹ rồi!” Belle nói bậy, hơi to tiếng một chút.

“Tôi nghe thấy rồi đấy?” mẹ cô nói với ra từ phòng của bà ở cuối sảnh.

Belle rên rỉ. “Em thề rằng mẹ phải có đến sáu đôi tai, bà nghe cực thính.”

“Tôi cũng nghe thấy câu ấy đấy!”

Emma cười to. “Em đừng mở miệng ra nữa kéo lại hổi không kịp đấy.”

Belle nhăn nhó. “Còn đôi hoa tai...”

“Sao em cứ nghĩ chị cầm chúng trong khi chị có một đôi tuyệt đẹp của mình rồi thế. Chắc em vứt bừa chỗ nào đó thôi.”

Belle thở dài thảm thiết. “Vâng, em không biết ở đâu nữa...”

“Ồ, đây rồi!” giọng Ned vang lên từ cuối sảnh. Cậu ngó đầu vào phòng Emma. “Trông hai chị em vẫn xinh đẹp mê hồn như mọi khi.” Cậu nhìn em gái mình kĩ hơn một chút. “Belle, em có chắc em nên đi ra ngoài trong bộ váy đó không? Nếu anh ngھn cổ lên một chút thì” cậu ngھn cổ lên mình họa “anh có thể nhìn thấy cả rốn em.”

Belle há miệng hoảng sợ. “Anh không được nói như thế chứ!” cô kêu the thé véo vào tay anh trai.

“Không hẳn là thế, nhưng gần như thế, “ Ned cười nhăn nhó. “Mà cha cũng chẳng để cho em ăn mặc thế ra khỏi nhà đâu.”

“Một nửa số phụ nữ thượng lưu mặc váy như thế. Đó là phong cách hoàn toàn có thể chấp nhận được.”

“Có thể chấp nhận được với em và anh,” Ned đáp, “nhưng không chấp nhận được với mẹ và cha.”

Belle chống nạnh. “Anh đến đây có việc gì hay chỉ để tra tấn em?”

“Thực ra, anh muốn biết em có chắc Clarissa Trent sẽ không tham dự vũ hội đêm nay không.”

“Thật đáng đời anh nếu cô ta vác mặt đến, đồ không đáng mặt làm anh,” Belle xoắn một tràng. “Nhưng anh vô tư đi. Em hoàn toàn chắc chắn cô ta đã về vùng nông thôn và sẽ lưu lại dài ngày ở đó.”

“Đúng không, Emma?” Ned muốn hoàn toàn chắc chắn rằng cô ả chua ngoa từng mắng nhiếc cậu hồi đầu mùa vũ hội sẽ không có mặt để gây chuyện với cậu lần nữa.

“Theo chị được biết thì cô ta đã rời khỏi London rồi,” cô đáp tự nhiên, ngắm nghía mình trong gương, thử xem kiểu tóc Meg làm ỉnh có được không.

“Có lẽ cô ta đi dưỡng thương,” Belle đoán và ngồi xuống giường Emma.

“Em có ý gì?” Ned hỏi, bước vào phòng ngồi xuống bên cạnh em gái.

“Em sợ rằng Clarissa hơi chạnh lòng khi nhận thấy Ashbourne nhất quyết theo đuổi Emma,” Belle cười khẩy, “Clarissa lao vào anh ấy một cách vô liêm sỉ, nhưng cũng phải nói rằng công tước ban đầu rất lịch sự với cô ta. Lịch sự không phải lỗi. Em nghĩ rằng anh ấy cố gắng tỏ ra lịch lãm để gây ấn tượng với Emma.”

“Chị nghi ngờ điều đó,” Emma lạnh lùng nói.

“Vậy có chuyện gì đã xảy ra?” Ned nóng lòng hỏi.

“Phần này mới thú vị này.” Belle cúi người về phía trước mỉm cười thích thú. “Khoảng một tuần trước, cô ta áp sát vào anh ấy, mà váy cô ta còn hở cổ sâu hơn của em nhiều, em không thèm nói điều.”

“Sao nữa?” Ned thúc giục.

“Thế mà Ashbourne chỉ liếc nhìn cô ta bằng ánh mắt nổi tiếng lạnh lùng rồi nói...”

Emma chen vào, hạ giọng bắt chước giọng Alex, “‘Cô Trent, tôi có thể nhìn xuống rốn của cô.’”

Ned há hốc miệng. “Anh ấy nói thế thật á?”

“Không, nhưng chị ước gì anh ấy nói thế.” Emma cười nắc nẻ, còn Belle cũng phải cười khúc khích.

“Thực ra anh ấy nói gì?” Ned giục.

“Em nghĩ là: ‘Tiểu thư Trent, xin đừng sát vào tôi như thế.’”

Ned nghe mà thấy vô cùng khoái trá. “Rồi thế nào nữa?”

“Em còn tưởng Clarissa sẽ ngất cơ đấy,” Belle sôi nổi nói. “Ít nhất có đến một tá người nghe thấy anh ấy nói, mà cô ả thì trước đó lại đi rêu rao với tất cả mọi người là cô ta tới vũ hội để giành lấy anh ấy. Điều đó thật nực cười, vì ai cũng biết Ashbourne chỉ quan tâm đến Emma. Dù sao thì sau khi ném ọi người ánh mắt đàng đàng sát khí, cô ta chuồn khỏi vũ phòng và không ai nhìn thấy từ đó đến nay. Em đoán rằng cô ta sẽ mất khoảng một tháng vui thú điền viên rồi mới quay lại tung móng vuốt vồ công tước Stanton.”

“Nhưng ông ấy đã hơn sáu mươi rồi!” Ned kêu lên.

“Và góa vợ ba lần,” Emma chêm vào.

“Anh biết loại đàn bà như Clarissa thế nào rồi đấy,” Belle thở dài. “Cô ta đĩnh ninh trong đầu rằng phải lấy một công tước. Ashbourne là sự lựa chọn hàng đầu vì anh ấy vẫn còn trẻ, nhưng em không nghĩ rằng Clarissa còn có thể kén cá chọn canh đâu. Cô ta muốn có tước hiệu, và cô ta muốn có ngay. Cô ta mà không lấy được công tước, nhớ lời em nhé, cô ta sẽ quay sang hầu tước và bá tước. Lúc đấy thì anh nên cảnh giác, Ned.”

“Nhưng anh chỉ là tử tước thôi.”

“Đừng chậm hiểu thế. Sau này anh sẽ là bá tước và Clarissa biết điều đó.”

“Phải. Em yên tâm là anh sẽ tránh xa cô ta bởi anh đã biết cô ta muốn gì.”

“Chị biết, Ned, chị nghĩ rằng em còn phải biết ơn chị đấy,” Emma tuyên bố. “Chị mà không gửi cho em lá thư tình giả thì chưa biết chừng em vẫn đang héo hon vì cô ta ấy chứ.”

Ned nhả mặt trước ý nghĩ mắc nợ Emma. “Dù không muốn nhưng em cũng phải công nhận là có lẽ chị đúng. Song từ nay đừng bao giờ nghĩ đến việc chọc ngoáy vào chuyện của em nữa.”

“Ồ, chị sẽ không nghĩ tới nữa,” Emma ngây thơ nói.

Belle và Ned đều nhìn cô vẻ hồ nghi.

“Gần đến giờ đi rồi,” Emma đứng dậy nói.

10. Chương 08 Phần 2

Đúng lúc đó, bà Caroline bước vào phòng. Bà mặc bộ váy màu đêm xanh thẫm tôn đôi mắt xanh đến ngạc nhiên mà bà truyền lại cho cả hai con. Mái tóc màu hạt dẻ của bà được bới cao lên đỉnh đầu và chắc chắn không ai ngờ được bà đã là mẹ của hai người con trưởng thành. “Chúng ta phải đi thôi,” bà thông báo. Quay đầu thật nhanh, bà đưa mắt nhìn khắp phòng cho đến khi ánh mắt dừng lại ở chỗ con gái. “Arabella Blydon!” bà kêu lên hoảng hốt. “Con mặc cái quái gì thế? Mẹ không nhớ là đã cho phép con mặc cái váy cổ trễ đến như thế.”

“Mẹ không thích ư?” Belle yếu ớt đáp lại. “Con nghĩ con mặc cũng đẹp đấy chứ ạ,”

“Con đã nói với em rằng người ta có thể nhìn xuống tận rốn rồi mà không nghe,” Ned kéo dài giọng.

“Edward!” bà Caroline cao giọng. Emma đập chiếc xắc vào vai và lườm cậu. Bà Caroline chỉ liếc nhìn họ rồi lại tiếp tục rao giảng. “Không hiểu các con nghĩ gì nữa. Váy như thế chỉ tổ khiến đàn ông nghĩ bậy nghĩ bạ.”

“Mẹ, giờ mọi người ai chả mặc váy thế này ạ.”

“‘Mọi người’ trừ con gái tôi. Con lấy ở đâu ra đấy?”

“Emma và con mua ở cửa hàng của bà Lambert.”

Caroline quay mặt về phía cháu gái. “Emma, lẽ ra con phải là người hiểu rõ việc này chứ.”

“Thực ra,” Emma thành thật nói, “con nghĩ Belle trông rất đẹp đấy ạ.”

Bà Caroline mở to mắt quay ngoắt lại phía con gái. “Chừng nào có chồng rồi con có thể mặc chiếc váy đó,” bà tuyên bố.

“Mẹ!” Belle phản đối.

“Được thôi!” bà Caroline giận dữ. “Chúng ta sẽ hỏi cha con. Henry!”

Cả ba người trẻ rên rĩ. “Mình toi rồi,” Belle lẩm bẩm.

“Mình bảo gì đấy?” Henry Blydon, bá tước xứ Worth thư thả đi vào phòng. Mái tóc màu nâu đã điểm bạc, nhưng ông vẫn giữ được phong thái thanh lịch và nhã nhặn đã chiếm lĩnh trái tim bà Caroline cách đây một phần tư thế kỷ. Ông mỉm cười trìu mến với vợ. Còn bà nhìn xoáy vào con gái. “Belle,” ông chỉ nói, “Con cởi trần đấy.”

“Ôi, thôi được! Con sẽ thay váy!” Belle hồi hã ra khỏi phòng.

“Lạy Chúa, có khó gì đâu nào?” Henry mỉm cười với vợ. “Tôi đợi mình ở dưới nhà nhé.” Bà Caroline mở to mắt đoạn đi theo ông.

“Để em thắp tùng chị chứ, Emma yêu quý?” Ned cười đưa tay ra.

“Tất nhiên rồi, Edward thân yêu nhất đời.” Hai người đi theo đôi vợ chồng già xuống cầu thang. Belle thay váy rất nhanh và chỉ trong vòng mười lăm phút, cả gia đình đã lên đường đến biệt thự nhà Lindworth.

Khi đến nơi, Belle, giờ đã thay váy lụa màu hồng, kéo Emma sang một bên. “Chị nên tránh xa cha mẹ em khi bỏ khăn ra nhé,” cô khuyên.

“Chị lại còn không biết sao.” Emma đợi ông Henry và bà Caroline hòa vào đám đông rồi mới quay sang Ned giả giọng trịnh thượng, “Giờ cậu bỏ chiếc khăn choàng ra cho tôi, Edward.”

Ned đáp lại đúng điệu. “Ồ, cô biết là tôi luôn tha thiết được làm tôi tớ của cô mà.” Cậu khéo léo bỏ chiếc khăn choàng của Emma ra rồi trao ột người hầu nhà Lindworth. “Emma,” cậu thận trọng hỏi, “chị có thấy váy chị mặc cổ sâu chả kém gì váy của Belle không?”

“Tất nhiên. Bọn chị cùng đi mua mà. Em có thể nhìn xuống tận rốn chị không?” cô bạo miệng hỏi.

“Em không dám thử đâu. Ashbourne có thể từ bóng tối nhảy bổ ra mà bóp cổ em mất.”

“Đừng ngốc thế. Ôi, xem kia! John Millwood đấy. Đến chào anh ấy thôi.” Emma, Ned và Belle đi về phía John và nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Alex đến ngay sau đó, và như mọi khi, thăm rửa mình vì lại đâm đầu vào cuộc hành xác của vũ hội London lồ nhố người. Nhưng anh chỉ chịu đựng những vụ việc như thế này vì biết rằng có thể gặp được Emma với hi vọng khêu được cô ra ngoài và vui thú trò chuyện cùng cô, lánh xa hàng trăm ánh mắt nhòm ngó khác.

Thật không may, Emma luôn bị những gã theo đuổi vây quanh, và điều đó đang trở nên thật khó chịu. Ngày nào anh cũng sẽ chấm dứt cái trò hề là tìm kiếm Emma song ngày nào anh cũng thấy mình mong ngóng cô – ngửi mùi hương của cô và chạm vào cô – thế là chắc chắn anh lại khoác bộ cánh dạ hội màu đêm đen lên đường tham dự những vũ hội triền miên.

Điều khó chịu chính là quyết định ngu ngốc chết tiệt của anh – quyết định không tìm cách hôn cô, dù chỉ là hôn thôi. Sau vài tháng gần như ngày nào cũng gặp Emma, việc không chạm tay vào người cô trở nên khó khăn đến mức khó tin. Cứ mỗi khi anh nghĩ rằng mình đã ghi nhớ hết những cử động của làn môi cô thì cô lại khiến anh ngạc nhiên bằng nụ cười mới lạ, vậy là anh lập tức bị nổi thêm khát được ôm hôn cô điên dại hành hạ. Có đêm anh tỉnh giấc biết rằng mình vừa mơ về cô, cơ thể anh cương cứng và bỏng rát vì thêm khát.

Và không có người phụ nữ nào khác có thể xoa dịu nỗi khổ sở này của anh. Đã từ lâu anh không còn ghé thăm cô bồ của mình và cô ta cũng lịch sự báo tin với anh rằng đã tìm được đại gia khác. Alex chỉ biết thở phào nhẹ nhõm vì thoát được một khoản tổn kém.

Ban đầu anh quyết định giữ khoảng cách thể xác như thế với Emma bởi vì anh muốn cho cô thời gian để có thể tin tưởng anh. Cuối cùng khi họ làm tình với nhau – và anh biết chắc rằng điều đó sẽ xảy ra; anh chỉ bán khoản liệu Emma có nhận thấy đó là điều không thể tránh khỏi hay không – anh muốn nó phải thật hoàn hảo. Anh muốn Emma đến với anh bởi vì cô muốn anh và chỉ bản thân anh mà thôi. Anh muốn cô đến với anh bởi vì chính cô cũng thức giấc lúc nửa đêm trong cơn khao khát căng tràn.

Anh hi vọng rằng điều đó sẽ sớm xảy ra, bởi vì anh đang dần trở nên mất trí rồi.

“Ashbourne!”

Alex quay sang thấy Dunford đang rẽ đám đông đi tới. “Chào Dunford, rất vui được gặp cậu đêm nay. Cậu thấy Emma chưa?”

“Trời ạ, cậu làm như tôi đến đây chỉ có độc một mục đích giống cậu ấy nhỉ.”

Alex mỉm cười ngượng nghịu không đúng với tính cách vốn có của mình. “Xin lỗi.”

“Không sao.” Dunford xua tay gạt đi lời xin lỗi của anh.

“Nhưng cậu có thấy cô ấy không?”

“Lạy Chúa, Ashbourne, khi nào thì cậu mới cưới cô gái đó để thoát khỏi sự đau khổ này? Lấy cô ấy làm công tước phu nhân đi rồi cậu có thể nhìn thấy cô ấy hai tư giờ mỗi ngày.”

“Thực sự thì, Dunford ạ, khó có chuyện đó lắm.” Alex lắc đầu gạt bỏ ý nghĩ về đám cưới. “Cậu biết suy nghĩ của tôi về hôn nhân rồi đấy.”

Dunford rướn mày. “Rồi một lúc nào đó, cậu sẽ phải lấy vợ, cậu biết mà, dù chỉ để có người nối dõi. Cha cậu sẽ đội mồ đứng dậy nếu cậu để mất tước hiệu của gia đình.”

Alex nhăn mặt. “Ồ, ít nhất tôi cũng có Charlie. Nó có thể không phải người dòng họ Ridgely, nhưng chắc chắn có quan hệ máu mủ gần gũi với cha tôi như bất kì đứa con nào của tôi nếu có.”

“Một lúc nào đó Emma cũng sẽ phải lấy chồng. Và đó có thể không phải là cậu.”

Alex nhói đau bởi cơn ghen xuyên qua cơ thể khi nghĩ đến việc Emma nằm trong tay gã đàn ông khác. Nhưng quyết định giữ bộ mặt không lay động, anh chỉ nói, “Đến lúc đó tôi khắc có cách giải quyết.”

Dunford chỉ lắc đầu, tin rằng bạn mình đang chối bỏ một điều hiển nhiên. Nếu Alex không yêu Emma thì chắc chắn cậu ta bị ám ảnh bởi cô ấy, và đó là cơ sở vững chắc cho hôn nhân hơn những gì mà người ta thường thấy trong giới thượng lưu. “Mấy phút trước tôi có thấy Emma đấy,” cuối cùng anh nói. “Một đám đàn ông vây quanh cô ấy.”

Alex nhăn nhó.

“Lạy Chúa, đàn ông, cô ấy luôn bị đàn ông vây quanh. Phải quen với điều đó đi,” Dunford cười. “Cậu phải biết ơn vì hầu hết bọn họ sợ cậu. Ít nhất một nửa đám đông giải tán ngay khi nhắc đến tên cậu.”

“Phải, quả là may.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô ấy ở đằng kia kìa,” Dunford chỉ về phía xa của căn phòng, “cạnh quầy nước chanh ấy.”

Alex khẽ gật đầu với bạn kèm theo nụ cười. “Gặp cậu lúc nào cũng vui, Dunford.” Anh quay gót chen vào đám đông. Khi đang lại chỗ mà anh hi vọng có Emma ở đó, anh liên tục bị cản đường bởi mấy ông bà luôn ao ước được diện kiến công tước Ashbourne quyền thế. Alex dẹp bớt vài người trong bọn họ bằng ánh mắt lạnh băng nổi tiếng của mình, gật đầu với vài người, trao đổi đôi lời với đôi ba kẻ khác, và chỉ âm ừ với những người kém may mắn gặp anh khi anh vừa tới chỗ cần tới.

Tâm trạng anh không được vui.

Tất nhiên đó là khi anh nhìn thấy Emma. Tìm ra cô cũng chẳng mấy khó khăn nhờ vào mái tóc đỏ như lửa cháy của cô. Quả là cô và Belle đang có một đám đông trai tráng vây quanh, những người mà hình như cả cuộc đời chỉ có một việc duy nhất là quyết định xem sẽ bày tỏ tình yêu vĩnh cửu của mình với ai trong hai chị em họ.

Việc nhìn thấy những người theo đuổi Emma không làm tâm trạng của anh khá lên.

Anh đến gần hơn một chút nữa. Cô đẹp mê hồn, nhưng điều đó thì anh đoán trước rồi. Đối với anh cô luôn đẹp mê hồn. Tóc cô búi cao trên đỉnh đầu, vài lọn tóc xoăn mỏng manh buông xuống ôm lấy gương mặt thanh tú. Đôi mắt tím của cô sáng lung linh trong ánh nến. Cô ngả đầu ra sau cười giòn tan trước câu nói đùa nào đó, khiến Alex nhìn rõ cái cổ dài trắng muốt, đôi vai màu kem và lấp ló... Alex cau mày. Anh có thể nhìn thấy phần ngực cô để lộ da thịt quá mức. Tất nhiên không phải bộ váy của cô thiếu đúng đắn. Emma thừa biết làm sao để không biến mình thành cô nàng lẳng lơ. Nhưng nếu như anh có thể nhìn thấy khuôn ngực đầy đặn của cô, khỉ thật, có nghĩa là mọi gã đàn ông khác trong vũ phòng cũng nhìn thấy.

Tâm trạng vốn đã bực bội của Alex xấu đi nhanh chóng.

Anh rẽ đám đông đang vây quanh Emma và Belle. “Chào Emma,” anh nói giọng sang sảng.

“Alex!” cô reo lên, đôi mắt lấp lánh vẻ vui mừng chân thành.

Anh bước đến bên mà không để tâm đến những người bên cạnh cô. “Anh tin rằng em dành điệu nhảy này cho anh,” anh khẳng định và cầm tay cô kéo có phần hơi mạnh ra sàn nhảy.

“Alex, nói thật là anh cần bỏ cái thái độ độc đoán đó đi,” Emma chân thành quở trách.

“À, một điệu valse,” Alex nhận xét khi dàn nhạc bắt đầu chơi. “May quá.” Anh kéo cô vào vòng tay, và họ bắt đầu lướt khắp phòng.

Emma thoáng nghĩ tại sao Alex lại có thái độ kì lạ như vậy, nhưng lại nhanh chóng gạt bỏ mọi suy tư này để tận hưởng sự ấm áp dễ chịu mà cô chỉ thấy trong vòng tay anh. Một tay anh đặt nhẹ lên hông cô, nhưng hơi ấm của đôi bàn tay như đang nung nóng cô. Bàn tay kia của anh nắm tay cô, Emma tin rằng có hàng nghìn tia sét bùng ra từ cánh tay bắn thẳng lên trái tim mình. Cô nhắm mắt lại bất giác buông tiếng thở khe khẽ từ sâu trong cổ. Cô thấy lòng mãn nguyện quá đỗi.

Alex nghe thấy tiếng thở khe khẽ thì cúi xuống nhìn Emma. Cô hơi ngẩng mặt lên và nhắm mắt lại – trông cô có vẻ như vừa trải qua một cuộc mây mưa trọn vẹn. Cơ thể Alex phản ứng tức thời. Mọi cơ bắp của anh căng lên, và anh cảm thấy mình trở nên cương cứng đến mức đau đớn. Anh rên rỉ.

“Anh vừa nói gì à?” Emma mở choàng mắt.

“Anh không thể nói được giữa một vũ phòng đông người thế này,” Alex lẩm bẩm và bắt đầu lái cô về phía những cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra vườn nhà Lindworthy.

“Ồ, nghe hấp dẫn quá.”

“Anh ước gì em biết được nó thực sự hấp dẫn đến mức nào,” Alex thàn thì.

“Anh nói gì thế?” Giữa những tiếng âm ỉ của vũ phòng lố nhố người, Emma không thể hiểu được anh nói gì.

“Không có gì,” Alex nói to hơn, nhưng lời nói sắc nhọn ngoài dự định.

“Có chuyện gì không ổn với anh tối nay thế? Anh gắt gỏng quá.”

Nhưng Alex chưa kịp trả lời thì dàn nhạc kết thúc điệu valse, anh và Emma cúi chào nhau. Khi họ làm xong những thủ tục xã giao, Emma nhắc lại câu hỏi của mình với anh, nhưng lần này giọng khản khản hơn. “Alex. Có chuyện quái gì thế?”

“Có thật là em muốn biết có chuyện gì không?” Alex gay gắt nói. “Thật không?”

Emma gật đầu yếu ớt, không chắc mình có đang hành động một cách khôn ngoan hay không.

“Lạy Chúa, Emma, cả đám đàn ông trong phòng này đều đang nhìn em hâu hấu đấy,” anh day nghiêng và kéo cô về phía những cánh cửa kiểu Pháp.

“Alex, đêm nào anh chẳng nói với em thế.”

“Lần này thì anh nói thật,” anh thì thầm. “Váy em sắp tuột ra đến nơi rồi đấy.”

“Alex, anh đang làm mọi người chú ý đấy,” Emma đáp lại. Anh ngừng lời cô đi song vẫn tiếp tục rảo bước ra vườn. “Em chả hiểu sao anh lại giận dữ thế. Ít nhất một nửa số phụ nữ dưới ba mươi mặc còn hở hang hơn em.”

“Anh không quan tâm đến những phụ nữ khác, khổ thật. Còn em thì không cần phải phô trương sự quyến rũ của mình cho cả thế giới thấy. “

“Phô trương sự quyến rũ ư? Anh nói như em là loại phụ nữ buông thả vậy. Đừng xúc phạm em chứ,” Emma cảnh báo, giọng căng thẳng.

“Đừng có làm anh điên lên nữa, Emma. Em bắt anh theo đuổi công cốc gần hai tháng, và anh sắp mất trí rồi.” Anh kéo cô ra phía sau một hàng rào lớn che khuất họ khỏi tầm nhìn của vũ phòng.

“Đừng có đổ hết lỗi lên đầu em. Anh quá nhạy cảm với cách ăn mặc của em đấy!”

Bỗng nhiên, Alex nắm lấy cánh tay cô kéo lại gần. “Chết tiệt, Emma, em là của anh. Đã đến lúc em phải hiểu điều đó.”

Cô trân trân nhìn anh không thốt được nên lời. Mặc dù hành động của anh trong những tuần vừa qua cho thấy bản chất thích chiếm hữu của anh, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói ra miệng cảm nghĩ đó. Đôi mắt xanh lá cây của anh rực cháy lên vì giận dữ và khao khát, nhưng trong đó còn điều gì khác nữa. Sự tha thiết.

Emma bỗng nhiên cảm thấy khó chịu. “Alex, em không nghĩ rằng anh hiểu điều mình đang nói đâu.”

“Ôi lạy Chúa, anh ước gì mình đừng hiểu!” Alex bỗng nhiên siết chặt cô vào lòng, đôi tay rắn chắc vùi vào mái tóc rực lửa của cô.

Emma ngộp thở vì sức mạnh dữ dội mà cô cảm nhận từ thân thể anh. Anh cứ ôm cô như thế suốt vài giây, mũi họ kề nhau. Hơi thở của anh gấp gáp không đều, dường như anh đang đuối sức trong cuộc đấu tranh nội tâm. “Ôi, Emma,” cuối cùng anh nói bằng giọng giận dữ, “giả như em biết được em đã làm gì với anh.” Nói đến đó, miệng anh từ từ hạ thấp xuống xóa hết khoảng cách còn lại để phủ lên môi cô.

Sự đụng chạm đầu tiên ấy ngọt ngào đến mức không thể chịu nổi, và Emma cảm thấy thân thể anh run lên khi anh cố gắng kiềm chế đam mê của mình. Môi anh lướt nhẹ trên môi cô chờ đợi cô đáp lại. Emma không thể kiềm chế được bản thân, cô luồn hai tay vòng qua cổ anh. Đó là tất cả sự khuyến khích mà Alex cần, và hai tay anh đưa xuống lưng cô, siết cô chặt hơn nữa vào thân thể mình. “Anh đã phải chờ đợi thật lâu để được ôm em như thế này,” anh thì thầm sát miệng cô.

Emma chìm đắm trong biển đam mê mới khám phá. “Em... em nghĩ rằng em thích thế,” cô then thùng nói, luồn tay vào mái tóc đen dày của anh.

Tiếng rên rỉ khe khẽ của Alex là âm thanh của sự thỏa mãn thuần chất đàn ông. “Anh biết việc này sẽ thật hoàn hảo. Anh biết em sẽ đáp lại.” Những lời này buông ra khi anh hôn cắn cô rồi trượt đôi môi xuống cổ.

Emma ngửa đầu ra sau, không hiểu hết những cảm xúc mới mẻ này nhưng cũng không muốn dừng lại, dù cô biết rằng mình phải làm thế. “Ôi, Alex,” cô rên rỉ, siết anh thật chặt.

Alex nhanh chóng nuốt lấy âm thanh êm ái thoát ra từ môi cô khi khóa đôi môi hé mở của cô bằng môi mình một lần nữa. Lưỡi anh luồn vào, mơn trớn sâu trong miệng cô. Sự gần gũi này đem lại khoái cảm thuần khiết, Emma ngạc nhiên vì mình vẫn còn chịu đựng được. Cô hoàn toàn không nghĩ rằng cảm xúc trào dâng mạnh mẽ đến nhường ấy. Ngay cả chiếc hôn vụng trộm mà họ trao nhau trong phong ngủ của cô cũng không có một chút gì sánh được với cảm giác này. Nụ hôn đầu tiên đầy phấn khích bởi vì cô chưa quen biết Alex. Nhưng lần này cô đã biết anh. Cô biết anh rất rõ, và việc biết rằng chính anh đang siết chặt cô khiến cho sự gần gũi này càng tuyệt diệu. Tất cả những gì cô biết chỉ là cô muốn gần anh hơn nữa, gần gũi nhiều hơn nữa. Cô muốn mơn trớn anh theo cách anh đang mơn trớn cô. Do dự, rồi cô cạo lưỡi vào vòm miệng anh. Alex phản ứng tức thì càng làm cô thêm phấn khích. Alex khàn khàn rên rỉ gọi tên cô, anh nhanh tay kéo cô về phía mình khiến cô áp sát vào bộ phận đàn ông đang phấn khích của anh.

Emma rùng mình trước bằng chứng về sự thèm khát không kiềm chế được của anh, và ý thức về cơn ham muốn của anh đã chọc thủng màn sương mê muội trong cô. Cô bỗng nhiên nhận ra rằng mình đang lao đầu vào một tình thế mà có lẽ cô sẽ không thể kiểm soát nổi. “Alex?” cô khẽ gọi.

Alex coi lời gọi của cô là một thanh âm khao khát khác. “Ôi, Emma, anh đây,” anh đáp. Môi anh lướt tới vành tai cô nhẹ nhàng liếm, còn một tay phủ lên ngực cô. Mọi việc anh làm đều vô cùng hoàn hảo, và tất cả những gì Emma có thể làm được là gọi tên anh một lần nữa, lần này mạnh hơn chút.

“Gì vậy, em yêu?” anh hỏi, tay nâng khuôn mặt cô lên. Chuẩn bị vờn đôi môi của cô trong môi anh.

“Em nghĩ rằng phải dừng lại thôi,” Emma run rẩy nói.

Alex rất đổi khổ sở. Anh biết rằng cô nói đúng, nhưng cơ thể anh đang thôi thúc, đang đòi hỏi được giải tỏa. Nhưng lúc này, anh không thể làm tình với cô cho ra trò ở giữa vườn nhà Lindworthy được. Anh buông cô ra từ từ và quay đi, hai tay chống hông, cố kiểm soát bản thân.

“Alex, anh giận em à?”

Anh không nhúc nhích. “Không,” anh chậm rãi nói, hơi thở vẫn còn khó nhọc. “Anh chỉ giận bản thân.”

Emma dịu dàng chạm vai anh. “Đừng trách bản thân. Em cũng có lỗi chẳng kém gì anh. Em đã có thể ngăn cản anh bất kì lúc nào.”

Alex quay mặt sang phía cô. “Em có thể ư?” Nụ cười vô cảm của anh không lan tới ánh mắt. Anh hít một hơi thật sâu nữa. “Phải, Emma, em có nhận thấy điều này đã thay đổi mọi việc?”

Emma gật đầu, nghĩ rằng những lời này của anh là ngầm hỏi cô có nghe thấy không. Tuy nhiên, cô bản khoăn không biết chính xác mọi việc sẽ thay đổi như thế nào.

“Có lẽ em nên chuẩn vào phòng rửa mặt trước khi quay lại vũ phòng. Tóc em rối quá,” Alex khuyên, sợ rằng anh sẽ mất kiểm soát một lần nữa nếu mình nói toàn những điều trần tục nhất. “Anh đến đây rồi nên anh biết. Nếu em đi vòng qua góc kia, sẽ có một cửa phụ dẫn đến sảnh chính. Từ đó em có thể dễ dàng tìm thấy một phòng rửa mặt.”

Emma đưa tay lên đầu theo phản xạ nhanh chóng đánh giá tổn thất. “Được rồi. Nếu anh quay lại đó ngay bây giờ, em sẽ sửa lại tóc và sẽ không xuất hiện trong mười lăm phút nữa.” Giọng cô nghe hỗn hển thiếu tự nhiên. “Như thế sẽ đẹp những chuyện thị phi.”

“Xem chừng chúng ta đã tạo được thói quen từng người quay lại vũ phòng một cách nhịp nhàng nhỉ.”

Emma mỉm cười yếu ớt trước khi quay đi vòng qua góc nhà.

11. Chương 09 Phần 1

Chương 9

Emma lén đi dọc theo tư gia Lindworthy, lăm bảm oán thán bản thân suốt dọc đường.

“Mình thật là ngu. Để cho anh ấy lôi khỏi vũ phòng ra một khu vườn hoang vắng. Lẽ ra mình phải biết những chuyện như thế sẽ xảy ra chứ.”

Emma dừng lại, miễn cưỡng thừa nhận mình vô cùng thích nụ hôn của Alex.

“Thôi được, thì mình cũng thích,” cô lầm bầm. “Nhưng nó đã đẩy mình vào tình cảnh gì thế này? Mình rón rén đi như một tên trộm, hi vọng tìm thấy một cánh cửa phụ mà có thể có hoặc không tồn tại. Giày mình thì ướt, gấu váy chắc cũng rách vì vương phải bụi hoa hồng, còn anh ấy thì thậm chí chẳng có vẻ gì là muốn cưới mình.”

Emma tê cả người. Chúa ơi, cô vừa nói gì thế? May mà cô đang nói chuyện một mình. Emma rùng mình bậm môi.

“Bỏ ngay ý nghĩ đó đi, Emma Elizabeth Dunster,” cô tự ra lệnh khi đi vòng qua góc phía sau biệt thự. Cô thực sự không muốn cưới Alex phải không? Không thể làm thế được. Cô luôn tâm niệm sẽ quay lại Boston tiếp quản công ty của cha. Khi cô lấy chồng, đó sẽ là một chàng trai người Mỹ tốt tính, người sẵn sàng điều hành công ty cùng với cô.

Nhưng nếu cô không bao giờ tìm thấy một chàng trai người Mỹ tốt tính như vậy thì sao? Và chàng trai ấy có đáng để cô tìm kiếm khi mà cô đã có sẵn một chàng trai người Anh tuyệt diệu ngay đây và ngay lúc này?

Emma thở dài khi nhớ tới Alex và những khoảnh khắc vùng trộm liên tràn ngập tâm trí cô. Lúc này phải thật lý trí, cô quyết định. Có bất kì lý do chính đáng nào dù chỉ để cô xem xét ý tưởng cưới Alexander Edward Ridgely, công tước Ashbourne tai tiếng đó không?

À, có một, anh hôn rất tuyệt.

Còn nữa!

Phải rồi, anh không bao giờ nói chuyện với cô bằng thái độ coi thường. Rất nhiều đàn ông nói chuyện với phụ nữ như thể họ là giống hạ đẳng và trí não chưa phát triển đầy đủ. Alex luôn nhìn nhận trí thông minh của cô cũng ngang hàng với anh.

Đúng là cô cũng thông minh không thua gì anh, Emma thầm khẳng định bằng một cái gật đầu.

Thêm nữa, cô cảm thấy thoải mái khi có mặt anh. Khi ở bên nhau, cô không bao giờ cảm thấy phải giấu giếm con người thật của mình dưới một lớp dày những điều giả tạo và ảo tưởng. Anh tỏ ra thích cô đúng như cô vốn thế.

Hơn thế nữa, anh rất có khiếu hài hước, điểm này giống cô đáng kể. Anh thích trêu ngươi cô một cách không thương tiếc, nhưng anh không bao giờ chơi ác, và anh có thể đón nhận một trò đùa cũng như đi đùa người khác. Cuộc sống chung với Alex chắc chắn không tẻ nhạt, cô có thể tin tưởng ở điều đó.

Và tất nhiên, anh hôn rất tuyệt.

Emma rên rỉ khi luồn qua cánh cửa phụ. Cô sẽ phải nghĩ thêm về chuyện này một chút.

Trong khi đó, Alex đã luồn trở lại vũ phòng qua cánh cửa kiểu Pháp và đang cố gắng hết sức mình hòa vào đám đông những người mà bình thường thì anh không mấy quan tâm. Nhưng anh rất muốn tỏ vẻ lịch lãm và bình thản để phòng có ai đó tình cờ chú ý đến việc anh và Emma vội vã ra vườn.

Anh vừa kể với huân tước Acton, một người bạn anh quen biết ở quán White, về chú ngựa đực mà anh mới mua được, thì phát hiện thấy Sophie và mẹ anh ở phía bên kia phòng.

“Xin lỗi cậu,” anh nhẹ nhàng nói. “Tôi thấy mẹ và em gái vừa đến. Tôi phải đi chào họ.” Alex gật đầu với bạn và chen qua đám đông đến chỗ gia đình.

Eugenia Ridgely, nữ công tước Ashbourne không phải là một người đường bệ. Thực ra bà có thể là một người đường bệ nếu bà cố tỏ ra như thế. Đôi mắt màu xanh lục của bà ánh lên những tia sáng ấm áp, đôi môi bà luôn nở nụ cười tươi tắn. Đi đôi với vẻ ngoài thân thiện là khiếu hài hước kiểu từng tưng, khiến bà trở thành một trong những thành viên được yêu mến nhất trong xã hội thượng lưu nhiều năm liền. Bà là con gái bá tước và được tôn lên thành nữ công tước khi lấy cha Alex và Sophie, nhưng bà không bao giờ có thái độ trịnh thượng như hầu hết giới thượng lưu. Đôi mắt bà sáng lên khi nhìn thấy con trai băng qua vũ phòng tiến về phía mình.

“Chào mẹ,” Alex trêu chọc cắt lời, cúi xuống hôn vào má bà.

“À, Alex,” Eugenia vờ nghiêm nghị. “Thật hân hạnh được tham gia một sự kiện có sự hiện diện của con.” Bà chìa má, chờ đợi cái hôn của con theo đúng phép tắc.

Có thể dễ dàng thấy rằng Alex có cái miệng dẻo quẹo.

“Lúc nào cũng hân hạnh, thưa mẹ.”

“Mẹ biết rồi, con ạ. Nào, cô gái yêu quý đã lôi con ra khỏi chỗ ẩn náu đâu rồi?” Bà nghiêng cổ tìm kiếm mái tóc đỏ quen thuộc của Emma.

“Thực ra, con vẫn chưa tìm thấy cô ấy đâu từ sau khi chúng con khiêu vũ nửa tiếng trước.”

“Con nhìn thấy cô ấy ra vườn,” Sophie cho biết.

Alex ném về phía cô ánh mắt mỉa mai. “Anh tưởng em tính lánh đời cơ mà.”

Sophie toét miệng cười, xoa tay dọc thân hình vẫn còn mảnh mai của mình. “Bốn tháng rồi nhưng em vẫn chưa lộ bụng đâu. May thật nhỉ?”

“Có lẽ đối với em thôi. Còn đối với anh, anh nín thở chờ ngày em phình lên như con bê cái.”

“Quý sứ!” Sophie giẫm mạnh lên chân anh.

Alex mỉm cười tinh quái. “A, cô em gái bò cái yêu quý.”

“Thật tiếc vì Emma không có ở đây,” bà Eugenia nói, phớt lờ cuộc cãi cọ của các con. “Mẹ rất muốn gặp cô ấy. Con bảo khi nào thì hỏi cưới người ta ấy nhỉ, Alex?”

“Con có bảo gì đâu.”

“Hừm, mẹ thề là con đã nhắc gì đó với mẹ về chuyện này.”

“Thế chắc là thằng em sinh đôi xấu tính của con nói đấy,” Alex nói như thật.

Bà Eugenia quyết định bỏ qua thái độ mỉa mai của con. “Nói thật chứ, con mà để tuột mất cô ấy thì con đúng là thằng ngốc.”

“Mẹ nói đấy nhé.”

“Mẹ vẫn là mẹ của con mà.”

“Con biết, mẹ cứ tin con.”

“Con phải nghe lời mẹ. Mẹ biết điều gì tốt nhất cho con.”

Alex mỉm cười. “Con tin rằng mẹ tin mẹ biết điều gì tốt nhất cho con.”

Bà Eugenia mắng. “Con thật ương bướng.”

Sophie từ nãy vẫn im lặng khác với tính cách vốn có, bỗng nhiên chen vào. “Con nghĩ mẹ nên mặc kệ anh ấy, mẹ ạ.”

“Cảm ơn em,” Alex nói giọng biết ơn.

“Hơn nữa, con nghĩ anh ấy có hỏi cưới thì cô ấy cũng chẳng đồng ý đâu.”

Alex nhảy dựng lên. Tất nhiên cô ấy sẽ đồng ý – anh mỉm cười thân tình với em gái. “Không phải giả trò khích tướng.”

“Phải, chắc em khích tướng đấy. Em gái thì phải làm thế chứ.”

“Không ăn thua đâu.”

“Thật à? Em thì lại nghĩ nó rất hiệu quả là đằng khác. Anh nghiêng rằng kèn kẹt khi em nói rằng cô ấy không muốn lấy anh.”

“Ái chà, mình thật ngưỡng mộ gia đình mình,” Alex thở dài.

“Vui lên, con yêu,” nữ công tước mỉm cười. “Chúng ta còn hơn khối kẻ khác. Hãy nhớ lời mẹ.”

“Con sẽ nhớ,” Alex nói và cúi xuống hôn mạnh một cái nữa lên má bà.

“Ồ, nhìn kìa!” nữ công tước bỗng kêu lên chỉ ra phía sàn nhảy. “Cậu bạn Dunford của con đang khiêu vũ cùng Belle Blyden. Có lẽ con nên đề nghị được nhảy điệu tiếp theo với cô ấy. Quả là một cô gái duyên dáng, và mẹ không muốn để cô ấy buồn nếu bị bỏ lại một mình trong vũ điệu tiếp theo đâu.”

Alex nhìn mẹ vẻ hoài nghi. “Tiểu thư Arabella không thiếu gì kẻ theo đuổi.”

“Phải, à mà, việc gì cũng có lần đầu tiên, mà mẹ thì rất ghét khi thấy cô ấy buồn.”

“Mẹ cố gắng tổng khứ con đi phải không, mẹ?”

“Phải đấy, mà con thì đang làm chuyện đó trở nên cực kì khó khăn.”

Alex thở dài khi chuẩn bị mời Belle nhảy điệu tiếp theo. “Hai người đừng âm mưu tấn công trong lúc con vắng mặt đấy nhé.”

Khi Alex đã hoàn toàn ra khỏi tầm nghe, bà Eugenia quay sang con gái nói, “Sophie, chúng ta phải hành động kiên quyết.”

“Con hoàn toàn đồng ý,” Sophie trả lời. “Có điều con không biết chính xác thì cần hành động kiên quyết như thế nào.”

“Mẹ đã nghĩ kĩ về chuyện này rồi.”

“Chắc chắn là thế,” Sophie lẩm bẩm, miệng thấp thoáng nụ cười.

Bà Eugenia nhìn con gái bằng ánh mắt sắc sảo nhưng phớt lờ lời cô. “Mẹ đã quyết định rằng chúng ta cần một kì nghỉ cuối tuần ở nông thôn.”

“Mẹ định làm gì? Bắt Alex đi cùng mẹ đến Westonbirt để tra tấn đến khi anh ấy phải đồng ý hỏi cưới Emma?”

“Vớ vẩn. Chúng ta sẽ đề nghị nhà Blydon đi cùng chứ. Và tất nhiên chúng ta sẽ cương quyết đòi họ mang theo cả cô cháu gái yêu quý.”

“Quả là sáng suốt!” Sophie kêu lên.

“Và sau đó, chúng ta sẽ để chúng lại riêng với nhau bất cứ lúc nào có thể.”

“Chính xác. Chúng ta sẽ tạo cơ hội cho họ đi dã ngoại cùng nhau, cưỡi ngựa trong rừng – kiểu như thế.” Sophie dừng lại một lát, bặm môi nghĩ. “Alex sẽ biết tổng chuyện này, tất nhiên.”

“Tất nhiên.”

“Nhưng con không nghĩ điều đó quan trọng. Anh ấy cũng mê tí cô nàng rồi, và sẽ làm mọi chuyện để được ở một mình với cô ấy – cho dù điều đó có nghĩa là phải tuân theo những kế hoạch chẳng mấy khôn khéo của mẹ.”

“Chưa biết chừng nó sẽ vớ ngay lấy sáng kiến này để mà lỡ chón với con bé.” Bà Eugenia vỗ tay thích thú trước khả năng này.

“Mẹ!” Sophie kêu lên. “Con không thể tin được rằng mẹ lại nói ra điều đó. Thậm chí con không thể tin được mẹ lại nghĩ thế.”

Bà Eugenia thở dài, tiếng thở dài của một bà mẹ mệt mỏi. “Tuổi ngày càng ẹ càng thấy chẳng việc gì phải ngại này ngại nọ nữa. Với lại Alex vẫn là một người trọng danh dự sau tất cả những trò phóng đảng của nó.”

“Vâng, tất nhiên. Anh ấy mới hai mươi chín tuổi. Con nghĩ rằng anh ấy vẫn còn biết e ngại.”

Đôi mắt xanh lục của bà Eugenia nheo lại, “Con chế giễu mẹ đấy à?”

“Đúng vậy.”

“Hừm. Mẹ hi vọng con thấy vui thích.”

Sophie phẩn khởi gật đầu.

“Mẹ muốn nói là,” bà Eugenia tiếp tục, “nếu Alex lỡ chón với cô Dunster của chúng ta theo cách nào đó...”

“Cường đoạt cô ấy, mẹ định nói vậy,” Sophie ngắt lời.

“Con muốn gọi là gì thì tùy, nhưng nếu chuyện đó xảy ra, vì, à, lửa tình đam mê bốc cháy – nó sẽ phải vì danh dự mà phải cưới cô ấy chứ còn gì nữa.”

“Bắt con trai mẹ phải cưới vợ theo cách đó liệu có quá đáng không?” Sophie hỏi, vẫn không thể tin được rằng cô có thể thảo luận những chuyện tế nhị như vậy với mẹ mình. “Thế còn Emma thì sao? Không chắc cô ấy đã sung sướng vì bị cưỡng đoạt đâu.”

Eugenia nhìn thẳng vào mắt con gái. “Con có thích Emma không?”

“Tất nhiên là có.”

“Con có muốn Alex cưới cô ấy không?”

“Tất nhiên là có. Con rất muốn Emma làm chị dâu.”

“Con có nghĩ rằng có người phụ nữ nào khác khiến anh trai con cảm thấy hạnh phúc hơn?”

“Vâng, không, không chắc là có.”

Bà Eugenia nhún vai. “Cứu cánh biện minh cho phương tiện, con yêu, cứu cánh biện minh cho phương tiện.”

“Con không thể tin được rằng mẹ lại mưu lược như vậy,” Sophie xuyết xoa. “Hơn thế nữa, mẹ còn không chắc rằng anh ấy có lỡ chón với cô ấy không!”

Bà Eugenia tỏ vẻ tự mãn. “Chắc chắn nó sẽ cố.”

“Mẹ!”

“Phải, nó sẽ làm thế. Mẹ biết chắc điều đó. Gặp kẻ phóng đảng là mẹ biết liền, cho dù đó là con trai mẹ. Đặc biệt nếu đó là con trai mẹ.” Bà Eugenia quay sang phía Sophie với nụ cười lộc lỏi. “Nó rất giống cha con, con biết đấy.”

“Mẹ!”

Bà cười tươi hơn, chìm đắm trong kỷ niệm. “Alex sinh ra chỉ bảy tháng sau ngày cưới của bố mẹ. Cha con là một người tình tuyệt vời.”

Shophie vỗ tay lên trán. “Đừng nói nữa mà mẹ. Con thực sự không muốn biết gì về những chi tiết thầm kín trong cuộc sống của cha mẹ đâu.” Cô thở dài thườn thượt. “Thực tình con thích nghĩ rằng cha mẹ đều hoàn toàn trinh bạch.”

“Nếu cha mẹ trinh bạch, con yêu” – Eugenia cười khoái trá và thân mật gí trán cô con gái – “thì giờ có con ở đây mà kêu mẹ đừng nói nữa chắc.”

Sophie đỏ mặt. “Dù gì thì gì, con cũng không muốn nghe chuyện đó đâu.”

Eugenia âu yếm vỗ vỗ cánh tay con gái. “Mẹ đồng ý nếu điều đó khiến con cảm thấy thoải mái hơn, con yêu.”

“Có đấy ạ, mẹ tin con đi. Con hoàn toàn không thể tin được rằng mẹ lại kể cho con nghe điều đó.”

Bà Eugenia mỉm cười lắc đầu. “Mẹ sợ rằng sự đúng mực cũng song hành cùng những e ngại dè chừng đấy.” Nói đến đó, bà tha thẩn vào đám đông tìm kiếm phu nhân Worth.

Trong lúc đó, Belle và Dunford đang hân hoan hòa mình trong vũ điệu valse đưa họ đi khắp vũ phòng. Điệu valse khi đó còn khá mới, và một số cho đó là điệu chương mất, nhưng Belle và Dunford rất thích, và không chỉ bởi vì nó chọc tức những kẻ ù lì trong xã hội thượng lưu. Họ yêu thích vũ điệu này chủ yếu bởi nó cho phép cặp đôi tiếp tục trò chuyện mà không cần phải xoay lưng lại. Họ đang tranh thủ thuận lợi này để tranh cãi quyết liệt về vở nhạc kịch mà cả hai người vừa mới xem, thì Dunford bỗng thay đổi đề tài.

“Cậu ấy phải lòng chị họ em đấy, em biết không.”

Belle được xem là một trong những người khiêu vũ điệu nghệ nhất trong giới thượng lưu, nhưng lần này cô không chỉ hụt một bước chân mà hụt đến ba bước. “Anh ấy nói với anh thế à?” cô hỏi, há hốc mồm kinh ngạc.

Dunford khẽ kéo để đưa cô trở lại điệu nhạc. “À, không nói rõ ràng,” anh thú nhận, “nhưng anh biết Ashbourne đã mười năm nay, tin anh đi, trước đây cậu ta chưa bao giờ ngu ngốc trước một phụ nữ như thế.”

“Em không nghĩ yêu lại gốc đâu.”

“Không phải chuyện đó, em biết mà, Arabella.” Dunford dừng lại một lúc và mỉm cười vô tội với Alex, người vừa nhìn thấy anh từ phía bên kia phòng khiêu vũ. Quay lại phía Belle, anh nói thêm, “Sự thật là cậu ấy hoàn toàn điên dại vì chị họ em, nhưng anh sợ rằng cậu ấy vẫn chắc mẫm trong đầu là sẽ không cưới vợ cho đến khi nào gần bốn mươi, và rằng cậu ấy sẽ không làm gì hết.”

“Nhưng tại sao anh ấy lại cố chấp không chịu cưới vợ lúc này?”

“Khi Ashbourne mới ra mắt xã hội thượng lưu, cậu ấy đã thừa hưởng tước hiệu, và cậu ấy cũng cực kì giàu có.”

“Và khá đẹp trai nữa.”

12. Chương 09 Phần 2

Dunford mỉm cười lạnh nhạt. “Thế là bắt đầu một cuộc chạy đua điên cuồng. Mọi cô gái chưa chồng, và cả vài cô có chồng, đều nhào vào cậu ta.”

“Em đoán là anh ấy thấy tự mãn trước sự chú ý này,” Belle phỏng đoán.

“Ngược lại, Ashbourne có mù đầu. Cậu ấy thừa biết phần lớn đám đàn bà xun xoe quanh mình quan tâm đến việc trở thành công tước phu nhân giàu có hơn là tìm hiểu chính bản thân cậu ấy. Tất cả những gì đã trải qua khiến cậu ấy hoàn toàn quay lưng lại với xã hội. Cậu ấy lên đường đi chiến đấu ở Bán Đảo, nhưng anh không nghĩ cậu ấy ra đi hoàn toàn vì yêu nước. Cậu ấy không bập vào những phụ nữ cao quý nhất.” Dunford dừng lại nhìn thẳng vào mắt Belle. “Ngay cả em cũng phải công nhận rằng hầu hết các quý bà, quý cô thượng lưu đúng là rất nực cười.”

“Tất nhiên, nhưng Emma không thế, và anh ấy biết điều đó. Em còn nghĩ rằng anh ấy sung sướng run lên vì tìm được một người như chị ấy.”

“Việc đó cũng hợp tình hợp lý, phải không?” m nhạc dừng lại, và Dunford cầm tay Belle kéo cô sang rìa sàn nhảy. “Nhưng trong quá trình đó, sự mất lòng tin vào phụ nữ đã biến thành quyết định không kết hôn chừng nào có thể, và anh nghĩ rằng ngay từ đầu cậu ấy đã quên phắt lý do tại sao mình lại trở nên cố chấp không chịu kết hôn.”

“Đó là chuyện ngu ngốc nhất mà em từng được nghe!”

Dunford chưa kịp trả lời thì họ nghe thấy giọng cười khoái trá. “Đời tôi đã từng nghe thấy rất nhiều chuyện ngu ngốc, Belle. Tôi vô cùng tò mò được nghe thấy điều ngu ngốc nhất ấy.”

Belle hoảng sợ ngược lên thì thấy Alex đang đứng trước mặt mời cô nhảy. “Ừm,” cô vội vàng ứng phó, “anh Dunford đây nghĩ rằng, trong các vở nhạc kịch, ừm, người ta nên hát ít đi.”

“Cậu ấy nghĩ thế hả?”

“Phải, anh ấy nghĩ thế. Anh ấy cho rằng người ta nên đối thoại nhiều hơn.” Belle nhìn Alex đầy hi vọng. Anh không tin một lời nào của cô và cô biết điều đó. Nhưng cô vẫn không nghĩ rằng anh đã nghe thấy họ bàn về anh, vì thế cô cảm thấy thật may. Không thể nghĩ thêm được điều gì để nói, cô trao cho Alex nụ cười mà cô biết chắc là trông rất yếu ớt.

“Mẹ anh ra lệnh cho anh mời em nhảy, Belle,” Alex thật thà nói, nhún nhử cười coi như không hay biết sự thất vọng ra mặt của cô.

“Lạy Chúa,” Belle trả lời, “em không nghĩ rằng sự mến mộ đối với em lại xuống thấp đến mức đàn ông phải đợi mẹ ra lệnh mới đến mời em nhảy.”

“Em đừng lo. Mẹ anh chỉ cố xua anh đi để bà và em gái anh có thể sắp đặt cuộc đời anh mà anh không can thiệp được thôi.”

“Âm mưu cưới vợ cho cậu, tôi đoán thế,” Dunford phỏng đoán.

“Chắc chắn.”

“Cưới Emma.”

“Chắc chắn.”

“Có lẽ cậu sẽ phải nhượng bộ mà hỏi cưới cô ấy.”

“Cứ đợi đấy.” Alex cầm tay Belle chuẩn bị đưa cô ra sàn nhảy. “Dù sao thì tôi cũng không phải là loại đàn ông thích hôn nhân.”

“Phải,” Belle lạnh lùng tuyên bố, “chị em cũng thế!”

Quay vào hành lang bên cạnh, Emma ngã phịch xuống sàn trong bộ dạng nhếch nhác úi xùi. Ai đó đã để mở cửa bên cạnh, nhưng không có nền chiếu sáng hành lang. Chính vì thế cô chỉ nhìn thấy bậc cửa khi đặt mông lên đó. Cô thậm chí không cố kiềm chế tiếng rên rỉ khi từ từ đứng dậy, xoay cổ và chân tay để dân các khớp xương đau mỏi. Khi lơ đãng xoa chỗ đau ở mông, cô ước ao giá nhà Lindworthly đặt một tấm thảm trong phòng này có phải là chu đáo không.

“Mày thấy đấy,” cô lẩm bẩm, tiếp tục cuộc độc thoại mà cô đã bắt đầu từ trong vườn, “Alexander Ridgely rõ ràng là mối nguy hiểm đối với sức khỏe của mày, mày nhẽ ra cần cố gắng tránh xa anh ta mới phải.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý.”

Emma giật mình quay lại đối mặt với một người ăn mặc lịch lãm, tóc màu cát, khoảng gần ba mươi tuổi. Cô nhận ra ngay đó là Anthony Woodside, tử tước Benton.

Emma rên rỉ trong lòng. Mấy tuần đầu mùa vũ hội cô có gặp Woodside và ngay lập tức thấy ghét anh ta. Anh ta đã đeo đuổi Belle hơn một năm và sẽ không để cho cô yên mặc dù cô cố xua anh ta ra mặt. Emma cố gắng hết sức tránh mặt anh ta trong những sự kiện sau đó, nhưng đôi khi cô không thể thoát được một điệu nhảy xã giao. Anh ta không có gì quá đáng; cung cách không có gì quá đáng nói, và anh ta rõ ràng là thông minh. Thái độ xem thường của Emma là phản ứng trước những thứ khó thấy hơn trong tính cách của anh ta. Giọng nói, cái cách anh ta nhìn cô, kiểu nghiêng đầu khi anh ta dò xét vũ phòng – tất cả những thứ đó không hiểu sao khiến Emma cảm thấy rất bất an khi có sự hiện diện của anh ta. Anh ta là một người kì lạ, bên ngoài tỏ ra lịch thiệp với cô song có vẻ khinh khỉnh việc cô là người Mỹ và không có tước hiệu. Hơn nữa, Alex dường như cũng rất coi thường con người này.

Vì thế đương nhiên Emma không vui sướng gì khi đối mặt với anh ta trong hành lang nhà Lindworthy. “Xin chào nhà quý tộc,” cô lịch sự nói và cố gắng gạt đi thực tế rõ ràng là cô đang đơn độc, cách xa bữa tiệc, và thực sự là vừa ngã từ vườn vào hành lang. Cô cầu mong anh ta không nhìn thấy cô vừa ngã phệt xuống sàn nhà, nhưng chỉ nhìn qua nụ cười khinh khỉnh kia, cô cũng đủ biết rằng mình không may mắn đến thế.

“Tôi tin rằng cô không bị thương sau cú ngã.”

Emma vô cùng tức giận khi nhận thấy những lời này của anh ta ám chỉ đến bộ ngực của cô. Cô thấy khó chịu quá thể và định kéo váy lên, nhưng không thể để cho gã tử tước đáng ghét hài lòng nhận thấy rằng hần đã làm cho cô lo lắng. “Cảm ơn sự quan tâm của ngài, thưa tử tước,” cô nói qua hàm răng nghiến chặt. “Nhưng xin cam đoan với ngài là tôi hoàn toàn khỏe. Tuy nhiên, xin thứ lỗi, thật tình tôi phải quay lại bữa tiệc, kéo người nhà tôi lại mong.” Emma định đi, nhưng anh ta nhanh tay tóm lấy cánh tay cô. Bàn tay nắm không chặt, cũng không tàn bạo, nhưng Woodside giữ cô rất chắc, và thể hiện rõ là anh ta không định để cô đi ngay.

“Cô Dunster yêu quý,” anh ta nhẹ nhàng nói, giọng điệu mượt mà đánh lừa cảm giác về bàn tay siết chặt. “Tôi thấy tò mò về sự hiện diện của cô trong hành lang vắng vẻ vào lúc này.”

Emma không nói gì.

Bàn tay của Woodside khế siết chặt hơn. “Đừng vội quay phắt đi chứ, cô Dunster? Sự thông minh nổi tiếng của cô đâu rồi?”

“Sự thông minh của tôi để dành cho bạn bè tôi,” cô lạnh băng trả lời.

“Và gia đình nữa chứ?”

Emma chớp mắt, không biết nên đáp lại như thế nào trước nhận xét này.

“Tôi có cảm giác, thưa cô Dunster, rằng tôi và cô sẽ sớm gần gũi hơn bạn bè thông thường.”

Anh ta đột ngột buông tay cô ra, và Emma giật tay về. “Nếu ngài nghĩ rằng tôi sẽ hạ cố...”

Woodside cười phá lên trước sự đánh đá trong giọng nói của cô. “Ai lại tự đề cao bản thân mình thế chứ, cô Dunster. Tôi cho rằng cô quyến rũ đấy, nhưng cô không thuộc dòng dõi mà tôi yêu cầu.”

Emma lùi lại một bước, tự hỏi anh ta đang nói về cô hay một con ngựa.

“Tôi là người thuộc dòng họ Woodside. Chúng tôi có thể hạ mình với các cô gái Mỹ tóc đỏ, nhưng chắc chắn sẽ không cưới họ.”

Cánh tay được tự do của Emma vung lên định tát vào mặt anh ta, nhưng anh ta đã chặn cú đánh trước khi nó tới nơi.

“Này, này, cô Dunster, chống lại tôi không ích gì đâu. Cuối cùng, một khi tôi cưới em họ cô, tôi có thể dễ dàng cấm cô ta qua lại với cô.”

Emma cười vào mặt anh ta. “Anh nghĩ rằng Belle sẽ cưới anh ư? Con bé còn khó lòng chịu khiêu vũ với anh cơ.”

Woodside bóp chặt khuỷu tay cô đến mức cô không thể không nhăn nhó vì đau. Sự tuyệt vọng của cô khiến anh ta hài lòng, và ánh mắt nhợt nhạt của anh ta lóe lên đầy nguy hiểm trong ánh sáng mờ mờ của hành lang. Emma vênh mặt lên một cách bướng bỉnh, và bỗng nhiên anh ta buông tay cô ra, khiến cô loạng choạng vài bước.

“Cô đừng phí thời gian với Ashbourne, cưng ạ. Anh ta không bao giờ cưới cái loại cô đâu.” Nói đến đó Woodside cười phá lên, cúi chào lịch lãm rồi biến mất vào bóng tối.

Emma xoa khuỷu tay đau nhức và hơi bối rối bởi cuộc chạm trán. Cô không thể ở trong hành lang này suốt đêm, vì vậy cô bắt đầu lặng lẽ hết mở rồi đóng các cánh cửa, tìm kiếm phòng rửa mặt. Sau năm lần, cô đã tìm thấy phòng rửa mặt bèn chui tọt vào bên trong, đóng cánh cửa nặng nề lại phía sau. Một ngọn nến đặt trong lồng đèn, thấp sáng mờ ảo căn phòng nhỏ. Cô vừa rên rỉ vừa kiểm tra hư hại qua gương. Trông cô thật lồi thối. Cô nhanh chóng kết luận rằng mình không biết chỉnh lại mái tóc, vì vậy cô tháo hết ghim để lên mặt bàn, mặc kệ nhà Lindworthy nghĩ gì thì nghĩ khi họ thấy đồng cặp này vào ngày hôm sau. Cô gỡ chiếc xước nạm ngọc lục bảo giữ phần tóc trên đỉnh đầu và mái, để những lọn tóc xoăn màu lửa ôm nhẹ gương mặt.

“Đành thế vậy,” cô thều thào. “Hi vọng không ai nhận thấy mình thay đổi kiểu tóc. Mà mình cũng toàn để kiểu tóc này đấy thôi.”

Kiểm tra nhanh trang phục cô thấy có vài ngọn cỏ bám vào váy nhưng không có thiệt hại nào không khắc phục được. Cô nhặt cỏ đặt lên bàn cùng với mớ cặp ghim. Thêm phần bí hiểm cho nhà Lindworthy vào ngày hôm sau, cô quyết định, tự an ủi mình với ý tưởng cô có thể làm cho cuộc sống của chủ nhà thêm thú vị. Cô lia mắt khắp chân váy tìm kiếm những ngọn cỏ bướng bỉnh, nhưng cuối cùng bỏ cuộc, tự nhủ nếu có bỏ sót ngọn cỏ nào thì cũng không sao vì chỉ ít chiếc váy của cô cũng màu xanh lá cây. Quan trọng hơn hết là không có ai nghi ngờ hành tung của cô. Không đáng sợ lắm nếu người ta thì thầm với nhau rằng cô đã ở một mình với Alex. Nhưng nếu ai đó nhận ra rằng cô đã ở một mình với Woodside thì cô cũng không thể chịu đựng nổi. Cô vẫn không thể tin được rằng anh ta còn nghĩ Belle sẽ lấy anh ta. Chắc chắn đó là hàm ý của anh ta khi nói rằng một ngày nào đó họ sẽ thân thiết trên mức bạn bè. Emma rung mình ghê sợ, cố xua Woodside khỏi tâm trí.

Cô đặt tay lên nắm cửa và hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh. Đôi giày của cô ướt nhem nhép, nhưng cô hầu như không thể làm gì được, vì vậy cô đành trở lại hành lang tối với hi vọng tìm được đường quay lại mà không gặp thêm xúi quẩy nào.

Khi quay lại vũ phòng ồn ào, cô thò đầu vào, lo lắng nhìn khắp các gương mặt cho đến khi bắt gặp Belle. Emma chưa bao giờ cảm thấy dễ chịu hơn. Song nhìn kĩ thấy Belle đang đứng cạnh Alex và Dunford, cô chỉ biết ngậm ngùi khi không thể nói chuyện riêng với Belle được. Sau khoảng ba mươi giây giờ tay ra hiệu một cách kì quặc và cầu mong không ai nhìn thấy, cuối cùng cô đã bắt được ánh mắt của em họ, Belle vội vàng đi tới, hai người đàn ông theo sát gót.

“Chị vừa đi đâu về thế?” Belle vội vàng hỏi. “Em tìm chị suốt.”

“Chị có chút việc bận,” Emma nói tỉnh bơ, mắt dừng lại trên gương mặt Alex đầy hàm ý. Belle không để lộ sự giao cảm âm thầm ấy, và cô cũng quay sang Alex, tay chống nạnh.

“Chúa ơi,” Dunford dài giọng. “Tôi cảm thấy cực kì may mắn vì không phải đón nhận trận chửi mắng này.”

“Tôi không chửi,” Emma trả lời khô khan, trút lên Dunford ánh mắt chẳng kém gì lời mắng nhiếc. “Tôi chỉ nhìn thẳng vào anh ấy thôi. Dù gì thì tất cả cũng đã qua, chẳng quan trọng lắm.”

Alex nhìn kĩ gương mặt cô, nghĩ thầm trong bụng rằng thực sự việc này rất quan trọng, và hơn thế nữa, nó cũng còn lâu mới qua.

“Vấn đề là,” Emma quay sang Belle ngầm chuyển hướng cuộc nói chuyện sang phía cô em họ, “chị đã đổi ý bởi không muốn sa vào một cuộc tranh cãi với dượng Henry và cô Caroline về trang phục.” Không nhắc gì đến Alex.

“Ý hay đấy,” Belle đồng ý.

Emma quay lại phía hai người đàn ông. “Nếu hai anh lấy giùm tôi chiếc khăn choàng thì tôi sẽ rất biết ơn.”

“Tôi không hiểu tại sao lại cần đến hai người đàn ông trưởng thành đi lấy một chiếc khăn choàng,” Dunford suy tư.

“Dunford,” Belle quả quyết nói. “Anh có thể đi được không?”

Dunford lăm bắm gì đó về những cô gái tóc vàng danh giá, song vẫn ngoan ngoãn đi sang bên kia phòng khiêu vũ lấy khăn cho Emma. Và sau một hồi hết bóng gió rồi ý tứ rồi đành nói toạc móng heo, anh ta mới bắt được Alex đi cùng. Họ quay về vừa kịp, chỉ vài giây sau khi Emma khoác chiếc khăn lên đôi vai trắng muốt thì phu nhân Worthy đột ngột xuất hiện, nụ cười tươi sáng bừng trên gương mặt.

“Tôi có tin tuyệt vời đây,” bà nói đoạn quay sang hai cô gái trẻ. “Bà Eugenia vừa mời tất cả chúng ta đi nghỉ một chuyến ngắn ngày ở Westonbirt.” Bà khẽ nghiêng đầu nói với Alex. “Tuyệt vời chứ?”

“Tuyệt vời,” anh đáp lại bằng nụ cười gượng gạo, không thể khẳng định được mình muốn cảm ơn hay nổi cáu với mẹ.

Bà Caroline quay nhanh lại phía Belle và Emma. “Henry bị đau đầu, nên e là chúng ta phải cáo lỗi về ngay.” Bà quay lại nhìn Alex và Dunford. “Cô rất xin lỗi, nhưng mong các cháu thông cảm...” Hai chàng trai chưa kịp trả lời, bà Caroline đã phẩy phẩy tay bảo hai người mà bà giám hộ lui bước, và chỉ trong vài phút, cả nhà Blyden đã lên xe ngựa.

13. Chương 10

Chương 10

Ngồi trên chiếc xe ngựa bọc nhung, Emma bắt đầu nhớ lại những gì vừa diễn ra và nhận thấy cô ruột mình hành động là lạ - cô chưa bao giờ chứng kiến kiểu rời vũ phòng vội vàng đến thế. Tuy nhiên, cô sợ rằng, thái độ khác thường của bà Caroline là kết quả của việc bà nhìn thấy cô mất hút ngoài vườn với Alex. Emma khôn ngoan quyết định không nhắc tới chuyện gì và ngồi tựa lưng ra sau chờ ai đó bắt chuyện.

Belle nhanh chóng lấp chỗ trống. “Không thể tin được dùng một cái nữ công tước lại mời nhà mình đi nghỉ ở nông thôn. Đúng là khó tin,” cô nói, mắt nhìn xoáy vào Emma.

Emma tránh ánh mắt Belle.

“Mẹ tin chúng ta sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời,” bà Caroline khẳng định chắc nịch. “Bà Eugenia rất hi vọng được ở bên hai đứa,” bà nói thêm, chỉ cháu và con gái.

“Hi vọng quá đi ấy chứ,” Ned dài giọng, nháy mắt với Emma.

Đã khá rõ ràng là mọi người đều hiểu nguyên do thực sự của chuyến đi nghỉ này.

“Với lại Shophie rất nhớ chồng,” bà Caroline nói thêm. “Bà Eugenia và mẹ nghĩ cô ấy muốn có phụ nữ bầu bạn, nhất là khi cô ấy sắp sinh em bé.” Bà quay sang con trai, không muốn ai có cơ hội chỉ ra rằng đứa bé của Shophie năm tháng nữa mới chào đời và hơn thế nữa, tình hình sức khỏe của cô liên quan rất ít đến động cơ hành động của bà Eugenia. “Con cũng được mời, tất nhiên. Con sẽ đi chứ, Ned?”

“Con nghĩ là không đi được,” Ned đáp lại bằng nụ cười ranh mãnh. “Cha mẹ đi vắng càng tiện cho con ăn chơi trác táng.”

Bà Caroline có vẻ kinh ngạc.

Ned chỉ cười. “Thật khó mà thành một kẻ phóng đảng khi các bà mẹ cứ kè kè bên cạnh.”

“Ned, thật ra nếu con muốn buông thả thì vẫn còn rất nhiều thời gian, sau khi con học xong và bắt đầu cuộc sống độc thân.”

“Không có dịp nào như lần này.”

“Anh sẽ làm gì khi cả nhà đi rồi?” Belle sốt sắng hỏi.

Cậu cúi người về trước nháy mắt. “Rất, rất nhiều việc mà em thậm chí không thể nghĩ ra được.”

“Thật à? Gì...?”

“Chẳng phải là rất may mắn,” bà Caroline nói to chen vào, cố gắng thay đổi hướng câu chuyện, “khi chúng ta có dịp lui về vùng nông thôn một thời gian cùng gia đình nhà Ridgely, nơi không có những ánh mắt dò xét của London, chúng ta có thể thoát khỏi những chuẩn mực về ứng xử sao? Phần nào như thế.” Chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa biệt thự nhà Blydon, và với sự giúp đỡ của chồng, bà xuống xe, vội vã bước lên bậc thềm trước nhà vào phòng khách.

Emma không chậm trễ theo chân cô ruột. “Đừng tưởng con không biết cô đang làm gì đấy nhé,” cô nói nhỏ.

Bà Caroline ngừng lại một lát. “Tất nhiên con biết ta đang làm gì.” Bà vỗ vỗ lên má cháu gái. “Cũng như cô biết con đang làm gì.”

Emma há hốc miệng sợ hãi nhìn bà cô.

“Con quả là thông minh, Emma yêu quý, khi khoác lại chiếc khăn choàng đó vào.” Nói đến đó, bà lên cầu thang vào phòng ngủ.

Nhà Blydon và Ridgely lên đường về vùng nông thôn trong ngày cuối tuần tiếp theo, Alex rất bức mình khi không thể thu xếp để anh và Emma có một xe ngựa riêng trên chuyến đi về Westonbirt. Thậm chí anh còn không thể thu xếp để họ ngồi cùng một chiếc xe. Bà Eugenia mong mỗi xảy ra tình huống lỡ trớn (hi vọng là sẽ dẫn tới đám cưới vội vàng), nhưng không định làm gì để dẫn đến tình huống như thế trong một chiếc xe đang chạy.

Chính vì thế Alex cầu nhàu – không lấy gì làm vui vẻ lắm – khi anh leo lên chiếc xe nhà Blydon cùng với ông Henry, bà Caroline và mẹ mình. Bà nói bọn trẻ cần phải có một xe ngựa riêng để có thể vui vẻ mà không bị mấy người già buồn tẻ làm mất hứng.

“Bọn trẻ!” Alex kêu lên. “Lạy chúa, Sophie đang mang thai đứa thứ hai đấy!” Và anh lăm lăm bấm điều gì đó mà bà Eugenia không hiểu rõ lắm, mặc dù bà nghĩ rằng đã nghe thấy từ “buồn tẻ”.

“Phải,” bà Eugenia tuyên bố, “không phải tất cả chúng ta đều già. Mẹ đã bảo Charlie đi cùng xe với chúng ta.”

Đúng lúc đó, cậu bé nhảy vào vòng tay bác nó, nài nỉ đòi tập chơi bài trên đường đi.

Cảm xúc của Emma dao động giữa niềm hi vọng âm thầm được đi cùng xe ngựa một mình với Alex vừa tự chỉ trích bản thân vì ý nghĩ như vậy, tuy nhiên cô hài lòng trước viễn cảnh có ba đến bốn giờ trò chuyện và tán gẫu với Belle và Sophie. Trước tiên họ điếm qua tất cả những tiểu thư chưa chồng của giới thượng lưu, sôi nổi mổ xẻ tính cách của họ, hết chuyện, họ bắt đầu bàn về những người đàn ông chưa vợ. Đến lúc đó, họ đã đi được nửa chặng đường đến đích, thế là họ quay sang chủ đề nóng bỏng về những quý ông, quý bà đã có gia đình. Họ vừa chuyển qua bàn về các góa phụ mang tước hiệu của chồng thì cuối cùng Sophie cũng cho biết xe đã gần đến Westonbirt. Emma thở phào nhẹ nhõm. Thật lòng mà nói, cô đã hết chuyện để tán dóc.

Alex từng kể với cô rằng hầu hết những năm tháng thơ ấu của anh sống ở Westonbirt, quê cha đất tổ của dòng họ, nên Emma vô cùng tò mò về nơi anh đã lớn lên. Vì thế khi xe ngựa vòng qua góc tiến đến cổng trước của điền trang, Emma không thể không ngẩng cổ lên để nhìn cảnh quan bên ngoài rõ hơn. Tuy nhiên, cửa sổ xe không mở ra được nên cô đành phải áp sát mặt vào cửa kính.

“Lạy Chúa, Emma, người ta có thể nghĩ rằng chị chưa nhìn thấy cây bao giờ đấy,” Belle nhận xét.

Emma lập tức ngồi xuống chiếc ghế bọc nhung, và thoáng bối rối vì sự tò mò quá đáng của mình. “Ừ, chị rất thích nông thôn, em biết đấy, sau ba tháng ở London, hẳn là chị cảm thấy như chưa nhìn thấy cây bao giờ.”

Shophie khẽ cười. “Chị bảo đảm với em là chúng ta có rất nhiều cây ở Westonbirt. Cả những cây dây leo nữa. Còn có một dòng suối nên thơ mà Alex khẳng định là đầy cá hồi, mặc dù chị chẳng nhớ có lần nào anh ấy bắt cá ọi người ăn cá.”

Vừa đến đó, xe ngựa dừng bánh, và một người hầu mặc chế phục vội vã ra mở cửa. Emma là người xuống xe cuối cùng vì vậy cô không nhìn rõ cảnh quan Westonbirt cho đến khi ra khỏi không gian chật hẹp của xe ngựa. Cô không phải thất vọng. Westonbirt là một biệt thự cổ kính trang nghiêm mà từ “đồ sộ” chưa đủ sức miêu tả. Được xây dựng từ những năm 1500 dưới thời trị vì của Nữ hoàng Elizabeth Đệ Nhất, nhà thiết kế theo hình chữ E để tôn vinh nữ hoàng. Mặt tiền của dinh thự quay sang hướng Bắc là trục của chữ E, còn ba cánh nhô ra ở phía sau. Từng hàng từng hàng các cửa sổ cao, hẹp, sạch tinh tươm lấp lánh trên mặt tiền, và Emma đoán tòa nhà phải có ít nhất bốn đến năm tầng. Khi bước đến gần, cô có thể xem xét kĩ một vài tác phẩm thủ công tinh xảo được tạo nên từ nhiều giờ làm việc cật lực của những nghệ nhân xa xưa. Emma e sợ trước vẻ đẹp và sự cao quý của ngôi nhà tổ tiên dòng họ Ashbourne.

“Sophie,” cô thì thầm kính nể. “Em không thể tin được chị thực sự đã lớn lên ở đây. Chỉ cần đứng trước ngôi nhà, em đã cảm thấy mình như một nàng công chúa rồi.”

Sophie mỉm cười. “Chị cho rằng người ta trở nên quen thuộc với những nơi mình lớn lên. Nhưng em phải xem phần còn lại nữa. Sân sau cũng là một nơi rất đáng yêu.”

“Mẹ hi vọng rằng Alex sẽ chỉ cho cô ấy phần còn lại.” Sophie, Emma và Belle quay lại nhìn thì thấy bà Eugenia đang đi đến. Cách đó vài mét, ông Henry đang đỡ vợ xuống xe ngựa, còn Alex thì đang bị Charlie hành hạ.

“Ồ, cháu muốn được xem nhiều hơn nữa,” Emma thốt lên. “Cháu thích vùng thôn quê quá, thời tiết tuyệt đẹp làm sao.” Chắc chắn là các vị thần đang mỉm cười với nước Anh trong những ngày này. Bầu trời trong xanh, khe điểm những đám mây bông bành, và mặt trời tỏa ánh nắng ấm áp lên gương mặt Emma.

“Alex!” bà Eugenia gọi với. “Nếu con gỡ được Charlie ra khỏi cổ, thì dẫn Emma đi loanh quanh xem chút nhé.”

Emma quay sang Belle khi Alex còn đang cố gỡ vòng tay bám chặt của Charlie. “Sao em không đi cùng bọn chị, Belle?”

“Ồ không,” Belle trả lời, hơi vội vã quá mức. “Em không đi cùng được rồi. Sáng nay em lấy nhầm cả hai cuốn Nhà vua Henry IV phần hai trong thư viện nhà ta.” Cô giơ ra hai tập sách bọc da đỏ thẫm mang theo lên xe phòng trường hợp Sophie và Emma muốn chộp mất. “Em cần lấy cuốn phần một ngay, Sophie hứa cho em mượn ở thư viện. Chẳng hiểu sao nhà mình hai cuốn đều là phần hai...” Tiếng cô nhỏ dần.

“Chị không biết,” Emma nói, nhận thấy rõ ràng rằng gần như tất cả mọi người đều chuẩn bị trước cho khoảnh khắc này.

“Em không thể nào đọc phần hai trước phần một được,” Belle nói thêm. “Thế chẳng khác nào đọc vài trang cuối của cuốn tiểu thuyết trước khi bắt đầu.”

“Chưa kể đến việc xáo trộn trật tự tên sách theo bảng chữ cái của em,” Emma chêm vào không quên một chút mỉa mai.

“Còn chuyện đó nữa mà em quên mất đấy,” Belle kêu lên. “Thế nên em càng phải kiếm ngay mới được.”

“Đừng cãi lại ý trời,” Alex khuyên và kéo tay Emma, Charlie nhảy loi choi phía sau anh. “Tại sao em không thay trang phục cưỡi ngựa, anh sẽ dẫn em đi xem đây đó. Giờ ban ngày thì chúng ta ra thăm thú cánh đồng đã, tối anh sẽ chỉ cho em xem ngôi nhà.”

Charlie lập tức chen vào giữa nhảy nhót. “Cháu đi với chứ? Cho cháu đi nào?” cậu nài nỉ.

“Không phải bây giờ, con yêu,” Sophie vội vàng chen vào. “Mẹ nghĩ con phải đi xem mèo Cleopatra thế nào đi. Bà Goode bảo nó sắp đẻ đấy. Có lẽ cuối tuần này.”

Lúta mèo con sắp sinh hấp dẫn hơn rất nhiều chuyến đi dạo ở cánh đồng gần nhà cùng bác Alex và cô Emma, thế là Charlie hét lên, “Tuyệt!” và chạy biến vào bếp, nơi cô mèo vàng đen làm ổ ngay bên cạnh bếp lò.

Trong vòng hai mươi phút, Emma đã thu xếp đồ đạc vào căn phòng rộng rãi của mình ở cánh phía Tây, thay bộ trang phục cưới ngựa màu xanh lam hợp thời trang rồi vội vã quay trở lại phía trước nhà, nơi Alex đang chờ. Anh đang đứng trên bậc thềm, mắt nhìn xa xăm trên ngọn đồi non tơ màu cỏ khi Emma đi đến. Cô thầm quan sát gương mặt nhìn nghiêng tuyệt đẹp của anh, nghĩ rằng chưa bao giờ thấy anh đẹp trai như lúc này, khi anh mặc áo khoác màu xanh vỏ chai và quần ống túm màu da bò. Cảm xúc trong cô vẫn còn hỗn độn từ sau nụ hôn nồng nàn của họ vài đêm trước, và chỉ thoáng thấy anh nhìn xa xăm vô định, những cảm xúc đó lại bị khuấy tung như ban đầu. Emma khẽ thở dài, tự hỏi liệu có bao giờ cô lấy lại được cân bằng trong lòng khi ở bên người đàn ông phức tạp này. Nghe thấy có tiếng thở dài, Alex quay phắt lại đối diện với cô, vẻ mặt anh vẫn còn nghiêm nghị đến mức Emma bỗng nhiên thấy mình bồn chồn khủng khiếp. Cười ngượng ngịu, cô lấy tay vuốt vuốt chân váy màu xanh. Cô hé môi định nói nhưng không nghĩ ra được điều gì. Trong vài tháng qua, cô và Alex đã định hình một mối quan hệ bạn bè thoải mái và thường đùa vui với nhau như thể họ đã là bạn bè từ thơ bé. Nhưng Alex nói đúng. Nụ hôn của họ ở vườn nhà Lindworthy đã thay đổi mối quan hệ, và cô lại cảm thấy bối rối như gặp lần đầu tiên.

“Căn phòng hẳn vừa ý em chứ?” Alex bỗng nhiên hỏi.

Emma ngẩng ngay lên nhìn gương mặt anh. Sự im lặng nặng nề đã bị phá vỡ, cô vừa thấy nhớ cảm giác thân mật mà cô tìm thấy trong ánh mắt tha thiết của anh, lại vừa thích thú vì đã lấy lại được tinh thần. “Tất nhiên. Ngôi nhà của anh thật đáng yêu. Nhưng,” cô cười nói, “em thì là sẽ không bao giờ quen được với phòng khách lớn thế. Em có thể đưa cả ngôi nhà mặt phố của em ở Boston vào đó. Nó sẽ vừa khít về chiều cao. À mà làm thế thì vỡ chũm đèn pha lê mất.” Emma ngược nhìn chũm đèn treo trên trần nhà, cách đầu cô khoảng mười hai đến mười lăm mét. “Làm thế nào người ta lau sạch được cái đèn kia nhỉ?”

Alex mỉm cười nắm lấy tay cô. “Rất cẩn thận, anh đoán thế.” Anh chỉ tay về phía chuồng ngựa, và cả hai xuống bậc thềm, dạo bước theo hướng đó. “Anh nghĩ phải đi ngựa để chỉ cho em một vài chỗ ở Westonbirt,” Alex nói, “vì khu này rộng lắm, không thể đi bộ được.”

Emma mỉm cười háo hức. “Lâu rồi em không cưỡi ngựa,” cô nói.

Alex nhìn xuống cô vẻ không tin. “Thực ra thì Emma à, anh thấy em cưỡi con ngựa nhỏ màu trắng của em họ em trong công viên Hyde suốt rồi.”

Emma mở tròn mắt. “Lạy chúa, thế sao gọi là cưỡi ngựa được. Trong công viên đông đúc như thế đi nước kiệu còn khó chứ nói gì đến phi nước đại. Với lại em mà phi nước đại thì thiên hạ lại bàn tán về hành vi nổi loạn của em hàng tuần liền ấy chứ.” Emma nhăn mặt. “Người ta còn có gì hay hơn để nói nữa đâu, phải không?”

Alex nheo mắt, vẫn nhìn xuống cô. “Sao anh cứ có cảm giác chúng ta không còn nói về một tình huống giả định nữa nhỉ?”

“Có thể em đã từng cưỡi con ngựa non qua công viên với tốc độ mà người ta gọi là ‘chóng mặt’,” Emma thú nhận, vẻ mặt ngây thơ.

Anh cười khoái trá. “Và người ta nói về chuyện đó hàng tuần liền à?” thấy cô gật đầu, anh dăm chiêu, “Sao anh lại không được nghe chuyện đó nhỉ?”

Lần này, đến lượt Emma cười to. “Em sợ rằng không ai đủ can đảm nhắc đến tên em khi có mặt anh, nói gì đến việc nói xấu em.” Cô vùng ra khỏi tay anh chạy đến chuồng ngựa, xách chân váy sẫm màu lên để chạy nhanh hơn. Cô quay người lại đối mặt anh nói, “Đúng là tuyệt vời. Anh sẽ không bao giờ thấy được những việc kinh hoàng mà em đã làm, vì vậy trong mắt anh, em luôn thánh thiện!”

Alex rảo bước nhanh hơn. “‘Thánh thiện’ không phải là từ mà anh nghĩ đến.”

“Ồ?” Cô tiếp tục bước giật lùi, chốc chốc lại ngoảnh ra sau quan sát để không vấp phải gốc cây.

“‘Đứa trẻ hiếu động’ thì hợp hơn đấy.”

“À, nhưng ‘thánh thiện’ là tính từ, còn ‘đứa trẻ hiếu động’ là danh từ, vì vậy anh không thể dùng thế chỗ nhau được.”

“Xin Chúa cứu con khỏi những người phụ nữ có học,” Alex lầm bầm.

Emma dừng lại một lát, khua khua ngón trỏ. “Em nghe thấy rồi nhé, đồ tồi.”

“Không thể tin được em dám gọi anh là đồ tồi.”

“Em là người duy nhất đủ dũng cảm làm điều đó.”

“Vâng, dũng cảm,” Alex đáp lại vẻ phật ý.

“Vội lại,” Emma nói, tiếp tục bước lùi về phía chuồng ngựa, “những người phụ nữ có học thú vị hơn những người không có học.”

“Vì vậy những người phụ nữ có học toàn lên mặt dạy đời anh.”

Emma lè lưỡi.

“Dừng lại đi,” Alex khuyên.

Cô cười láu lỉnh. “Anh không thấy em là đối thủ đáng giá à?”

“Có chứ,” anh điềm tĩnh nói. “Nhưng ý anh là em phải dừng lại đi. Ngã vào máng ngựa giờ đây.”

Emma kêu lên nhảy về phía trước. Quay ngoắt lại nhìn cô mới biết Alex không nói đùa, quả thực là cô suýt ngã ướt hết. “Nước trông không được sạch lắm,” cô chun mũi nhận xét.

“Mùi hôi cũng không dễ chịu lắm đâu.”

“Phải,” cô tuyên bố, “chắc là em phải cảm ơn anh rồi.”

“Thế thì mừng quá,” anh mỉm cười nói.

Cô phớt lờ câu đó của anh. “Vậy là từ giờ trở đi em phải thận trọng từng bước đi.”

“Hay em để anh dẫn đường?”

Cô cười rạng rỡ. “Tất nhiên rồi.”

Emma cầm tay Alex khi họ đi nốt quãng đường ngắn đến chuồng ngựa. Khi họ đến nơi, người giữ ngựa dẫn ngay hai con ngựa ra đón.

“Bà Goode gửi bữa trưa dã ngoại đến, thưa công tước. Trên ghế dài đằng kia.” Người giữ ngựa đưa dây cương cho Alex.

“Tuyệt quá,” Alex trả lời. “Và cảm ơn anh đã chuẩn bị ngựa cho tôi dù được thông báo muộn thế.”

Người giữ ngựa cười tươi. “Không có gì, thưa công tước, hoàn toàn không có gì,” anh ta vừa nói vừa đổi chân trụ.

Alex dẫn đôi ngựa ra chỗ trống. “Của em đây, cưng,” anh nói và đưa cho Emma cầm dây cương con ngựa cái nhỏ màu hạt dẻ trông rất hoạt bát.

“Ôi, cô nàng thật tuyệt,” Emma thốt lên, xoa xoa bộ lông mượt mà của con ngựa. “Anh đặt tên nó là gì?”

“Delilah.”

“Nghe kêu ghê,” cô lầm bầm. “Con của anh chắc là Samson.”

“Chúa lòng lành, không,” Alex trả lời. “Như thế nghe quá nguy hiểm.”

Emma nhìn anh nghi ngờ, tự hỏi có phải anh đang nói đến điều gì đó khác chứ không phải ngựa, nhưng rồi lại quyết định không nói gì nữa.

Alex nhanh tay cầm lấy bữa ăn trưa dã ngoại bà Goode đã để sẵn trong túi cho hai người, đoạn họ cười lên đường.

Thoạt đầu họ cho ngựa thong dong đi nước kiệu bởi Emma cứ mê mải cảnh quan nơi này. Westonbirt là một vùng đất phì nhiêu với những quả đồi xanh mướt nhấp nhô, điểm xuyết những bông hoa dại màu hồng phai và trắng. Mặc dù phần lớn diện tích đất của điền trang được sử dụng để sản xuất nông nghiệp từ nhiều thế kỷ nay, nhưng những cánh đồng rộng lớn bao bọc sát xung quanh ngôi nhà vẫn giữ nét hoang sơ để gia đình có thể tận hưởng những thú tiêu dao của vùng thôn dã mà không bị ai quấy rầy. Khu vực mà họ đang cưỡi ngựa qua không có nhiều cây, song vẫn lác đác những cây sồi lớn, vững chãi mà Emma tin chắc rằng leo lên đó thì rất tuyệt. Mỉm cười mãn nguyện, cô hít một hơi thật sâu bầu không khí trong lành của vùng nông thôn.

Alex khẽ cười khi nghe thấy tiếng hít sâu rõ mồn một của cô. “Ồ đây khác hẳn phải không?” anh nhận xét. “Hửmmmm?” Emma quá sung sướng đến mức không thể nói trọn một câu.

“Không khí ấy. Sạch hơn. Hít vào còn thấy cả vị ngon của nó.”

Cô gật đầu. “Em cảm thấy mình đang trở nên tinh khiết hơn qua từng hơi thở, gạt sạch bụi bẩn London từ trong ra ngoài. Chỉ khi đến đây, em mới nhận thấy mình đã thiếu vắng bầu không khí nông thôn đến mức nào.”

“Anh cũng cảm thấy như vậy mỗi khi có cơ hội rời khỏi thành thị,” Alex nhún nhó cười đồng tình. “Nhưng sau vài tuần anh lại thấy buồn phát khóc.”

“Có lẽ,” Emma mạnh bạo nói, “anh chưa tìm được đúng người bầu bạn.”

Alex quay sang phía cô, cho ngựa chậm chậm dừng lại để nhìn cô gần hơn. Emma cũng dừng ngựa, quay sang nhìn thẳng về phía anh. Sau vài giây, cuối cùng Alex phá vỡ sự im lặng. “Chắc thế,” anh nói khẽ đến mức Emma gần như không nghe thấy. Anh hơi rời ánh mắt khỏi cô nhìn thẳng về phía trước, tránh bị chói nắng mặt trời. “Em có thấy cái cây phía trước không?” anh hỏi. “Trên gò đất kia kìa?”

“Cái cây có những chùm hoa màu anh đào phải không?”

Alex gật mạnh. “Phải. Anh sẽ đuổi theo em đến đó. Anh chấp em chạy trước, vì em bị mắc kẹt trên cái phát minh khủng khiếp mà người ta gọi là yên ngồi chụm chân đó.”

Emma không nói gì. Cô cũng không đợi Alex hô “bắt đầu”. Cô lập tức phi ngựa với tốc độ cực nhanh. Khi đến vạch đích (cây đích thì đúng hơn), trước Alex một quãng, cô cười sung sướng, cả vì chiến thắng cuộc đua và vì cảm giác khoái chí khi bỏ rơi anh hoàn toàn phía sau. Tóc cô gần tuột hết ra khỏi búi, cô bèn đưa tay lên tháo nốt phần còn lại, vô tình lắc đầu để những lọn tóc rục rũ buông xuống lưng.

Alex cố cưỡng lại để không bị mê hoặc trước cử chỉ quyến rũ đó của cô. “Lẽ ra em phải đợi cuộc đua bắt đầu chứ,” anh mỉm cười trêu mếu nói.

“Phải, nhưng như thế thì em không thể thắng được.”

“Mấu chốt của một cuộc đua ngựa là kỵ sĩ giỏi nhất phải thắng.”

“Mấu chốt của cuộc đua ngựa này,” Emma đáp lại, “là kỵ sĩ nhanh trí nhất thắng.”

“Xem ra anh không thể thắng trong cuộc tranh cãi này rồi.”

Emma cười ngây thơ, “Chúng ta đang cãi nhau à?”

Alex hắng giọng. “Xem ra anh không thể thắng trong cuộc tranh luận này.”

“Tranh luận cũng có thắng thua ư?”

“Nếu có,” anh nói với giọng nhượng bộ, “chắc hẳn người thắng không phải là anh.”

“Anh quả là ranh mãnh.”

“Em quả là bướng bỉnh.”

“Ba em phản nài về điều đó suốt hai mươi năm nay rồi.”

“Vậy anh đề nghị chúng ta nghỉ ăn lấy sức đã,” Alex nói rồi thở phào. Anh nhanh nhẹn xuống ngựa, mang theo túi đồ ăn người trông ngựa đưa cho.

“Mà này,” Emma nói khi Alex đưa tay đỡ cô xuống ngựa. “Anh chưa cho em biết tên con ngựa của anh là gì đâu đấy.”

“Cicero.” Alex thoáng cười với cô khi trải mảnh thảm sắc tươi sáng xuống đất.

“Cicero ư?” Emma nhìn anh vẻ không tin. “Em không biết anh lại thích tiếng Latin thế đâu.”

“Anh ghét thì có.” Alex nhăn nhó khi nhớ lại những bài học tiếng Latin khủng khiếp dưới sự dạy dỗ của những ông thầy thời thơ ấu rồi sau đó ở Eton và Oxford. Anh ngồi lên thảm đoạn lấy thức ăn từ túi ra. “Anh ghét cay ghét đắng môn đấy.”

“Vậy tại sao anh lại đặt tên con ngựa theo tên một nhà hùng biện La Mã?” Emma vừa khẽ cười vừa nhấc váy lên trên mắt cá chân một chút, ý tứ ngồi xuống thảm đối diện Alex.

Anh cười tinh nghịch tung cho cô một quả táo. “Anh cũng chịu. Nghe hay thôi.”

“Ồ. Đó cũng là lý do hay, em cho là như vậy. Em cũng chưa bao giờ thích tiếng Latin. Không thể dùng ngôn ngữ đó nói chuyện với bất kì ai, ngoài một vài tăng lữ, em đoán thế.”

Khi Emma lặn quả táo trong lòng bàn tay, Alex thò tay vào trong túi lấy ra một chai rượu và những chiếc ly tuyệt đẹp được bọc bằng vải flannel để khỏi vỡ. Ngẩng đầu lên, anh thấy Emma đang cúi xuống xem xét một bông hoa dại nhỏ màu hồng. Anh nhìn cô chăm chú và thở dài nghĩ rằng mình không thể hình dung ra điều gì thú vị để làm vào buổi chiều hơn là cưỡi ngựa lang thang quanh Westonbirt cùng Emma. Điều đó làm anh khó chịu. Anh không thích thực tế rằng niềm hạnh phúc bình yên trong tâm trí anh đang dần lệ thuộc nhiều hơn vào người phụ nữ tóc đỏ quyến rũ đang ngồi cách mình không xa. Chiều nay, khi cô đi xuống cầu thang, trông cô đẹp đến mê hồn khiến anh chờ cả người. Và anh biết rằng cô cũng cảm thấy bị hấp dẫn như vậy. Anh có thể nhìn thấy điều đó trong mắt cô. Emma không biết cách giấu cảm xúc của mình.

Nhưng anh phải thú nhận với chính mình – không chỉ mình anh bị Emma quyến rũ. Nói đơn giản là anh thích cô. Trí tuệ cô sắc như dao, cô được học hành đến nơi đến chốn – có thể là còn hơn hầu hết mớ đàn ông mà anh biết, và không giống như hầu hết giới thượng lưu, cô biết cách đùa mà không xúc phạm ai. Bạn bè và gia đình anh không ngớt bảo anh phải chớp lấy cô, cưới cô ngay trước khi có kẻ khác giành mất hoặc trước khi cô quay về Boston.

Nhưng anh hoàn toàn, chắc chắn không muốn lấy vợ.

Nhưng khổ nỗi, anh sẽ điên mất nếu không sớm làm tình được với cô.

Anh lại nhìn sang phía cô lần nữa. Cô vẫn đang xem xét bông hoa dại, bặm môi suy nghĩ khi lật phía dưới bông hoa lên xem. Cô có thực sự đáng để anh trả giá bằng tự do của mình không? Có ai đáng giá không?

Anh luồn tay vào mái tóc dày. Gần đây, ngày nào không nhìn thấy cô ít nhất một lần, anh lại lâm vào tình trạng giống như trầm cảm.

Emma bỗng ngẩng lên, đôi mắt tím của cô sáng lên vui thích. “Alex?” cô gọi, chìa bông hoa mình đang xem ra.

Alex thở dài khi bắt gặp ánh mắt chăm chú của cô. Anh tự hỏi cô có phiền lòng không khi anh ném cô xuống thảm rồi xé hết quần áo của cô.

“Anh đã bao giờ ngắm một bông hoa như thế này chưa?” cô hỏi. “Ý em là ngắm thật kĩ nó ấy? Quả là tuyệt đẹp.”

Trông cô ngây thơ đến nhói lòng. Thậm chí ngây thơ hơn cả bình thường. Alex lại thở dài. Chắc cô sẽ phiền lòng.

14. Chương 11

Chương 11

Emma lập tức nhận thấy ánh mắt ăn tươi nuốt sống của Alex bèn gồng mình phòng thủ.

À mà “gồng mình” có lẽ không phải là từ chính xác nhất, cô nhanh chóng kết luận khi thấy lòng bồn chồn và trái tim đập gấp gấp hơn nói cho cô biết cảm xúc thực sự của mình. Thở dài khe khẽ, Emma nguyên rửa bản thân vì sự yếu đuối khi ở gần người đàn ông này. Cô ngược lên nhìn chăm chú vào gương mặt điển trai đã trở nên quá đỗi quen thuộc với mình. Đôi mắt xanh lục của Alex lấp lánh lời hứa hẹn mà cô không thực sự hiểu rõ nhưng cũng rất khát khao. Cô nuốt khan rồi liếm môi, mê mải trong ánh mắt màu ngọc lục bảo. Hồi hộp, cô cắn môi dưới và đôi mắt tím nhìn xuống. Nếu trung thực với bản thân – và cô đang cố gắng đến phát điên để làm được như vậy, cho dù nhiệm vụ này xem ra hết sức khó khăn – cô phải công nhận thực chất của vấn đề là cô không “gồng mình” phòng thủ gì cả. Trên thực tế, cô đang háo hức chờ đợi hành động tiếp theo của Alex.

Dù sao thì cũng không có chuyện gì, bởi vì Alex không “tấn công”, và cũng sớm thấy rõ ràng anh không hề dự định hành động theo hướng đó. Khi Emma quay đi, anh không với sang chạm vào cằm cô để kéo ánh mắt cô về phía mình. Anh cũng không định kéo cô vào vòng tay. Thay vào đó, anh quay lại với chai rượu bị bỏ quên trên tay phải và hí húi vặn nút chai.

Emma vén lọn tóc đỏ vương xuống ra sau tai rồi lại thở dài tự hỏi cô và Alex sẽ tiếp tục tình trạng căng thẳng triền miên này bao lâu nữa. Cô không may mắn biết cách giải quyết tình huống này như thế nào cũng như không thể đoán được kết quả sẽ ra sao, nhưng cô cảm thấy ai đó sẽ phải làm gì đó thật sớm. Cô nhìn lên Alex, anh đang loay hoay mở nút chai. “Anh có cần giúp gì không?” cô lịch sự hỏi, trong lòng tự mắng mình vì không đủ can đảm nói điều gì đó táo bạo một chút.

Chiếc nút bật khỏi chai kèm theo tiếng “bốp” lớn. Alex ngẩng lên nhìn Emma ngồi lặng yên, chân váy sẫm màu xò ra quanh chân cô. “Ừ, em lấy đồ ăn trưa ra đi,” anh trả lời và cầm túi thức ăn lên. Tay họ khẽ chạm nhau khi anh đưa cô cái túi, và Emma cảm thấy dòng điện chạy ngược lên cánh tay. Gần như vô thức, cô giật mạnh tay lại để rồi ngạc nhiên về phản ứng dữ dội trước sự va chạm thoáng qua đến như vậy. Cô liếc nhìn lại gương mặt anh. Alex cũng rời mắt khỏi cô vội vàng không kém, nhưng Emma thề rằng cô nhìn thấy nụ cười ngượng nghịu thoáng qua trên mặt trước khi anh quay trở lại với nhiệm vụ rót rượu. Lay Chúa, cô chắc phải mất trí nếu nghĩ rằng anh lại có cảm xúc gì đó giống như ngượng ngùng.

Trong khi đó, Alex tự hỏi làm thế nào anh có thể không đụng chạm đến cô nếu cho phép mình nhìn cô quá một khắc. “Kể cho anh nghe về tuổi thơ của em đi,” anh vội nói với mong muốn tập trung cuộc nói chuyện vào đề tài nào đó bớt kích động hơn.

“Tuổi thơ của em ư?” Emma cầm ly rượu anh đưa. “Anh muốn biết điều gì?”

“Bất kì điều gì,” Alex đáp lại, trề nải ngả ra sau, trụ bằng khuỷu tay.

“Em hai mươi tuổi,” cô nháy mắt với anh khi nhắc lại điều đó, “Quả là một khoảng thời gian dài để kể hết trong buổi chiều nay.”

“Hãy kể về điều tồi tệ nhất em đã từng làm đi.”

“Điều tồi tệ nhất ư?” Emma cố tỏ vẻ phật ý, nhưng không thể nén được tiếng cười khúc khích. “Anh không nghĩ em là một đứa trẻ rắc rối đấy chứ?”

“Tất nhiên là không,” Alex khẽ nói, nhấp một ngụm rượu rồi đặt ly xuống chỗ đất bằng phẳng. Một nụ cười tinh quái phớt qua gương mặt. “Anh hình dung em là một đứa bé hiếu động.”

Emma cười to đặt ly xuống bên cạnh ly của anh. “Phải, chắc chắn em có vẻ như thế.” Cô cuộn một lọn tóc quanh các ngón tay. “Nếu anh nghĩ rằng em bây giờ màu sáng, thì anh phải thấy em khi mười tuổi cơ. Khi đó trông em như một củ cà rốt!”

Alex mỉm cười khi nghĩ đến hình ảnh Emma thuở nhỏ chạy quanh nhà ở Boston.

“Và em có rất nhiều tàn nhang.” Emma nói tiếp.

“Em vẫn còn một vài nốt ở sống mũi,” Alex không thể không nói ra và nghĩ rằng anh muốn hôn từng nốt một.

“Anh thật không lịch sự chút nào khi chú ý đến chúng,” Emma cười, “nhưng nói cho anh biết là em đã chấp nhận sẽ không bao giờ thoát khỏi những nốt xấu xí đó.”

“Anh thấy chúng đáng yêu đấy chứ.”

Emma nhìn đi chỗ khác, khẽ rung mình vì lời khen ngợi dịu dàng đó. “Ồ, cảm ơn anh.”

“Nhưng em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.”

Emma quay lại nhìn anh ngơ ngác.

“Về việc tôi tệ nhất mà em đã làm khi còn bé,” Alex nhắc.

“Ồ,” cô nói, cố gắng né tránh câu hỏi. “Cũng khá tệ hại.”

“Làm anh háo hức quá.”

“Không, phải nói là khủng khiếp chứ.”

“Em chỉ làm anh thêm tò mò, cưng ạ,” Alex nói, nụ cười tràn trên gương mặt rám nắng của anh.

“Em nhất định phải kể chuyện đó hả?”

“Anh là người duy nhất ở đây biết đường về nhà.” Nụ cười trẻ con của Alex mách bảo với Emma rằng anh biết anh đã không để cô có cơ hội né tránh.

“Thôi được,” Emma thở dài chấp nhận thất bại. “Chuyện xảy ra khi em mười ba tuổi. Anh biết là cha em có công ty vận tải biển chứ?”

Alex gật đầu đáp.

“Còn em là con một. Em thực sự yêu biển và em cũng khá thạo tính toán. Dù sao thì em luôn dự định cuối cùng sẽ tiếp quản doanh nghiệp của cha.”

“Không có mấy phụ nữ điều hành các doanh nghiệp vận tải biển lớn,” Alex khẽ nhận xét.

“Theo em được biết thì chưa có ai,” Emma nói tiếp. “Nhưng trước đây, và bây giờ em cũng không quan tâm. Đôi khi chúng ta phải phá vỡ lẽ thói một chút mới thực hiện được mơ ước chứ. Ai có thể điều hành doanh nghiệp tốt hơn em? Em hiểu nó hơn bất kì ai, tất nhiên là trừ cha em.” Cô nhìn anh vẻ bướng bỉnh.

“Em mười ba tuổi...” Alex nhìn bằng ánh mắt trêu mếu, nhắc cô quay trở lại câu chuyện dở dang.

“Ồ phải, em kết luận rằng cha chưa chịu cho em cầm cương như thế là quá lâu. Em đã đến văn phòng ở Boston vô số lần, và thậm chí ông còn cho em đưa ý kiến khi quyết định vấn đề lớn. Em không biết có bao giờ ông lưu ý đến ý kiến của em không,” Emma trầm tư nói, “nhưng ít nhất ông luôn để em có ý kiến. Em cũng kiểm tra sổ sách xem nhân viên có nhầm lẫn gì không.”

“Em kiểm tra sổ sách khi mới mười ba tuổi ư?” Alex hoài nghi hỏi.

“Em đã bảo là em khá giỏi toán mà,” cô biện bạch. “Em biết hầu hết đàn ông thấy khó mà tin được phụ nữ có thể có đầu óc tính toán, nhưng em thì có. Em đã phát hiện được kha khá lỗi. Thậm chí em còn bắt được một nhân viên lừa dối cha em.”

“Đừng lo, bé ạ,” Alex cười khoái trá. “Anh đã biết cách không ngạc nhiên trước bất kì tài năng ngầm nào của em rồi.”

“Sau đó em quyết định đã đến lúc tìm hiểu cuộc sống trên tàu. Cha em luôn bảo con không thể thành công trong việc điều hành một doanh nghiệp vận tải biển nếu không biết gì về cuộc sống trên biển.”

Anh rên rỉ. “Anh không chắc rằng mình muốn nghe đoạn tiếp đâu.”

“Nếu thế thì thôi em không kể nốt nữa,” Emma nói vẻ đầy hi vọng.

“Anh đùa thôi,” anh nói vẻ hăm dọa, nhướn một bên lông mày và đôi mắt xanh màu ngọc lục bảo nhìn xoáy vào mắt cô.

“Chuyện thì dài, nhưng nói ngắn gọn,” Emma nói tiếp một cách khôn ngoan. “Em trốn lên một con tàu của nhà.”

Alex cảm thấy nổi tức giận vô cớ dâng lên. “Em mất trí à?” anh buột miệng. “Em có biết chuyện gì có thể xảy ra không? Dân thủy thủ chả biết kiêng nể gì hết. Đặc biệt là khi họ không gặp phụ nữ suốt hàng tháng liền,” anh sa sầm nói.

“Thực ra thì, Alex à, lúc đó em mới mười ba.”

“Tuổi của em không thành vấn đề đối với phần đông bọn họ.”

Emma lo lắng vẩy vò bộ váy đi ngựa màu xanh thẫm, hơi lúng túng trước phản ứng dữ dội của Alex. “Em khẳng định với anh, Alex, em đã vô số lần bị cha mắng mỏ. Em không cần anh mắng thêm nữa. Lẽ ra em không nên kể với anh chuyện đó.”

Alex thở dài, nhận rõ rằng anh đã phản ứng thái quá. Anh cúi về phía trước, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra khỏi váy và đưa lên môi tỏ vẻ ăn năn. “Anh xin lỗi em,” anh nói giọng nhẹ nhàng. “Anh lo lắng đến phát ốm khi nghĩ rằng em có thể đặt mình vào tình thế nguy hiểm, cho dù chuyện đó đã xảy ra từ bảy năm trước.”

Trái tim Emma đập rộn ràng khi nghe giọng nói êm ái của anh và biết rằng anh lo lắng cho cô đến mức nào. “Anh không cần phải lo,” cô vội trấn an. “Mọi chuyện đều đâu vào đấy cả và em cũng không đến nỗi đâu đâu như anh có thể nghĩ ra khi nghe chuyện này đâu.”

Alex liên tục xoa lên tay cô bằng ngón cái. “Thế à?”

“Em không trốn bừa lên một con tàu cũ nào đó,” Emma nói và cố gắng bỏ qua cảm giác ấm áp mờ mịt trên tay cô. “Một trong những thuyền trưởng của công ty rất thân thiết với em, giống như bác ruột em vậy. Em không bao giờ trốn bừa lên một con tàu cũ nào đó ngoài con tàu của thuyền trưởng Cartwright. Em biết rằng bác ấy sẽ khởi hành vào lúc tám giờ sáng vì vậy đã chuẩn ra khỏi nhà từ đêm hôm trước...”

“Gi?” Alex gắng hỏi, bàn tay anh siết chặt. “Em lang thang một mình khắp Boston giữa đêm hôm khuya khoắt à? Đồ nhóc con ngốc nghếch!”

“Ồ, thôi nào. Không phải đêm hôm đâu. Chỉ là em cảm thấy như thế vì em hồi hộp quá không ngủ được. Có lẽ là khoảng gần năm giờ sáng. Mặt trời bắt đầu mọc. Mà,” cô trách móc, “anh đã hứa là không mắng em nữa cơ mà.”

“Anh có mắng đâu.”

“Không mắng thì gì,” Emma bướng bỉnh đáp, rút tay ra khỏi tay anh và tìm ly rượu của mình.

“Thôi được,” Alex đồng ý, ngã người nằm nghiêng đầu tựa khuỷu tay. “Anh hứa là không ngắt lời em.”

“Được,” Emma quay lại nhấp một ngụm rượu.

“Nhưng anh không hứa là sẽ không quát vào mặt em khi em đã kể xong đâu.”

Emma nhìn anh hờn dỗi.

“Anh cũng không hứa rằng sẽ không bắt em phải hứa sau này không thực hiện mưu đồ quái gở đó nữa.”

“Đừng nghĩ em ấu trĩ mãi thế chứ.” Emma mở tròn mắt. “Giờ em muốn cũng khó mà lên được lên một con tàu nào đó.”

“Phải, nhưng chỉ có Chúa mới biết em còn giữ trò gì khác nữa,” Alex lẩm bẩm.

“Em kể nốt được chưa?”

“Mời em.”

“Em lên ra khỏi nhà vào lúc sáng sớm, chuyện này không dễ lắm vì phòng ngủ của em ở tầng hai.”

Alex rên rĩ.

“May là em leo cây rất giỏi,” Emma nói tiếp. “Em phải nhảy từ cửa sổ sang bám lấy cành sồi cạnh nhà, tụt xuống theo thân cây và sau đó xuống đất.” Cô ngược lên nhìn Alex xem anh có định ngắt lời cô nữa không. Anh tỏ rõ sẽ không nói gì.

“Xuống mặt đất rồi,” Emma tiếp tục, “thì không quá khó để tìm đường ra cảng và lên tàu.”

“Cha em không nhận thấy em vắng mặt ư?” Alex dò hỏi.

“Ồ, em tính cả rồi,” Emma nói ngay. “Ông bao giờ cũng rời khỏi nhà đến văn phòng từ sớm. Ông không bao giờ có thói quen ghé vào phòng em trước khi đi. Ông sợ làm em tỉnh giấc. Em là người rất thính ngủ,” cô giải thích, đôi mắt tím nhạt thà.

Alex mỉm cười, nghĩ rằng anh muốn được tự mình kiểm chứng điều đó. “Thế còn những người hầu thì sao?” anh hỏi. “Hẳn phải có người nhận thấy em đã biến mất chứ.”

“Chúng em không sống theo kiểu đại gia đình như anh ở đây,” Emma khẽ cười nói. “Cha con em không thuê một tiểu đội người hầu. Mary, người giúp việc nhà thường đến đánh thức em vào lúc bảy giờ ba mươi...”

“Giờ giấc gì mà đã man,” Alex lẩm bẩm.

Emma bặm môi nhìn anh hơi trách móc. “Ở Boston chúng em không thể sống theo giờ giấc thị thành điên rồ của các anh.”

“Đồ tỉnh lẻ,” anh lạnh lùng nói, nhưng chỉ để trêu cô.

Điều đó suýt phát huy tác dụng. Cô khua khua ngón tay gạt đi, sau đó dừng lại giữa chừng và vẫn giữ ngón tay ở đó. “Nghĩ lại,” cô từ tốn nói, mắt nheo lại, “em việc gì phải đòi co với anh chuyện này nhỉ.”

“Tan nát lòng tôi rồi,” Alex trả lời, với tay ra tóm lấy tay cô. Anh khẽ kháng kéo cô nằm xuống bên cạnh. Emma cự nự kêu lên khi ngã xuống bên cạnh cơ thể rắn chắc của anh, chân kẹt trong mớ váy lộn xộn.

“Alex!” cô kêu lên, cố gắng rút chân ra khỏi mớ vải rắc rối. “Anh làm gì vậy?”

Alex buông tay Emma ra để đưa tay lên ve vuốt cái cằm thanh mảnh của cô. “Anh chỉ muốn lại gần ngửi hương thơm của em thôi.”

“Gì cơ?” cô cầu nhàu.

“Ai cũng có mùi hương đặc trưng,” anh nhẹ nhàng giải thích, ngón tay cái mơn man trên đôi môi đầy đặn của cô. “Mùi hương của em thật ngọt ngào.”

Emma hồi hộp háng giọng. “Anh không muốn nghe nốt câu chuyện à?” cô nói giọng khàn khàn. Cô nhồm ngỏi dậy mặc dù Alex không chịu để cô nhích ra xa anh.

“Tất nhiên.” Tay anh đưa lên cầm nhẹ thùy châu của cô bằng ngón cái và ngón trỏ.

“Ừm, em kể đến đâu rồi nhỉ?” Emma chớp chớp mắt liên hồi khi nhận ra rằng Alex đã biến được mình thành một kẻ ngốc nghếch quá thể.

“Em đang giải thích tại sao cô giúp việc không nhận thấy em biến mất,” anh nhắc, trong lòng thầm nghĩ hàng lông mi đang chớp của cô có mềm mại như vẻ ngoài của nó không.

“Ồ,” Emma nuốt khan nói. “Vâng, cô ấy nhận ra em biến mất chứ, vào lúc bảy giờ ba mươi, khi cô ấy vào đánh thức em, nhưng em biết rằng khi ai đó tìm được cha em và ông đến được cảng thì chúng em đã ra biển lâu rồi.”

“Vậy chuyện gì xảy ra?” Alex giục, ngón tay anh rời khỏi thùy châu xuống vuốt ve cổ cô.

Emma nhìn vào mắt anh và bị mê hoặc vì sự đam mê nguyên sơ mà cô thấy ở đó. “Chuyện gì đã xảy ra khi nào cơ?” cô lơ đãng hỏi, mọi ý nghĩ bay biến hết khỏi đầu.

Alex cười khoái trá, hài lòng với phản ứng của cô trước sự âu yếm của anh. “Chuyện gì đã xảy ra khi cha của em nhận ra em đã biến mất?”

Emma liếm môi đưa nhanh mắt xuống nhìn chăm chăm vào cảm anh bởi cô cho rằng nhìn vào đây đỡ bối rối hơn nhiều so với nhìn thẳng vào ánh mắt da diết màu lục bảo kia. “Vâng,” cô chậm rãi nói, cố gắng lấy lại bình tĩnh. “Ông còn làm gì được nữa chứ! Chúng em đã đi rồi. Rắc rối bắt đầu khi em lộ diện trước thuyền trưởng Cartwright vào lúc mặt trời lặn buổi tối. Em nghĩ rằng ông ấy sẽ phát cáu lên.”

“Ông ấy đã làm gì?”

“Ông ấy nhốt em vào cabin và cho tàu quay lại.”

“Một người sáng suốt,” Alex nhận xét. “Anh phải gửi thư cảm ơn ông ấy.”

“Ông ấy không cho em ăn gì.”

“Tốt,” Alex nói thẳng tưng. “Em không xứng đáng được ăn gì.”

“Em thực sự rất đói,” Emma thành thực nói, cố gắng lơ đi cảm giác nóng rực ở gáy, nơi Alex đang đặt tay lên. “Em vẫn chưa ăn gì suốt hai tư giờ trước khi ông ấy khóa em lại và lại thêm tám chín tiếng nữa trước khi về đến nhà.”

“Lẽ ra ông ấy phải quát cho em mấy roi.”

“Việc đó đã có cha em lo,” Emma nhăn nhó trả lời. “Cả tuần sau đó lưng em đỏ chấy khác nào màu tóc em.”

Alex khó nhọc cố cường lại ham muốn đưa tay xuống lưng xoa nắn phần cơ thể mà cô vừa nói đến. Anh kín đáo nhìn sang Emma để kiểm tra xem cô có biết gì về ý nghĩ của anh hay không. Cô đang nhìn qua vai bên phải, ánh mắt hướng ra xa xăm đâu đó nơi chân trời, đôi môi cô cong lên thành nụ cười hồi tưởng. Bỗng dưng như cảm thấy sức nặng ánh mắt anh đặt lên mình, cô quay lại, mái tóc màu sáng của cô gặp cơn gió nhẹ vờn quanh mặt. Nụ cười mong manh vẫn phảng phất trên gương mặt cô, nhưng Alex nhìn thấy sự cảnh giác len lỏi trong ánh mắt cô. Anh thở dài. Cô không ngốc.

Quái thật, anh cho rằng đó chính là lý do tại sao anh thích cô đến thế.

Emma lợi dụng thoáng mơ màng của Alex để lui về vị trí cũ của cô ở bên kia thảm. “Em đói quá rồi!” cô thốt lên. “Không biết bà Goode gói gì cho chúng ta.” Cô bắt đầu lục lợi bữa trưa đã ngoại.

“Hi vọng không phải là một chú mèo con mới sinh của Cleopatra,” Alex nhận xét.

Emma nhăn mặt, “Anh thật quá thể,” cô kêu lên và lôi ra một đĩa gà rán. Đoạn cô thở dài. “Ước gì bác ấy đừng gói thịt gà.”

“Sao không?” Alex hỏi và ngồi dậy với lấy một cái đùi gà. “Em không thích à?” Anh ngoạm một miếng và cười với cô vẻ ngang tàng.

Nét mặt Emma lộ vẻ lo lắng. “Thì khó mà ăn theo kiểu quý phái được chứ sao.”

“Vậy thì đừng làm vẻ quý phái. Anh không mách ai đâu.”

Emma có vẻ lưỡng lự. “Em không biết. Cô Caroline đã cố gắng rất nhiều để cải tạo em. Em không muốn phá hủy tất cả mọi công sức của cô chỉ trong một buổi dã ngoại.”

“Lạy Chúa, Emma. Em cứ cầm tay mà thưởng thức đi.”

“Thật á? Anh không về rêu rao với thiên hạ là em không cư xử như một quý cô Anh nề nếp chứ?”

“Emma, anh đã bao giờ tỏ ra muốn em là một quý cô nề nếp chưa?”

“Ồ, được rồi,” cô đầu hàng, cầm đùi gà từ gói thức ăn và ý tứ cắn một miếng nhỏ. Alex không thể nhịn được cười khi thấy cô nhai một miếng thịt gà nhỏ xíu trong miệng. “Bây giờ đến lượt anh,” cô nhướn mày nói.

Alex làm tốt hơn hẳn cô, cong một bên lông mày bên phải tỏ vẻ cực kì tự tin.

“Em ghét ai làm được thế,” cô lẩm bẩm.

“Hử?”

“Không có gì.” Emma cắn một miếng nhỏ nữa. “Chỉ là đến lượt anh kể cho em nghe việc làm tồi tệ nhất của anh hồi bé.”

“Em có tin anh là đứa trẻ mẫu mực không?”

“Không,” Emma thẳng thừng nói.

“Vậy em có tin rằng anh hư đến nỗi khó có thể chỉ xảy ra một chuyện duy nhất?”

“Cái này thì nhiều khả năng hơn.”

“Tại sao chúng ta không thỏa thuận?” Alex đề nghị, anh cúi người về phía trước tì cằm tay lên đầu gối. “Em có thích một câu chuyện làm một người đàn ông trưởng thành như anh cũng phải mất mặt không?”

“Nghe lý thú đấy,” Emma nhiệt tình nói mà quên bằng việc quyết định phải cư xử đúng phép tắc, cô cắn một miếng khá to.

“Khi đó anh khoảng hai hoặc ba tuổi,” Alex bắt đầu kể.

“Đợi đã,” Emma ngắt lời. “Anh định kể chuyện mất mặt nhất xảy ra khi anh hai tuổi á? Đó là điều nực cười nhất em từng nghe. Thậm chí người ta không được phép cảm thấy mất mặt vì những việc mình làm hồi bé.”

“Em có định để cho anh kể hết câu chuyện không?” Alex bặm trợn vênh mặt lên hỏi.

“Chắc chắn là có,” cô trả lời, vung vẩy cái chân gà trong không khí để phụ họa cho sự rộng lượng của mình.

“Anh khoảng hai hoặc ba tuổi.”

“Anh kể rồi,” Emma nhắc nhở anh, miệng đầy thức ăn.

Alex ném về phía cô cái nhìn giận dữ và tiếp tục. “Dì anh ột con chó nhồi bông nhân dịp Giáng sinh. Anh không rời nó một bước.”

“Anh đặt tên nó là gì?”

Về mặt anh ngượng ngịu. “Goggie.” Anh nhìn Emma. Cô đang cố nén cười phá lên. Cô vội vàng mỉm cười thật tươi. “Thế rồi,” Alex tiếp tục, “anh chơi với Goggie nhiều đến mức nó lòi cả bông ra ngoài, làm anh vô cùng buồn bã. Đây là mẹ anh kể thế,” anh vội nói. “Anh thì chẳng nhớ gì.”

Emma hình dung một cậu bé tóc đen, mắt xanh lục khóc lóc khi món đồ chơi yêu quý bị hỏng và khẳng định rằng hình ảnh này đẹp đến mức không thể nghĩ đến mà không xiêu lòng ngay tức thì. “Vậy chuyện gì xảy ra?” cô hỏi, khẽ lắc đầu để xua đi ý nghĩ nguy hiểm.

“Mẹ anh thương tình lấy tất cũ của bà nhồi lại chú chó. Và gia đình anh sẽ lại được sống vui vẻ mãi mãi nếu như” – Alex cười nửa miệng nói – “anh không tiếp tục chơi con thú tội nghiệp nhiều quá mức để nó lại hỏng, mà lần này thì mẹ anh không thể sửa được nữa.”

“Rồi sao?” Emma thúc giục.

“Và đến lúc mất mặt đây này.”

“Ồ, hay quá.”

“Rõ ràng là anh không thể chia tay với Goggie ngay cả khi nó chết, và vì không thể mang con chó đi khắp nơi cùng mình nữa, nên anh quyết định mang ruột nhồi của nó đi cũng được.” Alex dừng lại một lát và vô tình luồn tay lên mái tóc đã bị gió thổi bay. “Em còn nhớ,” anh chậm rãi nói, “rằng vì thương tình, mẹ anh đã lấy tất nhồi lại con thú. Vì thế, hàng tháng sau đến chỗ nào ở Westonbirt anh cũng tha tất phụ nữ theo.”

Emma cười thích thú. “Thế thì có gì phải mất mặt. Em nghĩ thế đáng yêu lắm.”

Alex nhìn cô giả vờ nghiêm nghị. “Em biết anh phải bảo vệ danh tiếng của mình chứ?”

“Ồ, em còn lạ gì cái danh tiếng của anh,” Emma đáp, mắt sáng lên vui thích.

Alex cúi người về phía trước cố gắng tỏ ra nghiêm túc. “Anh đã tin tưởng kể cho em bí mật giấu kín nhất của anh rồi đấy. Em nghĩ sẽ thế nào nếu thiên hạ nghĩ công tước Ashbourne hồi đi chưa vững đã dùng tất đàn bà chứ?”

“Thôi nào. Anh không đi tất đàn bà mà chỉ thích tất đàn bà thôi. Còn bây giờ em nghĩ,” Emma dừng lại một lát và một nụ cười láu lỉnh phớt qua gương mặt cô, “việc này hoàn toàn có lý. Giờ đây rảnh là anh rất quan tâm đến tất của phụ nữ.”

“Em nói thế là có ý gì?”

“À thì, Alex,” Emma trêu người, “Anh tai tiếng trong mắt phụ nữ chứ gì nữa.”

“Anh sắp thua em rồi,” anh lẩm bẩm.

Không nghe thấy anh nói gì, Emma tiếp tục. “Không dưới hai tá phụ nữ cảnh báo em về anh.”

“Anh ước gì có ai đó cảnh báo anh về em,” anh nói.

“Gì cơ?” Emma ngạc nhiên hỏi.

Alex cúi người về phía trước, đôi mắt xanh đầy nghiêm túc. “Anh nghĩ giờ anh sẽ hôn em.”

“Anh... anh định?” Emma lắp bắp, cảm thấy tất cả sự tự tin và điềm tĩnh của cô trôi tuột đi mất.

Alex nhìn cô chăm chú. Mái tóc sáng màu của cô rối tung lên vì gió và giờ đây ôm lấy gương mặt cô bằng sự hỗn loạn quyến rũ. Đôi mắt màu tím mở to và sáng lấp lánh khi nhìn thấy gương mặt anh tiến lại gần. Cô liếm môi lo lắng, hoàn toàn không nhận thức được sức quyến rũ của mình.

“Emma,” anh nói giọng khàn khàn. “Anh nghĩ rằng anh phải hôn em. Em có hiểu không?”

Emma gật đầu về lưỡng lự, hầu như không nhận thức được lời nói của anh vì toàn thân cô dường như đã bắt lửa dưới sức nóng thiêu đốt lan ra từ cơ thể cường tráng của anh.

Đôi mắt Alex cuối cùng dừng lại trên đôi môi căng tràn của cô, và ý nghĩ tỉnh táo cuối cùng của anh là thiên tai cũng không cản được anh hôn cô ngay lúc này. Và chậm chậm, anh đặt môi mình lên môi cô.

15. Chương 12

Chương 12

Đê mê, Emma không thể rời mắt khỏi gương mặt Alex khi đôi môi của anh đặt dần xuống môi cô. Sự đụng chạm thoáng qua, môi anh vuốt lên môi cô. Cô thấy mình tê dại, không thể thở được.

Alex ngẩng đầu lên nhìn cô. Đôi mắt cô vẫn còn mở to, cô ngược lên nhìn anh chằm chằm như thể chưa gặp anh bao giờ. “Emma?” anh hỏi, những ngón tay chạm vào cằm cô.

Emma nhìn anh không thôi, khi ánh mắt xanh lục của anh phủ lên gương mặt cô. Cô cố cưỡng lại thôi thúc vén lọn tóc vương trên trán anh. Anh nhìn cô thật dịu dàng, cô nghĩ rằng tất cả những gì mình muốn là vui mình và tan chảy trong vòng tay ấm áp của anh. Cô biết rằng anh không hề yêu cô, không có ý định cưới cô. Nhưng cô cũng biết rằng anh có quan tâm đến cô và muốn cô thật nhiều. Xin Chúa hãy giúp cô, cô cũng muốn anh xiết bao. Cô đã dành hàng tháng trời để thuyết phục bản thân rằng những cảm giác mới là mà cô cảm thấy mỗi khi gần anh không có gì đặc biệt. Alex nói rằng anh phải hôn cô. Cuối cùng đã đến lúc trung thực với chính mình. Cô cũng cần hôn anh.

Alex có thể nhận thấy khoảnh khắc sự do dự trong cô nhường chỗ cho khao khát. Đôi mắt cô dịu lại, và lưỡi cô liếm nhanh đôi môi. Nhưng trước khi anh kịp hôn cô lần nữa, cô đã ngăn anh lại, đặt tay lên má anh và thì thầm gọi tên anh.

Alex từ từ quay đầu sang hôn lòng bàn tay cô. “Gì vậy, em yêu?”

Giọng Emma khàn đi vì kích động. “Anh có hứa với em rằng anh sẽ dừng lại khi cần phải dừng không?”

Alex nhìn cô trêu mếu, tự hỏi liệu cô có hiểu mình đang đề nghị anh điều gì không.

“Em... em không có nhiều kinh nghiệm với chuyện này, Alex.” Emma nuốt nước bọt, cố gắng đánh thức lòng can đảm để tiếp tục lời đề nghị. “Em thực lòng muốn hôn anh. Em nghĩ rằng em muốn điều đó hơn bất kì ham muốn gì trên đời. Nhưng em không biết khi nào chúng ta nên dừng lại, hay làm sao để ngăn anh lại. Em xin anh hãy hứa bằng lời hứa của người quân tử rằng sẽ dừng lại trước khi chúng ta làm điều gì đó... dại dột.”

Alex biết rằng lúc này đây cô đã thuộc về anh. Anh biết rằng anh có thể làm tình với cô ngay trên chính chiếc thảm này, và cô sẽ không làm gì được để ngăn cản anh. Nhưng anh cũng biết rằng lý trí của cô không muốn điều mà cơ thể cô hiển nhiên đang khao khát. Alex nhìn xuống gương mặt bừng sáng của cô và hiểu ra rằng anh sẽ không thể nào chấp nhận được bản thân nếu lợi dụng lòng tin của cô. “Anh xin hứa,” anh khẽ nói.

“Ồ, Alex,” cô rên rỉ, hai tay ôm cổ anh khi anh cúi xuống hôn cô một lần nữa.

“Giá em biết rằng anh đã chờ đợi điều này bao lâu rồi,” anh thì thầm, đôi môi đặt những nụ hôn nóng bỏng khắp mặt cô rồi hôn xuống mé cổ.

“Em... nghĩ rằng mình biết chính xác là bao lâu,” Emma run rẩy đáp lại, giọng cô yếu ớt dưới cơn cuồng khát của anh. Khi anh từ từ đặt cô ngã xuống, cô vùi tay vào mái tóc dày của anh, kéo sát anh về phía cô. Có điều gì đó sâu thẳm trong lòng dường như mách bảo cô rằng anh chính là người đàn ông đích thực của mình, và cô không thể vượt qua được thôi thúc phải gần gũi anh hơn nữa. Không nghĩ ngợi gì, cô áp cơ thể mình vào anh, nép chặt vào cơ thể cường tráng của anh.

Với Alex, động tác vô tình của cô giống như ngọn đuốc làm bùng cháy tia lửa nhỏ âm ỉ trong lòng anh từ nhiều tháng qua. “Ồi, Chúa ơi, Emma,” anh rên rỉ. “Em có biết mình đang làm gì không?” Anh nhìn xuống cô. Đôi mắt thâm màu của cô đang cháy lên niềm khát khao mới được phát hiện, và cả... sự tin cậy nữa. “Anh thấy là em không hiểu.”

Emma không hiểu được câu nói bí hiểm của anh. “Có gì... không ổn à?” cô hỏi, lo lắng rằng sự thiếu kinh nghiệm khiến cô đã làm gì đó mà anh không hài lòng.

Alex cúi xuống hôn cả hai bên mi mắt cô. “Cứ tin anh, em yêu, không có gì không ổn cả.” Anh cười khi thấy cô tỏ vẻ thư giãn. Việc cô quan tâm làm hài lòng anh khiến anh cảm thấy ấm áp đến tận đáy lòng. “Dường như trong em đã có sẵn niềm ham mê tự nhiên đối với việc này.” Alex thầm hỏi, làm cách nào anh có thể bắt mình dừng lại được như đã hứa với Emma, nhưng anh không nói ra suy nghĩ đó, vì sợ phá vỡ bầu không khí đam mê nhục dục bao phủ chuyển đi đã ngoại đến nơi vắng vẻ này.

Emma ngập tràn sung sướng vì lời khen ngợi của anh. “Em chỉ muốn... ôi!” cô kêu to khi tay Alex trượt qua bụng dừng lại trên bầu vú đầy đặn của cô. Bàn tay anh nóng bỏng đến mức cô phải ngạc nhiên vì sao nó chưa thiêu cháy lớp vải của bộ váy đi ngựa. Mắt cô mở choàng và đôi môi hé ra vì ngạc nhiên trước sự âu yếm táo bạo của anh.

Nụ cười của Alex đậm vẻ thỏa mãn dần ông. “Em có thích không, em yêu?” Khi cảm thấy đầu vú cô cứng lên như nụ hoa nhỏ dưới lớp vải áo, anh siết gò bông đào đang được ôm ấp trong lòng bàn tay mình và nhìn Emma run rẩy vì khoái cảm. Anh thầm nguyện rửa hàng cúc nhỏ chạy dọc phía sau váy khiến anh gần như không thể tuột được chiếc áo khỏi vai cô. Thở dài một tiếng giận dữ, anh đành chịu không thể nhìn bầu vú đầy đặn và nhũ hoa sẫm màu giờ đây tỏ ra vô cùng quyến rũ. Tuy nhiên, trở ngại này lại là cách tốt nhất giúp anh thực hiện được lời hứa vừa đưa ra lúc trước.

“Ồi, Alex,” Emma khẽ rên rỉ. “Việc này thật lạ lùng.” Cô buông một tiếng hỗn hển nữa khi cảm thấy tay anh luồn dưới các lớp váy vuốt ve bắp chân mượt mà, săn chắc của cô. Từng đợt khoái cảm chạy từ chân lên chính giữa cơ thể làm cô buông tiếng thở dài phóng túng. “Và thật dễ chịu làm sao.”

Bàn tay Alex từ từ dịch lên trên cho đến khi gặp phần da thịt nhạy cảm, nơi đôi tất của cô tiếp giáp da thịt mềm mại, trắng muốt, và Emma gần như bay bổng khỏi chiếc thảm vì thứ năng lượng mạnh mẽ dường như

tỏa ra từ các ngón tay anh. Và sau đó, mặc dù cô không thể tin nó lại xảy ra, nhưng anh vẫn đưa tay lên nữa.

“Alex,” cô hổn hển gọi. “Gì... gì vậy? anh có chắc không? Em không biết đâu.”

Alex hôn nhẹ bảo cô im lặng. “Suyt, em yêu. Anh hứa là sẽ không,” anh cười méo mó trước những từ thống thiết của mình, “cường đoạt em ngay trên chiếc thảm này. Khi chúng ta làm tình, nó sẽ phải hoàn hảo, không có lưỡng lự và nghi ngờ giữa chúng ta.” Anh tiếp tục đặt những nụ hôn dịu dàng lên khắp mặt cô để xoa dịu lo sợ khi anh đưa bàn tay phía dưới bộ đồ lót và bắt đầu đùa nghịch nạm lông mềm mại bảo vệ phần phụ nữ của cô.

Hơi thở Emma tắc nghẽn trong cổ, và người cô căng lên áp sát vào anh, hai mươi năm được nuôi dạy chu đáo giờ đây tràn ngập lý trí và mách bảo cô rằng không được phép lâm vào tình trạng thế này. Cô đặt một tay lên ngực anh và cố gắng một cách yếu ớt đẩy anh ra. “Đợi đã, Alex, em không chắc...”

“Không chắc điều gì, em yêu?”

Giọng cô run rẩy e sợ. “Về anh, về việc này, về gì đó.”

“Em không chắc về anh ư?” anh hỏi, cố gắng xua đi nỗi lo sợ của cô. “Em nói rằng giá em đang ở đây với ai đó khác thì tốt hơn ư?”

“Không!” cô kêu lên. “Không phải thế, chỉ là...”

“Là gì?”

“Em không biết!” Lý trí của cô gào thét rằng phải ngồi dậy đi khỏi đây, nhưng cô không thể phủ nhận hưng phấn trào dâng dưới từng ve vuốt của anh. Cho dù trong lòng giằng xé, cô vẫn cảm thấy sung sướng bên cạnh anh, cơ thể cô cầu xin thứ mà lý trí cô vô cùng sợ hãi.

“Đừng lo, em yêu,” Alex thì thầm, nhẹ nhõm bởi sự ưng thuận của cô, “Anh sẽ giữ lời hứa với em chiều nay.” Anh hít sâu, khó nhọc kiểm soát dục vọng của mình. Sự thèm khát của anh đối với cô hiển hiện đau đớn, phần đàn ông cương cứng làm căng chiếc quần đang mặc. “Anh chỉ muốn... anh cần phải vào trong em bằng cách nào đó. Anh không thể giải thích. Anh cần cảm nhận được em ngay bây giờ.”

Nói đến đó, anh trượt một tay vào trong cô. Cô ẩm ướt và nóng bỏng, anh biết là cô sẽ như thế, nhưng rất nhỏ và chật hẹp. Anh cảm thấy niềm kiêu hãnh dâng trào khi nhận ra mình là người đàn ông đầu tiên chạm vào cô gần gũi đến thế. Anh cảm thấy mình nhức nhối vì thèm khát cô, phần đàn ông của anh cầu xin được đổi chỗ cho những ngón tay dò dẫm.

Những đợt sóng khoái cảm lan khắp người Emma, và cô bắt đầu cảm thấy mình đang căng lên mong ngóng điều gì đó mà cô không hiểu, nhưng bằng cách nào đó cô biết nó sẽ phải xảy ra. “Alex!” cô kêu lên. “Giúp em đi. Em không thể chịu thêm được nữa.”

“Ồ, em chịu được mà, cưng.” Alex tiếp tục vuốt ve tóc cô, mắt nhìn xa xăm ra vùng thôn quê và bắt đầu làm cơ thể mình dịu lại, vì anh biết rằng anh sẽ không thể có được sự giải phóng mà Emma vừa có. Nhưng anh vẫn cảm thấy sự hài lòng không thể chối cãi khi làm cho Emma chìm đắm trong cơn mê. Mặc dù Alex luôn là một người tình ân cần và chu đáo, nhưng đây là lần đầu tiên nhu cầu của anh trở thành thứ yếu trước người khác.

“Ôi Chúa ơi,” Emma nói ngay khi có thể cất lời.

“Lạy Chúa,” Alex cười, vuốt ngón tay quanh đường cầm thanh tú của cô. “Em thế nào?”

“Em cảm thấy... ời, em không biết thế nào nữa.” Emma nhắm mắt lại một lát, hoàn toàn thư giãn. Một nụ cười thoáng trên môi, và cô lại mở mắt ra, nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mặt. “Anh hiểu về chuyện này hơn em. Em thế nào?”

Alex cười to. “Em thật lung linh, cưng ạ. Vô cùng lung linh.”

“Phải, chắc thế,” cô nói, nép vào anh. “Mặc dù không... mãnh liệt lắm?”

Anh khẽ cười. “Không, em yêu, em không mãnh liệt. Mà là hoàn hảo.”

“Cảm ơn anh thật nhiều vì câu nói đó,” cô nói, vùi mặt vào bên sườn anh. “Em không biết chắc lắm là cần phải làm gì.” Cô muốn ngẩng lên nhìn xem ánh mắt anh biểu hiện thế nào, nhưng cảm giác hơi bối rối áp đến.

“Đừng sợ. Anh có ý định cho em tập nhiều hơn nữa.”

“Cái gì?” Emma ngồi bật dậy, bỗng nhiên thấy vô cùng muốn vượt lại chiếc váy. Những lời của Alex phần nào làm cho hiện thực trở lại. “Alex, anh biết rằng chúng ta không thể lúc nào cũng làm như vậy.”

“Sao lại không?”

“Không là không chứ sao. Có quá nhiều người sẽ bị tổn thương. Có quá nhiều người mong muốn điều tốt đẹp hơn ở em.”

“Anh không thể nghĩ ra được bất kì điều gì ở em mà anh muốn phải tốt đẹp hơn.”

“Anh cố ý lý sự cùn. Em chỉ...” Gương mặt Emma bỗng nhiên tái nhợt. “Em không thể tin được việc mình vừa làm,” cô nói, mắt mở to bàng hoàng và hành vi nổi loạn của mình. Một cái hôn vụng trộm thì đã đành, đang này, Chúa ơi, không thể tha thứ được, cô đã để Alex đụng chạm vào chỗ thầm kín nhất của mình.

Alex rên rỉ khi nhìn thấy sự nghi ngờ và tự lên án bản thân trên gương mặt Emma. Cơ thể anh nhúc nhối, nói thật lòng, anh không đủ sức đối mặt với đòn tấn công bất ngờ từ sự nhạy cảm đàn bà của cô.

“Em không trách gì anh cả,” Emma nói ngay. “Em chỉ tự trách mình thôi. Em đã không thể kiểm soát nổi chính mình.”

Không có lời nào của cô khiến anh cảm thấy tệ hơn. Cô quá ngây thơ, cô không hề biết anh đã dùng loại áp lực nhục dục nào đối với cô. Làm thế nào người yêu dũng cảm của anh lại đi nhận trách nhiệm về cuộc mây mưa của họ cơ chứ. Nhưng bất chấp cảm giác tội lỗi đang xâm lấn lý trí, Alex không cảm thấy đặc biệt thương cảm. Cơ thể anh vẫn đang đòi hỏi được giải tỏa, khiến thần kinh anh căng lên.

“Emma,” anh bỗng nói, giọng cân bằng và kiềm chế, “anh sẽ chỉ nói điều này một lần thôi. Đừng bao giờ hối tiếc về chuyện xảy ra chiều nay. Đó là điều đẹp đẽ và tự nhiên. Em là tất cả những gì anh mơ ước. Nếu cứ tiếp tục nhức mắng bản thân thì em sẽ tự làm ình phát ốm. Và nếu em cảm thấy chúng ta không bao giờ nên chia sẻ tâm hồn như đã làm hôm nay, được, em chỉ việc chấp nhận rằng anh sẽ phải bước vào một cuộc chiến.”

Họ cưỡi ngựa về nhà trong yên lặng. Emma cảm thấy như mọi cảm xúc của mình đều rời rạc. Một mặt, cô không thể không sung sướng nhớ lại cuộc mây mưa nóng bỏng mà họ trải qua ít phút trước. Mặt khác, cô muốn trừng phạt mình khi về đến nhà.

Cô kết luận, cuộc sống đang trở nên rắc rối.

Alex không chịu bắt chuyện. Cơ thể anh như muốn kêu gào, và nó cũng không thể không nhận thấy mùi hương của Emma có ở mọi nơi, trên quần áo, trên tay, và hình như phảng phất cả trong không khí. Anh đã biết ngay từ đầu rằng mình sẽ không được thỏa mãn, nhưng với anh cơn hưng phấn khi làm cho Emma chìm đắm trong mê mị là đủ. Và điều đó đúng, cho đến khi cô bắt đầu nghi ngờ bản thân, coi rẻ trải nghiệm của họ bằng sự hổ thẹn của mình.

Anh biết mình sẽ phải đưa ra một vài quyết định lớn của cuộc đời, sớm thôi. Anh không biết mình có thể chịu đựng thêm điều này bao lâu nữa.

Đến khi hai người quay về đến Westonbirt, tâm trạng Emma đã hoàn toàn rối bời. Khi họ bước vào phòng khách rộng lớn, cô lăm bắm điều gì đó mà Alex không hiểu nổi đoạn chạy lên cầu thang dài, uốn cong với tốc độ mà cô không nghĩ rằng mình có được.

Alex bơ vơ nhìn theo bóng tà váy muslin mang màu trời đêm và mái tóc bốc lửa. Anh thở dài mệt mỏi. Anh chỉ ao ước có thể nói rằng mình đã cư xử tệ với cô. Ít nhất như thế anh có thể cố gắng sửa chữa sai lầm. Nhưng thực tế là sự khổ não của Emma xuất phát từ chính cảm giác tội lỗi của mình và có lẽ chỉ cô mới tự giải quyết được. Rên lên giận dữ, Alex luồn tay vào mái tóc, quay gót bước về phòng, định bụng sẽ bảo người hầu chuẩn bị nước lạnh để tắm.

Về đến phòng, Emma vẫn còn bước vội vã đến mức như lao qua cửa, đoạn buông mình xuống giường. Sau cô nghĩ, chính vì thế cô rất ngạc nhiên khi nhận thấy Belle đang nằm đó, bình thần vùi đầu vào cuốn sách của Shakespeare.

“Chết tiệt thật, Belle,” Emma kêu lên, xoa xoa chỗ vai đụng vào hông cô em họ. “Em không thể đọc sách trong phòng mình được ư?”

Belle ngược nhìn cô bằng đôi mắt xanh ngây thơ. “Ồ đây sáng hơn.”

“Lạy Chúa, Belle. Cố nghĩ ra lý do nào đó thông minh hơn đi. Phòng em ngay cạnh phòng chị và cùng nhìn về một hướng.”

“Chị có thể tin rằng giường chị êm hơn giường em không?”

Emma tỏ vẻ sắp phát cáu.

“Thôi được, thôi được,” Belle vội vã nói và nhanh chóng chui ra khỏi giường. “Em thú nhận đây. Em muốn nghe về chuyến đi của chị với Ashbourne.”

“Chuyến đi vui. Em hài lòng chưa?”

“Chưa,” Belle đáp thẳng thừng. “Em là Belle mà, chị nhớ chưa? Chị phải kể cho em mọi chuyện chứ.”

Có điều gì đó trong giọng nói phỉnh nịnh của Belle đánh trúng sợi dây tình cảm trong Emma, và cô cảm thấy một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống má. “Chị không chắc rằng mình muốn nói chuyện ngay lúc này.”

Belle nhận ngay ra vẻ mặt kích động của Emma, cô liền buông sách xuống, và với trí thông minh vốn có, cô nghĩ rằng phải đóng sập cửa phòng lại. “Ôi, lạy Chúa, Emma. Chuyện gì xảy ra vậy? Anh ấy đã...? Chị đã...?”

Emma khịt mũi gạt nước mắt.

“Anh ấy đã cưỡng bức chị rồi à?”

“Chị ghét từ đó,” Emma thốt ra. “Chị đã bao giờ bảo em rằng chị ghét từ đó chưa?”

“Anh ấy làm thế rồi à?”

“Không, anh ấy không làm thế. Em nghĩ chị là loại đàn bà nào hả?”

“Một người đàn bà đang yêu. Em nghe nói bọn đàn ông dẻo miệng lắm khi thấy chúng ta đang yêu.”

“Phải, nhưng chị không yêu,” Emma bướng bỉnh trả lời.

“Không ư?”

Chị không biết, lý trí Emma gào thét. Cô không nói gì.

“Theo em thấy thì ít nhất chị cũng đang nghĩ về điều đó,” Belle tiếp tục. “Đó là sự khởi đầu. Thực ra em không cần thiết phải nói rằng tất cả chúng em sẽ vui mừng như thế nào nếu anh chị quyết định cưới nhau.”

“Chị lại không biết điều đó chắc!”

“Phải, chị đừng trách chúng em. Cả nhà rất thích chị ở lại Anh. Đặc biệt là em,” Belle nghiêm túc nói. “Thật khổ khi người bạn thân nhất của mình ở cách xa cả một đại dương.”

Lời nói cuối cùng của Belle khiến Emma không cầm lòng được nữa, cô ôm gối khóc nức nở.

“Ôi, chị yêu quý,” Belle nhanh nhẹn quay lại giường gạt những lọn tóc xòa xuống mặt chị. Emma không phải kiểu phụ nữ hay khóc nên Belle biết đã có chuyện nghiêm trọng. “Em xin lỗi,” cô dỗ dành. “Em không định ép chị. Cả nhà đều hiểu rằng cuối cùng thì việc này là do chị quyết định.”

Emma không trả lời, nhưng nước mắt tiếp tục chảy. Cô nằm nghiêng xuống giường, hít sâu khi nước mắt lăn xuống mũi nhỏ xuống gối.

“Không chừng chị sẽ thấy khá hơn khi kể cho em nghe,” Belle đề nghị. “Sao chị không đến bên bàn trang điểm, em sẽ chải tóc cho chị. Có vẻ như gió làm rối tung lên rồi.”

Emma ngồi dậy chậm rãi đi ngang qua phòng, lấy mu bàn tay dụi mũi. Cô buông mình ngồi xuống chiếc ghế bọc nhung cạnh bàn trang điểm và kiểm tra diện mạo mình trong gương. Trông cô thật khủng khiếp. Đôi mắt vằn máu sưng mọng, mũi đỏ ửng còn tóc thì rối bời. Cô hít một hơi để lấy lại bình tĩnh và thầm kinh ngạc khi nghĩ đến những phụ nữ thượng lưu biết cách khóc cho đúng kiểu. Chỉ một hoặc hai giọt nước mắt, sụt sịt khe khẽ, chứ không rống lên như Emma, để mà giờ đây trông cô như một mớ nhàu nhĩ, kiệt sức và ốm yếu.

Cô quay sang Belle và lại khịt mũi thật to. “Em có biết không? Trước chị không thể này đâu.”

“Nghĩa là sao?” Belle cảm lược lên.

“Ý chị là, em sửa lại nếu chị nói sai nhé, chị từng nổi tiếng là một cô gái cá tính. Chị không định ba hoa, nhưng đúng là như thế.”

Belle gật đầu, cố gắng giấu nụ cười.

“Chị không màu mè,” Emma nói nhiệt tình hơn. “Hoặc nói chuyện một cách ngu ngốc. Chị là người nhanh trí. Mọi người thường nhận xét như vậy.” Cô ngược nhìn Belle tìm kiếm sự ủng hộ.

Belle tiếp tục gật đầu đồng tình, nhưng rõ ràng cô thấy khó kiềm chế được nụ cười. Cô bắt đầu chải nhẹ mái tóc Emma.

“Bản thân chị cũng tin là như vậy.”

“Bây giờ chị không tin nữa à?”

Emma thở dài, ngồi sụp trong chiếc ghế. “Chị không biết. Chị từng cảm thấy tự tin vào mọi hành động của mình. Bây giờ chị không biết phải làm gì. Chị thường xuyên bối rối, và cứ mỗi lần quyết định làm gì đó thì ngay sau đấy lại hối hận.”

“Chị có thể nghĩ rằng tất cả những bối rối đó có liên quan đến Ashbourne?”

“Tất nhiên có phần nào liên quan đến Alex! Mọi chuyện đều liên quan đến anh ấy. Anh ấy đã làm đảo lộn hoàn toàn cuộc đời chị.”

“Nhưng chị lại không yêu anh ấy,” Belle lặng lẽ khẳng định.

Emma im bật.

Belle thay đổi chiến thuật. “Chị cảm thấy thế nào khi anh ấy ở bên?”

“Hoàn toàn điên rồ. Mới phút trước bọn chị còn đang đùa cợt như những người bạn thân thiết, thì phút sau chị như bị nhồi một quả trứng to tướng vào họng, và chị cảm thấy mình như một đứa trẻ mười hai tuổi ngơ ngơ.”

“Chị không biết phải nói gì?” Belle đoán.

“Không phải là chị không biết nói gì. Chị cảm thấy như mình quên mất phải nói thế nào!”

“Hừm,” Belle tiếp tục gỡ những lọn tóc rối. “Nghe có vẻ kì lạ. Em chưa bao giờ cảm thấy như thế bên cạnh một người đàn ông.” Cô trầm tư ngừng lại. “Mặc dù em đang mong muốn được đọc lại Romeo và Juliet khi đến văn R.”

Emma nhăn nhó. “Hãy nhớ rằng họ gặp phải kết cục bi thảm. Em đừng có so sánh nhé.”

“Ồ, xin lỗi chị.”

Có thể là Emma cả nghĩ, nhưng cô không cho rằng giọng nói của Belle có vẻ hối lỗi thực sự.

“Đây này,” Belle nói giọng tỉnh queo. “Phía bên trái đã xong.” Cô bắt đầu chải tóc phía sau của Emma. “Sao chị không kể cho em nghe về buổi chiều nay? Phải có chuyện gì xảy ra mới khiến chị lâm vào tình cảnh thế này chứ.”

Dù không muốn, nhưng Emma vẫn cảm thấy má cô ửng đỏ. “Ồ, thực sự là không có gì. Bọn chị chỉ cười ngượng. Vùng thôn quê ở đây thật tuyệt đẹp.”

Belle kéo mạnh chiếc lược.

“Ồi!” Emma kêu lên. “Em làm gì vậy? Em chải xong thì chị trọc đầu mất.”

“Chị kể gì đó về chiều nay đi chị?” Belle ngon ngọt thúc giục.

“Đưa lược đây!” Emma gắt. Belle để lại vũ khí tấn công của mình trên mái tóc sáng màu của chị họ và dúm thêm một cái vẽ hăm dọa. “Ôi, được rồi,” Emma nhượng bộ. “Bọn chị dừng lại nghỉ một lát.”

“Sao nữa?”

“Và rất là vui. Bọn chị kể cho nhau nghe về hồi còn bé.”

“Sao nữa?”

“Rồi anh ấy hôn chị! Bằng lòng chưa?”

“Chắc anh ấy phải làm gì hơn thế nữa,” Belle phỏng đoán. “Trước đây chị đã từng hôn Alex nhưng chị chưa bao giờ khóc như thế.”

“Phải, có lẽ anh ấy đã làm nhiều hơn một tí.” Emma ước gì cô đừng ngồi trước gương, vì cô buộc phải nhìn thấy mặt mình đỏ như đến mức gần như màu tóc.

“Nhưng anh ấy không cưỡng đoạt chị chứ?” Belle trông rất lo lắng.

“Belle, em thất vọng vì chị đã trải qua buổi chiều mà vẫn còn trinh tiết à?”

“Không, tất nhiên là không,” Belle vội vã trả lời. “Mặc dù phải công nhận rằng em hơi tò mò một chút về ‘chuyện đó’, chỉ thế thôi, em không thể đến hỏi mẹ mà.”

“Phải, và em cũng sẽ không được biết gì hơn từ chị đâu. Chị cũng mù tịt như em thôi.”

“Không hẳn là chẳng biết gì. Em đoán thế. Em có thể ngây thơ nhưng em vẫn biết có sự khác nhau khá khá giữa hôn và ‘chuyện đó’.”

Nếu nói rằng Emma không hiểu gì những từ đó thì đã đánh giá quá thấp cô.

“Có phải thế không?” Belle gặng hỏi.

“Ừ, thì phải,” Emma áp ứng. “Đúng thế.”

Belle khó nhọc nói tiếp. “Có đúng nếu nói rằng chị đã làm gì đó ở khoảng giữa hôn và ‘chuyện đó’ không?”

“Em có thôi dùng cái từ ‘chuyện đó’ ngay đi được không?!” Emma nổi cáu. “Em khiến nó nghe có vẻ bẩn thỉu.”

“Theo chị nên dùng từ gì thì khá hơn?”

“Chả từ gì khá hơn cả.” Emma nheo mắt hăm dọa. “Câu chuyện bây giờ trở nên hết sức riêng tư rồi.”

Belle không chùn bước. “Rồi à?”

“Em có nhận thấy rằng em không biết xấu hổ không?”

“Không hề,” Belle sung sướng nói và giật mạnh chiếc lược.

Emma nhăn mặt rên rỉ và suýt không kiềm chế được câu chữ thề. “Ôi, thôi được,” cô gắt. Cứ đà này, đến bữa tối, Belle sẽ giật hết tóc của cô. “Phải,” cô rên rỉ. “Phải, phải, phải! Em hài lòng chưa?”

Belle ngừng chải tóc ngay lập tức và ngồi xuống chiếc ghế đối diện Emma. “Ôi trời,” cô thì thào.

“Em có thể đừng nhìn vào chị như thể chị đột nhiên hư hỏng được không?”

Belle chớp mắt. “Gì cơ? Ôi, em xin lỗi. Chỉ là... ôi trời.”

“Lạy Chúa, Belle. Chị mong em đừng nói thêm về chuyện đó nữa. Đó chỉ là chuyện vớ vẩn thôi mà.” Ôi, thật ư? Cô tự hỏi. Vậy mà vài phút trước mày còn sụt sùi cơ đấy? Emma nhanh chóng dẹp yên tiếng nói

trong lòng. Có thể cô phản ứng hơi thái quá. Dù sao thì có vẻ như cô vẫn chưa để mình bị cưỡng bức (cái từ chết tiệt). Và với nụ cười rầu rĩ, cô công nhận rằng chẳng có vẻ gì là cô không thấy thích thú.

Belle cũng đang cân nhắc vấn đề một cách thận trọng bằng đầu óc vốn thực tế của cô. Đó thật sự là một tin vui lớn. Cô thậm chí khẳng định chị họ mình và công tước Ashbourne sắp cưới đến nơi. Một chút sơ sẩy trước đám cưới có thể được tha thứ dễ dàng. Dù sao, điều đó không có nghĩa là Belle hết tò mò về sự việc. “Nói cho em một điều thôi, Emma,” cô khẩn khoản. “Chuyện ấy thế nào?”

“Ôi, Belle,” Emma thốt ra, từ bỏ mọi cố gắng bảo vệ phẩm hạnh. “Thật lung linh.”

16. Chương 13

Chương 13

Bất chấp tất cả những quyết tâm gạt bỏ nỗi ngượng ngùng kiểu đàn bà ở mình, Emma vẫn biến thành kẻ ngốc nghếch lấp bắp ngay từ phút gặp lại Alex.

Buổi tối bắt đầu khá vô tư. Sau khi Belle đã cố sức khai thác mọi chi tiết về chuyến đi dã ngoại từ Emma, hai chị em quyết định chuẩn bị trang phục cho bữa tối. Tuy nhiên, Belle quan tâm đến việc chọn trang phục cho Emma hơn là bản thân, cô kiên quyết khẳng định chiếc váy tím thẫm làm nổi màu mắt đặc biệt của chị mình.

“Nó cùng màu với bộ váy mà chị mặc khi ra mắt lần đầu tiên,” Belle giải thích. “Và Alex đã chết mê chết mệt chị.”

“Chị ngờ rằng anh ấy không nhớ chị mặc màu gì,” Emma chỉ trả lời có thể. Tuy nhiên cô đồng ý mặc chiếc váy lụa tím, với hi vọng rằng sắc màu táo bạo có thể tăng thêm lòng can đảm. Belle chọn inh chiếc váy lụa màu anh đào nhạt làm tôn lên nước da trắng phớt hồng của cô. Sau khi xong phần trang phục, Emma lại hiến thân cho việc làm tóc và cô để chị Meg xối xáo những lọn tóc của mình mà không phản nản một tiếng nào. Sau lần bị Belle chăm sóc không mấy nhẹ nhàng, giờ đây cô thấy Meg giống như một nữ thần đích thực.

Emma ngồi đó, nhìn vào gương xem Meg chải những lọn tóc sáng màu, cô có dư thời gian xem lại tình hình.

Cô có yêu Alex không? Hình như Belle nghĩ là có. Nhưng làm sao cô có thể yêu anh khi điều đó có nghĩa phải từ bỏ mơ ước cả đời của mình là điều hành Công ty Vận tải Biển Dunster? Một phần Emma muốn để sự thận trọng theo gió bay đi và chớp lấy mọi hạnh phúc mà cô có thể có với Alex. Nhưng cô biết rằng nếu cho phép mình yêu anh chút ít, thì cô sẽ không thể ngăn bản thân yêu anh hết lòng, yêu đến chân tơ kẽ tóc. Cô hoảng sợ trước viễn cảnh đánh mất mình trong tình yêu đó.

Nhưng vừa kể với Belle chưa đến nửa giờ trước đó, cô đã thay đổi khi gặp anh. Một ánh nhìn dịu dàng của anh dường như cũng làm tiêu tan mọi suy nghĩ lý trí, và cô phải vật vã chỉ để lấp bắp được vài cụm từ không ăn nhập vào đâu. Nếu cưới Alex, cô có thể không bao giờ còn nói được những câu hoàn chỉnh.

Điều đó còn đẩy cô vào tình thế nhạy cảm nữa. Có thể anh còn chẳng buồn cầu hôn cô. Alex là một gã bướng bỉnh, và Emma không thể hình dung được việc anh chịu nhượng bộ áp lực của gia đình mà cầu hôn cô nếu anh không sẵn sàng. Và nếu anh có cầu hôn cô thì sao? Cô có đồng ý không? Emma cần môi khi tính toán tình huống này. Có lẽ. Có thể. Cô buông một tiếng thở dài. Chắc chắn. Làm sao cô ngăn bản thân được? Công ty Vận tải Biển Dunster sẽ phải sống mà không có cô bởi vì cô không nghĩ rằng mình có thể sống mà không có Alex.

Nhưng hôn nhân với anh không phải là sự đảm bảo cho hạnh phúc. Hiếm có đám cưới nào trong giới thượng lưu dựa trên nền tảng tình yêu, và Emma biết rằng môn đăng hộ đối không bao giờ là mục tiêu cao nhất của Alex. Có nhiều khả năng anh tiến đến quyết định cưới cô chỉ dựa vào đam mê ái tình. Cô có thể hình dung rõ lúc này anh đang ngồi trong phòng đọc sách, gác chân lên bàn, suy tính tình hình và quyết định sẽ cưới cô chỉ bởi vì không còn gì khả dĩ hơn.

Cuộc đời cô sẽ ra sao nếu cô cưới một người đàn ông không yêu mình? Chỉ cần ở gần anh liệu có đủ không hay cô sẽ đánh mất từng mảnh hồn mình mỗi ngày cho đến khi không còn gì ngoài chiếc vỏ sò mong manh? Xin Chúa hãy giúp cô, cô không biết mình có sự lựa chọn nào khác bởi vì cô bắt đầu nhận ra rằng khả năng hạnh phúc khi xa rời Alex thực sự rất mỏng manh. Cô cho rằng có được một phần nhỏ của anh vẫn tốt hơn không có gì, bởi vì sự thực là... cô yêu anh. Cô yêu anh đến tuyệt vọng và hoảng sợ vì có thể cô không có cách nào khiến anh yêu lại mình.

Bỗng nhiên, việc đối diện anh ở bữa tối trở thành viễn cảnh hãi hùng nhất.

Cô có lý do khá thuyết phục để nấn ná ở trên gác. Váy có chỗ sứt chỉ cần khâu lại, và cô tin rằng mình đã mọc thêm mấy nốt tàn nhang trong lúc ra ngoài trời. Meg lập tức được phái đi xin một chút phần ở chỗ bà Caroline. Đến lúc cô có biện lý do đau đầu thì Belle hết kiên nhẫn và dùng sức đẩy cô ra cửa để xuống gác.

Khi Emma và Belle đến nơi, Alex đã ở trong phòng khách, dựa vào bậu cửa sổ và lơ đãng lắc ly rượu whiskey. Khi Emma bước qua ngưỡng cửa, anh nhìn cô vẻ trêu chọc, trườn mền quan sát nét mặt cô. Emma cố hết sức tỏ vẻ hờ hững, nhưng cô lại trĩu nặng cảm giác thất bại. “Xin chào công tử,” cô buột miệng và đau đớn nhận thấy giọng mình như tiếng cừu be. Cô không chắc lắm nhưng cô nghĩ mình nghe thấy em họ thốt ra tiếng rên khe khẽ.

Alex gật đầu chào Belle, cô đã khôn khéo ngồi xuống một chiếc sofa để có thể nhìn khắp gian phòng. Sau khi Belle đáp lại anh bằng nụ cười tươi, anh tập trung sự chú ý vào Emma. “Anh tin rằng em đã có một buổi chiều dễ chịu sau khi chúng ta trở về,” anh lịch sự nói.

“Quả là rất dễ chịu, cảm ơn,” Emma đáp lại một cách máy móc, tay bám chặt vào lưng chiếc ghế màu vàng nhạt.

Belle theo dõi cuộc trò chuyện với sự quan tâm không giấu giếm, không ngại ngừng ngoái đầu qua lại giữa Emma và Alex.

“Em cảm thấy mình như ở trên sân khấu vậy,” Emma lẩm bẩm.

“Nghĩa là sao?” Alex chân thành hỏi.

“Chị nói gì à?” Belle hỏi gần như đồng thời.

Emma mỉm cười yếu ớt lắc đầu. Sự căng thẳng trong căn phòng gần như đặc quánh.

“Anh nghĩ anh cần lấy thêm whiskey,” Alex nói.

“Em cũng thấy thế,” Belle đề thêm vào kèm theo nụ cười vô tư.

“Cô gái phiền phức,” Alex như bước ngang sang phía bên kia phòng rót ỉnh một ly rượu. Khi quay trở lại bậu cửa sổ, anh đi sát Emma nói nhỏ vào tai cô, “Cố gắng đừng làm hỏng chiếc ghế, em yêu. Đó là một trong những chiếc ghế yêu thích nhất của mẹ anh đấy.”

Emma lập tức rời khỏi ghế đi như bay qua một chiếc bàn tới ngồi cạnh Belle. Khi ngẩng lên, cô thấy Alex đang cười ngoác miệng.

Tuy nhiên, Emma không hề cười.

May mắn thay, đúng lúc đó Sophie đi vào phòng. “Chào mọi người,” cô vui vẻ nói, nhìn nhanh quanh phòng. “Em thấy rằng mẹ vẫn chưa tới. Hừm, thật là ngạc nhiên. Em nghĩ rằng mẹ phải là người sốt sáng nhất đến hỏi han anh về cuộc đi dạo chiều nay chứ.”

“Anh cũng tưởng thế,” Alex trả lời ráo hoảnh.

Sophie không đáp lại câu đó, cô đi ngang qua phòng ngồi xuống chiếc ghế màu vàng nhạt mà mới đây Emma suýt làm hỏng. Emma hơi ử rử, có phần buồn rầu vì câu nói châm biếm của Alex.

“Cleopatra để rồi,” Sophie mỉm cười thông báo. “Charlie vui mừng lắm. Nó không nói chuyện gì khác cả buổi chiều nay. Thật không may, giờ đây nó toàn hỏi em những câu thuộc loại nhạy cảm mà em cảm thấy hoàn toàn chưa sẵn sàng thảo luận được với đứa bé sáu tuổi.” Cô thở dài buồn bã. “Em ước gì Oliver sớm trở về.”

“Chắc chắn về những câu hỏi nhạy cảm Alex có thể giúp chị,” Emma cúi kính nói và thấy hối tiếc ngay khi những lời này thốt ra khỏi miệng.

Belle bật ra âm thanh kì lạ, nửa như cười, nửa như khịt mũi và sau đó thì bắt đầu ho. Emma cố cưỡng lại ý muốn đập mạnh vào lưng cô em.

Alex vẫn dựa vào bậc cửa, nét mặt bí hiểm, còn Emma thì muốn nguyên rửa anh vì vẻ đẹp trai chết người cho dù không cố ý. Anh tỏ ra chăm chú vào bộ móng tay được cắt tỉa gọn gàng.

Tuy nhiên, sự thật là anh vô cùng lo lắng sẽ phá lên cười nếu cho phép mình nhìn Emma. Anh biết cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì điều đó. Hình ảnh cô ngồi trên di văng, trong lòng sôi sục, có điều gì đó đáng yêu một cách khôi hài. Anh cảm thấy không có gì chọc tức cô hơn là việc nhìn thấy anh xuất hiện với vẻ hoàn toàn tự tin trong khi tình cảm trong lòng cô lại đang rối loạn. Anh không phải người nhẫn tâm; anh thích nhìn thấy cô cáu giận hơn là cảm thấy khổ ải và tội lỗi như buổi chiều nay. Anh phải một sợi vải vô hình khỏi áo gi lê và liếc trộm Emma. Anh không chắc lắm, nhưng anh nghĩ mình thấy cô hít một hơi thật sâu rồi thở ra từ từ.

Anh không thể cưỡng lại được.

“Anh tin rằng em thấy cho đến lúc này Westonbirt thật dễ chịu, Emma.” Anh chắc chắn sẽ phải ở địa ngục một năm vì lời nói đó, nhưng nó cũng bổ công.

“Cũng được,” cô cảm cảm, vẫn không nhìn anh.

“Chỉ được à?” anh nói, nét mặt giả bộ lo âu như thật. “Thế là nhà anh chưa làm tròn nhiệm vụ rồi. Mọi người có thể làm được gì nữa để em vui?”

“Em chắc là anh không thể làm được gì đâu,” cô nói thẳng thừng.

Belle há hốc miệng.

“Sao lại không?” Alex đáp lại. “Chỉ cần anh cố gắng nhiều hơn là được chứ gì. Sao chiều mai chúng ta không đi dạo chơi lần nữa nhỉ? Còn nhiều thứ anh vẫn chưa chỉ cho em xem.”

Anh tưởng Belle sắp ngã ra khỏi ghế sofa.

“Không cần đâu, thưa công tước,” Emma bướng bỉnh nói.

“Nhưng...”

“Em đã nói là không cần!” cô cao giọng. Nhưng sau đó nhận ra rằng mọi người đang nhìn mình một cách kì quặc, cô nói, “Em hơi bị nghẹt mũi.” Cô khịt khịt để chứng minh nhưng đã nghe ra chẳng nghẹt chút nào. Mím cười yếu ớt, cô thu hai tay vào lòng quyết định không nói gì nữa.

Sophie phá vỡ im lặng. “Ồ, Belle,” cô nói một chuyện lạc lõng. “Sao em không bắt một chú mèo con đem về nhà nhỉ?” Chị không biết làm gì với nhiều mèo thế.

“Em không chắc là mẹ em đồng ý đâu,” Belle trả lời. “Con mèo lần trước đã gây đại họa rồi. Nó bị bọ chết chị ạ.”

“Chị không nghĩ rằng lũ mèo nhà chị có thể sống lâu đến mức bị bệnh bọ chết đâu,” Sophie hóm hỉnh.

“Nhưng em nghĩ mẹ tin chắc là thế đấy.”

“Tôi tin chắc chuyện gì đấy?” bà Caroline hỏi to từ ngoài cửa.

“Chị Sophie đang cố thuyết phục chúng ta mang một con mèo con của Cleopatra về nuôi,” Belle giải thích.

“Lạy Chúa, không!” bà Caroline trả lời kiên quyết. “Nuôi mèo ở nông thôn thì được chứ ở London thì không bao giờ.” Bà bước vào phòng, gạt đầu chào Alex, sau đó ngồi xuống gần Emma, Belle và Sophie. Ông Henry đi theo sau bà xuống cầu thang, nhìn về phía đám phụ nữ ở góc nhà rồi tiến đến chỗ Alex.

“Chú uống whiskey nhé?” Alex nâng ly rượu của mình lên hỏi.

“Cứ để tôi tự nhiên,” ông Henry trả lời nhã nhặn, giơ tay ra hiệu bảo Alex không cần đứng dậy. Ông nhanh nhẹn đi ngang qua phòng, tự rót một ly và quay về bên cạnh Alex. “Tôi cảm thấy cần phải uống thứ rượu này vào buổi chiều nay,” ông nhận xét.

“Thật là, đó chính là điều con gái chú vừa nói cách đây năm phút.”

“Chiều nay đi chơi thế nào?” bà Caroline hỏi Emma, đủ to để tất cả mọi người nghe rõ.

“Vui lắm ạ, cảm ơn cô.”

Alex nghĩ, câu trả lời của cô thực sự yếu ớt. “Cháu vui lắm,” anh ba hoa.

“Chắc chắn là anh thấy vui rồi,” Emma nói, gần như thì thầm, cố gắng quên rằng chiều nay chính cô là người rên rỉ vì sung sướng, chứ không phải là Alex.

“Con nói gì đấy, Emma yêu quý?” bà Caroline lo âu hỏi.

“Không, con có nói gì đâu. Con chỉ hăng giọng thôi.”

“Hình như em hăng giọng hơi nhiều đấy.” Alex không thể chịu được sự đau khổ ra mặt của Emma, vì thế anh băng qua phòng tới ngồi gần bà Caroline. Ông Henry cũng đi theo anh. “Hoặc ít nhất cũng thường xuyên hăng giọng khi có mặt anh ở đây.”

Emma nhìn Alex với vẻ dữ dằn đến mức Sophie không thể không thốt lên khe khẽ, “Ôi, trời!”

Alex yên lặng nhắm nháp ly whiskey, tỏ vẻ không xao động gì trước sự giận dữ của Emma.

Tất nhiên, điều đó chỉ làm cho cô thêm tức giận.

Đến đó, Alex toét miệng cười.

“Tốt!” Bà Caroline lên tiếng phá vỡ im lặng. Tuy nhiên, bà phải thất vọng, bởi mọi người lập tức nhìn chăm chăm khiến bà không nói gì thêm không được. “Hãy kể thêm cho chúng ta nghe về buổi chiều nay đi, Emma yêu quý.” Có vẻ đây là đề tài được nhiều người quan tâm.

“Vâng, thực ra thì...” Emma lên tiếng, cơn tức giận bắt đầu gặm nhấm cô.

Belle đá vào ống chân cô. Emma nuốt cơn giận, mỉm cười yếu ớt trả lời, “Chuyến đi thật thú vị, cảm ơn cô.”

Im lặng lại bao phủ, và lần này không ai, kể cả bà Caroline đủ can đảm để phá vỡ nó.

Emma nhìn xuống đùi, những ngón tay thừa thãi mân mê vạt váy. Cô có thể cảm nhận được Alex đang nhìn mình, nhưng cố gắng bao nhiêu, cô cũng không lấy được đủ can đảm để đáp lại sự im lặng nặng nề, cô phải thú nhận rằng cô tức giận vì chính mình chứ không phải là Alex.

Cô biết rằng Alex có sức quyến rũ mạnh mẽ đối với mình. Nhưng việc công nhận rằng mình phải lòng người đàn ông ấy có phần nào trái ngược với mọi giáo lý mà cô được dạy dỗ, và thật khó quay lưng lại với những giáo lý mà cha cô, cô ruột và dượng đã bảo ban. Lúc này trong lòng cô thật rối bời, vừa tha thiết muốn có anh lại vừa biết rằng cô không nên có anh. Cô biện minh cho nỗi khao khát ấy bằng tình yêu dành cho anh, nhưng bằng cách nào đó cô phải tìm được sức mạnh ý chí để ngăn cản mình làm theo nó.

Câu chuyện sẽ hoàn toàn khác nếu anh yêu cô dù chỉ bằng một phần nhỏ tình yêu cô dành cho anh.

Hoặc, Emma nấn lòng nghĩ, chỉ cần anh cầu hôn. Cuộc hôn nhân với Alex mà không có tình yêu vẫn tốt hơn là hoàn toàn không có anh. Cô nhìn sang phía anh. Anh lại ngẩng ngó móng tay trông không có vẻ gì giống một người đàn ông chuẩn bị hỏi vợ. Emma nuốt cơn ức mà ngồi lún sâu hơn trên chiếc sofa.

“Ôi trời! Bầu không khí ở đây tang tóc thế. Miệng lưỡi các vị để quên đâu hết rồi?” Bà Eugenia đứng ở cửa phòng khách, xúng xính trong bộ váy lụa xanh lịch lãm.

“Mẹ ạ, thực ra, con nghĩ, mọi người ai nấy đều có phần ngại hé miệng.” Alex cười rạng rỡ với mẹ mình, anh đứng dậy tới âu yếm hôn vào má bà.

Bà Eugenia nhìn con trai vẻ trách móc. “Con lại tra tấn khách của chúng ta phải không?”

“Chỉ mình cháu thôi ạ,” Emma mạnh dạn thỏ thẻ khiến cô ruột phải ném về phía cô cái nhìn trách móc.

Alex cười thích thú trước câu nói chua cay của Emma. “Cô có thể cho phép tôi đưa cô vào bàn ăn tối được không, cô Dunster,” anh lịch sự nói, bước đến chỗ cô đưa tay ra.

“Tất nhiên,” Emma lí nhí. Liệu cô có thể làm được gì khác khi có hàng tá người đang nhìn vào như vậy? Mỉm cười duyên dáng với mọi người, cô đứng dậy định tiến tới phía cửa, nhưng bàn tay thép của Alex đã giữ chặt cô tại chỗ.

“Theo anh, chúng ta nên đi sau cùng,” anh tuyên bố, có phần quá lộ liễu.

“Nếu không ai phiền,” Emma vội để thêm, cảm thấy hai má bừng đỏ.

“Ồ không, chúng ta không thấy phiền chút nào,” bà Eugenia thốt lên rồi lôi con gái ra khỏi phòng.

Chỉ sau vài giây, căn phòng vắng ngắt.

“Anh đừng bao giờ làm thế với em nữa!” Emma kêu lên giăng ra khỏi tay anh.

“Làm gì?” anh vô tư hỏi.

“Anh tin rằng em cảm thấy dễ chịu khi lưu lại đây, Emma,” cô giả giọng anh giống hệt.

“Thôi nào Emma. Anh đùa một chút thôi mà.”

“Nhưng đừng có lấy em ra mà đùa. Em xấu hổ quá.”

“Đừng giận dữ thế, em yêu. Em biết là anh chỉ trêu em thôi mà.”

“Em biết là không phải thế. Em thấy hình như anh có ý trả thù bởi vì anh không nhận được những gì anh muốn chiều nay.”

Không thể chịu đựng được ánh mắt đau khổ của cô, Alex ôm vai cô kéo cô vào lòng. “Em yêu, anh xin lỗi,” anh thì thầm. “Anh không hề có ý khiến em cảm thấy như vậy. Tin anh đi, chiều nay anh đã nhận được chính điều mình muốn.”

“Nhưng...”

“Suýt.” Anh đặt ngón trỏ lên môi cô. “Tất cả những gì anh muốn là làm cho em vui, nhưng hình như tất cả những cố gắng của anh lại khiến em buồn. Vừa nãy anh trêu em là vì nếu em không vui thì ít nhất tức giận vẫn còn tốt hơn buồn bã.”

“Vậy thì em muốn anh đừng bao giờ làm mấy trò đó nữa,” cô nói vào ngực anh.

Alex đặt một nụ hôn lên trán cô. “Anh hứa, từ nay...” Anh tìm một đề tài mới. “Em đã bao giờ thấy một căn phòng bỗng nhiên trở nên vắng vẻ nhanh như vậy chưa? Đường như anh không phải người duy nhất mong muốn có cuộc gặp gỡ riêng tư giữa hai chúng ta. Anh cá rằng mẹ anh đi đến phòng ăn trong vòng chưa đến mười giây.”

“Chắc chắn em cũng chưa bao giờ thấy cô mình đi nhanh đến thế,” Emma lưỡng lự mỉm cười nói. “Và em nghĩ dưỡng Henry đã túm tóc Belle lôi đi.”

“Vui thật, nhưng anh nghĩ chú ấy không quan tâm đến chuyện này.”

“Chắc anh đang đùa. Cô Caroline rất dữ dằn khi nổi giận. Dưỡng không muốn làm cô bực tức. Dưỡng chỉ mong được bình yên. Ngoài ra ai cũng muốn em lập gia đình. Không phải là,” Emma nói nhanh, “nhà em... em có dự định lập gia đình sớm. Em phải trở về Boston điều hành doanh nghiệp, anh biết đấy.” Cô cảm thấy trong lòng nặng trĩu khi nói những lời này. Có phải cô vừa quyết định rằng Alex quan trọng đối với cô hơn nhiều so với công ty vận tải Dunster? “Ta không được để mình cảm thấy áp lực, anh biết đấy.”

Alex nhìn xuống cô với vẻ mặt lạ lùng.

“Mặc dù, em hình dung là khó ai có thể gây áp lực cho anh trong bất kì việc gì được,” Emma nói tiếp, trông hơi có vẻ tuyệt vọng.

Alex cười gượng, tự hỏi cần có bao nhiêu áp lực vào lúc này để buộc anh phải lập gia đình. “Em thấy khá hơn chưa?” anh chỉ hỏi có vậy.

Emma vẫn nhìn xuống. “Em quá lố bịch phải không?”

“Em muốn nói lố bịch chuyện gì?”

Cô đỏ mặt vì rõ ràng anh có ý nói tới sự cuồng nhiệt say đắm của mình. “Thực ra, em nói đến sự ngưỡng ngừng quá thể của mình sau việc đó.” Cô dừng lại, ép mình phải nhìn vào mắt anh. “Em nghĩ rằng mình đã phản ứng thái quá,” cô khẽ nói. “Em xin lỗi. Em hi vọng không làm anh buồn.”

Cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt tím mở to đầy tin cậy. Chính vào khoảnh khắc ấy, có điều gì đó trong Alex tan chảy. Anh không thể tin được rằng cô xin lỗi anh vì sự ngưỡng ngừng của cô sau cuộc mây mưa của họ chiều nay. Các tiểu thư nền nếp được dạy rằng bất kì quan hệ thân mật trước hôn nhân nào cũng bị nguyên rủa mãi mãi, và giờ thì Alex không còn cảm thấy cơ thể mình sắp nổ tung nữa, mà anh thực sự cảm động vì cô đã không nằm liệt giường một tuần liền.

“Ngưỡng ngừng sau một trải nghiệm mới cũng là điều rất tự nhiên thôi,” anh nói vì cảm thấy mình cần nói gì đó để an ủi cô.

“Cảm ơn anh vì đã hiểu cho em,” Emma nói, một nụ cười yếu ớt làm xao động gương mặt cô. “Mặc dù em nghĩ rằng sẽ khôn ngoan hơn nếu chúng ta kiềm chế bản thân vào thời điểm hiện tại.” Trước cái nhượng mảy của Alex, cô giải thích, “Em không thể tả được hồi chiều mình đã cảm thấy tồi tệ đến mức nào đâu.”

“Tội lỗi ư?”

“Phải, cả bối rối nữa” Emma quay đi nhìn vu vơ chiếc đồng hồ nhỏ đặt trên mặt bàn. Cô tự hào vì mình đã trung thực đến thể với Alex, nhưng đồng thời, việc nói thẳng tuột như vậy có phần làm cô lúng túng.

“Anh mong em đừng cảm thấy như vậy.”

“Em cũng mong mình đừng cảm thấy như thế,” Emma trả lời mà vẫn hướng vào chiếc đồng hồ. “Em sợ rằng mình không thể kiềm chế cảm xúc của mình thật tốt, nhưng em vẫn muốn tránh tình trạng hoảng loạn mà em đã lâm vào chiều nay.”

“Emma?” Thấy cô không trả lời, Alex nói to hơn. “Emma?”

Emma quay phắt lại, những sợi tóc màu sáng vương trên gương mặt cô tạo thành những con sóng nhẹ nhàng.

Alex chạm mấy ngón tay vào cằm cô, khẽ nâng mặt cô lên để anh có thể nhìn sâu vào đôi mắt tím. “Anh vẫn đang muốn hôn em đây.”

“Em biết.”

Anh cúi xuống gần hơn. “Bất kì lúc nào có thể.”

“Em biết.”

Môi anh gần chạm vào môi cô. “Anh sẽ hôn ngay bây giờ.”

Emma thở mạnh, mắc kẹt trong giọng nói đầy nhục dục của anh. “Em biết.”

“Em có cản anh lại không?” anh ghé sát miệng cô thì thầm.

“Không.” Cậu trả lời nhẹ bồng của Emma mất hút khi Alex áp môi vào môi cô. Hơi nóng ào ra từ đôi môi anh, và Emma chỉ còn biết nhắm mắt lại, tan biến hoàn toàn trong khoảnh khắc ấm áp ấy.

Alex đau đớn nhận thấy anh và Emma có quá ít những khoảnh khắc quý giá bên nhau. Anh thực sự không muốn mẹ anh xông vào phòng khách, tuyên bố rằng Emma đã bị cưỡng bức khi nhìn thấy họ hôn nhau và yêu cầu anh phải cưới cô ngay lập tức. Rên lên một tiếng, anh tách ra khỏi cô hít một hơi thật sâu.

“Đây sẽ là một dịp cuối tuần rất dài,” anh lẩm bẩm, tay vẫn nâng cằm cô.

“Phải, em biết,” Emma nói bằng giọng rất lạ.

Gương mặt Alex khẽ lay động một nụ cười khi anh nhìn sang Emma. Hình như cô có điều gì ngạc nhiên, mắt cô nhìn chằm chằm vào một điểm bên trái khuỷu tay Alex.

“Anh rất muốn biết em đang nghĩ gì trong đầu vào lúc này,” Alex nói khẽ và gạt vài sợi tóc lòa xòa trên trán Emma.

Emma khẽ lắc đầu, cố gắng hướng ánh mắt đi nơi khác. “Sao cơ?” Cô chớp mắt mấy cái. “Anh hứa là không cười chứ?”

“Anh hứa không làm thế.”

Emma chớp mắt thêm vài lần nữa trước câu trả lời bất ngờ này, sau đó ngược lên nhìn vào mặt anh. Anh mỉm cười với cô, vẻ khá chiều chuộng, đôi mắt xanh lục sáng lấp lánh ảm áp lời hứa hẹn yêu thương. “Vâng, chẳng lẽ em cũng phải nói với anh,” cô khẽ nói. “Em đang nghĩ... ờ, rằng em bắn khoãn...”

“Bắn khoãn gì?”

“Thực ra, em đang bắn khoãn làm cách nào em có thể đứng vững được khi anh hôn em.” Một nụ cười ngượng ngập thoáng trên gương mặt Emma, cô nhìn xuống bàn chân đang vẽ thành những nửa hình tròn trên thảm. “Em cảm thấy như thể mình đang tan chảy vậy.”

Alex thấy một cảm giác lạ lùng thoáng qua trong lòng và anh không thể phủ nhận rằng nỗi ảm áp dễ chịu bỗng nhiên tràn ngập cơ thể. Anh cúi xuống lướt đôi môi mình lên môi cô. “Em không thể hình dung anh hạnh phúc như thế nào khi nghe em nói điều đó đâu.”

Emma vẫn đi bàn chân đi dép của cô trên thảm, ảm lòng đến độ vô lý trước những lời anh nói và không thể xua đi được nụ cười tươi trên gương mặt. “Anh có thể khoác tay em đưa đến bàn ăn được chứ?”

“Anh nghĩ là việc đó có thể thu xếp được.”

Khi Emma và Alex đến phòng ăn, hai gia đình đã yên vị quanh chiếc bàn ăn dài bằng gỗ sồi. Số người tham gia bữa tiệc chỉ có bảy, mà bà Eugenia lại thích được trò chuyện thân mật hơn là nghi lễ xã giao, nên đã xếp chỗ để mọi người ngồi dồn vào một đầu bàn và để trống đầu bên kia.

“Tôi xin mạn phép ngồi ở đầu bàn,” bà Eugenia nói. “Tôi biết theo phép thì con trai tôi, Alex, sẽ ngồi đây, nhưng chúng ta là người nhà cả, và cũng xin thú thực là tôi thấy tự ái khi phải nhường chỗ cho con trai.”

Alex rướn một bên mày khi anh kéo ghế cho Emma, ném về phía mẹ ánh mắt nói lên rằng anh không tin lời nào bà vừa nói.

“Vội lại mẹ nghĩ con và Emma muốn ngồi cạnh nhau.”

“Mẹ vẫn sắc sảo như mọi khi, mẹ ạ.”

Nụ cười của bà Eugenia vẫn không mấy may dao động. Bà quay sang Emma, phớt lờ con trai. “Chiều nay cháu vui không? Bà Caroline nói với bác là cháu thích cười ngựa.”

Emma ngoan ngoãn mỉm cười, cô ngồi xuống giữa Belle và chiếc ghế trống dành sẵn cho Alex. Bà Eugenia là người thứ ba trong buổi chiều nay hỏi câu này. Là người thứ tư, nếu tính cả Belle, con bé đã đặt câu hỏi thẳng thừng hơn. “Cháu vui lắm ạ, cảm ơn bác. Alex là một người bạn đường không thể tốt hơn.”

Belle bắt đầu ho. Emma ném về phía cô ánh mắt khiến Belle tiu nghỉu và đá mạnh chân cô dưới gầm bàn.

“Thật à?” Eugenia nói, hứng thú với việc diễn ra dưới gầm bàn. “Nó ‘tốt’ đến mức nào?”

Lần này đến lượt Sophie đá mạnh vào ống chân mẹ cô.

“Con cực kì tốt, mẹ ạ,” giọng nói của Alex như muốn chấm dứt toàn bộ đề tài này.

Đúng lúc đó, bà Caroline kêu lên khe khẽ vì bị ông Henry đá vào ống chân. “Henry!” bà vặc lại bằng giọng thì thào. “Thế là thế quái nào?”

“Thực ra, mình ạ,” ông lẩm bẩm, nhìn vào mắt bà bằng ánh mắt nồng nàn. “Tôi cảm thấy bị bỏ rơi.”

17. Chương 14

Chương 14

Buổi sáng hôm sau, Emma phát hiện thấy một triệu chứng của bệnh tương tư: cô không thể ăn được. Hay nói đúng hơn là cô không thể ăn được trước mặt Alex. Cô không gặp phiền toái gì khi không có anh ở trong phòng.

Khi cô xuống nhà ăn sáng, Sophie, bà Eugenia và Belle đang ăn. Emma đã đói ngấu và chuẩn bị oanh tạc món trứng ốp ngon tuyệt.

Đúng lúc đó Alex đến.

Dạ dày Emma bắt đầu xôn xang như chim ruồi vỗ cánh. Cô không nuốt nổi miếng nào.

“Trứng ốp không phải là món cháu thích à?” bà Eugenia hỏi.

“Cháu không đói lắm,” Emma đáp nhanh. “Nhưng ngon lắm, cảm ơn bác.”

Alex khôn khéo chọn chỗ ngồi ngay cạnh cô, nghiêng đầu thì thầm, “Anh không hiểu sao em biết ngon khi mà em còn chưa thử miếng nào.”

Cô mỉm cười yếu ớt và đưa một thìa vào miệng. Nó có vị như mùn cửa vậy. Cô nhìn sang bà Eugenia. “Có lẽ cháu cần chút trà.”

Đến bữa trưa, Emma tưởng mình sắp chết đói. Alex phải chăm lo một số công việc ở điền trang, vì vậy buổi sáng cô và Belle đi thăm thú ngôi nhà. Khi họ đến phòng ăn nhỏ, tim cô hụt hẫng vì không thấy anh ở đó.

Tuy nhiên, dạ dày lại mừng rơn.

Cô nhanh chóng chén sạch một đĩa gà tây quay và khoai tây, sợ rằng anh có thể đến bất kì lúc nào. Sau khi xoi hết phần đậu và măng tây thịnh soạn, cô bèn hỏi bà Eugenia xem giờ này anh ở đâu.

“À, bác hi vọng nó đến ăn cùng chúng ta,” mẹ anh trả lời. “Nhưng nó phải đi đến góc Tây Bắc của điền trang để kiểm tra thiệt hại của cơn bão tuần trước.”

“Có xa lắm không ạ?” Emma hỏi. Biết đâu cô có thể đi cùng anh.

“Khoảng một giờ cưỡi ngựa, bác nghĩ thế.”

“Cháu hiểu rồi.” Cô không biết đất đai nhà Alex lại rộng lớn đến thế. “Vâng, thế thì cháu muốn ăn thêm vài cái bánh trứng đường hấp dẫn kia.”

Emma quyết định kèm theo một tiếng thở dài rằng tốt nhất là anh ta bị điều đi xa. Nếu anh ở bên cô từng phút (cô có cảm giác đó là ý muốn ban đầu của anh), cô sẽ xanh xao hao gầy khi trở về London mất.

Nhưng cô cũng không thể phủ nhận thực tế là, bất cứ sự phiền toái mà Alex gây ra, cô vẫn mong ngóng được ở bên anh từng phút, mỗi khi anh đi vắng. Cô cưỡi ngựa đi dạo ở vùng nông thôn nhưng không thấy vui bởi vì Alex không có ở đó để đùa với cô đến chỗ cây táo cách Westonbirt vài dặm về phía Đông. Và rồi anh cũng không có ở đó trên chóc khi cô khéo léo trèo cây hay tán thưởng khi có ném quả táo trúng một cành cây mềm làm năm quả khác rụng xuống. Về nhà cô đưa táo cho Charlie, và cậu bé vui mừng vì sắp được ăn bánh nhân táo tươi đến mức chạy lên chạy xuống cầu thang đến sáu lần. Sự hồ hởi của cậu lan sang người khác, nhưng nó không làm cho tinh thần cô phấn chấn bằng một nụ cười của Alex. Emma ngờ rằng không thứ gì có thể làm được điều đó.

Mặt khác, cũng may vì cô đã ăn được một quả táo khi ngồi vắt vẻo trên cây bởi vì cô biết chắc mình sẽ không ăn được gì vào bữa tối.

Cô cũng không gặp Alex vào sáng hôm sau. Buổi chiều ông Henry có một cuộc họp quan trọng với luật sư và ông nói không thể vắng mặt, vì vậy sáng sớm cả gia đình đã rục rịch ra về. Alex mệt mỏi vì chuyến đi hôm trước và không biết nhà Blyden tính về London sớm nên ngủ dậy khá muộn và không gặp được Emma.

Emma chỉ thở dài khi thấy anh vắng mặt, cô đành an ủi mình bằng một bữa sáng no nê.

Bà Eugenia và Sophie có kế hoạch ở Westonbirt đến giữa tuần, còn Alex đã quyết định rằng anh không thể yên tâm ra đi, bỏ mặc hậu quả mà cơn bão để lại, vì vậy Emma và gia đình đánh một chuyến xe lên đường trở về. Trên xe, Belle mở cuốn Shakespeare, ông Henry rút ra vài thứ giấy tờ công việc, còn bà Caroline thì ngủ thiếp đi. Emma nhìn ra cửa, chỉ còn biết chấp nhận chuyến đi thiếu vắng những lời đối đáp thông minh.

Cô không thất vọng.

Khi họ quay về ngôi nhà ở London, Emma thở phào nhẹ nhõm, cô quyết định sẽ mang theo một cuốn sách cho chuyến đi chơi xa lần sau rồi chạy lên phòng. Những ngày cuối tuần đã trôi qua đầy cảm xúc, với cuộc gặp gỡ gần gũi với Alex, việc ngộ ra cô đã yêu anh, và việc cô không gặp được anh sau đó. Chuyến xe xóc nảy trở lại London không giúp ích gì. Cô chỉ có thể nhận thấy mình thực sự mệt mỏi đến mức nào khi buông người xuống giường và tự nhủ sẽ không ra khỏi giường trong ít nhất một tuần nữa.

Nhưng mười giây sau, lại có người gõ cửa.

“Chào Emma.” Ned mở cửa thò đầu vào phòng khi cô còn chưa kịp trả lời. “Chị nghỉ cuối tuần vui chứ?” Cô mệt mỏi gật đầu, cậu nói tiếp. “Tuyệt quá. Trông chị tươi tắn hơn đấy.”

Emma đang nằm sấp, áp má trái xuống giường và tay gác lên đầu có phần nào không tự nhiên. Cô nhướn mày hoài nghi nhận ra rằng về mặt cậu chẳng hề bồn chồn mà có vẻ lo âu, cô ngờ rằng cậu thực sự quan tâm đến tâm trạng của cô.

“Cuối tuần của cậu vui vẻ chứ?” cô nói. “Chị đồ là cậu sung sướng với khoảng thời gian tự do ngắn ngủi của mình lắm.”

Ned vào hẳn phòng, đóng cửa lại tựa vào bàn giấy của Emma. “Có thể nói là em đã có một cuối tuần thú vị.”

“Ồ, tốt.”

“Sao chị không kể cho em nghe về kì nghỉ cuối tuần của mình trước?”

Emma nhún vai, chống tay ngồi dậy, tựa lưng vào chồng gối ở đầu giường. “Đúng như điều cậu hình dung.”

“Cả đám người muốn chị lấy chồng phải không?”

Cả chị cũng muốn đấy. “Đúng thế. Nhưng chị vẫn cố gắng để có khoảng thời gian vui vẻ. Thoát ra khỏi thành phố thật vui. Ở đây ngột ngạt quá.”

“Đúng, đúng.” Ned bắt đầu đung đưa người, làm Emma có ấn tượng rằng cậu không chú ý gì đến lời nói của cô.

“Có chuyện gì không ổn hả Ned?”

Cậu hít sâu một hơi. “Phải, có thể nói là như thế.” Cậu đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, rồi quay lại đối diện với cô, khoanh tay lại, rồi buông tay ra, rồi bắt đầu đi lại.

“Cậu cần tập thể dục nhiều hơn,” Emma trêu.

Ned có thể đã nghe thấy lời cô, nhưng rõ ràng cậu không chú ý. “Không có gì nghiêm trọng cả. Ý em là không có gì không khắc phục được nếu em để tâm trí vào đó. Tất nhiên là tâm trí của em không đáng giá nhiều tiền lắm.”

Emma nhướn mày. “Đúng, về mặt vật chất là thế.”

“Không phải là có ai đó sắp chết hay tương tự thế.” Ned thọc tay vào túi lẩm bẫm, “Ít nhất là chưa.”

Emma hi vọng mình nghe nhầm.

“Sự thật là, Emma, em muốn nghe lời khuyên của chị. Và có thể cần chị giúp đỡ. Chị là người khôn ngoan nhất mà em biết. Cả Belle, nó cũng thông minh. Em không thể thắng được nó trong lĩnh vực văn học và nó nói được bao nhiêu thứ tiếng nhỉ? Cha à? Em nghĩ rằng nó có thể đọc sách bằng vài thứ tiếng nữa. Môn toán không giỏi, nhưng em gái em sắc sảo. Nhưng nó lại thực tế quá mức. Tháng trước nó vừa mới...”

Ned dừng lại, so vai nhìn Emma với vẻ mặt dờ dẩn. “Ồi, lạy Chúa, Emma, em không thể nhớ được mình định nói câu gì nữa. Em biết là mình không đến đây để bàn về em gái. Em đang nói gì nhỉ?” Cậu ngồi sụp xuống ghế.

Emma cắn môi. Ned ngả đầu ra sau ghế. Tình hình có vẻ u ám. “Hừm, chị tin rằng cậu muốn chị cho lời khuyên về chuyện gì đó.”

“Ồ, phải.” Ned nhăn nhó, “Em gặp phải chút rắc rối.”

“Thật à?”

“Em đánh bài.”

Emma rên rỉ nhắm mắt lại.

“Đợi chút, Emma,” Ned phản đối “Em không cần chị giảng bài về tác hại của cờ bạc.”

“Chị cũng không định giảng bài cho cậu. Chỉ có điều cái câu ‘Em đánh bài’ được mở đầu bằng câu ‘Em gặp chút rắc rối’, điều đó thường có nghĩa là ai đó nợ một ai đó rất nhiều tiền.”

Ned không nói gì; cậu chỉ ngồi đó với dáng vẻ đau khổ.

“Bao nhiêu?” Emma nhanh chóng nhắm tính trong đầu các khoản tiền tiết kiệm. Thời gian gần đây cô không chi tiêu hết số tiền được chu cấp. Cô có thể giải cứu có em họ.

“À, một khoản đáng kể.” Ned nhồm dẩy và lại nhìn ra cửa sổ.

“Đáng kể đến mức nào?”

“Rất đáng kể,” cậu trả lời bí hiểm.

“Cậu nói là bao nhiêu?!” Emma phát cáu.

“Mười nghìn bảng.”

“Cái gì?” cô thét lên, bật khỏi giường. “Cậu điên à? Cậu mất trí à?” Cô bắt đầu rảo bước, tay vung vẩy trong không khí. “Cậu nghĩ gì thế?”

“Em không biết,” Ned rên rỉ.

“À tôi quên mất, cậu mất trí. Làm sao mà tôi mong cậu biết nghĩ được?”

“Chị chẳng chịu nhiệt tình giúp đỡ trong lúc em khủng hoảng gì cả.”

“Nhiệt tình? Nhiệt tình!” Emma ném về phía cậu ánh mắt khiến cậu bối rối. “Giúp đỡ không phải thứ mà cậu cần vào lúc này. Ít nhất không phải là giúp đỡ về tình cảm.” Cô lại ngồi xuống giường. “Đúng là tôi không thể tin được điều đó. Chúng ta sẽ làm thế quái nào bây giờ?”

Ned thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô dùng từ “chúng ta.”

“Chuyện thế nào?”

“Lúc đó em đang chơi bài với một nhóm bạn ở quán White nhảy vào.”

Emma rùng mình ghê sợ. Cô vẫn chưa gặp lại tử tước Benton từ sau cuộc chạm trán kì quái của họ tại vũ hội nhà Lindworthy, nhưng chắc chắn cô không mong muốn điều đó. Cuộc trò chuyện căng thẳng của họ khiến cô cực kì khó chịu và có phần nào cảm thấy bị xúc phạm. Cô vẫn chưa kể cho Alex nghe; có lẽ là không cần phải để anh lo lắng vì chuyện này. Nhưng dù sao Emma cũng không xua đi được cảm giác rằng Woodside có mưu đồ hắc ám gì đó liên quan đến gia đình cô. Giờ thì có lẽ những linh cảm của cô đã thành hiện thực.

“Có vẻ bất lịch sự nếu không mời anh ta chơi cùng,” Ned nói tiếp. “Lẽ ra đó chỉ là ván bài chơi vui thôi. Rất bình thường. Tất cả mọi người đều đã uống vài ly.”

“Tất cả trừ Woodside, chị đoán thế.”

Ned rên rỉ, đập tay vào tường vẻ lo âu. “Có lẽ chị nói đúng. Sau đó, mọi chuyện không còn kiểm soát được, em không thể rút lui.”

“Và bỗng nhiên cậu mang nợ mười nghìn bảng.”

“Ôi trời, Emma, em phải làm gì đây?”

“Chị không biết,” cô thành thực nói.

“Vấn đề là, Emma, anh ta đã ăn gian. Em nhìn thấy anh ta ăn gian.” Ned luồn tay vào tóc, và cô đau đớn khi thấy cậu em họ tự dằn vặt mình như vậy.

“Sao cậu không nói gì đó? Làm sao cậu có thể ngồi đó để anh ta gian lận tiền của cậu?”

“Ôi, Emma,” Ned thở dài, ngồi sụp trong ghế úp mặt vào hai tay. “Em có thể là một người quân tử, nhưng em không ngu. Woodside là một trong những người bắn giỏi nhất nước Anh. Em có mất trí mới nói gì đó chọc tức khiến anh ta thách đấu.”

“Cậu chắc chắn là anh ta sẽ thách đấu?”

Ánh mắt của Ned cho thấy cậu rất chắc chắn điều đó.

“Và cậu phải chấp nhận? Cậu không thể quay lưng bỏ đi?”

“Emmaa, đây là vấn đề danh dự. Em không thể vác mặt đi gặp ai nếu em định buộc tội một người ăn gian và sau đó không chấp nhận hậu quả.”

“Chị thấy rằng vấn đề danh dự của người quân tử này được đề cao quá mức đấy. Bảo chị là kẻ thực dụng cũng được, nhưng chị vẫn cứ nghĩ rằng cuộc đời người ta vẫn đáng trọng hơn là danh dự. Ít nhất là trong chuyện bài bạc.”

“Em đồng ý, nhưng không thể làm gì được. Thực tế là em nợ Woodside mười nghìn bảng.”

“Bao lâu sau thì cậu phải trả số tiền đó?”

“Thông thường thì em phải trả ngay, nhưng vì số tiền lớn nên anh ta bảo em trả sau nửa tháng.”

“Lâu thế cơ à?” Emma mĩa mai.

“Em nghĩ rằng anh ta sẽ cho thêm thời gian vì anh ta thích cảm giác có quyền hành đối với em.”

“Có lẽ cậu đúng.”

Ned nuốt khó nhọc, tay bám chặt vào ghế. “Anh ta nói sẽ quên hết chuyện này nếu em thu xếp cho anh ta hẹn hò với Belle.”

Emma cảm thấy lửa giận bùng lên nuốt chửng cô. “Tôi sẽ giết hắn! Và tất cả những ý định bệnh hoạn ấy,” cô nói, lao đến bên bàn giật ngăn kéo ra. “Cậu có súng không?” cô sôi sục hỏi, lục lọi đồ đạc và hất tung giấy tờ xuống sàn. “Tôi chỉ có mỗi con dao dọc giấy này.” Bỗng nhiên, một ý nghĩ khủng khiếp nảy ra trong đầu cô và cô quay sang Ned, mặt cô tối sầm lại. “Cậu không... cậu không đồng ý chứ?”

“Vì Chúa, Emma,” Ned nổi giận. “Chị nghĩ em là loại người nào chứ?”

“Chị xin lỗi cậu, Ned. Cậu biết là chị không định... chị chỉ quá lo lắng.”

“Em không định lấy sự trong trắng của em gái ra trả nợ cờ bạc,” cậu chống chế ỳnh.

“Chị biết.” Emma thở dài, vỗ vỗ ngón tay vào con dao dọc giấy. “Sắc thật.”

“Chị chẳng làm được gì với con dao dọc giấy đó đâu. Dù sao thì, chị sẽ không thể làm hại được ai bằng con dao ấy.”

Cô quăng con dao trở lại bàn và ngồi sụp xuống mép giường. “Chưa kể với ai chuyện này, nhưng chị đã cãi lộn với Woodside tuần trước.”

“Chị ư? Chuyện thế nào?”

“Chuyện rất lạ. Anh ta xúc xiểm chị đủ kiểu về việc chị là người Mỹ và không có tước hiệu.”

“Đồ con hoang,” Ned chửi thề, siết chặt nắm đấm.

“Dù sao thì điều đó cũng không quan trọng. Anh ta nói sẽ cưới Belle.”

“Gi?”

“Chị thề có Chúa.” Emma gật đầu khẳng định. “Và chị nghĩ rằng anh ta tin chắc vào điều đó.”

“Chị nói sao?”

“Chị đã cười vào mặt anh ta. Có lẽ chị không nên làm thế, nhưng cái ý nghĩ về Belle với gã khốn đó thật nực cười không thể tả được.”

“Chúng ta sẽ phải cảnh giác với hần, Emma. Việc hần bị ám ảnh bởi Belle đã đủ tệ rồi, giờ thêm chị xúc phạm hần nữa, nên hần sẽ trả thù.”

Emma ném về phía cậu ánh mắt nghi ngờ. “Hần có thể làm gì? Ngoài việc thu nợ mười nghìn bảng của cậu, thế thôi.”

Ned rên rỉ. “Giải quyết chuyện này thế quái nào bây giờ, Emma?”

“Nếu chúng ta thanh toán khoản nợ này, Woodside sẽ không có gì để gây áp lực với Belle. Chúng ta sẽ phải nghĩ ra một kế hoạch.”

“Em biết.”

“Cha mẹ em thế nào?”

Ned tựa đầu vào một tay, vẻ mặt buồn thảm. “Ôi Emma. Em không muốn xin họ tiền. Em cảm thấy xấu hổ về bản thân mình nữa. Ngoài ra, ngân sách của cha em kẹt lắm. Mới đây ông đầu tư lớn vào một trang trại ở Ceylon. Em không nghĩ ông có được số tiền lớn thế một cách nhanh chóng đâu.”

Emma cắn môi dưới, không biết phải nói gì.

“Em tự đâm đầu vào rắc rối. Em phải tự mình thoát ra thôi.”

“Với sự giúp đỡ nho nhỏ của bà chị họ.”

Ned mỉm cười yếu ớt với Emma. “Với sự giúp đỡ nho nhỏ của bà chị họ,” cậu lặp lại.

“Có lẽ tốt nhất đừng Henry và cô Caroline không nên tham gia,” Emma nói. “Họ sẽ phát ốm vì chuyện này.”

“Em biết, em biết.” Ned thở dài, dứt khoát đứng lên, bước đến bên cửa sổ nhìn ra đường phố đông đúc.

“Thật tệ vì chuyện này không xảy ra sau sáu tháng nữa,” Emma trầm tư nói.

Ned quay phắt lại, nheo mắt. “Chuyện gì sẽ xảy ra sau sáu tháng nữa?”

“Sinh nhật lần thứ hai mốt của chị. Gia đình bên ngoại để lại cho chị một số tiền, không rõ chị đã nhắc đến chuyện này với em chưa. Đó là lợi tức thu được trong một khoảng thời gian khá dài, chị hình dung là đủ để trả món nợ của em. Nhưng nó được gửi vào một quỹ ủy thác và chị không thể đụng vào đó chừng nào chưa đến sinh nhật lần thứ hai mốt. Hoặc nếu chị...” Giọng Emma nghẹn lại.

“Hoặc nếu chị làm sao?”

“Lấy chồng,” cô khẽ nói.

“Em không nghĩ rằng Ashbourne sẽ cầu hôn chị vào cuối tuần này,” Ned nói, nửa đùa nửa thật.

“Không,” Emma buồn rầu nói.

“Dù sao thì cũng không quan trọng. Sẽ mất hàng tháng để chuyển tiền từ Mỹ về.”

“Thực ra thì tiền ở ngay London này. Mẹ chị sinh ra tại Mỹ, nhưng ông bà ngoại của chị di cư từ Anh sang. Ông ngoại không tin tưởng các ngân hàng Thuộc địa lắm nên đã giữ khối tài sản của mình ở đây. Chị đoán là cha mẹ mình không thấy có bất kì lý do gì để chuyển nó sang đó cho dù Mỹ đã độc lập.”

“Phải, dù sao thì nghĩ đến nó cũng vô ích thôi. Không có ông chủ nhà băng nào nhả cho chị khoản tiền đó sớm cả.”

“Trừ khi chị lấy chồng,” Emma khẽ nói, tim cô bắt đầu đập nhanh hơn.

Ned nhìn cô dò hỏi. “Chị nói gì, Emma?”

“Xin giấy đăng ký kết hôn đặc biệt có khó lắm không?”

“Không khó lắm, em nghĩ thế, nếu tìm đúng người.”

“Chị đoán rằng Alex biết tất cả những người thích hợp,” Emma liếm môi nhận xét. “Phải không?”

“Chị vừa nói với em cuối tuần Ashbourne không cầu hôn chị mà.”

“Đúng thế,” Emma đồng ý, nắm hai tay vào nhau. “Nhưng điều đó không có nghĩa rằng chị không thể cầu hôn anh ấy.”

Ánh mắt Ned đầy hoài nghi. “Em, ờ, cho rằng chị có thể,” cậu chậm rãi nói. “Em chưa bao giờ nghe nói chuyện đó xảy ra trên thực tế, nhưng em không cho rằng không thể.”

“Cậu nghĩ rằng chị ngốc chứ gì,” Emma nói thẳng.

“Không, không, không, tất nhiên em không nghĩ thế,” cậu vội đáp. “Ashbourne mới là kẻ ngốc nếu anh ấy từ chối. Điều đó thì không đâu. Em biết chắc. Chỉ có điều là anh ấy sẽ hơi ngạc nhiên.”

“Rất ngạc nhiên.”

“Vô cùng ngạc nhiên,” Ned gật đầu nói.

Emma rên rỉ. “Ôi, Chúa ơi. Chỉ nghĩ đến đó chị đã đỏ cả mặt.”

Ned gõ tay vào tường tính toán kế hoạch. “Nhưng chị có chắc điều này sẽ có kết quả không Emma? Làm thế quái nào chị cầu hôn anh ấy được, làm cho anh ấy đồng ý, kết hôn, lấy được tiền... tất cả chỉ trong nửa tháng?”

Cô sa sầm mặt. “Chị nghĩ là không thể. Nhưng chị nghĩ rằng ngân hàng sẽ giải ngân số tiền của chị một khi họ biết chị đã đính hôn với công tước Ashbourne. Alex là một người quyền thế, em biết đấy.”

“Em biết.”

“Chị chắc rằng một thông cáo trên tờ Thời báo sẽ có công hiệu. Nó cũng gần như kết hôn rồi. Người quân tử sẽ không bao giờ vứt bỏ người phụ nữ một khi việc đính hôn của họ được đăng trên báo. Và các ông chủ ngân hàng cũng không bao giờ nghĩ rằng ai đó lại phụ tình một công tước.”

“Nếu họ không chịu giải ngân sớm thì sao? Các chủ ngân hàng bao giờ cũng cứng nhắc với các nguyên tắc và những thứ đại loại thế.”

“Vậy thì chị sẽ phải cưới chạy. Chị không nghĩ rằng Alex phiền lòng.” Cô hơi siết chặt chiếc chăn, mắt nhìn chăm chú vào các ngón tay khi nói chuyện với em họ. “Hi vọng chị có đủ can đảm,” cô khẽ nói.

Ned lập tức đi đến bên cạnh quàng tay qua vai cô. “Emma,” cậu siết nhẹ cô trong vòng tay và nói khẽ. “Chị không phải làm thế vì em đâu. Em sẽ có cách giải quyết vấn đề. Em sẽ đi vay lãi nếu cần. Em sẽ khổ sở vài tháng, có lẽ là một năm. Nhưng hôn nhân là chuyện cả đời. Em không thể đòi hỏi chị hi sinh hạnh phúc của mình như thế.”

“Nhưng có thể,” Emma thì thầm, “chỉ là có thể chị sẽ không phải hy sinh hạnh phúc của mình.” Cô ngược lên nhìn em họ triu mến, đôi mắt tím lấp lánh xúc động. “Cậu có hiểu không? Có lẽ đây là cơ hội duy nhất để chị có hạnh phúc.”

“Nhưng Emma, chị có chắc làm được việc đó không? Nếu Alex vẫn chưa hỏi cưới chị, điều gì khiến chị nghĩ rằng anh ấy sẽ chấp nhận lời cầu hôn của chị?”

“Chị không biết,” Emma thở dài. “Chị đoán rằng sẽ phải buộc anh ấy chấp nhận chị, đúng không?”

Trong khi đó tại Westonbirt, Alex đắm mình trong bồn tắm nước nóng bốc hơi. Anh cảm thấy như mình vừa từ địa ngục trở về trong vài ngày qua, và mọi cơ bắp đau nhừ vì làm việc quá sức. Anh điên tiết vì cơn bão chết tiệt làm ngập một nửa điền trang, quật ngã sáu cây to, khiến anh phải dành hết tâm trí cả ngày thứ Bảy. Đáng tiếc là thời gian duy nhất để anh gặp Emma là bữa sáng và bữa tối, mà cô thì dành hết thời gian để gấp thức ăn và tránh nhìn vào mắt anh.

Cô hồi hộp, chỉ có thể thôi. Anh có thể hiểu điều đó.

Nhưng anh không hiểu được vì sao mình cũng hồi hộp. Ồ, anh cho rằng mình che giấu giỏi hơn Emma, nhưng anh nhiều hơn cô đến mười tuổi và chắc chắn có nhiều kinh nghiệm với người khác giới hơn cô rất nhiều. Điều đó lý giải vì sao anh kiềm chế mình tốt hơn chút ít. Nhưng mặc dù anh đã cố gắng hành động một cách khá bình thường, anh cũng không thể gạt bỏ được cảm giác nôn nóng chờ đợi khi cô bước vào phòng. Anh cũng không thể chối cãi rằng mình vô cùng thất vọng khi buổi sáng hôm đó thức dậy thì thấy cô đã đi rồi.

Alex rên rỉ vui mừng sâu hơn vào bồn tắm. Anh sẽ phải xác định rõ hơn tình cảm của mình với Emma. Và khi xong việc đó rồi, anh sẽ phải xác định xem mình muốn làm gì với tình cảm đó.

Cưới ư?

Chuyện đó dường như ngày càng cuốn hút hơn. Anh vốn dự định lần khân việc cưới xin cho đến khi gần bốn mươi tuổi. Tới lúc đó anh sẽ làm cái việc mà mọi người chờ đợi ở anh, cưới một cô gái không có cá tính gì, rồi lập tức quên cô ta ngay. À mà không hẳn là ngay lập tức. Còn phải lo chuyện nối dõi nữa. Nhưng một khi lo xong chuyện đó rồi, anh có thể quên sự tồn tại của cô ta. Anh không cần một người vợ cho vương chân.

Nhưng thực tế là... anh muốn Emma bên cạnh. Anh từ bỏ con đường mình đi để có cô bên cạnh. Ý tưởng lấy Emma làm vợ đã xua tan mọi quan niệm trước đây của anh về hôn nhân. Anh cảm thấy ấm áp trong lòng khi nghĩ về việc thức dậy bên cạnh cô vào buổi sáng, chứ không phải quanh quẩn để gặp riêng cô trong chốc lát. Xem ra sẽ không khôn ngoan nếu chờ đợi kiếm cô vợ mà anh có thể phớt lờ trong khi anh có thể có được người mà anh không muốn phớt lờ.

Và tất nhiên, còn vấn đề người nối dõi. Việc đó có vẻ không còn tệ nhạt nữa nếu có Emma. Lần đầu tiên anh thấy mình nghĩ về tương lai và cố gắng tưởng tượng ra người nối dõi mà mẹ anh vẫn luôn nhắc nhở. Một bé trai tóc màu cà rốt. Không, anh muốn một bé gái tóc màu cà rốt. Một bé gái xinh xinh với mái tóc cà rốt và đôi mắt to tròn màu tím sẽ lao vào lòng anh gọi “Cha!” khi anh bước vào phòng.

Và sau đó anh sẽ bảo bé gái về giường ngủ, vỗ lấy mẹ nó, đưa về giường, rồi bắt tay vào việc tạo ra một cậu nhóc với mái tóc màu cà rốt và đôi mắt tím to.

Chúa ơi, có vẻ như là anh đã quyết xong rồi.

Anh có điên không? Anh sẵn sàng vứt bỏ những kế hoạch ấp ủ cả chục năm vì một cô gái người Mỹ tóc đỏ ư?

Alex rên rỉ bước ra khỏi bồn tắm, nước chảy từ cơ thể săn chắc của anh thành những dòng nhỏ. Anh vớ chiếc khăn tắm người hầu đã gấp lại gọn gàng và để lại trên chiếc ghế gần bồn tắm, nhanh chóng lau khô người, đi chân trần đến ngăn tủ lấy áo choàng. Quần áo quanh người, anh ngồi sụp xuống giường.

Anh khá chắc chắn rằng Emma sẽ chấp nhận nếu anh xin cưới cô. Anh biết cô nhớ cha và luôn có ý định quay lại Mỹ, nhưng anh thì có thể linh hoạt. Không có lý do gì để họ không thể quay về Boston mỗi năm một lần. Trên thực tế, những người thân còn lại của cô đang ở London, và anh biết họ muốn cô ở lại. Anh không thực lòng muốn lấy một người vợ kết hôn với anh chỉ vì áp lực gia đình, nhưng anh hiểu rằng mình không nên đòi hỏi nhiều. Còn nhiều thời gian để thuyết phục Emma rằng cô yêu anh.

Alex ngồi bật dậy. Anh có muốn Emma yêu mình hay không? Điều đó có thể anh hơi khó kham nổi. Nếu ai đó yêu ta – ai đó đang hoang và tử tế – ta có trách nhiệm không được chà đạp trái tim người ấy. Anh thì không muốn làm tổn thương Emma, nhưng biết rằng có thể làm cô đau đớn chỉ cần anh không đáp lại tình yêu của cô.

Tất nhiên, có thể anh cũng yêu cô.

Nhưng còn vấn đề nữa, có thể cô không yêu anh trước. Cô thực sự không nói nhiều. Anh không thể yêu lại thật nhiều một người nếu cô gái đó không yêu anh trước.

Tuy nhiên, anh có thể yêu cô trước.

Và điều đó có nghĩa là anh sẽ phải thuyết phục cô đáp lại tình yêu của anh.

Nhưng vấn đề này dù sao vẫn cần phải bàn bởi vì anh vẫn chưa quyết định yêu cô.

Hay anh đã quyết rồi nhỉ?

Alex bật dậy khỏi giường bắt đầu đi đi lại lại trong phòng. Anh đã quyết định yêu cô chưa nhỉ? Anh không biết nữa. Và thêm nữa, một người đàn ông có cần quyết định việc yêu một người phụ nữ hay không, hay tình yêu tự lớn lên trong ta để rồi một ngày nào đó ta lao ra khỏi bồn tắm nhận ra rằng ta đã yêu nàng lâu lắm rồi, lâu đến mức ta không còn chắc chắn được nó bắt đầu từ khi nào và rằng ta đang đấu tranh với điều không có thực bởi vì việc làm trái ý mẹ và em gái đã trở thành thói quen.

Ồi, Chúa ơi, anh đã yêu Emma. Giờ thì anh sẽ làm gì? Ồ, phải rồi, anh có thể xin cưới cô, và có lẽ cô sẽ đồng ý, nhưng anh không nghĩ rằng như vậy là đủ. Anh không muốn cô cưới anh chỉ vì cô thích anh; anh muốn cô cưới anh bởi vì cô yêu anh, yêu anh nhiều đến mức cô không thể chịu được ý nghĩ về cuộc sống vắng anh, bởi vì anh dần nhận ra tình cảm của mình đối với cô.

Có lẽ anh phải thử một chút trước khi thực sự cầu hôn cô – để xem cảm xúc thực sự của cô đối với anh. Việc cầu hôn cô cũng không có gì phải vội. Giờ thì anh đã quyết tâm cưới vợ, anh muốn cô ràng buộc với anh về mặt pháp luật, nhưng anh cho rằng vài ngày cũng không có gì khác biệt lắm. Quan trọng hơn cả là, nếu biết rõ ràng cô sẽ không đáp lại tình cảm của anh, có thể anh sẽ không cầu hôn nữa.

Anh có đùa không? Tất nhiên anh sẽ cầu hôn. Napoleon cũng không cần được anh.

Nhưng chờ đợi một chút cũng không hại gì – chỉ để đầu óc thành thoi. Dù sao thì cũng không có vẻ gì là cô sắp đi xa. Và cũng không có kẻ nào khác có ý định cầu hôn cô trong thời gian này. Alex khá chắc chắn rằng mình có thể bảo đảm được điều đó. Ít gã nào đủ can đảm mời cô nhảy hai lần trong một buổi tối, chứ nói gì đến cầu hôn. Alex đã khẳng định chủ quyền. Và giờ sắp đến lúc khẳng định cái điều anh đã khẳng định đó.

Thứ Sáu là thời gian thích hợp. Có một sự kiện gì đó mà anh phải tham dự vào thứ Tư. Anh không thể nhớ được là ở đâu, nhưng thư ký đã ghi chép lại ở London, và chắc chắn Emma cũng có mặt tại đó. Hôm đó anh có thể nói chuyện với cô, thăm dò một chút và cố gắng phán đoán tình cảm của cô. Tối thứ Năm, mẹ anh có một bữa liên hoan nho nhỏ. Anh sẽ có cơ hội tốt để gặp riêng cô. Mẹ anh chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để anh có mọi cơ hội làm việc đó. Sáng thứ Sáu anh sẽ chọn một chiếc nhẫn đính hôn trong số đồ trang sức của gia đình rồi thẳng tiến tới biệt thự nhà Blydon, cầu hôn và thế là xong.

Ngoài điều đó ra anh sẽ không làm gì khác. Anh mỉm cười bình yên. Anh sẽ bắt đầu tất cả.

18. Chương 15

Chương 15

Ồi, Chúa ơi, cô đang nghĩ gì vậy?

Chiều thứ Ba, Emma đứng trước bậc thềm căn nhà độc thân của Alex, một căn nhà mặt phố trang nhã cách biệt thự Blydon ở quảng trường Grosvenor năm khối nhà. Nó không lớn lắm; Alex không thích tiếp khách, và Emma cho rằng anh sẽ chuyển đến biệt thự của gia đình khi lấy vợ.

Cô hi vọng điều này sẽ sớm xảy ra.

Cô giơ tay lên chiếc vòng sắt gỗ cửa lớn bằng đồng rồi lại quay ngoắt lại. “Cậu không đi đi à?” cô xua. Ned lảng vảng cách chân bậc thềm vài mét.

Cậu nhún vai. “Phải có ai đó đưa chị về chứ.”

“Alex có thể đưa tôi về.”

“Nếu anh ta từ chối thì sao?”

“Ned Blydon, nói vậy nghe thật tàn nhẫn,” Emma buột miệng, trái tim hệt hẫng. “Anh ấy sẽ không từ chối,” cô lẩm bẩm, “Chị nghĩ thế.”

“Gi cơ?”

“Đi!”

Ned bắt đầu bước lùi lại. “Em đi đây. Em đi đây.”

Emma nhìn Ned đi khuất ở góc phố mới quay lại chiếc vòng gỗ cửa bằng đồng to tổ chảng trước trán. Hít sâu một hơi, cô nhấc chiếc vòng gỗ cửa lên đập xuống. Âm thanh quá to đối với các giác quan đầy căng thẳng của cô, và cô hoảng hốt nhảy lùi lại, giẫm chân vào mép bậc thềm. Cô kêu khe khẽ, tay chới với cô gắng giữ thăng bằng rồi vội vàng bám lấy tay vịn, người chúi về trước thành một tư thế kì quái.

Đúng lúc đó người quản gia mở cửa nhìn xuống cô với vẻ hết sức kì cục.

“Ồ, xin chào,” Emma thở thè, mỉm cười yếu ớt và cuống cuống đứng thẳng người lên. “Ngài công tước có tiếp khách không?”

Người quản gia không trả lời ngay mà nhìn cô từ đầu đến chân để ngẫm đánh giá. Cô nàng được đẩy, điều đó thì chắc rồi, nhưng chưa nghe thấy ai nói rằng một tiểu thư dòng dõi lại ghé thăm nhà một quý ông chưa vợ mà không có người đi kèm. Ông ta còn đang tính toán xem có cho cô vào hay không thì bỗng nhiên Emma ngược lên nhìn bằng đôi mắt tím mở to, và thế là ông ta quên hết. Nhắm mắt lại một lát, ông ta mặc kệ những đánh giá khôn ngoan của mình và nói, “Cô vào chứ?” Đoạn ông ta dẫn cô bước vào một phòng khách nhỏ ngay cạnh sảnh chính. “Tôi đi xem ngài công tước có rảnh không.”

Ông quản gia lê bước lên gác tìm thấy Alex đang ngồi trong thư phòng ở tầng hai.

“Có chuyện gì đấy, Smithers?” Alex lơ đãng hỏi, không rời mắt khỏi tờ báo đang đọc.

“Có một quý cô không có người đi kèm đến gặp ngài.”

Alex đặt tờ báo xuống bàn, nhìn người quản gia bằng ánh mắt sắc nhọn, sau đó trả lời, “Tôi không quen quý cô nào ghé thăm tôi tại nhà mà không có người đi kèm.” Anh lại nhấc tờ báo lên nhanh nhẹn lật qua trang khác.

“Xin tuân lệnh, thưa ngài.” Smithers định bước ra khỏi phòng nhưng dừng lại trước khi đóng cửa. “Ngài có chắc không, thưa công tước?”

Alex lại đặt tờ báo xuống nhìn ông quản gia vẻ bức dọc, “Tôi chắc về chuyện gì, Smithers?”

“Ngài có chắc là không muốn gặp quý cô này? Cô ấy xem chừng, à, rất đáng dẫn, thưa ngài.”

Alex quyết định chiều lòng người quản gia. “Trông cô ấy thế nào, Smithers?”

“Cô ấy nhỏ người, tóc hơi sáng.”

“Cái gì?!” Alex thốt lên, đứng bật dậy đến nỗi đập cả đầu gối vào bàn.

Các nếp nhăn quanh mắt người quản gia dịu đi. “Và cô ấy có đôi mắt tím to nhất mà tôi từng thấy kể từ khi bà Smithers qua đời cách đây bảy năm.”

“Chúa ơi, Smithers, sao ông không nói sớm!” Alex lao ra khỏi phòng vội vàng chạy xuống cầu thang.

Ông lão Smithers thông thả đi theo. “Tôi đâu biết ngài thích màu mắt người vợ quá cổ của tôi,” ông nói khẽ và nở nụ cười rạng rỡ nhất trong bảy năm qua.

“Emma!” Alex thốt lên khi chạy vào phòng. “Em làm quái gì ở đây thế? Có điều gì không ổn à? Cả nhà có biết em đang ở đây không?”

Emma hồi hộp liếc môi trước khi trả lời. “Không, họ không biết. Trừ Ned. Cậu ấy đưa em đến.”

“Em họ em để cho em đến đây mà không có người đi cùng ư? Cậu ta có điên không đấy?”

“Không, mặc dù cậu ấy nghĩ là em điên,” Emma thú nhận, giọng nói có vẻ đau khổ. Alex không có vẻ quá vui mừng khi gặp cô. Cô vội vàng đứng dậy. “Em có thể về nếu lúc này không thích hợp.”

“Không!” Alex kêu to và đi ngang qua phòng đóng cửa. “Cứ ở lại. Anh chỉ ngạc nhiên khi thấy em ở đây.”

“Em biết điều này rất bất thường,” Emma cất tiếng, nhưng vẫn không biết cách nào liên hệ được đến đề tài hôn nhân. “Song em muốn nói chuyện riêng với anh, anh biết là khó khăn thế nào mới có được vài giây riêng tư ở London này.”

Alex nhướng mày. Anh biết.

“Ned bảo với em là anh đã về từ chiều qua. Cậu ấy nói là nhìn thấy anh ở quán White.”

Alex tự hỏi liệu Ned có bảo cô rằng anh đã dành gần một giờ đồng hồ lục vấn cậu về Emma hay không.

Emma bỗng nhiên đứng dậy, vì quá bồn chồn nên không thể ngồi được. Cô bắt đầu đi đi lại lại, lo lắng căn môi.

“Em cứ làm thế mãi,” Alex nhắc nhở với nụ cười trêu mếu.

Cô quay lại. “Gì cơ?”

“Bấm môi ấy. Anh thấy rất đáng yêu.”

“Ồ, cảm ơn anh.”

Alex đi ngang qua phòng sang nắm cánh tay cô. “Emma,” anh hạ giọng, nhìn sâu vào mắt cô. “Xin hãy nói cho anh biết có chuyện gì. Rõ ràng em đang rất lo âu điều gì đó.”

Hơi thở tắc nghẽn trong cổ khi cô ngược lên nhìn vào đôi mắt xanh lục cháy bỏng của Alex. Đầu hơi ngã về phía sau ở tư thế yếu ớt, cô cảm thấy dường như anh có thể nhìn vào sâu thẳm tâm hồn mình. Cô nuốt nước bọt khó nhọc, cố cưỡng lại thôi thúc muốn áp thân mình vào cơ thể anh và tan chảy trong vòng tay anh. Cô có thể cảm thấy hơi ấm tỏa ra từ anh và vô cùng khao khát được thuộc về cơ thể ấm áp ấy.

Alex có thể thấy đôi mắt tím của cô âm ỉ dục vọng, và anh phải huy động tất cả sức mạnh ý chí để không cúi xuống mà ngẫu nhiên môi cô. Anh không biết phải làm sao để làm cô thấy khá hơn, nhưng anh khá chắc chắn cô không cần thêm một lần gần gũi xác thịt nữa.

Emma không biết mình đã đứng ở tư thế đó bao nhiêu lâu, cho đến khi nhớ ra rằng mình phải thở, cuối cùng cô thở hắt ra nói, “Em cần nói với anh một chuyện, nhưng em không thể suy nghĩ cho rõ ràng được khi anh đứng gần em thế này.”

Alex cho đó là một tín hiệu tốt lành. “Tất nhiên rồi,” anh lo âu nói, buông tay cô ra và đi đến ghế sofa cô vừa ngồi vài giây trước. Xoa cảm về suy tư, anh bắt đầu xem xét tình hình của mình. Anh đã dự định sẽ cầu hôn Emma vào thứ Sáu, nhưng bây giờ cũng có thể là cơ hội tốt. Chắc chắn cô phải có những cảm xúc dịu dàng với anh, nếu không cô đã chẳng thể mạo muội tự mình đến nhà riêng của anh. Và hơn nữa, ở đây cơ hội để hôn cô đắm say sau khi cô đã đồng ý với lời cầu hôn của anh (mà anh mong là cô đồng ý) nhiều hơn ở nhà họ hàng của cô, nơi mà anh dự định cầu hôn. Anh chỉ cần đợi cô kể xong về chuyện gì đó đã làm cô lo lắng đến thế, và sau đó anh sẽ cầu hôn cô. Đó sẽ là khoảnh khắc tuyệt vời.

Emma rón rén đi đến ghế sofa, ngồi mấp mé. “Alex?” cô cúi người về phía trước nói. “Em phải đề nghị anh một việc, mà em sợ là anh sẽ từ chối.”

Alex ngồi xuống chiếc ghế gần sofa. Anh cũng cúi người về phía trước nên mặt anh không quá cách xa mặt cô. “Nếu không nói ra thì em sẽ không bao giờ biết được.”

“Nếu anh đồng ý thì em còn lo hơn,” cô lầm bầm.

Alex tò mò, nhưng anh không nói gì.

Emma hít một hơi thật sâu, nuốt khan, đoạn ngồi thẳng lưng lên. Cô biết việc cố gắng nói ra những lời này không dễ dàng, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng cảm giác lại khủng khiếp đến thế. “Alex,” cô đột nhiên nói, giọng phát ra quá to. Cô lại nuốt ực, tự nhủ phải nói nhẹ nhàng hơn chút nữa. “Alex,” cô nhắc lại. “Em cần... chuyện là thế này, em muốn... không, không.” Cô ngước lên nhìn anh, đôi mắt cô mở to và sáng. “Chuyện này thật khó khăn với em.”

“Anh thấy điều đó rồi,” Alex an ủi. Anh nghĩ cô sắp xé nát chiếc khăn mà cô cầm trong tay.

“Alex, em muốn cầu hôn anh.” Lời nói buông ra nhanh chóng, và Emma bỗng thở phào, không nhận thấy mình đã nín thở mãi.

Alex nháy mắt, nhưng ngoài mí mắt, anh không cử động cơ nào khác.

Emma nhìn anh lo âu. “Alex à...”

“Em vừa đề nghị anh cưới em ư?”

Cô bắt đầu vịn nếp gấp của chiếc váy màu xanh thẫm trong tay, không đủ can đảm nhìn vào mắt anh. “Vâng.”

“Anh nghĩ rằng em vừa nói thế.” Alex đột nhiên ngồi ngả ra sau, hơi ngạc nhiên. Anh vừa mới thuyết phục được bản thân rằng đây là lúc thích hợp để cầu hôn Emma thì cô đã làm trước anh. Một giọng nói thì thầm trong đầu mách bảo anh rằng đó là điều tốt, rằng nếu cô đã đề nghị anh cưới cô thì có nghĩ là cô sẽ đồng ý nếu anh đề nghị cô đúng như thế. Nhưng có một tiếng nói lớn hơn vang lên ngay trước mặt rằng chuyện này thật tồi tệ, rằng cô đã tước đi của anh điều gì đó mà anh mong tha thiết. Tệ thật, anh mong ngóng được cầu hôn. Anh đã tập dượt suốt hai ngày rồi. Ban đêm anh không ngủ được vì anh không thể không diễn trong đầu vài kịch bản. Anh nghiêm túc nghĩ rằng mình sẽ quỳ gối xuống. Thay vào đó, anh lại đang đứng hoàng ngồi trên cái ghế bành không lấy gì làm rộng rãi cho lắm đối với anh, còn Emma thì ngồi mấp mé bên mép ghế sofa nhà anh làm anh sợ cô sắp ngã.

“Emma, có chắc là em biết mình đang làm gì không?” cuối cùng anh nói.

Cô thoái chí. Đó là phản ứng không mấy khả quan.

“Ý anh là,” Alex tiếp tục, “thường thì người đàn ông cầu hôn phụ nữ.”

“Em không thể đợi được đến khi anh tới cầu hôn em,” cô nói, có phần ngượng ngịu. “Nếu anh có tới cầu hôn em.”

“Em sẽ không phải đợi lâu lắm đâu,” Alex thì thào.

Rõ ràng là Emma không nghe thấy lời anh bởi vì trông cô có vẻ không bớt lo lắng hơn lúc trước. “Vấn đề là em cần phải kết hôn với anh thật nhanh. Em sợ là thế.”

Alex nghĩ rằng đó là lời nói cực kì khó hiểu, bởi vì họ vẫn chưa làm cái việc khiến hai người phải nhanh nhanh chóng chóng kết hôn.

“Chuyện này rất không bình thường,” anh lắc đầu nói.

“Em biết,” cô nói bừa, “nhưng anh vẫn thường bảo em là người con gái khác thường còn gì.”

“Thực tình anh chưa nghe phụ nữ nào cầu hôn đàn ông cả,” Alex nói, cẩn trọng cân nhắc lời nói. “Anh không nghĩ là điều đó bất hợp pháp, chỉ là chưa ai làm thôi.”

Emma mở tròn mắt. Cô bắt đầu hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây. Cô đã làm tổn thương lòng kiêu hãnh lớn lao của Alex. Thường thì cô sẽ thích thú với điều đó, nhưng đây là chuyện hạnh phúc cả đời cô. Anh vẫn ngồi đó, cảm thấy thương cho bản thân vì cô đã đánh cắp của anh thứ quyền gì đó có hữu thuộc về đàn

ông, và anh vẫn chưa hề nghĩ xem cô đã phải lấy bao nhiêu dũng khí để một thân một mình tới cầu hôn anh. Đó chắc chắn không phải là điều cô được dạy dỗ. “Các phương pháp cầu hôn” chắc chắn không được nhồi vào giữa các buổi học tiếng Latin và đàn dương cầm khi cô còn nhỏ. Tuy nhiên cô quyết định rằng một trong hai người phải làm người lớn trong hoàn cảnh này, và đó có thể là cô chứ.

“Alex,” cô nói với nụ cười quyến rũ. “Lẽ ra anh nên cảm thấy tự hào chứ. Hiếm có người đàn ông nào được phụ nữ mê mết đến mức bất chấp luân thường mà đến cầu hôn đâu.”

Alex chớp mắt. “Anh định cầu hôn em vào thứ Sáu,” anh nói giọng hơi nóng nảy. “Thậm chí anh còn tập dượt những điều định nói.”

“Thế ư?” Emma sung sướng kêu lên. “Anh đã làm thế ư? Ồ, Alex, em rất hạnh phúc!” Không thể kiềm chế được bản thân, cô nhảy khỏi ghế sofa quỳ xuống trước mặt Alex, cầm hai tay anh.

Anh nhìn xuống cô, vẻ mặt vẫn hơi ngây ngô. “Anh đã rất hứng thú muốn được đi cầu hôn. Anh chưa làm thế bao giờ. Nhưng bây giờ thì không được nữa rồi.”

Emma rạng rỡ siết chặt tay anh. “Anh vẫn có thể. Em hứa là sẽ đồng ý.”

Alex thở dài và bỗng nghiêm túc nhìn vào mắt cô. “Anh hành động không đàng hoàng lắm phải không?”

“Phải,” cô thú nhận, “nhưng em thực sự không quan tâm. Em chỉ rất hạnh phúc vì anh muốn cưới em.”

“Anh vẫn chưa đồng ý cơ mà.”

Emma cau mày.

“Nhưng anh sẽ đồng ý, nếu được khích lệ xứng đáng.”

“Vậy chuyện này thế nào, thưa công tước?”

Alex nhìn lên trời, giả vờ ngây thơ. “Ồ, anh không biết. Một nụ hôn sẽ đủ để khởi đầu.”

Emma cúi người về phía trước, chống tay lên thành ghế. “Anh sẽ phải hợp tác đấy,” cô thì thầm, giờ thì cảm thấy vô cùng táo bạo khi anh đã chấp nhận lời cầu hôn của cô.

Alex cúi xuống, hai tay đặt lên tay cô. “Chắc chắn thế.”

Anh bỗng dừng lại, đôi môi đau đáu ghé sát môi cô. “Ồ, Alex,” Emma thở dài, đưa môi lên thêm nửa xăng ti mét cuối cùng. Vô cùng dịu dàng, cô cọ môi mình vào môi anh, trong đầu kinh ngạc với ý nghĩ đây là nụ hôn đầu tiên do cô khởi xướng và chính vì thế đây phải là nụ hôn ngọt ngào nhất.

“Anh rất mừng vì đã biết đường đóng cửa lại,” Alex nói và mỉm cười khi dụi vào cổ cô. “Mặc dù...” Anh bỏ dở lời nói và lưỡng lự quay đầu lại nhìn cửa phòng khách. “Smithers!” anh bất chợt gọi. “Tránh xa khỏi cái cửa! Ông đã nghe thấy tất cả những gì muốn nghe rồi! Giờ thì biến đi!”

“Tôi đi ngay, thưa ngài,” người quản gia lúng búng đáp lại.

Emma không thể nhịn được cười khi nghe thấy tiếng bước chân về cuối sảnh lên cầu thang.

“Ông ấy cố thuyết phục anh yên bề gia thất nhiều năm rồi,” Alex giải thích. “Chúng ta đến đâu rồi nhỉ?”

Cô mỉm cười quyến rũ. “Em nghĩ chúng mình chuẩn bị chuyển đến ghế sofa.”

Alex rên rỉ. Anh hi vọng Emma không có ý định kéo dài tình thế này. Anh đứng dậy khỏi ghế, kéo cô đứng dậy rồi bế cô lên, chỉ để đặt cô lên ghế sofa. “Ồ, em yêu,” anh thì thầm khi ngồi xuống cạnh cô. “Anh nhớ em thật nhiều.”

“Anh mới gặp em ba ngày trước.”

“Điều đó không có nghĩa là anh không nhớ em.”

“Em cũng vậy,” Emma ngượng nghịu nói. “Vì thế em mới nảy ra ý nghĩ điên rồ về việc đến đây hôm nay.”

“Anh vô cùng hạnh phúc vì em đã đến.” Alex lại áp đôi môi mình vào môi cô, lần này nụ hôn của anh sâu hơn, lưỡi liếm dọc hàm răng đều đặn của cô. Khi cô buông một tiếng thở nhẹ, anh tận dụng khoảnh khắc đó để tiến sâu hơn nữa, nếm nấp vị ngọt ngào của cô.

“Em mừng là hôn nhân sẽ cho ta sống bên nhau cả đời,” Emma nhẹ nhàng nói sát môi anh. “Bởi vì em sẽ không bao giờ thấy những nụ hôn của anh là đủ.” Cô khẽ nhích ra xa, đặt tay lên má anh. “Anh khiến em cảm thấy mình thật đẹp.”

“Em đẹp thật mà.”

“Anh thật tốt bụng khi nói thế, nhưng mái tóc đó thực là không hợp một, với lại không ai có thể trông rạng rỡ hạnh phúc như em cảm thấy lúc này.”

Alex dịu dàng nhìn xuống gương mặt cô. Làn da sáng mịn màng ửng hồng vì ham muốn, đôi mắt mở to, sáng lấp lánh, viền quanh bởi hàng lông mi dài nhất mà anh từng thấy. Còn đôi môi của cô, Chúa ơi, chưa bao giờ chúng lại hồng và đầy đặn đến thế. “Vậy thì em cứ rạng rỡ hạnh phúc đi, Emma. Bởi vì anh chưa bao giờ thấy bất kì ai trên đời tuyệt đẹp như em ngay lúc này.”

Emma cảm thấy một luồng hơi ấm tràn khắp cơ thể. “Ồi, Alex, xin hãy hôn em nữa đi.”

“Anh rất vui, em yêu.” Đặt đôi tay lên má cô, anh kéo gương mặt cô lại gần mình. Emma không chút kháng cự, và anh lập tức đưa lưỡi vào miệng cô, chà lên làn da thịt mềm mại. Emma ngượng ngùng hòa theo, tò mò khám phá anh theo cách tương tự.

Alex nghĩ, sự âu yếm rụt rè của cô thật là thứ chết người đối với anh, nó khiến anh thêm thèm khát. Anh say đắm kéo cô sát vào mình, áp chặt thân thể cô vào người anh, đôi tay sục sạo khắp nơi.

Emma rên rỉ vì khoái cảm, không thể tin được cảm giác mê lan tỏa khắp thân thể mình. Và ngay khi cô nghĩ rằng mình không thể chịu đựng hơn được nữa, Alex đặt tay lên ngực cô nhẹ nhàng bóp. Có cảm giác như một ngọn lửa bùng lên qua lớp váy áo, thiêu đốt làn da, khẳng định rằng cô là vợ tương lai của anh. Cô dần mất kiểm soát; cô chỉ nghĩ được rằng phải làm sao gần anh hơn nữa, được chạm vào tất cả mọi nơi của anh.

Ngay khi Emma mấp mé ở ranh giới đánh mất mình hoàn toàn, Alex lưỡng lự tách ra. “Em yêu,” anh nói, cố gắng thu hết tác phong lịch sự với phụ nữ mà anh không nghĩ rằng mình có, “anh phải dừng lại thôi, nếu không chúng ta sẽ tiến đến chỗ không nên. Em hiểu không?”

Cô run rẩy gật đầu.

“Anh muốn đem tâm hồn của chúng mình thật hoàn hảo. Khi đó, em sẽ thuộc về anh hoàn toàn.”

“Và anh cũng sẽ thuộc về em,” Emma khẽ nói.

Anh đặt chiếc hôn nhẹ nhàng lên môi cô. “Phải, anh sẽ thuộc về em. Đó sẽ là khoảnh khắc đẹp nhất trong cuộc đời chúng ta, anh hứa với em điều đó, và anh không muốn phá hỏng nó bằng bất kì cách nào. Còn bây giờ, nếu em không phiền lòng, anh muốn ôm em trong vòng tay một lát trước khi buộc lòng phải trả em về nhà.”

Emma lại gật đầu, không thể tìm được lời nào tả hết cảm xúc mà cô đang trải qua. Cô chưa bao giờ nghĩ một người phụ nữ lại chứa chan cảm xúc sung sướng như cô lúc này. Cô mơ hồ nhận thấy anh vẫn chưa nói yêu cô, cô cũng chưa nói câu ấy, song điều đó không làm suy giảm tình cảm cô dành cho anh chút nào. Ngoài ra, cô cũng có thể nhận biết được tình yêu của anh bằng giác quan, cảm thấy và gần như sờ thấy nó. Trong vài tháng qua, cô đã hiểu khá rõ về Alex. Anh không thể ôm cô như thế này nếu không hề yêu cô chút nào. Và vào lúc thích hợp, cô biết anh sẽ nói câu đó. Mà cũng có thể cô sẽ phải lấy can đảm nói với anh trước. Điều đó khó đến mức nào? Cô đã dám cầu hôn anh. Không có gì đáng sợ hơn điều đó, vậy mà cô đã vượt qua một cách ổn thỏa. Nhưng cô sẽ phải hoãn lại chuyện tỏ tình. Lúc này cô hài lòng vì đang ở trong vòng tay anh. Ở đây cô thấy yên ấm.

Vài phút sau, Alex biết rằng anh sắp phải đưa Emma về. Cô nói rằng Ned đưa cô đến trước cửa nhà anh – Alex thậm chí không muốn đoán xem Emma đã làm thế nào thuyết phục được em họ đưa cô đến đây. Tuy nhiên, anh biết rằng Ned sẽ quay lại tìm cô nếu cô lưu lại đây quá lâu, và nếu điều đó xảy ra thì cả nhà Blyden sẽ xía vào. Mọi chuyện sẽ bùng nổ hết. Tất nhiên mọi người đều sẽ hài lòng khi được thông báo về

dự định cưới xin của họ, nhưng Alex nghĩ rằng đó không phải là sự khởi đầu thuận lợi cho cuộc sống chung của họ.

Và thế là, lòng đầy tiếc nuối, Alex lay vai Emma. “Tĩnh dậy thôi, em yêu. Anh sợ rằng sắp phải đưa em về nhà rồi.”

“Ước gì không phải như thế.”

“Tin anh đi, em yêu, anh cũng không muốn thế, nhưng chúng ta đều không muốn cả gia đình em đổ bộ đến đây.”

Emma ngáp và từ từ rời khỏi vòng tay Alex. “Thực tế thật phũ phàng.”

Alex cười. “Tuần tới có được không?”

“Được cái gì mới được chứ?”

“Đám cưới của chúng mình ấy, gốc ạ.”

“Tuần tới? Anh điên à? “

“Rõ rồi.”

“Alex, em không thể nào lên kế hoạch cưới vào tuần tới.” Nhưng Emma chợt nhớ ra toàn bộ lý do cô đến cầu hôn anh là cô cần phải cưới ngay.

Nhưng Alex đã nhượng bộ. “Vậy thì hai tuần nhé.”

“Được rồi,” cô chậm rãi nói. “Cô Caroline sẽ lăn đùng ra ngất mất. Em cảm chắc là cô muốn một đám cưới xa hoa cơ.”

“Em có muốn đám cưới xa hoa không?”

Emma mỉm cười ngược lên nhìn vào mắt anh. “Em thực sự là không quan tâm,” cô thở dài. Tất cả những gì cô muốn là Alex. Tuy vậy, khi nghĩ về chuyện đó cô luôn mơ đến một chiếc váy cưới tuyệt đẹp, lướt đi giữa hai hàng ghế trong nhà thờ đến bên người chồng tương lai. “Một tuần tính từ thứ Bảy,” cô nói nhanh, hi vọng tìm được một thợ may sẵn lòng làm việc với thời gian eo hẹp như vậy.

“Tốt lắm. Em không tuân theo thời gian đó là không xong với anh đâu đấy.”

Emma khẽ cười khúc khích. “Em sợ anh chắc!”

Alex vẫn còn băn khoăn về việc cô nói phải cưới anh thật nhanh. Cho dù là chuyện gì thì cũng phải có điều gì đó rất cấp thiết khiến cô phải thách thức tất cả các thông lệ để mà ngỏ lời cầu hôn. “Emma,” anh khẽ chạm vào cằm cô nói. “Anh có một câu muốn hỏi em.”

“Sao?”

“Chuyện quái gì khiến em cầu hôn anh vậy?”

“Chuyện gì á? Vâng, thực ra đó chỉ là chuyện rất ngu ngốc, và em chỉ muốn giết Ned vì chuyện này, nhưng dù sao em cũng phải nói rằng toàn bộ chuyện này cuối cùng đã kết thúc tốt đẹp. Em thực sự không thể hạnh phúc hơn.” Emma ngược lên nhìn Alex cười ngượng nghịu. “Em cần tiền, thực sự là em không thể đựng đến...” Cô đột ngột dừng lại, hoảng sợ vì sự thay đổi chợt đến với Alex. Toàn bộ cơ thể anh dường như đóng băng, căng thẳng vì giằng xé, còn gương mặt anh như chiếc mặt nạ đá cẩm thạch, đờ đẫn vô cảm. Emma loạng choạng lùi lại một bước, có cảm giác cô bị đẩy lùi bởi cái cau mày của anh. “Alex?” cô lưỡng lự nói. “Có chuyện gì không ổn à?”

Alex cảm thấy một cơn giận sôi lên nuốt chửng lấy anh, và anh cảm thấy không thể nói được lời nào. Cơn giận nuốt gọn tâm trí anh, hất tung mọi lý lẽ. Em cần tiền em cần tiền em cần tiền. Những lời của Emma dội mãi không thôi trong đầu anh, và những bức tường vây quanh trái tim anh mà cô vừa mới phá vỡ giờ lại dựng lên. Tại sao anh lại ngu ngốc đến vậy chứ? Anh tưởng rằng cuối cùng mình đã tìm thấy một người phụ nữ có vẻ quan tâm đến anh, chứ không phải là những tiện nghi vật chất và danh tiếng đi kèm với tên tuổi của anh. Và anh thực sự tin rằng chính mình cũng yêu cô. Thật ngu. Cuối cùng cô lại chứng tỏ mình

cũng như mọi ả đàn bà khác. Anh không thể tin được rằng cô đã lộ diện thú nhận với anh rằng tất cả những gì cô muốn chỉ là tiền. Anh cho rằng đó mới là điểm chính mà cô quan tâm. Nhưng ít nhất cô cũng không quý quýệt như tất cả những người đàn bà khác.

Alex lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt anh giống hai viên đá lạnh màu ngọc lục bảo. “Cút đi,” anh nghiêm giọng nói, đúng ra là quăng những lời nói đó vào mặt cô.

Emma cảm thấy mặt mình không còn hạt máu nào, và cô thoáng nghĩ rằng mình sắp ngất. “Gì cơ?” cô nuốt ực, không thể tin được rằng mình đã nghe đúng lời anh.

“Cô nghe thấy tôi nói không. Tôi muốn cô đi đi.”

“Nhưng còn về...” Cô không thể thốt ra lời.

“Cô có thể coi tất cả những thỏa thuận của chúng ta hôm nay không còn giá trị.” Giọng anh lạnh như băng, và anh nắm lấy tay cô đẩy ra cửa.

Emma cảm thấy những giọt nước mắt nóng bỏng dâng đầy trong mắt, và cô cố sức giữ không cho chúng lăn xuống khi Alex đẩy cô qua phòng. “Alex, xin anh,” cô cầu xin khi lao đảo từ phòng khách ra sảnh chính. “Có chuyện gì sai vậy? Chuyện gì đã xảy ra? Hãy cho em biết. Xin anh!”

Alex xoay cô lại đối diện với anh và nhìn thẳng vào mắt cô. “Cô là con khốn tham lam.”

Emma cảm thấy mình vừa bị đánh. “Ôi Chúa ơi,” cô thì thầm, không còn sức giữ những giọt nước mắt trào ra.

“Đợi ở ngoài này,” anh thô bạo nói khi để cô đứng bên ngoài bậc tam cấp. “Tôi sẽ gọi xe ngựa đưa cô về.” Anh quay gót trở vào. Rồi bỗng nhiên anh quay lại. “Đừng bao giờ trở lại nữa.”

Khi Emma đứng trên bậc cửa, cô tự hỏi có phải mình đã chết rồi hay không. Gạt nước mắt trên má, cô nuốt vài ngụm không khí lớn, cố gắng lấy lại thăng bằng. Cô cần đi khỏi đây. Cô không muốn trở về nhà trên chiếc xe ngựa của anh. Kéo chiếc khăn choàng lên đầu để che đi mái tóc sáng màu, cô vội vàng xuống bậc thêm đi ra phố.

19. Chương 16

Chương 16

Bước chân đơn độc về nhà, Emma có khoảng thời gian tĩnh lặng để suy nghĩ về cuộc trò chuyện bất hạnh với Alex. Cô không mất nhiều thời gian để xác định được chính xác chuyện gì đã xảy ra. Belle đã kể cho cô nghe về lần đầu tiên Alex bước chân vào xã hội thượng lưu, và cô biết rằng cho đến nay anh vẫn bị đeo đuổi không ngớt vì tước vị và tiền tài. Cô cũng biết rằng anh ghét cay ghét đắng những người đàn bà đến với anh vì lý do đó.

Emma nhận ra rằng khi Alex hỏi điều gì đã khiến cô đến ngỏ lời với anh, cô đã trả lời sai hết cả. Trên thực tế, từ đầu tiên buột ra khỏi miệng cô là “tiền”. Nhưng, cô giận dữ nghĩ, anh đã hỏi điều gì khiến cô ngỏ lời với anh, chứ không phải là tại sao cô muốn cưới anh. Nếu anh hỏi thế, có lẽ cô đã gạt bỏ kiêu hãnh mà bảo rằng cô yêu anh, đồng thời cầu mong anh cũng đáp lại tương tự.

Nhưng việc cô hiểu tại sao Alex phản ứng như vậy không có nghĩa là cô tha thứ cho sự bất công của anh. Anh không nên vội vàng đưa ra kết luận tàn nhẫn như vậy về cô. Cô tưởng rằng họ đã có mối quan hệ vững chắc hơn thế. Cô tin tưởng rằng Alex là bạn cô, chứ không phải là một trong những người theo đuổi. Và đã là bạn cô, anh phải đủ lòng tin để chí ít cũng hỏi cô có ý gì khi nói cô cần tiền. Nếu anh quan tâm đến cô, lẽ ra anh phải nhận ra rằng trong câu chuyện của cô còn có điều gì đó chứ không chỉ là lòng tham. Lẽ ra anh phải cho cô một cơ hội để giải thích tình huống éo le mà Ned đã đẩy cô vào.

Emma hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt lại rình lần xuống má. Nếu Alex không tin tưởng cô như một người bạn, thì cô không hiểu làm sao anh có thể tin tưởng cô như một người vợ. Và điều đó có nghĩa là anh không thực sự yêu cô.

Cô rảo bước nhanh khi rẽ ở góc phố cuối cùng dẫn đến khu nhà nơi cô ở. Cô không nghi ngờ việc cuối cùng Alex sẽ tỉnh ngộ lại và hiểu chuyện gì đã xảy ra. Anh cũng ương bướng ngang cô, nhưng anh sẽ nhận ra rằng hình ảnh Emma là kẻ đào mỏ mà anh tưởng tượng không phù hợp với mối quan hệ vững chắc mà họ đã có hai tháng qua. Có thể cuối cùng anh sẽ xin lỗi. Nhưng Emma không nghĩ cô có thể tha thứ cho anh vì đã không tin tưởng cô. Lẽ ra họ đã có thể rất hạnh phúc bên nhau. Lẽ ra họ có thể có một đám cưới tuyệt vời. Phải, cô hẳn học nghĩ, anh đã phá hoại cơ hội hạnh phúc của mình.

Thật không may, anh cũng phá hoại cả cơ hội hạnh phúc của cô nữa.

Đó là lý do tại sao, cuối cùng khi Emma lên lên bậc thềm luôn qua cửa trước nhà Blydon, tất cả những gì cô làm được là nén những giọt nước mắt và vội vã lên cầu thang chạy vào phòng ngủ trước khi nước mắt trào ra như thác lũ. Cô vịn ngóatic chìa khóa để khóa cửa lại rồi lao mình vào giường, vùi mặt vào gối khóc cho đã trong vài phút.

Cô khóc nức nở, những tiếng khóc khiến cả người cô rung lên vất kiệt tâm hồn cô. Cô không nhận thấy mình khóc to đến mức nào và cũng không thấy có người gõ cốc cốc vào cửa, đầu tiên là Ned, sau đó đến Belle và cuối cùng là bà Caroline. Chiều hôm đó, một phần trong trái tim cô đã chết, và Emma khóc thương sự mất mát ấy. Cô sẽ không còn tin tưởng vào những đánh giá của mình đối với đàn ông nữa. Và điều đáng ghét nhất trong chuyện này là cô biết mình vẫn còn yêu anh. Về mặt nào đó, Alex đã phản bội cô, nhưng cô vẫn yêu anh. Cô không nghĩ mình biết cách nào đó để thôi yêu anh.

Và cô đau lòng lắm. Cha cô nói rằng thời gian hàn gắn tất cả các vết thương, nhưng cô tự hỏi những năm tháng còn lại trong đời mình có đủ để xoa dịu nỗi đau đang phập phồng trong trái tim mình hay không. Alex đã làm tổn thương cô, và vết thương do anh gây ra thật sâu.

Nhưng khi nước mắt vơi dần, một cảm xúc khác ủa đến, hòa vào với nỗi buồn đau đang hành hạ thân xác cô. Nỗi tức giận. Nỗi tức giận thuần túy. Làm sao anh dám đối xử với cô nhẫn tâm như vậy? Nếu Alex không thể tin tưởng cô, người phụ nữ mà anh toan chung sống cả đời, thì chắc chắn anh phải lạnh lùng, tàn thường, cay độc hơn cả giới thượng lưu. Cô mặc xác nếu anh có phải sống cô độc cả đời với trái tim nhỏ mọn và chai cứng của mình.

Cô giận sôi lên.

Và vì thế khi Emma mở khóa cửa và Ned loạng choạng đi vào phòng, đôi mắt cô vẫn còn vẩn đục, nhưng cô không khóc nữa. Cô đang sôi máu.

“Xảy ra chuyện quái gì vậy?” Ned kêu lên, nhanh chóng đóng cửa lại phía sau. “Chị ổn chứ?” Cậu nắm lấy vai cô, ân cần quan sát nét mặt. “Anh ấy làm chị đau à?”

Emma nhìn đi chỗ khác. Lời hỏi han của Ned đã tháo gỡ hầu hết cơn giận sắp bùng nổ. “Anh ta không đánh chị, nếu đó là điều em muốn biết.”

“Anh ấy từ chối, phải không?” Ned phỏng đoán. “Đồ ngu. Đến thẳng ngốc cũng sẽ nói rằng hắn yêu chị.”

“Chị đoán anh ấy là kẻ ngốc nhất trong số đó,” Emma cố đùa. “Bởi vì anh ấy chắc chắn không biết rằng mình ngốc.” cô đi ngang qua phòng tới nhìn vu vơ ra cửa sổ một hồi, rồi cuối cùng quay về phía em họ. “Chị thực sự xin lỗi, Ned. Chị biết em cần tiền vô cùng. Giờ thì chị không nghĩ mình có thể xoay được tiền.” Emma buông một tiếng cười khô khan. “Trừ khi em cưới chị, tất nhiên.”

Ned nhìn cô kinh ngạc.

“Mặc dù chị không nghĩ rằng chúng ta hợp nhau,” cô thản nhiên tiếp tục. “Thật lòng mà nói, chị sẽ cười phá lên nếu em định hôn chị. Chị không nghĩ rằng chúng ta có thể làm điều đó. Chị xin lỗi.”

“Lạy chúa, Emma!” Ned nổi cáu. “Em không quan tâm đến tiền. Em không phải thằng ăn mày. Em sẽ có cách để kiếm.” Cậu bước đến kéo cô vào vòng tay. “Em lo cho chị. Tên khốn đó làm chị tổn thương phải không?”

Emma gật đầu, cảm thấy khá hơn chút ít khi Ned ôm cô vào lòng. Vòng tay ôm ấp có tác dụng kì diệu đối với một trái tim tan nát. “Thực ra, điều duy nhất giúp chị không khóc lúc này là vì chị đang giận sôi lên vì anh ấy. Với lại,” cô bẽn lễn nói thêm, “chị đã khóc quá nhiều, nhiều đến mức chị nghĩ mình đã cạn khô rồi.”

“Chị muốn uống nước không?”

“Chị nghĩ là có.”

“Đợi một lát nhé. Em sẽ gọi người hầu.” Ned đưa Emma đến bên giường để cô ngoan ngoãn ngồi xuống đoạn đi qua phòng tới mở cửa.

Belle ngã nhào vào trong phòng.

“Ôi, lạy Chúa, Belle,” Ned kêu lên. “Em nghe trộm đấy à?”

Belle đứng dậy một cách đàng hoàng nhất có thể, nhưng khó có thể đàng hoàng cho được khi mà người ta ngã sấp xuống sàn. “Thế anh nghĩ là gì chứ?” cô cao giọng hỏi. “Hai người lén lút quanh nhà suốt hai ngày qua, rõ ràng đang có âm mưu bất chính nào đó mà không ai tử tế nói với em một lời.” Cô chống nạnh, trách móc Emma và Ned. “Cả hai người đều không nghĩ rằng tôi cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra phải không? Tôi có ngốc đâu. Biết đâu tôi lại giúp được gì đó.” Cô khịt mũi khinh khỉnh. “Hoặc ít nhất cũng thấy vui vì được cố gắng.”

Emma nhìn cô vô hồn khi cô tuôn ra một tràng trách móc. “Không có âm mưu bất chính nào cả,” cuối cùng cô trả lời.

“Và cũng không liên quan gì đến em,” Ned nói, có phần cáu kỉnh.

“Nhắm nhí,” Belle bác lại. “Nếu đó là việc của anh thì không liên quan gì đến em. Và nếu đây là việc riêng của Emma, thì cũng không liên quan gì đến em. Nhưng nếu đây là việc của cả hai người, thì rõ ràng đó cũng là việc của em.”

“Em thật biết phỉ nhổ vào logic đấy,” Ned nhận xét ráo hoảnh.

“Chị quên bég mất chúng ta đang bàn chuyện gì,” Emma chen vào.

“Thế này!” Belle nói giọng đầy kịch tính, có vẻ hơi cáu. “Thế này, hôm nay em từ công viên về thì thấy bà chị họ duy nhất đang khóc cạn nước mắt sau cánh cửa khóa kín, em cố tới an ủi chị ấy thì ông anh yêu quý ngăn em lại và nói, ‘Để cho chị ấy yên. Đến chị ấy buồn vì chuyện gì em còn chả biết nữa là. Biến đi chỗ khác.’”

Emma quay sang Ned, tò mò rướn mày. “Em có bảo ‘Biến đi chỗ khác’ không? Nói thế thì khiếm nhã quá đấy.”

“Vâng, hình như em nói thế thật,” Ned biện hộ. “Nếu chị còn nhớ, lúc đó chị cứ như sắp chết đến nơi. Em lo quá.”

Emma đứng dậy, quay sang cầm tay Belle. “Chị xin lỗi đã khiến em cảm thấy bị ra rìa, Belle. Bọn chị thực tình không muốn làm thế đâu. Chuyện là Ned gặp rắc rối, chị nghĩ ra một cách, và mọi chuyện xảy ra nhanh đến mức bọn chị quên không rủ em tham gia.”

“Còn em thì xin lỗi vì đã làm to chuyện,” Belle trả lời bẽn lễn. “Nhưng giờ thì chị phải cho em biết có chuyện gì.”

“Biết về điều gì?” Emma hỏi. “Rắc rối hay cách giải quyết?”

“Gì cũng được. Cả hai.”

“Ừ, thì gộp lại là chị đã cầu hôn Alex.”

Belle ngồi sụp xuống giường, suýt kéo cả Emma theo. “Gì?”

“Và tên khốn đó từ chối,” Ned để vào giọng gay gắt.

“Anh ấy từ chối sao? Không thể thế được.”

“Có đấy,” Emma nói kèm theo cái gật đầu rầu rĩ.

“Tại sao?” Belle hoài nghi hỏi.

“Thực ra thì chuyện này hơi riêng tư một chút.”

Emma hơi sốt ruột rồi nhanh chóng nói thêm. “Mà chị vẫn chưa kể cho Ned nghe chuyện này.”

“Nhưng tại sao? Chị không thể đợi anh ấy cầu hôn được à? Thường là thế mà. Chắc chắn sớm muộn gì anh ấy cũng làm thế.”

“Chị thực sự không còn nhiều thời gian.”

“Chị có ý quái gì thế? Chị không có lý do gì phải cưới chạy cả, Emma.”

“Đó là vì anh,” Ned chen vào. “Emma liều thân lấy chồng là vì anh, anh sợ là như thế.”

Belle lùi lại, nhìn Emma với ánh mắt hoài nghi. “Chị làm thế là vì Ned?”

“Chẳng là,” Ned tiếp tục nói, phớt lờ lời nói gay gắt của em gái. “Anh gặp rắc rối. Món nợ do đánh bạc.”

“Bao nhiêu?” Belle hỏi thẳng thừng.

“Mười nghìn bảng.”

“Cái gì?” Belle thét lên.

“Chị nghe xong cũng hoảng hết hồn.” Emma lẩm bẩm.

“Anh điên à?”

“Này, anh đã trải qua tất cả những câu hỏi này với Emma rồi,” Ned thở dài. “Chỉ cần biết là Woodside đã lừa anh.”

“Ôi, không, không phải là tử tước Benton chứ?” Belle rên rỉ. “Gã đó là đồ con lợn.”

“Hắn tồi tệ hơn em nghĩ,” Emma nói thêm. “Hắn gạ đổi món nợ lấy em.”

“Lấy em? Ôi, không, chị không định nói là...”

“Thực ra, chị nghĩ hắn muốn lấy em. Và có lẽ hắn nghĩ rằng việc làm hại em là cách duy nhất để em đồng ý.”

Belle rùng mình. “Bỗng nhiên em cảm thấy bần thủ quá. Em nghĩ phải đi tắm mới sạch được.”

“Chị có một chút tiền mà gia đình bên ngoại để lại cho,” Emma giải thích. “Chị định cho Ned để cậu ấy không phải kể cho cha mẹ em chuyện này, nhưng chị không được phép động đến số tiền này chừng nào chưa lấy chồng.”

“Ôi trời,” Belle thì thầm. “Vậy phải làm thế quái nào?”

“Anh không nghĩ rằng mình được lựa chọn,” Ned nói. “Anh sẽ phải đi vay lãi.”

“Trừ khi...” Emma trầm tư nói, rồi bỏ lửng.

“Trừ khi gì?” Ned sốt sắng hỏi. “Lần trước nói ‘trừ khi’, chị quyết định đi cầu hôn Ashbourne, và tất cả những gì chị nhận được là một trái tim tan nát.”

Nghe nhắc đến cõi lòng tan nát của mình nước mắt Emma lại suýt lặn xuống má, nhưng cô nhanh chóng chớp mắt ngăn lại.

“Anh ngốc thật,” Belle thì thào đá vào bắp chân anh trai.

“Em xin lỗi, Emma,” cậu lập tức ăn năn. “Lẽ ra em không nên nói thế. Em thực sự không cố tình.”

“Thôi được rồi,” Emma nói khẽ, ngoảnh mặt đi để không phải đối mặt với hai em khi đang lấy lại bình tĩnh. “Trong khi nói chuyện với hai em, mọi chuyện đã, ờ, trở lại bình thường. Chị đã gần như quên hết mọi phiền muộn. Em vừa nhắc chị nhớ lại, thế thôi.”

“Em xin lỗi,” Ned nhắc lại.

“Không sao. Đêm nay, chắc chắn chị sẽ nhớ để mà buồn phiền hàng trăm lần trước khi đi ngủ. Và chắc chắn chị cũng sẽ nhớ để mà tức giận thêm hàng trăm lần nữa. Nhưng có lẽ lúc này hai em gắng giúp chị quên chuyện đó đi.”

“Đúng!” Belle nói nhanh, quay phắt lại với cuộc nói chuyện dở lúc trước. “Chị nói ‘trừ khi’. Em nghĩ rằng chị đang ấp ủ một kế hoạch nào đó.”

Emma nhìn ra cửa sổ một lát rồi cuối cùng trả lời. “Ồ phải. Đúng. Chị nghĩ thế này.”

Belle và Ned cúi người về phía trước chờ đợi.

“Chị nghĩ rằng chúng ta có thể đánh cắp giấy ghi nợ của Ned.”

“Gi?” hai người em họ đồng thanh hỏi vẻ nghi ngờ.

“Nếu Woodside không có giấy ghi nợ, hắn không thể đòi nợ được. Và hắn cũng không có cách nào thuyết phục được ai tin rằng Ned không trả tiền vì hắn không có giấy ghi nợ để chứng minh. Đó là một kế hoạch hay đấy.”

“Có thể được đấy,” Ned trầm tư nói. “Khi nào chị muốn tiến hành?”

“Nên làm ngay thôi. Chúng ta không còn nhiều thời gian, và còn không biết phải mất bao nhiêu lần mới tìm ra được nó.”

“Làm thế nào mà biết hắn không có ở nhà để còn đến đánh cắp?” Belle hỏi. “Em không chắc tối nào hắn cũng ra ngoài. Và em chắc chắn không biết nhiều về thói quen của hắn để đoán được khi nào hắn rời khỏi nhà, nếu thực sự hắn có đi đâu đó.”

Emma nhìn thẳng vào mắt em họ. “Thế,” cô quả quyết nói, “mới cần đến em chứ.”

Belle giãy nảy. “Em nghe thôi đã thấy khó chịu rồi.”

“Ồ, lạy Chúa, Belle. Chị không bảo em bán mình. Em chỉ việc gửi cho Woodside vài dòng đồng đưa rằng là em nóng lòng muốn gặp hắn ở...” Emma bậm môi nhìn lên trần nhà tính toán lịch cuộc gặp. “Tại vũ hội của phu nhân Mottram tối mai. Chúng ta đều biết hắn mê một em. Chị không nghi ngờ việc hắn sẽ lao đến đó gặp em ngay. Và tất cả những gì em phải làm là cố gắng cầm chân hắn ở đó vài giờ trong khi bọn chị luồn vào lấy giấy ghi nợ.”

“Sao chị có thể đề nghị em làm thế được? Hắn lại tưởng Ned quyết định hy sinh tiết hạnh của em để đổi lấy mười nghìn bảng đấy.”

“Thì càng tốt,” Emma gật gù nói. “Hắn chắc chắn sẽ không rời khỏi vũ hội trước khi em về.”

“Chỉ có điều đừng để hắn lôi em ra vườn,” Ned khuyên.

“Hoặc ra ban công,” Emma nói thêm. “Ban công thường chẳng lấy làm gì làm sáng sủa. Chị nghe nói đôi khi cũng có chuyện xảy ra ở ngoài đó.”

“Em biết nói thế nào nếu có ai đó hỏi về anh chị?” Belle hỏi. “Họ sẽ hỏi đấy. Em không nghĩ cả mùa vũ hội này em toàn đi một mình đâu.”

“Em sẽ không đi một mình,” Emma đáp. “Chắc chắn cha mẹ em sẽ dự cùng.”

“Phải, điều đó phải nói là thật dễ chịu.” Sự mỉa mai nặng trĩu trong từng lời của Belle. “Anh chị không nghĩ rằng họ sẽ rất tò mò về việc em dành quá nhiều thời gian với người đàn ông mà em vô cùng coi thường hay sao?”

“Belle, em là người phụ nữ thông minh,” Ned nói chắc nịch. “Chắc chắn em sẽ có cách.”

“Không ai nghi ngờ sự vắng mặt của Ned,” Emma nói thêm. “Cậu ấy là nam giới, họ được phép đi đâu tùy thích. Còn chị, cứ bảo chị hơi mệt. Chuyện không thành với Alex có lẽ sẽ là chuyện đồn đại mới nhất, và mọi người sẽ nghĩ chị đang ôm trái tim tan nát.”

“Đây sẽ là nhiệm vụ kinh khủng, gớm guộc và ghê tởm nhất mà em từng làm,” Belle than thở, trông chẳng khác nào vừa uống phải một cốc sữa ôi.

“Nhưng em sẽ làm chứ?” Emma hỏi vẻ đầy hi vọng.

“Tất nhiên.”

Đêm hôm thứ Ba, Alex uống hết một chai rượu whiskey.

Trong cơn say, anh bắt đầu thấy kinh ngạc trước tài đóng kịch quá giỏi của Emma. Cô chắc chắn phải rất giỏi thì mới lừa được anh trong suốt hai tháng ròng. Anh đã từng tin chắc rằng mình hiểu cô, thực sự hiểu cô, như hiểu Dunford, Sophie và mẹ mình. Cô đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời anh, đến mức anh có thể đoán trước lời của cô trước khi cô nói ra. Vậy mà cô vẫn khiến anh kinh ngạc. Ai ngờ được bên dưới mái tóc màu sáng là cái đầu tính toán tài tình đến thế? Ai biết được cô là người trèo cây nhanh nhất trên quần đảo Anh? (Điều này thì anh không chứng kiến tận mắt, nhưng Belle và Ned đều khẳng định đó là sự thật).

Chắc chắn một người phụ nữ giỏi leo cây, biết lấp mồi giun vào lưỡi câu (phải, cả những điều này cũng là do anh nghe nói), và làm phép tính chia dài dễ như bỡn không thể là một mụ đàn bà tham lam khôn khéo như anh đã gọi có lúc chiều.

Nhưng khi anh hỏi tại sao cô muốn cưới anh, cô chỉ thốt ra một điều: tiền.

Nhưng, còn một việc nữa, không một người đàn bà nào đeo bám cả một gia sản lại thú nhận với đối tượng rằng cô ả muốn tiền của anh ta.

Tuy nhiên, cô nói rằng cô cần tiền. Điều đó không thể phủ nhận được.

Nhưng lại còn một sự thật nhức nhối là Emma cũng có tiền riêng của mình. Alex biết rất rõ công ty của cha cô; nó sinh lời rất khá. Chắc chắn là cô không thực sự cần tài sản của anh. Nếu không quá cáu giận với cô buổi chiều hôm đó thì có thể anh đã nhớ ra việc này.

Có điều gì đó không hợp lý, nhưng Alex say quá nên không thể hiểu được.

Anh ngủ thiếp đi trong phòng làm việc.

Sáng thứ Tư, anh rơi vào trạng thái choáng váng khủng khiếp.

Anh lê bước lên gác đồ sập xuống giường, nằm đó với hai bên thái dương đau nhức và dạ dày nôn nao. Anh bắt đầu tự hỏi liệu có sự hiểu lầm nào đó đã xảy ra không. Chắc chắn hành động của Emma trong hai tháng qua có trọng lượng hơn so với lời nói bột phát trong chốc lát.

Nếu đúng như vậy thì anh phải tự đá vào mông mình một cú đáng đời.

Nhưng mặt khác, lời nói của Emma rằng cô cần tiền lại củng cố cho tất cả suy nghĩ mà anh có đối với phụ nữ trong mười năm qua. Chắc chắn là chục năm thì phải hơn hai tháng.

Alex buông một tiếng rên rỉ bực bội. Đầu óc anh còn quá lơ mơ nên không thể đưa ra được những quyết định quan trọng như thế, mà cũng phải nói thật rằng anh lo sợ không còn ưa nổi con người mình nữa khi đi đến quyết định cuối cùng về chuyện xảy ra chiều hôm trước.

Tự nguyện rửa mình là đồ hèn, anh bỗng bình trôi vào giấc ngủ. Điều đó dễ dàng hơn việc suy nghĩ về cô.

Cuối cùng, anh tỉnh dậy vào buổi chiều, không phải vì sự quan tâm thúc giục của người hầu hay ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu qua cửa sổ. Người đã đánh thức anh một cách hung hăng là Dunford, anh này đã khéo léo đồ ngon đồ ngọt được Smithers và qua mặt người hầu của Alex. Và ông già chỉ còn biết mang sự tỉnh ý vừa bị qua mặt xuống bếp pha một ly trà đặc.

“Dậy đi, Ashbourne!” anh gọi và lắc vai Alex. “Vì Chúa lòng lành, tôi nghĩ bọn mình không còn nhiều thời gian rồi đâu.”

Alex lưỡng lự mở mắt. Chúa ơi, dường như có ai đó gắn xi vào mí mắt anh vậy. “Cậu làm gì trong phòng ngủ của tôi đây?”

Dunford sững lại vì mùi cồn nồng nặc trong hơi thở Alex. “Chúa ơi, Ashbourne, cậu bốc mùi khiếp quá. Đêm qua cậu đã làm gì vậy? Nốc rượu hần?”

“Tôi không nhớ là đã mời cậu vào phòng mình,” Alex nói giọng bực bội.

Dunford nhăn mũi. “Mùi hôi thối bốc ra từ người cậu thật lạ quá.”

“Nói thật là tôi không nhớ đã bao giờ mời cậu vào phòng ngủ của tôi chưa.”

“Đừng có làm ra vẻ đi. Có nhiều phòng ngủ khác hấp dẫn tôi hơn nhiều. Tuy nhiên, chúng ta đang gặp hoạn nạn. Cần tìm cách giải quyết gấp.”

Alex ném về phía bạn ánh mắt giận dữ trong khi khó nhọc rời khỏi giường đến chỗ giá rửa mặt, có chậu nước đặt sẵn ở đó từ đêm hôm trước. Anh vỗ nước vào mặt, chớp mắt vài lần để nước lạnh bắt đầu khôi phục lại hoạt động của não. “Dunford, cậu đang nói chuyện gì?”

“Có chuyện gì đó xảy ra với nhà Blydon. Chuyện gì đó lạ lắm. Tôi nghĩ rằng chúng ta phải can thiệp.”

Alex nhắm mắt lại trong chốc lát. “Tôi sợ rằng cậu phải làm một mình thôi. Tôi không nghĩ rằng mình còn được chào đón tại nhà Blydon.”

Dunford rướn mày.

“Emma và tôi đã cãi nhau,” Alex nói đơn giản.

“Tôi hiểu.”

Alex không nghĩ bạn mình có thể hiểu được điều đó. “Có vẻ như đó chỉ là sự hiểu lầm,” anh lẩm bẩm. “Nếu đúng như thế thì tôi là thằng ngu nhất trên đời này.”

Dunford không bình luận gì.

Alex nhìn bạn đăm đăm. Họ đã biết nhau nhiều năm, và anh coi trọng phán xét của Dunford. “Cậu thấy Emma thế nào? Cậu đã quen biết cô ấy một thời gian khá khá từ khi cô ấy đến đây. Cậu thực sự nghĩ thế nào về cô ấy?”

“Tôi nghĩ rằng cậu là một thằng ngốc nếu không lấy cô ấy.”

“Cậu có nghĩ cô ấy lấy chồng vì tiền?”

“Lạy chúa, Ashbourne, cô ấy thiếu gì tiền. Cô ấy cần gì phải lấy chồng vì tiền.”

Alex cảm thấy nút thắt trong mình dần được mở ra quan điểm cực đoan lạnh lùng bao năm nay anh mang theo bắt đầu sụp đổ. “Nhưng cậu có nghĩ rằng cô ấy tham lam?” anh hỏi với vẻ gần như tuyệt vọng. “Có những người đàn bà chẳng bao giờ biết đủ.”

Dunford nhìn vào mắt Alex, ánh mắt ảm áp không xao động. “Cậu có nghĩ rằng cô ấy tham lam không Ashbourne? Hay là cậu sợ không dám nắm lấy cơ hội?”

Alex ngồi sụp xuống ghế, vẻ mặt tuyệt vọng đến khổ sở. “Tôi chẳng biết nữa,” anh mệt mỏi nói, tay đỡ trán.

Dunford đi đến bên cửa sổ nhìn ra đường phố London đông đúc. Anh khẽ thở dài, anh hiểu rằng bạn mình đang bối rối nhưng vẫn muốn ôm lấy chút kiêu hãnh cuối cùng. Anh bèn nhìn vào cây sồi cao bên kia đường nói, “Tôi quen biết cậu ít nhất đã được chục năm rồi, Ashbourne, và trong suốt khoảng thời gian đó, tôi hiếm khi khuyên cậu điều gì. Nhưng giờ tôi sẽ làm điều đó đây.” Anh dừng lại trong chốc lát, cố sắp xếp chữ nghĩa trong đầu. “Trong mười năm qua cậu cam chịu rằng số phận sẽ đem lại cho cậu một cuộc hôn nhân, nếu không phải là bất hạnh thì cũng là không hài lòng. Rồi cậu gặp Emma, và bỗng nhiên khả năng có một cuộc hôn nhân hạnh phúc xuất hiện, nhưng cậu đã trở thành một người hay hoài nghi phụ nữ đến mức tất cả những gì cậu có thể làm là tìm kiếm lý do tại sao Emma không thể trở thành một người vợ tốt. Và tôi nghĩ, nguyên nhân là do cậu biết rằng nếu cậu nắm lấy cơ hội với Emma mà lại không hạnh phúc, thì điều đó sẽ đau khổ hơn rất nhiều so với bất kì cuộc hôn nhân tùy tiện nào mà cậu có thể tưởng tượng ra.”

Alex nhắm mắt lại, anh không quen với việc mở xẻ cảm xúc tường tận thế.

“Nhưng cậu quên mất một điều,” Dunford nhẹ nhàng nói tiếp. “Nếu cậu nắm lấy cơ hội với Emma, và cậu hạnh phúc, thì cậu sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều so với những gì cậu từng mơ ước. Và tôi nghĩ rằng cô ấy đáng để cậu mạo hiểm.”

Alex nuốt khan đứng lên đi đến cạnh Dunford bên cửa sổ. “Nghe người khác mổ xẻ tâm hồn mình hoàn toàn không phải việc dễ dàng,” anh nghiêm túc nói. “Nhưng cảm ơn cậu.”

Một nụ cười thoáng trên môi Dunford.

“Tôi không nghĩ rằng cô ấy sẽ hiểu cho tôi,” Alex rầu rĩ nói. “Tôi đã làm mọi chuyện đảo lộn lên rồi. Đồ vỡ này có thể không sửa chữa nổi.”

Dunford nghiêng đầu. “Vớ vẩn. Không có gì là không sửa chữa nổi. Ngoài ra, cô ấy có thể không còn sự lựa chọn nào khác.”

Alex nhếch một bên lông mày.

“Tôi nghĩ rằng cô ấy và Belle đang gặp rắc rối gì đấy,” Dunford giải thích. “Chính vì thế tôi mới đến đây.”

“Có chuyện gì không ổn?” Alex vội hỏi, cảm giác lo sợ dâng lên trong anh.

“Tôi không chắc. Tôi ghé vào nhà Blydon để gặp Belle sáng nay và trong lúc chờ cô ấy xuống, tôi nghe thấy cô ấy ra lệnh cho gia nhân gửi một bức thư đến tử tước Benton càng sớm càng tốt.”

“Woodside!” Alex kêu lên. “Lý do quái gì khiến cô ấy muốn liên hệ với tên khốn đó?”

“Tôi không biết. Trên thực tế, tôi biết khá chắc rằng cô ấy ghét cay ghét đắng gã đó. Hẳn ve vãn cô ấy hơn một năm rồi. Nhiều lần cô ấy đề nghị tôi giúp cô ấy thoát khỏi hắn. Thế cậu nghĩ vì sao tôi lại khiêu vũ với cô ấy nhiều lần như thế?”

Alex kẹp ngón tay cái giữa hai hàm răng, cố gắng hiểu thái độ của Belle. “Có gì đó không ổn,” anh khẳng định.

“Tôi biết. Chuyện còn tệ hơn nữa. Khi Belle chuẩn bị vào phòng khách nhỏ nơi tôi đang ngồi chờ thì Emma hốt hải đi xuống. Tôi không nghĩ rằng cô ấy nhìn thấy tôi ngay, bởi vì cô ấy nắm tay Belle và vội vã thì thầm, ‘Em gửi chưa? Em có dặn kĩ Malloy bảo hắn rằng đây là thư khẩn không? Sẽ hỏng hết chuyện nếu hắn không gặp em tại vũ hội nhà phu nhân Mottram.’”

“Rồi sao nữa?”

“Sau đó Emma thấy tôi. Cô ấy đỏ mặt lấp bắp. Tôi không nghĩ mình từng thấy cô ấy luống cuống đến thế. Tiếp theo, tôi chỉ biết cô ấy vội vã chạy lên gác.”

“Cậu có hỏi Belle về chuyện đó không?”

“Tôi đã cố hỏi, nhưng cô ấy kể cho tôi nghe một câu chuyện lố bịch về trò chơi khăm mà họ bày ra với Ned. Tôi đồ rằng cô ấy hi vọng tôi không nghe thấy cô ấy dặn gia nhân đưa thư cho Woodside.”

“Chúng ta sẽ phải làm gì đó,” Alex quả quyết nói. “Woodside không chừa thủ đoạn nào. Cho dù họ đang làm việc gì thì cũng quá tầm của họ rồi.”

“Chúng ta không thể ngăn họ lại được, nếu không biết họ đang định làm gì.”

Alex chống tay vào hông. “Chúng ta sẽ phải đối mặt với họ đêm nay.”

“Đúng,” Dunford gật mạnh đầu.

“Tại nhà phu nhân Mottram.”

20. Chương 17

Chương 17

“Trông chị thế nào?”

Emma nhảy ra trước mặt Ned, thân hình mảnh mai của cô ăn vận toàn màu đen. Cô mặc chiếc quần ống túm sẫm màu của cậu em họ khi mười bốn tuổi. Ned chỉ nhìn chăm chăm.

“Trông chị giống con trai chưa?” Emma gắng hỏi. “Tất nhiên, chị sẽ ghim tóc lên rồi đội mũ lưỡi trai vào.”

Ned nuốt một hơi. “Ừm, Emma, vấn đề là, ờ, không giống. Trông chị không giống con trai chút nào.”

“Không ư?” Emma thở dài. “Chết tiệt. Chị đã rất mừng khi tìm thấy chiếc quần ống túm vừa với mình. Cạp hơi rộng một chút.” Cô kéo cạp quần ra để chứng minh. “Nhưng nếu nhỏ hơn chút nữa thì lại kích hông. Người ta cắt quần ống túm không phải để dành cho thân hình phụ nữ.”

“Điều đó có thể hoàn toàn hợp lý,” Ned lẩm bẩm, quan sát chiếc quần ống túm ôm một cách không đúng đắn chút nào thân hình nữ tính của cô chị họ. “May mà em là em họ của chị,” cậu nhận xét. “Em không muốn bất kì ai nhìn thấy chị trong bộ dạng thế này đâu.”

“Đừng quá khắt khe thế. Thật sự mà nói, chị thấy chiếc quần này cực kì thoải mái. Thật lạ là phụ nữ trên khắp thế giới vẫn chưa vùng lên. Nếu cậu muốn biết tại sao nhiều phụ nữ thường xuyên ngắt xỉu thế, thì cậu cứ thử mặc áo nịt ngực vào mà xem.”

“Ngoài ra, Emma, chị cần phải, ờ, phải...” Ned bỏ lửng câu nói, và khi Emma nhìn thẳng vào mặt, trông cậu có vẻ khổ sở.

“Chị cần phải làm gì?”

“Có thể chị muốn, ừ, à, bó cái...” Cậu chỉ tay chung chung vào ngực cô. Cậu và Emma thường nói chuyện khá thoải mái, nhưng cậu không thể nói với cô về các bộ phận nhạy cảm trên cơ thể.

“Chị hiểu rồi,” Emma từ tốn đáp. “Ừm, có lẽ cậu nói đúng. Đợi thêm chút nữa...” Cô vội chạy ra khỏi phòng, và năm phút sau quay lại. Ngực trông gần như vẫn thế. “Xin lỗi,” cô ngượng ngùng nói. “Khó chịu kinh khủng. Chị sẽ phải mặc áo khoác rộng thùng thình vậy.”

Ned nghĩ rằng tốt nhất không nên nói thêm về đề tài này, cậu bèn chìa một chiếc áo khoác cũ của mình ra. “Chúng ta phải đi thôi,” cậu nói. “Chị mặc thử xem. Chắc không đến nỗi dài quét đất đâu.”

Không đến nỗi thế, nhưng cũng gần như thế. Emma ngắm nghía bộ trang phục. “Trông chị giống như hành khất đến đám tang vậy.”

Hai kẻ tòng phạm luôn ra hành lang đi đến cầu thang phía sau nhà. “Cẩn thận bậc thứ ba đấy,” Emma thì thầm. “Giẫm vào là nó cọt kẹt đấy. Em phải đi sát vào tường.”

Ned nhìn cô nhăn mặt. “Chị hay chuồn xuống cầu thang này lắm phải không?”

Emma đỏ mặt nhớ lại ngày cô và Belle luôn xuống cầu thang sau nhà trong trang phục cô hầu. Cái ngày cô gặp Alex. “Belle nói với chị thế,” cô lẩm bẩm.

Theo lời khuyên của Emma, họ xuống cầu thang không một tiếng động, nhóm chân đi qua căn bếp không một bóng người, chuồn qua cửa phụ vào bóng đêm dày đặc.

Bữa tiệc nhà phu nhân Mottram bắt đầu đã khá lâu, Alex và Dunford mới đến, cả hai đều mặc bộ quần áo dạ hội màu đen đơn giản lịch lãm không chệch vào đâu được, rảo bước qua cửa vũ phòng.

“Cậu có thấy họ không?” Alex hỏi gọn, tận dụng chiều cao điểm khắp lượt khách khứa.

“Không.” Dunford vừa nghiêng cổ vừa trả lời.

“Emma không có ở đây,” Alex khẳng định.

“Cậu nói sao? Cô ấy phải có mặt ở đây chứ.”

“Cô ấy không có ở đây. Tôi có thể thấy tóc cô ấy từ cách xa một dặm.”

“Đợi đã!” Dunford bỗng thốt lên. “Tôi thấy Belle.”

Alex lia theo hướng nhìn của Dunford cho đến khi định vị được mái tóc vàng của Belle. Cô vẫn bị những người theo đuổi vây quanh như mọi khi. “Woodside đang ám cô ấy.”

Dunford nhú mào. “Mà cô ấy không làm gì để xua hắn đi. Theo tôi.” Anh quả quyết xuyên qua đám đông chật ních, Alex theo sát gót.

“Belle!” Dunford mừng rỡ kêu lên khi đến chỗ cô. “Trông em thậm chí còn duyên dáng hơn mọi khi nữa.” Anh cúi xuống hôn tay cô. Belle nhìn anh với vẻ vô cùng hoài nghi. “Lại cả tử tước Benton nữa này!” Anh vỗ vào lưng gã kia. “Lâu lắm rồi không gặp. Tôi đang định hỏi anh về chiếc áo gi lê đang mặc. Ngưỡng mộ từ lâu lắm rồi. Anh may ở đâu đấy?”

Sau khi đã nhận được sự quan tâm vừa đủ của Woodside, Alex tập trung vào Belle. “Tiểu thư Arabella,” anh nói cộc lốc, xua đám trai trẻ bằng ánh mắt rắn đẽ. “Anh cần nói chuyện riêng với em.”

“Em không có gì để nói với anh cả,” Belle ngheh mặt đáp lại.

Alex quay sang phía Dunford và Woodside. “Hai vị có phiền nếu tôi đánh cắp tiểu thư Arabella một lát không? Tôi xin hứa sẽ trả lại ngay lập tức.” Anh nháy mắt với Woodside. “Tôi biết rằng cô ấy thích anh đến mức nào, nên sẽ không đưa cô ấy đi quá lâu đâu.” Nói đến đó, anh mỉm cười hăm dọa với Belle, nắm lấy khuỷu tay lôi cô ra ban công. “Chị họ em đâu?”

“Chị ấy đang héo hon ở nhà vì anh đấy, nếu đó là điều anh quan tâm.” Belle nuốt khan, nhận thấy ngay rằng mình đã nói cho Alex quá nhiều.

Anh lập tức bắt gặp ánh mắt tội lỗi của cô. “Cô ấy đâu? Cô ấy có gặp nguy hiểm không? Chỉ có Chúa mới biết cô ấy sẽ làm trò đại đột gì nếu không có người trông coi.” Alex không có cơ sở hợp lý nào để giải thích cho nỗi lo sợ thất ruột xuyên qua người anh, nhưng bằng cách nào đó, anh biết rằng Emma đang dính líu vào một việc nguy hiểm. Anh cũng biết rằng mình không thể đứng đó nhìn cô bị tổn thương vì bất kỳ lý do nào.

“Chị ấy hoàn toàn đủ khả năng chăm lo mình mà không cần anh giúp. Với lại, em không thấy chị ấy còn quan tâm đến sự giúp đỡ của anh nữa.”

“Đừng có đùa với tôi, thưa tiểu thư,” Alex cảnh báo. “Emma đâu?”

“Này nhé, thưa công tước,” Belle trở lại với giọng điệu châm chọc. “Ngài đã cư xử chẳng ra gì. Tôi không biết ngài đã nói gì với chị ấy, nhưng điều đó hẳn phải kinh khủng lắm bởi vì chị ấy thậm chí sẽ không bao giờ nói đến nữa. Chị ấy đi khắp nhà với vẻ mặt rầu rĩ nhất mà tôi từng thấy, rồi thỉnh thoảng chị ấy lại òa lên khóc. Tôi hi vọng là ngài thỏa mãn rồi!” cô tuôn một tràng. “Tất cả những gì chúng tôi có thể làm là luôn khiến chị ấy bận tâm để khỏi phải nghĩ ngợi về con lợn đã tán tỉnh chị ấy! May mà chúng tôi đã...” cô bỗng nhiên bỏ lửng.

“May mà gì?” Alex gặng hỏi. “Các vị làm gì hôm nay để cô ấy bận tâm?”

“Tôi đã nói ‘con lợn’ à?” Belle hỏi không khách sáo, tay gãi nhẹ lên đầu và xoa ngón tay vào cằm. “Ý tôi nói là ‘vô lại!’” cô thì thào. “Giờ thì hãy để cho tôi và Emma được yên.” Cô giật tay khỏi anh chạy vào vũ phòng, tiến thẳng đến chỗ Woodside và Dunford.

“Em xin lỗi về thái độ thô lỗ của Ashbourne,” cô duyên dáng nói, ngược lên mỉm cười nhìn vào đôi mắt xanh nhợt nhạt của Woodside. “Anh ta hỏi về chị họ em. Anh ta theo đuổi chị ấy mà.”

Woodside nhìn Belle bằng ánh mắt sắc sảo. “Anh có cảm tưởng cô ấy cũng đáp lại tình cảm của anh ta đấy chứ.”

“Không còn chuyện đó nữa rồi. Trên thực tế, đó là lý do tại sao chị ấy ở nhà đêm nay. Chị ấy vẫn còn buồn vì toàn bộ chuyện này. Nhưng đêm nay em không muốn nói về Emma. Em muốn biết thêm một chút về anh cơ. Ned kể cho em nghe rất nhiều điều về anh.”

Tia dâm dăng lóe lên trong mắt Woodside bởi hần tin rằng Ned đã quyết định đổi em gái lấy mười nghìn bảng. “Anh chắc thế,” hần thì thầm.

Dunford nén một tiếng rên rĩ khi thấy Alex rảo bước giận dữ về phía họ. “Woodside, xin phép anh cho tôi nhảy với tiểu thư Arabella một điệu valse, được không? Tôi biết rằng Ashbourne vừa đánh cắp cô ấy, nhưng tôi thực tình cũng rất cần nói chuyện với cô ấy.”

“Em không muốn nhảy, Dunford,” Belle cự lại.

“Anh nghĩ là em có muốn đấy,” anh nói giọng mượt mà đoạn kéo cô về phía sàn nhảy.

Woodside buông một tiếng thở dài bực tức khi nhìn con mồi bị lôi đi một lần nữa. Anh ta vừa định đi tìm đồ uống thì Alex từ bên phải xuất hiện.

“Xin lỗi về chuyện đó,” Alex nói với nụ cười gò bó. “Tôi chắc anh đang mong ngóng một buổi tối vui vẻ với tiểu thư Arabella. Cô ấy quả là đáng yêu.”

Woodside nhìn Alex vẻ nghi ngờ. “Hần có chuyện quái gì nói với cô ấy mà quan trọng thế nhỉ?”

Alex nuốt sự khó chịu với gã đàn ông này và mỉm cười thân thiện. “Thực ra, Woodside ạ, đó là lỗi của tôi. Anh biết tôi đang theo đuổi chị họ tiểu thư Arabella chứ?”

Một nụ cười nham hiểm thoáng trên mặt Woodside. Hần không bao giờ tin rằng công tước Ashbourne quyền thế lại cưới một kẻ không tước hiệu đến từ vùng Thuộc địa, và vì vậy, hần không thấy cần thiết phải nói về Emma với thái độ tôn trọng. “Cô ả người Mỹ đó hả? Trông cô ta ngon đấy, nhưng tôi không nghĩ rằng một người như anh lại quan tâm đến một kẻ đến từ Thuộc địa.”

Alex cố nén thôi thúc xé toang họng gã đàn ông này. “Chúng tôi cãi nhau một chút, anh thấy đấy, và cô ấy không muốn nói chuyện với tôi nữa.”

“Hãy gửi hoa đến,” Woodside nói vẻ hạ cố. “Hay là đồ trang sức, nếu anh không nghĩ rằng gia đình cô ta sẽ làm quá chuyện đó lên. Cách làm đó luôn có tác dụng đấy.” Hần làm ra vẻ giật một mảnh xơ vải từ tay áo. “Đàn bà dễ xử lý thôi mà.”

Alex không biết mình phải cố gắng thêm đến mức nào để không móc gan cắt lưỡi gã đàn ông này. “Tôi đã nhờ Dunford dàn xếp vụ này với Belle vì rõ ràng cuộc nói chuyện của tôi ngoài ban công đã không thành. Cậu ta đang cố thuyết phục cô ấy rằng cô ấy phải thuyết phục Emma nói chuyện với tôi để chúng tôi có thể giải quyết bất đồng.”

Woodside gật gầu. “Một cách tiếp cận khôn ngoan. Và nếu có tác dụng thì rẻ hơn khối so với một chiếc vòng tay.”

Alex mỉm cười qua hàm răng nghiền chặt. “Vì thế mà cả hai chúng ta phải cầu mong sao cho cuộc gặp của cậu ta có hiệu quả.”

Không xong rồi.

Dunford đã thử mọi thủ thuật có thể nghĩ ra được để thuyết phục Belle tiết lộ tung tích của Emma, nhưng cô vẫn không xoay chuyển. Cuối cùng anh quyết định rằng đe dọa là cách duy nhất. Hắng giọng vài lần, anh nhìn xuống đôi mắt xanh của Belle, mỉm cười tinh quái nói, “Belle, nếu em không nói ngay cho anh biết chị họ em đang ở đâu, anh thề sẽ gây ra chuyện mà phải mất nhiều năm sau em mới dẹp yên được.”

Belle ngược nhìn anh vẻ khinh khỉnh. “Chúng ta đang ở giữa một vũ phòng đông người, Dunford. Anh có thể làm quái gì được?”

“Anh sẽ hôn em.”

“Ồi, xin anh đấy,” Belle chối đây đẩy.

“Anh sẽ sử dụng đến lưỡi,” anh nói chậm rãi đầy hàm ý.

Belle há hốc vì sự táo bạo của anh. “Anh sẽ không làm thế. Thậm chí anh còn không thích em. Anh đã nói thế mấy lần rồi.”

“Không quan trọng.”

“Anh sẽ hủy hoại danh tiếng của em.”

“Vào lúc này, Belle, anh không quan tâm.”

Belle nhìn vào đôi mắt nâu vô cùng nghiêm nghị của Dunford và biết rằng cô đã đánh giá sai anh. Có một ý chí sắt đá bên dưới vẻ ngoài dễ dãi và anh đã thắng cô. “Em không có sự lựa chọn nào khác, phải không?”

“Không.”

Belle thở dài, cảm thấy tuyệt vọng đến phát ốm, nhưng vẫn tự hỏi liệu có thể, chỉ là có thể thôi, Dunford và Ashbourne giúp được Emma và Ned trong kế hoạch của họ.

“Anh không đợi được cả đêm đâu, Belle.”

“Thôi được,” cô dịu giọng. “Chị ấy và Ned đang lên vào nhà Woodside. Ned nợ hẳn tiền thua bạc. Họ đang đánh cắp giấy ghi nợ.”

“Cái gì? Chuyện ngu ngốc nhất trên đời đấy!”

“Số tiền lớn lắm,” Belle nói thẳng.

“Anh trai của em phải học lấy cách trả món nợ cờ bạc của mình cho ra người quân tử. Hay ít nhất thì cũng biết cách chi tiêu chừng mực.”

“Woodside ăn gian. Làm thế là đúng thôi.”

Dunford lắc đầu. “Và anh đoán trong vụ này em đóng vai trò mua vui cho gã Woodside ngớ ngẩn, trong khi anh chị em lục soát đồ đạc của hắn.”

Belle gật đầu và nhún gối cúi chào khi điệu valse kết thúc.

Dunford nắm tay cô chậm rãi đưa trở lại chỗ Alex và Woodside. “Hãy thận trọng với nhiệm vụ của mình đây, cưng ạ,” anh thì thầm vào tai cô. “Anh có cảm giác em và gã tử tước hiểu nhau về nghĩa của từ ‘vui vẻ’. À, Woodside, anh đây rồi,” anh vui vẻ nói, đặt tay Belle lên cánh tay gã quý tộc. “Tôi trả tiểu thư Arabella cho anh chăm sóc đây. Cô ấy cứ nói về anh suốt thôi.”

Woodside từ tốn gật đầu với Belle, một nụ cười nham hiểm thoáng qua môi hắn.

“Tôi nghĩ rằng Ashbourne và tôi phải đi thôi,” Dunford nói tiếp. “Tôi tin rằng hai vị sẽ có một buổi tối vui vẻ.”

“Tôi cũng chắc thế,” Woodside thấp giọng nói. “Tôi đang hi vọng mời tiểu thư Arabella đi dạo trong vườn. Khu vườn nhà phu nhân Mottram thuộc loại đẹp nhất London đấy.”

Belle nhăn mặt và nhanh chóng khỏa lấp bằng tiếng ho. “Thực ra, em sợ bị cảm. Em không nghĩ rằng mình nên đi dạo trong không khí đêm ẩm ướt thế này.”

Dunford gật đầu chào hai người và đẩy Alex ra phía cửa. “Cô ấy kể hết rồi,” anh thì thầm. “Vào xe tôi sẽ kể lại cho cậu.”

“Dừng lại đây.”

Chiếc xe ngựa thuê mà Ned và Emma dùng để đi đến ngôi nhà mặt phố của Woodside dừng lại cách điểm đến cuối cùng của họ một khối nhà. Họ không muốn tiếng vó ngựa cồm cộp cảnh báo đám người hầu đang thiu thiu ngủ biết có khách đến thăm. Ned trả tiền cho người xà ích, còn Emma thì im như thóc, không muốn giọng con gái của mình phá vỡ vỏ bọc.

Họ bước nhẹ chân trên phố cho đến khi tới nhà Woodside. Hắn thuê một ngôi nhà khiêm nhường nhất, điều này thì Emma vô cùng cảm kích. Một biệt thự lớn sẽ mất rất nhiều thời gian để lục soát, mà ở đó còn có thể có một đội người hầu luôn luôn cảnh giác. Ngôi nhà tương đối nhỏ của Woodside không thể nào có đông gia nhân được.

“Em nghĩ chúng ta nên vòng sang bên hông nhà,” Ned thì thào. “Xem hắn có để cửa sổ nào khép hờ hay không. Đêm nay khá ấm áp.”

Emma gật rụp đoạn theo cậu em họ đi vào ngõ nhỏ chạy bên hông ngôi nhà. Họ gặp may. Woodside để cửa sổ phía sau cùng của ngôi nhà hé mở, có lẽ là để không khí trong lành lọt vào nhà, nếu không căn phòng này sẽ rất bức bí.

“Hơi ột chút,” Ned nhần nhó nói.

“Em chỉ việc đẩy chị lên.”

“Rồi làm sao em vào được?”

“Có lẽ em sẽ không vào,” Emma trả lời bằng nụ cười lo lắng. “Trừ khi em tìm thấy chỗ đặt chân trên tường.”

“Em không thích thế.”

Emma cũng không thích vào đó một mình, nhưng cô biết rằng em họ sẽ không bao giờ để cô vào nếu nhận thấy cô sợ nguy hiểm. “Em phải báo hiệu cho chị nếu có ai đó đến gần.”

“Họ có được không?” Khi thấy Emma gật đầu, cậu đàn hai tay lại giữ chặt trong khi cô đu lên ngang tầm cửa sổ.

“Trông có vẻ như đây là phòng làm việc của hắn!” cô thích thú thì thầm, từ từ đẩy cửa sổ lên cao hơn. “Và cửa vào phòng đang đóng, có lẽ chị không phải lo người hầu đi vào.”

“Em sẽ đẩy mạnh chị lên ngay bây giờ,” Ned nói. “Cố gắng đặt được một chân lên gờ tường nhé. Khi ấy chị có thể vào trong dễ dàng.”

Khi Ned đẩy mạnh cô lên, Emma nghiêng rặng huy động hết sức lực của cơ thể để đẩy vào gờ tường, đoạn nhấc chân lên đưa qua cửa sổ để mở. Sau đó thì việc chui lọt phần còn lại vào phòng làm việc của Woodside trở nên dễ dàng, cô nhẹ buông mình rơi xuống thảm, thầm cảm ơn đôi giày đế mềm không gây ra tiếng động nào. “Đúng là lúc kinh nghiệm treo cây của mình phát huy hết tác dụng,” cô nói khẽ.

Ánh trăng soi nhẹ vào phòng qua cửa sổ để mở, nhưng ngay cả khi ánh mắt Emma đã làm quen với bóng tối, cô thấy rằng mình vẫn không thể nhìn rõ đủ để tiến hành việc lục soát. Thò tay vào túi áo khoác, cô lôi ra một cây nến thấp lên. Có thêm ánh sáng, cô lia mắt nhìn căn phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở khe hở dưới cánh cửa mở ra sảnh. Bất kì người hầu nào đi ngang qua cũng có thể dễ dàng nhìn thấy ánh nến lập lòe qua khe hở. Emma nhanh chóng cõ áo khoác nhồi lại vào phía dưới cửa.

“Rồi,” cô tự nhủ. “Nếu mình là đồ hạ đẳng lừa đảo, mưu toan lừa tiền một chàng trai trẻ thì mình sẽ để giấy ghi nợ ở đâu nhỉ?” Bàn làm việc là nơi hợp logic nhất để bắt đầu tìm kiếm. Dù sao thì, Woodside chắc chắn không nghĩ rằng nhà mình sẽ bị Ned và Emma đột nhập, vì vậy chắc chắn hắn không phải cất giấy nợ quá kĩ. Emma kéo ngăn kéo đầu tiên. Có vài chiếc bút lông chim, giấy viết, nhưng không có thứ gì giống như tờ giấy mà Ned đã mô tả cho cô. Emma tiếp tục tìm kiếm ngăn kéo tiếp theo. Một lần nữa, cô vẫn không may mắn. Cô kéo thử ngăn kéo thứ ba, nhưng nó bị khóa.

Tim Emma bắt đầu đập nhanh khi cô chạy vội đến cửa sổ. “Ned?” cô thì thầm.

“Gì thế?”

“Một ngăn kéo bị khóa.”

“Thử lấy ghim tóc xem sao. Khóa những chiếc bàn cũ thường không tốt lắm đâu.”

“Được rồi.” Emma quay lại bàn làm việc, bỏ mũ ra rút một chiếc cặp tóc. Mắm môi, cô khẽ buông một tiếng thở nhẹ và chọc chiếc cặp tóc vào khóa. Không được gì. Cô xoay xoay chiếc cặp. Vẫn không được. Cuối cùng cô nhìn chằm chằm cái ngăn kéo bướng bỉnh và lăm lăm, “Đồ khóa ngu ngốc. Tao không biết tao đang làm gì và mày biết thế.”

Chiếc khóa xoay. Emma cười sung sướng. “Được rồi, không khó lắm.” Cô lục lọi các thứ bên trong. Có vài món giấy tờ pháp lý, có vẻ như hợp đồng thuê nhà, lại có cả tiền, nhưng không có giấy ghi nợ. Emma nhanh chóng đặt giấy tờ trở lại trật tự và đóng ngăn kéo lại, kiểm tra chắc chắn là nó đã khóa.

Cô chạy lại chỗ cửa sổ. “Không có đâu,” cô gọi với xuống.

“Tìm đi!”

Thở dài một tiếng, Emma hướng sự chú ý đến cái giá sách gắn vào tường bên cạnh cửa. Cô đồ rằng Woodside có thể kẹp tờ giấy vào một cuốn sách. Ồn Chúa, đó không phải là một thư viện hẳn hoi. Emma ước chừng chỉ có khoảng ba mươi đến bốn mươi cuốn sách. Sẽ không mất quá nhiều thời gian lục soát.

Emma trèo lên một chiếc ghế đẩu nhỏ và bắt đầu từ hàng trên cùng, ở đó dường như có trọn bộ Shakespeare. Hừm, cô cười ranh mãnh nghĩ, có lẽ Belle thực sự có điểm gì đó chung với Woodside.

Xe ngựa của Alex dừng lại trước cửa ngôi nhà mặt phố của Dunford sau khi băng qua các đường phố London với tốc độ chóng mặt. Woodside sống cách nhà Dunford chỉ có ba khối nhà, vì vậy hai người quyết định để xe ngựa ở đây để khỏi gây nghi ngờ.

“Tôi phải bóp cổ cô ấy,” Alex nghiêng rằng nói, đôi chân dài giúp anh đi như bay qua phố.

Dunford nhìn vẻ mặt tức giận của bạn thì biết rằng có thể Alex không nói chơi.

Vài phút sau, họ đã có mặt trước cửa nhà Woodside. “Tôi không thấy có dấu hiệu gì của vụ đột nhập cả,” Alex thì thầm, đưa mắt nhìn khắp mặt tiền tòa nhà.

“Tôi nghĩ có một ngõ nhỏ ở bên hông,” Dunford đáp. “Đi nào.”

Hai người đàn ông rảo bước đến chỗ góc tòa nhà thì dừng lại một chút, lặng lẽ nhìn xung quanh. Bóng một người đàn ông đứng ở cuối tòa nhà, bèn chồn nhìn lên cửa sổ. “Tìm thấy chưa?” họ nghe thấy tiếng cậu ta gọi khẽ.

Alex và Dunford tạt tới. “Ngài Edward thân mến của chúng ta này,” Dunford móc máy.

“Người mà tôi sẽ bóp cổ ngay, sau khi bóp cổ Emma,” Alex lẩm bẩm đầy hăm dọa.

“Đợi ở đây,” Dunford nói nhanh. Anh hành động nhanh như chớp, và trước khi Alex hiểu chuyện gì xảy ra, Dunford đã bịt miệng Ned. Alex rảo bước tới chỗ họ.

“Emma đang ở trong?” anh hỏi.

Ned gật đầu, đôi mắt xanh da trời mở to kinh ngạc đầy sợ hãi.

“Điều quái gì khiến cậu đợi ở đây còn cô ấy thì vào trong?”

Dunford không buông bàn tay bóp chặt miệng nên cậu không thể trả lời được, một tình huống mà cậu cực kì cảm kích vì không may mắn biết phải nói sao. Chính bản thân cậu cũng đang tự hỏi điều đó trong suốt mười phút qua, cậu cảm thấy mình như thăng đụt trong khi Emma sục sạo ngôi nhà.

Alex tiếp tục lục vắn. “Cô ấy đang tìm tờ giấy ghi nợ, phải không? Điều quái gì khiến cậu nghĩ rằng cô ấy tìm được mẫu giấy ở trong đó?”

Một lần nữa, Dunford vẫn không buông tay ra khỏi miệng Ned, vì vậy cậu chàng chỉ làm được một việc duy nhất để giải thoát bản thân. Cậu liếm tay Dunford.

Dunford nhảy lùi lại, đầy vẻ ghê tởm. Anh lau tay vào áo mình, sau đó nghĩ rằng tốt hơn nên lau vào áo Ned.

“Tôi sao có thể trả lời câu hỏi của anh đằng hoàng được nếu anh cứ bịt miệng tôi như thế,” Ned giải thích chặt chẽ.

“Thế sao?” Alex hỏi.

“Tôi không biết. Tôi nghĩ chúng tôi chỉ trông vào may mắn. Tất cả là ý tưởng của chị ấy.”

“Tôi chắc là đúng thế.” Alex không nghi ngờ gì việc Emma nghĩ ra trò nhảm nhí này. Anh sẽ phải kiểm soát cô chặt hơn sau khi họ cưới nhau. “Dù sao, cậu cũng không nên a dua chứ.”

Ned nhìn anh với ánh mắt không thềm chấp nhận. “Anh đã bao giờ thử ngăn cản khi chị ấy quyết tâm làm gì chưa? Chị ấy sẽ đến đây một mình nếu tôi không đi cùng.”

“Tôi sẽ vào trong,” Alex tuyên bố.

“Tôi không nghĩ rằng đó là một ý tưởng hay,” Ned do dự nói.

Alex nhìn chàng trai trẻ tuổi hơn với ánh mắt lạnh băng. “Tôi thì không nghĩ từ trước tới giờ cậu nhìn nhận điều gì được đúng đắn đâu.”

Ned nuốt khan lùi lại.

“Dunford, cậu cho tôi nhờ một chân?”

Trong khi đó, ở trong phòng làm việc của Woodside, Emma đã lục lọi hết giá sách và chuẩn bị từ bỏ hẳn việc tìm kiếm trong phòng làm việc. Có vẻ như cô sẽ phải mạo hiểm tìm kiếm trong các gian phòng khác của ngôi nhà. Cô không thích thú lắm với viễn cảnh này.

Toan thò ra ngoài cửa sổ báo cho Ned biết tình hình thì cô bỗng nhớ ra chiếc cặp tóc bỏ lại trên bàn. Cô chắc chắn không muốn bỏ lại vật chứng vương vãi. Mặc dù cô cho rằng điều đó cũng không thực sự quan trọng. Một khi Woodside nhận ra rằng tờ giấy ghi nợ đã biến mất, hẳn sẽ biết là ai lấy. Hẳn không ngu gì. Dù sao thì hẳn cũng đã lừa được Ned mười nghìn bảng. Emma cho rằng một kẻ phải có trí thông minh nhất định mới lừa được người ta đến mức ấy.

Dù sao thì Emma không muốn bỏ lại bất cứ thứ gì mà Woodside có thể mang đến nhà chức trách, vì thế cô quay lại bàn làm việc lấy lại cặp tóc.

Đúng lúc đó, cô nhìn thấy chiếc hộp đựng thuốc lá.

Nó nằm ngay trên mặt bàn, trang trí cầu kì, có vẻ như được nhập về từ châu Á. “Ôi, lạy Chúa, lạy Chúa,” Emma xuyết xoa, quên bẵng mất chiếc cặp tóc. Cô nhắm mắt lại cầu nguyện khi nhấc nắp hộp. Hít một hơi sâu, cô mở mắt. Một mẫu giấy gấp lại mấy lần nằm bên trong. Gần như không thể thở được, cô mở tờ giấy.

Tôi, ed William Blydon, tử tước Burwick, cam kết trả ngài Anthony Woodside, tử tước Benton, khoản tiền mười nghìn bảng.

Bên dưới, Emma nhìn thấy chữ ký quen thuộc của Ned. Đúng vào khoảnh khắc lằng lằng tốt cùng đó, Emma nhận thấy tim mình đập nhanh. “Tạ ơn Chúa,” cô thì thào, đẩy nắp hộp lại đặt vào chỗ cũ.

“Ned!” cô gọi khẽ. “Thấy rồi...” Cô quay ra đúng lúc nhìn thấy Alex nhảy vào qua cửa sổ để mở, anh đặt chân xuống thảm khéo léo như một con báo. “Anh!” cô nghẹt thở, bước lùi lại sợ hãi.

Alex bặm miệng dữ tợn. “Em yêu, giải thích gì đi chứ.”

21. Chương 18

Chương 18

Emma há hốc miệng.

“Tuy nhiên,” Alex mềm mỏng nói tiếp. “Tôi không nghĩ rằng đây là nơi thích hợp nhất. Cô lấy được tờ giấy ghi nợ chết tiệt ấy chưa?”

“Thực ra thì,” cô trả lời láu lỉnh, “lấy rồi.” Cô vẫy tờ giấy trước mặt anh.

“Trong trường hợp đó, hi vọng cô tha lỗi cho tôi ném cô qua cửa sổ.” Alex túm tay Emma và kéo cô qua phòng.

“Đợi đã!” Emma kêu lên. “Áo khoác của tôi! Tôi để nó che khe hở dưới cửa. Và tôi còn phải lấy cây nến nữa.” Cô chạy ngang phòng, nhặt cái áo khoác nhanh lên người. “Anh đúng là dã thú,” cô lẩm bẩm.

Alex chộp cây nến trên bàn thổi tắt đi, nhưng trước đó anh còn kịp ném về hướng Emma cái nhìn chết chóc.

“Tôi đi đây, tôi đi đây,” cô vội nói và sắp ngửa chạy tới cửa sổ.

Rõ ràng cô không đủ nhanh, bởi vì anh đã nhắc bổng cô lên và tự tay thả cô qua cửa sổ, và cô rơi vào cánh tay đang chờ sẵn của Dunford.

“Cả anh cũng ở đây à?” cô hỏi giọng yếu ớt.

“Nếu là cô, tôi sẽ rất biết ơn vì tôi đã có mặt ở đây. Ashbourne gần như phát khùng lên đấy.”

Emma không nghi ngờ điều đó. Cô quay người lại đối diện với Ned. “Chuyện thế nào? Tại sao họ lại ở đây?”

Em họ cô nhún vai.

“Cậu có thể thả cô ấy xuống được rồi, Dunford.” Alex nhảy qua cửa sổ xuống. “Nền của cô đây,” anh nói và đưa ngón nền cho Emma, cô lập tức thả nó vào túi. “Đi khỏi đây thôi.”

“Chúng ta có nên đóng cửa sổ xuống không?” Emma gợi ý.

Vô cùng kiên nhẫn, Alex quay lại chỗ cửa sổ. “Dunford, cậu cho tôi nhờ cái chân lên?”

Dunford đan hai tay lại để làm bậc đỡ, và Alex vịn lên đóng cửa sổ.

“Thật ra,” Emma nói ngay sau khi Alex vừa xuống đất, “nó không đóng hẳn mà mở khoảng sáu bảy phân.”

Alex hít sâu. Emma nuốt khan khi vừa nhìn thấy cơ mặt anh giật mạnh. Tuy nhiên, anh vẫn bình tĩnh quay lại phía bạn. “Dunford?”

Dunford lại đan tay đẩy Alex lên. Alex đẩy cửa sổ lên vài phân. “Thế được chưa?” anh hỏi bằng giọng hăm dọa nhất mà Emma từng nghe thấy.

Emma vẫn còn sôi sục với anh. “Cao hơn chút nữa,” cô cáu kỉnh nói.

Alex đẩy cửa sổ lên hai phân nữa.

“Thấp hơn chút.”

Anh lại kéo xuống. “Giờ thế nào?”

“Có lẽ hơi ... ối!” cô xoa mạng sườn vừa bị Ned thọc mạnh. “Được rồi, chắc chắn là thế,” cuối cùng cô nói và lườm em họ. “Ồ, chị lấy được giấy ghi nợ rồi đây!” cô kêu lên đưa nó cho Ned. “Chị suýt quên không nói với em. Cái này phải không?”

Ned mở tờ giấy, thở phào nhẹ nhõm khi đọc nó. “Em không biết phải cảm ơn chị thế nào, Emma ạ.”

“Ồ, có gì đâu, Ned. Thực ra thì chị rất vui.”

“Còn tôi thì chẳng thấy vui chút nào,” Alex từ tốn nói, gần như không kiềm chế nổi cơn giận đang chực bùng lên với Emma. Anh đã quá lo lắng cho cô. Đúng là điên cuồng. Tám tiếng trôi qua từ lúc Dunford nói với anh rằng Emma và Belle đang chuẩn bị ột kế hoạch khác thường, anh được mời đến nhà phu nhân Mottram để đối diện với Belle. Tám giờ đằng đẳng ấy, anh đi đi lại lại, vò đầu bứt tóc tự hỏi cô đang mưu đồ chuyện quái gì nhĩ và liệu có nguy hiểm không. Trải qua một buổi chiều bực bội đến chết được vì cảm giác tội lỗi trước cách cư xử của anh với cô chiều hôm trước. Và sau đó khi phát hiện cô có kế hoạch đột nhập vào nhà Woodside, anh muốn đâm thủng bức tường. Tám giờ giận dữ sôi sục và lo sợ khôn nguôi khi dạ dày cồn cào, trống rỗng quả là tệ hại đối với một người đàn ông, thêm nữa, việc Emma khẳng định rằng cô rất vui chắc chắn không xoa dịu được tâm trạng của anh.

Emma lùi lại theo bản năng khi nhìn thấy mặt Alex sa sầm.

“Chúng ta đi được chưa, hay tôi phải vác cô lên vai?” Alex hỏi với vẻ bình tĩnh lạ lùng.

Emma nuốt lại tiếng cười lo lắng, khôn ngoan nhận ra rằng tiếng cười chắc chắn là không đúng lúc và rất có khả năng nguy hiểm cho sự bình yên của mình. “Không... không cần thế đâu,” cô lắp bắp.

Alex ném về phía Ned ánh mắt băng giá. “Tôi tin là cậu đủ sức về nhà.”

Ned gật đầu. “Nhưng còn Emma? Chị ấy cần người đi kèm.”

Alex luồn vào cánh tay cô kéo cô sát vào mình. “Tôi sẽ đưa cô ấy về. Chị họ cậu và tôi có vài chuyện phải bàn.”

“Chuyện gì thì cũng để mai hẵng bàn,” Emma vội vàng chen vào, cố gắng lách ra khỏi tay Alex.

Anh giữ chặt. “Không, tôi không nghĩ vậy.” Anh gật đầu với Ned và bắt đầu rảo bước xuống phố, nhanh đến mức Emma gần như phải chạy mới theo kịp. Dunford đi theo cách một quãng khá xa.

“Có cần phải lôi tôi thế không?” Emma hốt hển, chân bước thấp bước cao trên đường.

“Nếu khôn ngoan, cô nên im miệng lại trong vài phút nữa.”

“Phải, chân tôi không dài như chân anh,” cô lẩm bẩm không cần ý tứ. “Tôi không thể đi nhanh như vậy.”

Alex dừng lại. Emma vẫn đang đà lao đi, đâm sầm vào anh. “Chuyện gì vậy?” cô hỏi cầm cẩu.

“Tôi vẫn có thể vác cô lên vai đấy,” anh cảnh cáo cay độc.

Cô nhìn anh tức tối. “Đừng có thử làm thế, anh thật thô lỗ.”

Alex thở ra từ từ, bóp chặt nắm tay rồi buông ra, cố gắng hết sức không tháo xích cơn phần nộ đang hoành hành trong lòng. “Đi nào,” anh nói giọng hung dữ, một lần nữa kéo cô đi xuôi xuống phố.

“Mà này, chúng ta đi đâu vậy? Nếu anh không để ý, xin nhắc là nhà tôi ở hướng ngược lại.”

“Chúng ta đang đến nhà Dunford. Chỉ cách đây vài khối nhà thôi. Chúng ta sẽ đi xe ngựa từ đó.”

“Được. Bởi vì tôi mong anh trả tôi về nhà ngay lập tức,” Emma khịt mũi. “Tối nay anh xử sự thật tồi tệ.”

Một lần nữa, Alex khựng lại giữa đường. Một lần nữa, Emma đâm sầm vào anh. “Cô đang cố làm tôi điên lên đấy à?” anh rít lên.

Emma nghênh mũi lên. “Tôi thực sự không quan tâm đến cảm nghĩ của ngài, thưa công tước.”

Alex gần như khụy xuống trước thái độ khúm núm khi cô nhắc đến tước hiệu của anh. Anh chỉ tay về phía cô như thể chuẩn bị tuôn một tràng xỉ vả. Mặt anh nhăn nhó, hàm răng nghiến lại, và anh khó nhọc tìm lời nói. Cuối cùng anh hạ ngón tay trở đang run lên. Anh vẫn còn đủ đàng hoàng để không túm lấy cô mà lắc điên cuồng ngay giữa phố. Đó là chưa kể còn có Dunford lẻo đẻo theo sau cách đó hai mét. “Đi tiếp,” anh nói cộc lốc, tiếp tục đi về phía ngôi nhà của Dunford.

Vài phút sau, Alex dừng lại trước cửa ngôi nhà mặt phố nhỏ nhắn, gọn gàng của Dunford. Emma giàng tay khỏi anh và khoanh tay về buồng bình rồi nhìn anh hằm hằm suốt thời gian đó.

Dunford về đến nơi sau khoảng ba mươi giây, liếc nhìn cặp đôi đang xì khói, anh nói, “Tôi sẽ gọi xe ngựa.” Anh bước hai bậc một lên thềm. Khi lên đến bậc trên cùng, anh quay lại nói, “Ồ, sao hai bạn không đợi trong phòng khách nhà tôi nhỉ? Một số vũ hội sẽ tan vào giờ này, và tôi chắc các bạn không muốn ai nhìn thấy mình đứng trên phố đâu. Đặc biệt là cô trong bộ trang phục đó, Emma.”

Emma bước ngay lên bậc thềm. “Tôi chắc chắn không muốn rơi vào vụ bê bối khiến tôi buộc phải kết hôn với con quỷ đó.”

Alex không nói gì; anh chỉ bước lên bậc thềm ngay sau cô. Khi họ đều đã vào hẻm trong tiền sảnh nhà Dunford, Emma nhìn trộm anh. Cơ má anh vẫn còn co giật, hàm và cổ căng cứng thấy rõ. Chắc chắn là anh đang giận dữ. Có thể là giận dữ không thua gì cô. Nhưng cô không hiểu liên quan gì đến anh mà anh phải giận. Anh đã thể hiện quá rõ thái độ khinh khỉnh đối với cô buổi chiều hôm trước, và sự xuất hiện của anh trong phòng làm việc nhà Woodside, cứ cho là để cứu cô khỏi tình huống nguy nan, rõ ràng cũng quá khó hiểu.

“Xe ngựa sẵn sàng rồi,” Dunford khê khàng nói khi quay lại phòng khách vài phút sau đó, hai tay chấp sau lưng.

Alex lại túm cánh tay cô. Trước khi đi, anh quay lại nói với Dunford, “Cảm ơn sự giúp đỡ của cậu.”

“Sáng mai cậu tới chứ?”

“Chắc sáng mai tôi chưa giải quyết xong chuyện với cô ấy đâu,” Emma chưa kịp hỏi anh về tuyên bố mờ ám này thì anh đã kéo cô qua cửa xuống bậc thềm trước nhà. Sau khi tổng cô lên xe không khách sáo, Alex rảo bước đến chỗ người xà ích chỉ đường cho anh ta đoạn trèo lên ngồi cạnh cô.

Emma khoanh tay về ngang bướng đoạn thu mình vào góc chiếc ghế bọc nhung. Anh sẽ không nhận thêm được lời nào của cô nữa, cô thầm tuyên bố. Cô không thể hình dung tại sao anh nghĩ rằng mình có quyền can thiệp vào chuyện của cô, định đoạt cuộc đời cô, rồi sau đó lại đối xử với cô như một mớ giẻ rách đáng ghét. Cô buông tiếng thở dài giận dữ đoạn ngậm chặt môi, cương quyết nhìn ra cửa sổ. Tuy nhiên, sau khoảng một, hai phút, thấy rằng không thể kiềm chế cơn giận dữ thêm nữa, cô liền xỏ ra. “Anh đồ tồi ép người quá đáng! Tôi không thể tin anh lại hành xử như tôi nay.”

“Tên khốn, con quỷ và đồ tồi, tất cả trong một buổi tối,” Alex mát mẻ. “Đây chắc chắn là một trong những ngày tốt lành nhất của tôi.”

“Chứ còn gì nữa.” Emma quay lại nhìn ra cửa sổ. “Cái quái gì thế này!” cô bỗng nhiên kêu lên, xoay lại nhìn vào mặt Alex. “Chúng ta vừa đi qua nhà tôi rồi. Chúng ta đi đâu đây?”

“Về nhà tôi.”

“Lại thêm một bằng chứng nữa về sự ngạo mạn chết tiệt của anh!” Emma phẫn nộ. “Anh có quyền gì mà đánh cắp tôi khỏi nhà tôi?”

“Nếu cô còn nhớ, tôi không đánh cắp cô từ nhà cô. Tôi đánh cắp cô từ nhà Woodside, và hãy tin tôi đi, ở trong nanh vuốt của tôi còn tốt hơn nhiều so với nanh vuốt của hắn.”

“Tôi yêu cầu anh quay xe ngựa đưa tôi về nhà ngay lập tức.”

“Tôi không thấy lý do gì khiến cô có quyền quyết định trong việc này, Emma.”

Cô lùi lại. “Anh dọa tôi đấy à?”

Alex cúi người về phía trước đến mức mũi anh gần chạm vào mũi cô. “Phải.”

Vừa đến đó, chiếc xe ngựa dừng lại. Alex nhanh chóng nhảy ra, thấy Emma không chịu nhòms dậy khỏi đệm ghế, anh thò vào trong lờ cô ra vác lên vai. “Chúng tôi không cần anh nữa!” Anh gọi với về phía người xà ích. Emma giẫy đạp gằm gừ (cô vẫn còn đủ tỉnh táo để hiểu rằng việc la hét sẽ thu hút sự chú ý của hàng chục người qua đường, một vụ bê bối lớn, và kéo theo đó rất có thể là một đám cưới hạ tiện). Trong khi đó Alex mệp nhọc lê bước lên bậc thềm vào sảnh, đá rầm một cái đóng cửa lại.

“Anh thả tôi xuống đi chứ?” cuối cùng cô yêu cầu.

“Chưa được,” Alex nghiêng rắng nói, lên thêm một đợt cầu thang nữa.

“Anh đưa tôi đi đâu đấy?” cô tức giận hỏi, cố gắng quay đầu xung quanh để xác định xem mình đang ở đâu.

“Đến chỗ nào đó nói chuyện được.”

“Chỗ nói chuyện được hay chỗ anh rao giảng cho tôi?”

“Cô đang thử thách lòng kiên nhẫn của tôi đấy, tiểu thư.”

“Thật ư?” Emma cay độc hỏi. “Tôi ước giá mà mình làm điều đó từ trước.”

Alex bước qua cửa đá sập cánh cửa lại, cuối cùng đặt Emma xuống một chiếc giường bốn cột lớn. Cô lập tức lao điên cuồng ra cửa, nhưng Alex đã kịp chặn lại, ấn cô ngồi trở lại giường, đi ngang phòng khóa tạch cửa lại.

“Sao anh...?”

Alex ném chìa khóa qua cửa sổ.

“Anh điên rồi sao?” Emma chạy đến cửa sổ, ước chừng độ cao xuống đến đất.

“Cô sẽ không bao giờ nhảy được xuống đó mà không bị thương,” Alex nói. “Cưng yêu quý, cô sẽ là vị khách bị cầm tù của tôi, và tin tôi đi, tôi có vài điều cần phải nói với cô đấy.”

“Tốt!” Emma bẻ lại. “Tôi cũng có vài điều cần nói với anh đây.”

“Emma,” anh nói với giọng dịu dàng đến nguy hiểm. “Cô sẽ phải hoảng sợ ngay bây giờ.”

“Được,” cô khoanh tay lại tuyên bố. “Nói ngay đi.”

Alex quan sát kĩ dáng vẻ của cô. Trông cô không có một chút ăn năn nào, nhưng anh quá bức cô nên bắt đầu ngay tràng xỉ vả. “Trước hết...” anh gầm lên.

“Anh cho phép tôi cởi áo khoác?” Emma mĩa mai ngắt lời. “Có vẻ như tôi sẽ phải làm khách ở đây lâu.”

“Chắc chắn thế.”

Emma cởi cúc, bỏ áo ra đặt lên chiếc ghế gần đó.

“Cô mặc thứ quái gì thế?” Alex kêu lên.

Emma nhìn xuống chiếc quần ống túm. “Lạy Chúa, Alex. Tôi không thể leo trèo thoải mái nếu mặc vậy.”

Alex đưa mắt nhìn xuống thân hình thon thả của cô, mọi đường cong hằn lên một cách khiếm nhã trong chiếc quần ống túm bó lấy cơ thể. Cơ bắp anh căng lên, và lửa giận bị đổ thêm dầu bởi sự nổi loạn của cơ thể trước cô, anh quát. “Không thể tin được em họ cô lại để cho cô ăn mặc như thế mà ra khỏi nhà.”

“Ồ, thực sự thì,” Emma chế giễu. “Anh không nói gì khi ở trong phòng làm việc của Woodside. Lúc đó tôi cũng không mặc áo khoác,” cô nhắc nhở anh.

“Tôi không để ý,” Alex cấm khẩu. “Trời tối quá.”

Cô nhún vai. “Tiếp tục bài giảng của anh chứ? Cả ngày hôm nay tôi đã quá nhiều việc rồi.”

Alex hít sâu. Anh tin rằng cô đang cố ý khiêu khích mình. Anh cho cô khiêu khích. Cô có đủ quyền để nổi giận với thái độ của anh ngày hôm trước. Nhưng điều đó không bào chữa được thái độ hoàn toàn thờ ơ với sự an nguy của chính cô trong buổi tối hôm nay. “Cô có hiểu tối nay cô đã đặt mình vào tình huống nguy hiểm thế nào không?” cuối cùng anh hỏi, cố gắng giữ giọng bình tĩnh.

“Chúng tôi đã lên kế hoạch rất kĩ,” Emma đáp lại. “Và kế hoạch đó rõ ràng đã thành công.”

“Ồ, thật hả? Hãy kể cho tôi nghe kế hoạch của cô đi nào. Cô định làm gì nếu Woodside bất ngờ về nhà khi cô đang lục lọi phòng làm việc của hắn?”

“Belle đang giữ chân hắn tại nhà phu nhân Mottram. Con bé hứa với chúng tôi là sẽ không để hắn về trước nửa đêm.”

“Nếu cô ấy không giữ được thì sao?” Alex gặng hỏi. “Em họ của cô không đủ sức mạnh khổng chế một gã đàn ông từng trải.”

“Ồ, anh phải biết nghĩ chứ,” Emma gắt gỏng. “Woodside đeo đuổi cô ấy một năm rồi. Hắn sẽ không bao giờ rời khỏi vũ hội khi cô ấy còn đang tán tỉnh hắn.”

“Nhưng cô không thể biết chắc điều đó, hắn có thể bị ốm phải về.”

“Đó gọi là rủi ro đã tính trước, thưa công tước. Chúng ta phải chấp nhận chúng từng ngày trong cuộc sống của mình.”

“Tệ thật, Emma!” Alex gắt lên, luồn tay vào mái tóc. “Tất cả những việc chết tiệt mà cô làm thật ngu ngốc! Nếu Woodside bắt được cô thì hắn có thể tống cô vào tù! Hoặc còn tệ hơn thế!” anh nói thêm, giọng đầy hàm ý.

“Tôi phải nắm lấy cơ hội. Ned gặp rắc rối và cậu ấy cần giúp đỡ. Tôi không bỏ rơi những người mình yêu quý,” cô nói dứt khoát.

Có điều gì đó trong Alex trôi dạt đúng vào thời điểm đó, anh liền chộp lấy vai cô, lắc mạnh và giữ chặt cô như thể đang níu giữ sự sống quý giá. “Em có hiểu anh đã lo cho em thế nào không? Em có hiểu không?”

Emma nuốt khan, nhắm chặt mắt lại dường như để cố ngăn những giọt nước mắt đã lăn không ngừng trên má cô suốt gần một ngày. Cô phải kiềm chế bản thân. Cô không thể để anh nhìn thấy cô khóc.

Alex không lắc vai cô nữa, nhưng anh không buông tay đang giữ cô, và Emma cảm thấy sự đụng chạm của anh dễ chịu kì lạ. Hơi nóng từ cơ thể anh truyền qua áo cô, và một phần nhỏ của cơ thể thôi thúc cô lao vào anh, cuộn mình trong vòng tay vững chãi của anh. Nhưng một phần lớn hơn vẫn còn tức giận với thái độ nóng nảy của anh một ngày trước đó. Sự thiếu tin cậy của anh khiến cô tổn thương đến tận đáy lòng. “Tôi không biết rằng công tước có quan tâm tới chuyện đó đâu,” cô lặng lẽ trả lời.

“Có, anh quan tâm chứ!” anh nói giọng gay gắt, quay đi dầm tay xuống bàn làm việc. “Anh quan tâm đến mức quá đáng. Hôm nay, anh gần như mất trí khi biết em tham gia vào một kế hoạch lố bịch nào đó mà anh không thể ngăn được.”

“Làm sao anh biết được?” Emma hỏi, cô đang ngồi mấp mé mép giường.

“Dunford nghe lỏm được em và Belle nói chuyện lúc chiều,” Alex nói thẳng tuột. “Cậu ấy nghe thấy em nói gì đó về việc Belle cấp thiết phải gặp Woodside tại nhà phu nhân Mottram. Biết rõ tính cách của Woodside nên bọn anh đều điên cả người.”

“Tôi cứ tưởng rằng anh sung sướng để tôi vào hang sói.”

“Hôm qua anh sai rồi,” Alex nói giọng khàn khàn. “Anh xin lỗi.”

Emma mở to mắt kinh ngạc khi nghe lời thú nhận của anh. Anh là người đàn ông kiêu ngạo, và cô không thể hình dung anh lại thốt ra lời xin lỗi dễ dàng thế. Khi anh đứng tựa vào bàn, mọi đường nét trên cơ thể đều toát lên sự căng thẳng và đau đớn thật lòng. Cô biết việc nói lời xin lỗi không dễ dàng gì với anh. Có lẽ anh bị dằn vặt ghê gớm bởi cảm giác tội lỗi về thái độ của mình. Trái tim cô đứng về phía anh, cho dù có muốn cô cũng không ngăn được, cô yêu anh nhiều lắm. Nhưng yêu thương nào có thể xóa đi được nỗi đau của cô. “Em chấp nhận lời xin lỗi của anh,” cô nói nghiêm trang.

Alex quay người lại, hi vọng và nghi ngờ xen lẫn trong mắt anh.

“Nhưng điều đó không có nghĩa là em có thể quên,” Emma buồn bã nói thêm. “Chúng ta sẽ không thể trở lại như ngày xưa.”

“Emma, nếu em cần tiền cho Ned thì em có thể hỏi anh mà.”

“Em phải làm gì, Alex? Đến nhà anh hỏi vay mười nghìn bảng ư?”

“Nếu thế anh sẽ đưa em số tiền đó.”

“Em chắc rằng anh sẽ cho em vay, nhưng em sẽ không cảm thấy thoải mái về việc đó, và em không nghĩ rằng Ned thấy thoải mái. Ngoài ra, điều này có vẻ ngớ ngẩn khi mà em cũng có thừa tiền. Em có một khoản thừa kế ở ngay tại London này. Nó được gửi vào một quỹ ủy thác cho đến ngày em hai mốt tuổi.” Cô nuốt nước bọt lo lắng, mắt nhìn ra xa ngắm nghía tấm thảm thời Trung cổ treo trên tường. “Hoặc cho đến ngày em lấy chồng.”

“Anh hiểu rồi.”

“Em không cầu hôn anh chỉ vì tiền,” Emma trút bỏ nỗi lòng, vẫn không thể quay lại đối diện với ánh mắt màu lục bảo của anh. “Em nghĩ rằng vì thế mà em nảy ra ý định cầu hôn anh, nhưng đó không phải lý do em làm như vậy. Em cho rằng đó chỉ là cái cớ. Em tha thiết muốn có anh, nhưng thấy mình bế tắc. Một người đàn ông có thể chọn cưới ai và khi nào, nhưng phụ nữ phải ngồi nhà chờ người ta đến hỏi. Em sợ rằng anh sẽ không bao giờ đến cầu hôn.”

Alex thở dài. Nếu cô chỉ đợi thêm ba ngày nữa thôi, tất cả những rối ren này đã không xảy ra.

“Tiền chỉ là cái cớ,” Emma đau khổ nói tiếp. “Có lẽ em nghĩ rằng nếu mình có một lý do thực sự cấp bách, thì có thể bất chấp truyền thống mà cầu hôn anh thay vì chờ đợi. Em không nghĩ rằng mình có đủ can đảm cầu hôn nếu em không cần tiền giúp Ned.”

Alex đi đến bên giường ngồi xuống cạnh cô, cầm một tay cô nắm chặt. “Em có hiểu vì sao anh phản ứng như vậy không?” anh vừa hỏi vừa lấy ngón tay cái cọ vào lòng bàn tay cô. “Từ khi trưởng thành, anh luôn bị đeo đuổi bởi những người đàn bà tham lam, thèm muốn tước vị. Khi em nói em cần tiền... anh không biết chuyện gì đã xảy ra, anh cứ nặng lên thôi.”

“Em chỉ không hiểu tại sao anh có thể nghĩ như thế về em.” Emma ngược mắt lên nhìn anh. “Anh không hiểu em à?”

Alex nhìn xa xăm, không thể nghĩ ra được lời nào tả hết nỗi ân hận mà anh đang cảm thấy.

Im lặng kéo dài vô tận, cho đến khi Emma nói. “Lẽ ra anh nên tin em.”

“Anh biết. Anh xin lỗi.”

“Em có thể hiểu được vì sao anh vội vàng kết luận sai,” cô nói, giọng hơi đứt quãng. “Nhưng thậm chí anh còn không dừng lại để nghĩ. Anh cứ thể coi em như một ả gái điếm và ném em ra khỏi nhà. Anh thậm chí không đề nghị giải thích một lời.”

Alex không đủ sức nhìn vào mắt cô.

Emma gạt giọt nước mắt sắp trào xuống má. “Em cứ tưởng rằng anh hiểu đủ rõ về em để có thể nhận ra rằng em không phải là ‘con khốn tham lam’.”

Alex nao núng khi cô đẩy lại những lời tàn nhẫn mà anh đã buột ra lúc nóng giận. “Anh biết là anh sai rồi, Emma. Tin anh đi, không lâu sau anh đã nhận ra rằng mình hiểu lầm em.”

“Em không biết. Em cảm thấy rất khổ sở khi biết rằng anh không tin em.”

“Nhưng anh tin em. Giờ thì anh tin em.”

Emma cười buồn. “Anh nói rằng anh có tin. Em chắc chắn anh tin điều đó. Nhưng em không dám chắc anh sẽ không vội vàng đưa ra những kết luận tương tự nhiều lần nữa. Anh đã có đến mười năm cảm ghét đàn bà. Không dễ gì xóa đi ấn tượng mười năm sâu đậm ngần ấy.”

“Anh không cảm ghét đàn bà, Emma.”

“Cảm ghét, mất lòng tin. Thì cũng thế cả.”

“Anh công nhận hầu hết phụ nữ không được anh coi trọng,” Alex nói, siết chặt tay cô. “Anh không tôn trọng người phụ nữ nào bên ngoài gia đình mình. Nhưng em đã làm thay đổi điều đó. Em đã đập tan mọi định kiến của anh về phụ nữ.”

Emma liếm môi, cô nhớ lại hình ảnh không đẹp đẽ gì trong phòng khách nhà Alex. “Rõ ràng em vẫn chưa làm được.”

“Vì Chúa, Emma, xin hãy cho anh một cơ hội!” anh bỗng thốt lên đứng bật dậy. “Em nói đúng! Hôm qua anh thật chẳng ra gì vì đã không tin vào trực giác của mình. Anh biết rằng em là tất cả những gì mà anh cần ở một người phụ nữ, nhưng anh sợ phải công nhận điều đó. Em đã hài lòng chưa?” Anh rảo bước ngang qua phòng, hít sâu. Tay chống nạnh, mắt nhìn chăm chú vào những tấm thảm mà Emma đã ngắm nghía lúc trước. Không quay lại nhìn cô, anh lên tiếng, “Nhưng bây giờ chính em lại đang làm điều đó với anh. Em không đủ tin cậy anh để chắc rằng anh đã được một bài học từ chuyện đau lòng hôm qua.”

“Ôi Alex,” Emma rên rỉ, đặt tay cô lên tay anh. “Em bối rối quá. Em nghĩ rằng mình rối hết cả lên từ lúc gặp anh.”

“Em bối rối ư?” Alex nói, quay mặt lại, môi cong lên thành nụ cười nhăn nhó. “Em đã làm đảo lộn toàn bộ cuộc đời anh. Em có biết anh đã dự bao nhiêu vũ hội chết tiệt trong hai tháng qua không?”

Khi thấy ánh mắt ngây thơ của cô, anh nói tiếp, “Nhiều hơn số vũ hội mà anh đã dự mười năm qua! Anh không thích tiệc tùng của giới thượng lưu. Anh ghét tiệc tùng của giới thượng lưu. Nhưng anh đã đến tất cả các vũ hội đó, một cách sung sướng, chỉ để gần em.”

Emma chớp mắt nhìn anh, mắt đầm lệ. “Giá mà em biết được phải làm sao,” cô buồn rầu nói. “Anh... anh có thể chỉ cần...” cô cắn môi, tìm từ để nói. “Anh có thể ôm em thôi được không? Chỉ một lát thôi, được không?”

Alex ngẩng đầu lên trước lời đề nghị của cô, tìm anh bắt đầu đập nhanh. Anh đi ngang qua phòng, ngồi xuống cạnh cô, quàng tay quanh người, đặt môi hôn lên làn da mịn màng gần tai cô.

Emma nhắm mắt lại, chìm đắm trong sự dễ chịu và niềm an ủi mà cô tìm thấy trong vòng tay anh. Khi cất được lời nói, giọng cô nhỏ và không đều. “Em nghĩ rằng nếu anh tiếp tục ôm em thế này, có lẽ em sẽ quên mất nỗi đau của mình.”

Alex siết chặt vòng tay. “Anh xin lỗi, Emma,” anh lẩm bẩm. “Anh rất xin lỗi.”

Emma gật đầu, cuối cùng, cô cũng để cho những giọt nước mắt đã cố kìm nén suốt cả buổi chiều lăn xuống má. “Em hiểu. Và em cũng xin lỗi vì đã khiến anh quá lo lắng đêm nay. Em không lấy làm tiếc vì việc mình đã làm,” cô nói thêm rồi khịt mũi cười ngượng ngịu. “Nhưng em rất tiếc vì đã làm anh lo lắng.”

Alex siết chặt cô trong vòng tay. “Ôi, Chúa ơi, Emma,” anh nói giọng khàn khàn. “Xin đừng bao giờ để anh phải trải qua chuyện tương tự thêm lần nữa.”

“Em sẽ không làm thế. Em sẽ cố gắng.”

Alex lùi lại để nhìn thấy mặt cô. “Anh làm em khóc mất rồi,” anh thì thầm, chạm tay vào má cô. “Anh rất xin lỗi.”

Trú ẩn trong vòng tay ấm áp của Alex, Emma để mặc những giọt nước mắt chất chứa trong lòng suốt hai ngày qua, những giọt nước mắt mà cô đã cố giấu giếm trước ánh mắt lo âu của người thân. Mỗi giọt nước mắt rơi xuống, cô thấy như gánh nặng trong tâm hồn đã được dỡ bỏ, và dần cảm thấy sự căng thẳng rời khỏi cơ thể. Đến một lúc, những giọt nước mắt ngừng chảy, Alex bèn đặt cơ thể buồn ngủ rũ của cô xuống chiếc giường rộng lớn của anh. Với một nụ cười hài lòng, anh tháo giày của cô, kéo chăn đắp đến cảm cô, đoạn hôn cô chúc ngủ ngon.

22. Chương 19 Phần 1

Chương 19

Vài giờ sau, Emma chớp mi mở mắt nhìn xung quanh. Cô hít sâu và ngáp khe khẽ như tiếng mèo, chớp vài lần để làm quen với bóng tối. Mùi xạ nhẹ thoảng trong không khí, và cô hít hít vài lần, không quen với thứ mùi này trong phòng mình. Hít thêm một lần nữa thứ hương thơm nhức đầu này, cô lại khẽ ngáp, nhắm nghiền mắt lại xoay người nằm nghiêng. Buông một tiếng thở nhẹ nhẹ, cô lại mở mắt ra. Rồi cô mở to hơn nữa khi thấy gương mặt Alex chỉ cách cô vài xăng ti mét.

Đó là lúc cô nhận ra vật đang đè nặng lên hông cô chính là chân Alex. Cô lại hít một hơi, giật mình vì sự gần gũi này.

“Ôi, trời,” cô thì thầm, cô nằm yên để không đánh thức người đàn ông bên cạnh mình. Cô chưa có chút kinh nghiệm nào với tình huống này. Nếu cử động, cô có thể đánh thức anh dậy. Mặt khác, tim cô đang đập nhanh đến mức cô biết rằng mình không thể nào ngủ lại được nữa.

Cô cảm thấy hình như mình phải hét lên. Hay ngắt đi. Cô nghĩ đó là việc một tiểu thư được dạy dỗ đến nơi đến chốn phải làm. Nhưng mà một tiểu thư được dạy dỗ đến nơi đến chốn không được rơi vào hoàn cảnh như thế này. Dù sao đi nữa, cô không thực sự thấy việc hét lên có thể giải quyết được vấn đề. Ngắt đi còn ngu ngốc hơn; người ta không làm được gì ra hồn khi đã bất tỉnh, và khi tỉnh lại thì cô vẫn ở nguyên vị trí như ban đầu. Ngoài ra, Emma tỉnh táo nghĩ, cô thực sự không thể ngắt đi được nếu không bị đánh một đòn đủ mạnh vào đầu.

Đây sẽ là một vụ tai tiếng, cô nghĩ, nếu Alex và gia đình cô không xử sự một cách khôn khéo nhất. Trên thực tế, có nhiều khả năng dương Henry và cô Caroline vẫn chưa nhận thấy sự vắng mặt của cô. Khi họ lên đường đến vũ hội nhà phu nhân Mottram, Emma đã khiến họ tin rằng cô đã đi nghỉ sớm vì bị đau đầu. Họ rất lo lắng cho cô bởi vì trong hai ngày qua, cô tỏ ra rất căng thẳng và mệt mỏi. Họ bảo Emma nên nghỉ ngơi, và cô biết chắc rằng họ không quấy rầy cô khi họ trở về. Ned thì biết, tất nhiên là thế. Và cả Belle nữa, con bé chắc chắn sẽ moi tin từ anh trai ngay khi vừa về nhà.

Cô sẽ hoàn toàn vô sự miễn là về được đến nhà trước lúc mặt trời mọc, khi người hầu trong nhà bắt đầu dậy làm công việc thường nhật của họ. Hai em cô có lẽ vẫn để mở cửa trước cho cô. Cô mỉm cười điềm tĩnh. Belle và Ned có lẽ đang đợi cô ở phòng khách phía trước, thay nhau nhìn qua cửa sổ để kịp mở cửa cho cô vào. Họ sẽ không muốn bỏ lỡ bất kì câu chuyện nào Emma đưa ra để giải thích sự vắng mặt quá lâu của cô.

Emma xoay đầu liếc nhìn chiếc đồng hồ đặt trên bàn đầu giường ngủ của Alex. Bây giờ đã là bốn giờ kém mười lăm. Chú Henry, cô Caroline và Belle có lẽ đã từ nhà phu nhân Mottram về được hai tiếng. Cô vẫn còn nhiều thời gian. Nửa giờ nữa mới về cũng ổn. Có thiệt hại gì xảy ra thì đã xảy ra rồi.

Sau khi biện hộ đầu vào đấy cho sự im lặng của mình, Emma hài lòng nằm trên chiếc giường lớn, ngắm nghía gương mặt Alex. Khi ngủ, trông anh thật trẻ con. Hàng lông mi sẫm màu dài quá đôi khi mi mắt khép lại, và Emma thấy mình mong ước, không phải là lần đầu tiên, rằng chính mình cũng có hàng lông mi như thế viền quanh đôi mắt. Tóc anh rối bù vì ngủ và đôi môi hé mở trong nhịp thở đều.

Alex vất một cánh tay trần lên chặn, và Emma có thể nhìn thấy phần trên ngực anh. Trước đây cô chưa từng nhìn thấy anh cởi trần bao giờ, và tay cô bồn chồn, mong được đặt lên ngực anh để xem cảm giác thế nào. Đôi mắt cô nhìn theo làn da của anh cho đến chỗ nó khuất dưới tấm chăn. Chắc chắn anh đã cởi áo rồi, nhưng là quần thì sao? Emma nuốt khan. Chúa ơi, anh có trần truồng không đấy?

Cái chân gác lên hông cô bỗng nhiên là lạ. Emma bặm môi, cố tìm cách luồn ra mà không làm anh thức giấc. Alex ậm ừ ngái ngủ khi dịch thân hình nặng nề. Anh lặn về phía cô, và Emma thấy mình bị kẹp chặt hơn dưới chân anh. Đường như chỉ có một cách duy nhất để xác định xem anh đã cởi hết quần áo hay chưa. Hít một hơi sâu, cô luồn tay xuống dưới chăn trượt xuống cho đến khi chạm tới chỗ lông quần ở đầu gối anh. Emma vội rút tay lại. Chắc chắn anh không mặc quần ống túm.

Nếu anh không mặc áo, và cũng không mặc quần ống túm, thì chỉ còn một chỗ nữa phải có quần áo để bảo vệ sự đứng đắn của cô. Emma nuốt nước bọt. Chắc chắn cô không luồn tay xuống chân để sờ vào chỗ ấy. Cô không biết chắc cái gì ở đó.

Cô thử thủ thuật khác. Rất từ từ và thận trọng, cô nhấc chân lên, thật cẩn thận để không quấy giấc ngủ của Alex. Khi chiếc chăn vừa cao hơn tầm mắt, cô ghé mắt nhìn vào nhưng không thể thấy được gì trong chỗ tối om đó. Lấy hết can đảm, cô chui đầu vào chặn, tay vẫn giơ cao chặn đón tia sáng lờ mờ của ánh trăng chiếu vào căn phòng. Vẫn quá tối nên không thể nhìn thấy gì. Emma nhăn nhó chịu thua. Nếu chui thêm đầu vào chặn nữa thì cô sẽ đâm sầm phải cái gì đó, và chắc chắn cô không muốn thế. Cô từ từ ngả người ra, đặt đầu trở lại vị trí ban đầu trên chiếc gối cạnh Alex.

Anh đã mở mắt.

Emma nín thở nhìn gần hơn. Chắc chắn anh đã mở mắt, và cho dù ở trong bóng tối của căn phòng, cô vẫn có thể thấy vẻ khoái trá lấp lánh trong đáy đôi mắt xanh lục ấy.

“Anh không cởi đồ lót đâu, nếu đó là điều em cần biết,” anh nói, và Emma thề rằng cô có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng nói của anh. “Anh không phải tên vô lại,” anh nói tiếp.

“Cám ơn anh,” cô chân thành nói.

“Thấy em ngủ thiếp đi, anh không đành lòng đánh thức. Khi ngủ trông em thật đẹp.”

“Anh cũng vậy,” cô buột miệng.

“Cám ơn em,” anh cũng nói rất thành thực. “Em tỉnh dậy lâu chưa?”

“Mới thôi.”

“Em đủ ấm chứ?”

“Ồ, vâng,” Emma nhẹ nhàng nói, hoang mang về tình thế oái oăm của mình. Cô đang nằm gần một người đàn ông trên giường, chiếc giường của anh ta, vào lúc gần bốn giờ sáng, và họ trò chuyện lịch sự như trong phòng khách vậy. Cô thở dài, nhìn băng quơ lên trần nhà. “Chúng ta sẽ phải rất thận trọng khi anh đưa em về,” cuối cùng cô nói. “Nếu chúng ta đi khê khằng thì sẽ không đánh thức ai dậy, và chúng ta sẽ tránh được rắc rối.”

“Đừng lo chuyện đó,” Alex nói giọng thoải mái. “Anh sẽ lo mọi chuyện.”

Emma xoay người nằm ngửa lên. Alex không có ý định nhấc chân ra, chân anh vẫn đặt ở chỗ khuỷu chân cô. “Ồ đây thật ấm cúng,” anh nhận xét. “Anh chưa từng nằm cùng ai trên chiếc giường này.”

“Ồ, phải rồi, Alex,” Emma chế giễu. “Anh có hàng tá cô bồ. Ai cũng biết thế.”

Alex cười nhún nhủ. “Ghen hả cô nàng? Tín hiệu tốt đấy.”

“Em không ghen.”

“Thực ra thì anh không có hàng tá cô bồ. Thậm chí anh không phải là loại đàn ông như thế. Công nhận là anh không sống cuộc đời tu hành, nhưng khá lâu rồi anh không có cô bồ nào.”

Emma quay mặt về phía anh, mắt cô dò hỏi.

“Ít nhất là hai tháng rồi, anh áng chừng thế.”

Đúng bằng khoảng thời gian họ quen nhau. Emma mơ hồ hài lòng.

“Và,” anh nói tiếp, “chắc chắn anh chưa bao giờ đưa bất kì ai về đây. Cưng ạ, em là người đầu tiên đem vinh dự đến cho chiếc giường của anh.”

“Anh cứ nói như chúng ta đã làm việc gì đó mà chúng ta chưa từng làm vậy.”

Alex không nhận xét gì; anh chỉ cầm tay kéo cô lại gần mình. “Em nằm xa quá,” anh thì thầm.

Emma há hốc miệng khi người cô áp vào cơ thể rắn chắc của anh. Cuộn mình dưới chăn, da thịt anh thật ấm, và hơi ấm tan chảy qua quần áo cô. “Có lẽ thế,” cô đồng tình. “Nhưng giờ thì em nghĩ là hơi gần quá.”

“Vớ vẩn,” Alex thở dài, luồn tay vào mái tóc dày của cô. “Mùi thơm của em thật quyến rũ.”

“Xà phòng mùi hoa hồng,” cô run rẩy nói.

“Anh nghĩ mình thích xà phòng mùi hoa hồng.” Anh đặt môi lên chóp mũi cô. “Anh còn nghĩ chúng ta mặc quá nhiều quần áo.”

“Bây giờ điều đó không đúng.”

“Em có im đi không?” Alex áp môi vào gần mặt cô và nụ hôn của anh khiến cô nhắm mắt lại. Emma cảm thấy quyết tâm của cô bắt đầu tan biến, và cô nhận thấy mình cũng tha thiết muốn bị cảm dỗ như chính anh đang muốn cảm dỗ cô. Khi anh đang trút xuống cô cơn mưa hôn nhẹ nhàng thì cô cố gắng biện hộ cho tình thế của mình. Cô biết việc mình đang làm là sai. Hay ít nhất mọi người đều nói là sai. Nhưng có điều gì đó từ bên trong mách bảo rằng điều này là hoàn toàn đúng, rằng cô thuộc về nơi này với Alex, nằm trong vòng tay anh. Đường như tất cả hơi ấm trên thế gian này tích tụ trong anh và giờ đây đang tỏa ra qua đôi mắt màu xanh ngọc sười ấm cơ thể cô. Cô có phải là kẻ tội lỗi khi yêu anh nhiều đến vậy? Emma không nghĩ thế. Cô xứng đáng được hưởng khoảnh khắc hạnh phúc này. Quyết định xong, cô hít sâu áp mặt về phía anh, hé môi chờ đợi khi môi anh đặt lên môi cô.

Alex lập tức cảm nhận được sự thay đổi ở cô, và nổi ham muốn mà anh lo ngại nhất bùng lên khắp thân thể khi anh nhận thấy cô không còn từ chối anh nữa. “Chúa ơi, Emma. Anh thèm khát em biết bao,” anh rên rỉ. “Anh thèm muốn em đã quá lâu.” Khi bắt đầu cởi cúc chiếc áo đàn ông mà cô vẫn đang mặc, anh nhận thấy các ngón tay mình đang run, và anh mỉm cười ngưỡng ngạo, cảm thấy mình như cậu trai mới lớn. Khi từng chiếc cúc tuột ra khỏi khuyết, Alex cảm thấy mình đang mở một báu vật tinh xảo. Hơi thở của anh tắc nghẽn trong cổ, và anh nhận thấy mình chưa bao giờ chờ đợi hồi hộp và sung sướng thế. Chiếc cúc cuối cùng cũng tuột ra, anh cởi áo để lộ chiếc áo lót lụa phơi bày thân thể nhiều hơn là che giấu.

Anh đặt đôi tay rắn chắc lên bụng cô từ từ kéo chiếc áo lên, chất liệu lụa cọ vào làn da sáng của Emma một cách đầy nhục dục. Cô rung mình, không thể và không muốn kiềm chế phản ứng trước cảm giác lạ lẫm và thích thú về đôi tay của Alex qua làn lụa mỏng của chiếc áo lót. Chúa ơi, cô thèm muốn anh biết bao, cô thèm muốn việc này. Cô cảm thấy toàn thân cháy bỏng, bùng lên vì nhiều tuần ham muốn không được đáp ứng.

Alex dừng lại khi kéo gấu chiếc áo lót đến ngay phía dưới ngực cô. Anh ngược mắt lên nhìn cô, để cho cô có cơ hội cuối cùng ngăn anh lại, nhưng tất cả những gì anh nhìn thấy trong đôi mắt tím chỉ là dục vọng và sự tin cậy. “Ngồi lên một chút đi,” anh khàn khàn giọng nói. Emma vâng lời, anh liền kéo chiếc áo lót qua đầu cô, ngộp thở khi bầu ngực đầy đặn của cô cuối cùng phơi ra trước mắt anh. “Em đẹp quá,” anh thì thầm, nhìn xuống cô đắm đuối đầy ngưỡng mộ. “Đẹp quá.”

Emma đỏ mặt trước ánh mắt chăm chú của anh, anh cô râm ran chờ đợi. Khi tay anh đặt xuống ngực cô, cô thở hổn hển, không thể hiểu được những xúc cảm đang truyền xuống bụng. Và khi anh bóp mạnh, cô biết rằng mình không thể kiềm chế được nữa. “Ồi, Alex,” cô rên rỉ, lạc trong khoái cảm. “Hôn em đi. Xin hãy hôn em đi.”

Alex cười khe khẽ. “Anh sẽ chiều em, cưng ạ.” Anh cúi xuống ngậm núm vú màu hồng vào môi mát nhẹ, một tay vẫn xoa nhẹ bầu vú bên kia.

Emma gần như thét lên. “Ồi, Chúa ơi!” cô bật ra. “Em không bảo thế.”

“Ừm, anh biết, nhưng như thế rất thích, phải không?”

Emma không thể phủ nhận điều đó, cô bèn luồn tay vào mái tóc dày của anh kéo anh gần hơn vào mình. Cô quyết định trong cơn cuồng si rằng nếu giữ anh thật gần thì anh sẽ không bao giờ ngừng tất cả những việc tuyệt diệu mà anh đang làm với cô.

Alex mỉm cười khi trượt môi xuống bụng cô, dừng lại liếm quanh rốn. “Anh nghĩ phải làm gì đó với chiếc quần ống túm chết tiệt này.” Anh cởi cúc từ từ tụt chiếc quần xuống chân cô. “Không phải vì trông em không đáng yêu khi mặc quần ống túm, nhưng anh không nghĩ rằng mình sẽ để em ăn mặc như vậy mà ra khỏi nhà lần nữa.” Chiếc quần ống túm của cô nhanh chóng rơi xuống sàn cùng áo ngoài và áo lót, còn Alex thì áp người vào người cô, cọ mũi vào mũi cô. “Anh không nghĩ rằng còn ai đó cần biết mông em tròn đến mức nào.” Như để chứng minh quan điểm của mình, anh đặt tay lên mông cô, bóp mạnh kéo lại gần.

“Ồi trời,” Emma thảng thốt. Giờ thì cô đã hoàn toàn trần truồng, trừ chiếc quần lót, còn anh thì quá nóng và căng cứng, áp chặt vào cô. E dè, cô vuốt ve làn da lưng ấm áp của anh, mong muốn khám phá nhưng không rõ phải làm thế nào. “Anh... anh có thích thế không?” Cô hỏi.

“Chúa ơi, Emma,” Alex khàn khàn nói. “Chỉ cần nhìn thấy em, anh đã thèm muốn em rồi. Em không biết cái vuốt ve của em có tác động thế nào tới anh đâu.”

23. Chương 19 Phần 2

Emma đỏ mặt nhưng không ngừng vuốt ve lưng anh, và khi Alex xoay người cởi nốt mảnh vải che thân cuối cùng của cô, cô không có ý cản trở anh. “Anh cũng sẽ phải cởi quần áo của mình nữa,” cô nói mà không thể tin được mình bạo dạn đến thế. “Em có thể không thạo chuyện này nhưng cũng biết rằng không thể làm được gì nếu anh vẫn còn mặc quần áo lót.”

Alex cười to khi nghe cô nói và suýt nói cho cô hay anh yêu cô nhiều đến mức nào. Nhưng anh vẫn không mở lời, chưa sẵn sàng thổ lộ cảm xúc của mình trước. Thay vào đó, anh giải quyết vấn đề trước mắt, tụt chiếc quần lót và phủ thân thể mình lên cô.

Tim Emma đập điên cuồng khi Alex đặt môi lên môi cô. Đôi tay của anh dường như ở khắp mọi nơi, vuốt ve, thăm dò, nắn bóp, vậy mà cô vẫn muốn nhiều hơn nữa. Cuối cùng anh đặt tay vào phần đùi bà của cô, và cô cảm thấy mình bật khỏi giường vì khoái cảm khi anh chạm tay vào. Mặc dù trước đây anh đã từng

vuốt ve chỗ này và cô biết điều gì đang chờ đợi mình, nhưng giờ đây mọi thứ đều trở nên gần gũi hơn bởi vì họ đang ở trên giường, làn da trần của anh áp sát vào cô. Bỗng nhiên cô cảm thấy ngón tay cái của anh đi vào mình, và mọi cơ bắp cô căng lên.

“Suyt,” anh thì thầm. “Anh chỉ muốn biết chắc rằng em đã sẵn sàng. Anh to hơn so với ngón tay mình và anh không muốn làm em đau.”

Emma có phần thoải mái hơn, còn Alex tiếp tục những động tác mang tới đầy khoái cảm, vuốt ve mu thịt ở chỗ kín đáo nhất của cô bằng ngón cái. Khi khoái cảm chạy suốt toàn thân, Emma có thể cảm thấy mình ướt át vì thèm khát, cô rên rỉ, hông oằn lên dưới cơ thể anh.

Alex khó nhọc giữ cho hơi thở đều và ổn định. Anh phải cố hết sức kiểm soát để không lẫn xả và chìm đắm trong thân thể mềm mại của cô. Nhưng anh đã quyết tâm làm cho trải nghiệm đầu đời này trở nên hoàn hảo đối với cô. Anh biết rằng anh sẽ chỉ có được khoái cảm trống rỗng nếu Emma không đạt được cực khoái. Chẳng biết tự khi nào, với anh hạnh phúc của cô quan trọng hơn hạnh phúc của chính anh nhiều.

Emma cảm thấy mình đang cong lên khi những cảm giác nóng bỏng xuyên khắp người. “Alex, xin anh,” cô cầu xin. “Xin anh. Em cần anh.”

Câu xác quyết của Emma như tháo cũi sổ lồng cho Alex, và anh nhanh chóng sẵn sàng tư thế đi vào cô. “Em sẵn sàng chưa?” anh khàn khàn hỏi. Thấy cô gật đầu có vẻ nôn nóng, anh dẫn về phía trước. Chúa ơi, nhưng cô hẹp quá. “Chà,” anh nói, để xoa dịu bản thân hơn là xoa dịu cô. “Anh sẽ phải làm từ từ thôi. Anh muốn em có cơ hội làm quen với anh.” Với một tiếng rên rỉ nửa hài lòng nửa thất vọng, anh kéo ra một chút và lại đẩy vào lần nữa, thật chậm.

Emma tin rằng vào khoảnh khắc đó cô có thể chết đi được. Cơ thể cô hoàn toàn không thể tiếp nhận thêm được chút nào thứ khoái cảm đang tích tụ bên trong. “Anh ơi,” cô rên rỉ, lật đầu từ bên này sang bên kia. “Em muốn... em thêm...” cô rùng mình. “Ồi, Chúa ơi, em không biết mình muốn gì nữa!”

“Nào, em yêu, anh biết. Nhưng em chưa sẵn sàng lắm. Em quá nhỏ. Anh sợ có thể làm em đau.” Alex nghĩ rằng không có thứ thuốc kích dục nào mạnh hơn cảnh Emma cong người trên giường anh, hoàn toàn bị nuốt chửng bởi đam mê. Nhưng anh vẫn kiểm soát được dục vọng của mình, bắt bản thân phải chậm lại. Nhưng ngay khi nghĩ rằng không thể kiềm chế thêm được nữa, anh chạm tới màng trinh của cô.

“Emma?” anh gọi, giọng khản đi vì đam mê. Nhưng cô đang chìm đắm trong cơn ngây ngất nên không nghe thấy lời anh. “Em yêu?” anh gọi, tiếng to hơn. Cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt không thể tập trung được vào gương mặt anh. “Em yêu, sẽ hơi đau một chút, nhưng anh hứa rằng em sẽ chỉ bị đau một lần này thôi.”

“Anh nói sao?”

Alex nhắm mắt, anh chống khuỷu tay nhô lên. Lạy chúa, chưa ai giải thích chuyện này cho cô ấy ư? “Là bởi vì em còn trinh. Anh phải phá vỡ màng trinh của em. Có thể hơi đau, nhưng anh hứa là sẽ êm xuôi cả và lần sau em sẽ không đau nữa.”

Emma chăm chú nhìn gương mặt anh. Trông anh rất lo lắng, lông mày nhíu lại và màu xanh của đôi mắt dịu hơn so với mọi khi cô vẫn thấy. “Em tin anh, Alex,” cô khẽ nói, với tay quàng lên người anh.

Chút kiềm chế cuối cùng mà Alex có được tan biến vào khoảnh khắc đó, anh liền dẫn người lên phía trước. Emma buông một tiếng kêu khe khẽ khi màng trinh của cô bị rách, nhưng cô thấy cơn đau không thấm thía gì và nó lại sớm được thay thế bằng khoái lạc mà những đưa đẩy của Alex mang lại. Với mỗi cú dẫn, cô cảm thấy một hơi ấm xối xả chạy khắp cơ thể cho đến khi bỗng nhiên nó trở nên quá nhiều, làm cả người cô căng lên gần như đông cứng lại. Cô không thể cử động được nữa, không thể thở được nữa, cuối cùng cả thể giới trong cô vỡ tung, và cô sập xuống, thật sự và hoàn toàn kiệt sức.

Cơn ham muốn điên cuồng làm rung chuyển cơ thể Alex khi anh cảm thấy các cơ của cô siết chặt xung quanh phần đàn ông của mình. Nhịp điệu nguyên thủy của cơ thể anh tăng tốc nhanh hơn và điên cuồng hơn, rồi sau đó anh lao mình về phía trước lần cuối cùng, bùng lên vì ngây ngất khi anh trút hết mình vào cô.

Emma nghe thấy anh kêu lên đúng khoảnh khắc xả lũ, anh đổ sập lên người cô, và khi còn đang bồng bềnh trôi xuống từ đỉnh khoái lạc, cô nghĩ rằng mình chưa từng cảm thấy tràn trề mãn ý đến thế. “Em thấy thật

tuyệt,” lời cô tựa hồ hơi thở.

Alex cười khùng khục khi lăn từ trên người cô xuống. “Anh cũng vậy, em yêu ạ, anh cũng vậy.”

“Nếu biết trước nó tuyệt đến thế, có thể em đã không tống cổ anh ra khỏi phòng ngủ trong ngày đầu chúng ta gặp nhau.”

Alex áp tay vào mặt cô. “Sẽ không tuyệt vời đến thế, em yêu ạ, bởi vì khi đó chúng ta chưa quan tâm đến nhau.”

Emma nhích lại gần anh hơn sau những lời dịu dàng này. Chắc chắn giờ là lúc anh nói rằng anh yêu cô. Nhưng anh không nói. Cô thở dài. Cô quá hạnh phúc nên không lo lắng về chuyện đó. Anh không thể làm tình với cô như thế nếu không yêu cô chút nào, đúng không?

Họ vẫn nằm nguyên ở tư thế đó thêm vài phút nữa, Emma rúc vào người Alex, còn anh yên lặng nghịch những sợi tóc của cô. Cuối cùng cô ngước lên hỏi một câu đáng sợ. “Mấy giờ rồi anh?”

Alex liếc qua đầu Emma, nhìn đồng hồ trên chiếc bàn đầu giường ngủ. “Gần bốn rưỡi rồi.”

“Em phải về nhà thôi,” Emma nói vẻ tiếc nuối. Chứa ơi, cô ghét phải nghĩ về hiện thực, nhưng sớm muộn gì cô cũng phải về nhà. Mà sớm thì vẫn tốt hơn. “Giờ này người hầu có thể thức dậy đi lại trong nhà bất kì lúc nào, em thì không muốn họ nhìn thấy em lúc em vào nhà. Anh thừa biết họ đưa chuyện chả thua gì giới thượng lưu mà. Chỉ cần một người hầu nhìn thấy em thì đến tối cả thành phố biết chuyện.”

“Ai quan tâm?”

Emma xoay người lại nhìn anh, ánh mắt cô vừa kinh ngạc vừa trách móc. “Anh có ý gì, ‘Ai quan tâm?’ là sao? Em không muốn thanh danh của mình bị mang ra đàm tiếu, cảm ơn anh quá đi.”

Alex nhìn cô với ánh mắt bối rối. “Đàm tiếu là sao? Chúng ta sẽ cưới nhau vào tuần tới còn gì. Chỉ trong vòng nửa tháng, tất cả những chuyện đồn đại về đám cưới vội vàng sẽ tắt ngấm, và mọi người sẽ chỉ nói rằng chúng ta ‘lãng mạn’.”

Một cơn phẫn nộ vô lý bùng lên trong lòng Emma trước sự trịch thượng của anh. Giống như anh vừa tuyên bố rằng họ sẽ cưới nhau vào tuần tới mà không thèm hỏi ý kiến cô. “Đó có phải lời cầu hôn không nhỉ?” cô hỏi sát rạt.

Alex nhìn cô, điếng người. “Chẳng phải chúng ta sẽ cưới vào tuần tới sao?”

“Em biết sao được. Có thấy ai hỏi ý kiến gì em đâu.”

“Lạy chúa, Emma. Chúng ta phải cưới ngay thôi.”

“Em chẳng phải làm việc gì mà em không muốn, thưa công tước,” Emma tuyên bố, tránh sang bên kia giường và hai tay đè lên gối chặn.

“Emma, em vừa cầu hôn anh cách đây hai ngày.”

“Nếu anh còn nhớ thì,” cô khịt mũi, “anh đã từ chối rồi đấy.”

“Chết tiệt thật, đúng là đồ đàn bà, chúng ta lại trở lại chuyện đó à?”

Emma không nói gì.

“Tuyệt,” Alex lẩm bẩm. “Đây đúng là thứ mình cần. Một người phụ nữ giận dữ.”

“Đừng có nói với em kiểu đó!”

Mắt Alex lóe lên ngạo mạn. “Anh không nói với em, cưng ạ, anh đang nói về em. Và nếu em không hành động ngốc nghếch thế thì anh đã hôn em rồi.”

Emma nhảy ra khỏi giường trước lời xúc phạm của anh, cầm theo cả chiếc chăn. “Em không việc gì phải ở lại đây nghe anh xúc phạm!” cô kêu lên giận dữ, quần chiếc chăn trên người khi đi nhặt nhanh quần áo dưới sàn. Mỗi mảnh bị quăng đi một nơi trong phút đam mê, vì thế cô phải đi qua đi lại trong phòng đến

mấy lượt mới thu nhặt hết được, cô đau đớn nhận ra bộ dạng ngốc nghếch của mình khi cố gắng che đậy thân thể bằng chiếc chăn nặng nề.

Alex thử chiến thuật khác. “Emma,” anh nhẹ nhàng nói, “sau tất cả những gì chúng ta đã có cùng nhau, em vẫn không muốn cưới ư? Anh sẽ mất trí nếu không được ôm em trong tay hằng đêm.”

“Anh thật đê tiện!” Emma xỉ vả, má cô đỏ lên giận dữ. “Em không thể tin được anh lại cả gan đến thế! Anh thật liều lĩnh khi dụ dỗ em cưới anh!”

“Được, có vẻ có tác dụng đấy,” Alex nhếch mép cười.

“Á, à! Em có thể... có thể... Ôiiiiii!” Cơn giận của Emma đã lên đến độ khả năng ngôn ngữ của cô không được như nó cần thế.

“Giết anh hả? Nếu là em thì anh không làm thế đâu. Mọi chuyện sẽ rồi tinh lên.”

Vẻ thản nhiên của Alex khiến cơn giận của Emma vượt khỏi tầm kiểm soát. Cô nhặt một chiếc lọ hoa giờ lên đầu, định ném về phía anh.

“Đừng,” anh ngăn cản. “Đừng ném chiếc lọ thời nhà Minh đấy.”

Emma buông tay xuống, nhìn món đồ cổ bằng ánh mắt thờ ơ, rồi đặt nó trở lại bàn. Cô cầm một chiếc hộp thuốc lá lên. “Thế cái này thì sao?”

Alex nhăn nhó. “Được, nếu em thực sự cần phải...”

Chiếc hộp thuốc lá trượt qua tai anh chỉ cách một sợi tóc.

“Phá hủy đồ đạc của anh không giải quyết được vấn đề,” Alex nhੌm dậy khỏi giường, hoàn toàn không quan tâm đến tình trạng khóa thân của mình. “Em sẽ phải lấy anh.”

“Anh đã bao giờ hỏi xin ý kiến ai đó, thay vì ra lệnh chưa?” cô thੌt lên giận dữ, cố gắng mặt đỏ lỏm mà không đánh rơi chiếc chăn quấn quanh người. Cơn thịnh nộ của cô càng dâng cao khi Alex nhếch mép thích thú trước cảnh ngộ của cô. “Ồi, xin công tước tha thứ,” cô nói, giọng chất chứa sự mỉa mai lạnh lùng. “Em quên mất. Một công tước không bao giờ hỏi xin cả. Ngài ấy không phải tìm kiếm gì. Ngài ấy có thể có được mọi thứ mình muốn. Thế là phải lẽ rồi.” Emma quay đầu lại khi nói những lời cuối cùng, và cô ngạc nhiên trước vẻ sôi sục trên gương mặt Alex. Kinh hãi, cô lùi lại một bước, vắn túm chặt tấm chăn để che chắn trước cái nhìn đầy phần nộ của anh.

“Emma,” anh nói thẳng vào chuyện, “em sẽ lấy anh chứ?”

“Không!” Cô hầu như không thể tin được rằng mình lại nói ra điều đó, nhưng lời nói cứ bật ra.

“Thế đấy!” Alex nổi xung. Anh sải những bước nhanh đầy phần nộ qua phòng, giật chiếc chăn khỏi người Emma. Cô cố gắng một cách tuyệt vọng để che thân, nhưng thấy ngay rằng điều đó không thật sự cần thiết, vì xem ra Alex định nhồi cô vào bộ quần áo của cô. “Anh chịu đựng quá đủ cái trò giận dỗi vớ vẩn của em rồi,” anh xổ ra, tay kéo chiếc áo lót qua đầu cô. “Nếu em muốn chứng minh với anh rằng mình không phải là một cô nàng nhu nhược chịu để người ta sai khiến thì em có thể yên tâm về điều đó. Em đã làm được rồi. Bây giờ đừng hành động kiểu trẻ con nữa và chấp nhận điều không thể tránh khỏi đi. Em sẽ phải cưới anh và sẽ tươi cười làm việc đó.”

Emma nở ra nụ cười dịu dàng đến phát sợ. “Như thế được chưa, thưa công tước? Chúng ta không muốn thiên hạ biết rằng công tước Ashbourne bắt ép một người phụ nữ phải lấy mình.” Cô ân hận về những lời này ngay khi vừa thੌt ra khỏi miệng, cô lập tức thấy mình đã đi quá xa. Gương mặt Alex chỉ là chiếc mặt nạ che giấu cơn thịnh nộ, anh siết chặt cánh tay cô đến mức cô biết chắc mình sẽ bị thương. “Em xin lỗi,” cô nói giọng nghẹn ngào, không đủ sức nhìn vào mắt anh.

Về khinh khỉnh, Alex mặc kệ cô và đi ngang qua phòng đến chỗ chiếc ghế mà anh đã bỏ lại bộ quần áo dạ hội cách đây vài giờ trước khi chui vào giường nằm cạnh Emma. Bằng những động tác mạnh tay và câu kính, anh mặc quần áo vào, và tất cả những gì Emma có thể làm là đứng nhìn, cô sợ hãi đến lặng người khi thấy anh gồng lên để kiểm chế cơn giận.

Khi Alex mặc xong quần áo, anh ném cho Emma chiếc áo khoác của cô và đi ngang qua phòng về phía cửa, kéo mạnh. Nó không nhúc nhích, và Alex chửi bậy khi nhớ ra đêm trước anh đã khóa nó.

“Chìa khóa,” Emma sợ hãi thì thầm. “Anh đã ném ra cửa sổ rồi.”

Anh phớt lờ cô, sải bước sang phòng thay quần áo và biến mất. Vài giây sau, cửa vào phòng mở ra từ bên ngoài. Đôi vai rộng của Alex gần che kín cả cửa vào. “Đi thôi,” anh nói ngắn gọn.

Emma khôn ngoan không nổi giận vì việc anh đã khiến cô nghĩ họ bị khóa trái trong buổi tối hôm trước, và cô không chậm trễ theo chân anh, nửa lo sợ vì cơn thịnh nộ ra mặt nhưng cố nén lại của anh, nửa nhận rõ rằng cô muốn về nhà, chẳng phải cô đang có được điều mình muốn hay sao? Cô nhanh nhẩu xuống cầu thang đợi ở tiền sảnh, trong khi Alex đánh thức một người hầu dậy chuẩn bị xe ngựa. “Sẽ mất vài phút,” anh nói khi quay trở lại, thậm chí thách cô dám phản đối sự chậm trễ. “Sợ rằng gia nhân nhà anh không quen làm việc sớm thế này.”

Emma nuốt khan gật đầu, mắt nhìn chằm chằm xuống nền nhà. Cô bắt đầu hơi cảm thấy xấu hổ vì cơn giận dữ của mình. Có lẽ việc Alex cho rằng họ sẽ cưới nhau là điều hoàn toàn tự nhiên, vì đến lúc này họ đã ngủ với nhau rồi. Nhưng không có gì chọc giận cô hơn là thái độ trịch thượng của anh, và có thứ gì đó bên trong cô bật lại khi anh tự ý tuyên bố đám cưới sắp tới của họ. Giờ đây, khi cô ngần ngại nhìn về mặt vẫn còn giận dữ của anh, cô nhanh chóng hiểu ra rằng, mặc dù bạo miệng, cô vẫn không đủ dũng cảm thốt lên một lời.

Mười phút sau, cô chui vào chiếc xe ngựa và thất vọng nhận thấy những vệt sáng đầu tiên của bình minh đã xuất hiện trên bầu trời. Những người hầu trong nhà Blydon chắc đã bắt tay vào công việc hằng ngày. Họ sẽ nhận thấy sự trở về khác thường của cô và kể cho người hầu trong các nhà khác, và rồi đám người hầu sẽ kể lại cho chủ của họ. Emma thở dài mệt mỏi. Sẽ không thể nào tránh được vụ tai tiếng.

Đường về nhà không xa, nhưng khi cỗ xe ngựa dừng lại trước cửa biệt thự nhà Blydon, mặt trời đã lên, và London bắt đầu thức giấc. Alex nhanh nhẹn nhảy ra, lôi theo cả Emma đi cùng.

“Không cần phải thô bạo như vậy, thưa công tước,” Emma phẫn nộ nói, loạng choạng đi sau anh lên bậc thềm.

Alex quay lại, đưa tay xoay cầm cô về phía mình để cô không thể tránh nhìn thẳng vào mắt anh. “Tên anh là Alex,” anh nói rõ ràng. “Vì chúng ta sẽ cưới vào cuối tuần này, anh mong em hãy nhớ điều đó.”

“Cuối tuần này?” Emma yếu ớt nói.

Alex không trả lời; anh bắt đầu đập âm âm vào cửa.

“Lạy Chúa, Alex! Em có chìa khóa đây!” Emma túm lấy tay anh, cố gắng ngăn tiếng ồn. Cô lấy chìa khóa ra khỏi túi tra vào ổ. “Giờ thì anh đi được chưa?” cô cầu xin. “Em có thể tự lên phòng được.”

Alex nhìn cô cười ranh mãnh. “Ngày Henry!” anh gọi to. “Phu nhân Caroline!”

“Anh làm gì thế?” Emma rít lên. “Anh nhất định phải hủy hoại thanh danh của em đấy à?”

“Anh chỉ nhất định cưới em thôi.”

“Có chuyện gì thế?”

Emma nhìn lên. Ông Henry và bà Caroline đang rảo bước xuống chiếc cầu thang uốn cong, nhìn đôi trẻ trong phòng khách với vẻ bối rối pha lẫn kinh ngạc.

Alex chống nạnh. “Cháu đã hủy hoại danh tiết cháu gái cô chú,” anh tuyên bố. “Cô chú làm ơn bảo cô ấy lấy cháu nhé?”

Bà Caroline không chớp mắt. “Đây là,” bà tuyên bố, “chuyện khác thường nhất trên đời đây.”

24. Chương 20

Chương 20

Emma cắn môi cố hết sức đứng vững. Đầu gối cô run lập cập, tim đập loạn xạ, còn đầu óc kêu gào tự xỉ vả. Cô nhắm mắt về đau khổ. Lần này thế là xong đời.

Dượng Henry trông như sắp nổ tung. “Lên phòng con ngay.” Ông chỉ vào Emma quát. Mắt mở to, cô lao lên cầu thang, còn không dám liếc nhìn phía sau.

Đứng cạnh Ned ở chiếu nghỉ tầng một, Belle há hốc miệng khi Emma chạy qua. Cô chưa bao giờ thấy cha mình giận dữ thế.

“Còn cậu,” ông Henry gắt gỏng, chuyển hướng cơn giận của mình sang phía Alex, hoàn toàn không quan tâm tới địa vị cao hơn của chàng trai, “Vào phòng làm việc của tôi. Tôi sẽ giải quyết với cậu ngay sau khi nói chuyện với vợ tôi.”

Alex chỉ gật đầu đi ra khỏi sảnh.

“Còn hai con ngoan ngoãn của tôi,” ông Henry gọi mà không cần quay lại. “Cha cho rằng các con nên về phòng mình cả đi và suy nghĩ xem tại sao các con không thấy cần thiết phải thông báo ẹ con và cha biết hành tung của chị họ các con đêm qua.”

Belle và Ned luống cuống rút lui.

Khi chỉ còn lại ông Henry với vợ mình (ngay cả người hầu cũng khôn ngoan tránh đi), ông quay sang phía bà thở dài. “Thế nào, mình?”

Bà Caroline mỉm cười mệt mỏi, khoanh tay. “Em không thể phủ nhận rằng mình hi vọng chuyện này xảy ra. Nhưng em chỉ mong nó xảy ra sau đám cưới.”

Ông Henry cúi xuống hôn vợ, cảm thấy cơn giận ban đầu của mình dịu bớt. “Sao em không lên gác xem Emma thế nào? Anh sẽ lo chuyện Ashbourne.” Nói đến đó, ông lại thở dài chậm rãi đi về phía phòng làm việc. Khi ông đến nơi, Alex đang đứng bên cửa sổ, khoanh tay nhìn những vệt sáng màu cam hồng vẫn còn trên bầu trời buổi sáng sớm.

“Tôi không biết nên ném cậu qua cửa sổ đó hay bắt tay cậu mà nói, ‘Cừ lắm!’” ông Henry nói giọng mệt mỏi.

Alex quay lại nhưng không trả lời.

Ông Henry đi ngang qua phòng đến chỗ một chiếc bình thon cổ đặt trên chiếc bàn nhỏ. “Cậu có muốn một ly whiskey không?” Ông liếc nhìn đồng hồ và nhăn nhó khi thấy mới có năm giờ hai mươi phút. “Tôi thấy uống rượu giờ này còn hơi sớm, nhưng đây là một buổi sáng hơi khác thường, cậu có nghĩ vậy không?”

Alex gật đầu. “Một ly rượu là tốt nhất, cảm ơn chú.”

Ông Henry rót một ly đưa anh. “Xin mời, ngồi xuống đi.”

Ông Henry rót thêm một ly nữa ỉnh. “Tôi cho rằng cậu nên ngồi xuống.”

Alex ngồi xuống.

Một nụ cười thoáng trên gương mặt ông Henry. “Tôi nghĩ rằng cân nặng của cậu ăn đứt tôi, vì vậy tôi bỏ ý định ném cậu qua cửa sổ.”

“Cháu cũng khó mà làm được việc đó nếu ở vị trí của chú.” Alex khẽ nói.

“Vậy ư? Đó là tín hiệu tốt. Nhưng tôi sợ rằng chúng ta chín chắn hơn khi già đi. Tôi không còn nóng nảy như trước đây. Tuy nhiên, rõ ràng là cháu gái tôi đã bị hủy hoại danh tiết đêm qua.” Ông uống một hớp rồi nhìn thẳng vào mắt Alex. “Và cậu rõ ràng là người đã làm việc đó. Tôi khó lòng có thể chúc mừng cậu vì chuyện đó.”

“Cháu định cưới cô ấy.” Giọng Alex kiên quyết.

“Nó có ý định cưới cậu không?”

“Hiện vẫn chưa.”

“Cậu có nghĩ rằng nó muốn cưới cậu không?”

“Cô ấy nói rằng không, nhưng thực ra có muốn.”

Ông Henry nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống và khoanh tay, tì người lên mép bàn. “Cậu làm thế có phần bẽ trên đấy, cậu nghĩ sao?”

Alex đỏ mặt. “Hai ngày trước, cô ấy đến nhà cháu – không có ai đi kèm – và cầu hôn cháu,” anh nói có ý biện hộ.

Ông Henry nhú mày. “Thật à?”

“Cháu đã đồng ý.”

“Tôi có thể thấy rằng quan hệ giữa cô cậu giờ đây khăng khít quá còn gì,” ông Henry thản nhiên nói.

Alex ngo ngoáy không yên trên ghế, tự nhủ đi nhủ lại rằng là dương của Emma, ông Henry xứng đáng được giải đáp thấu đáo. Tuy nhiên, cả câu chuyện nghe ra vô cùng mất mặt. “Chúng cháu hiểu lầm nhau. Cháu, à, đã phá vỡ ước hẹn. Nhưng mọi chuyện đã được giải quyết đêm qua.”

“Có quá nhiều chuyện đã xảy ra trong vòng hai tư giờ nhỉ.”

Alex tự hỏi đến lúc nào thì anh sẽ mất kiểm soát với cuộc trò chuyện này. Anh hít sâu tiếp tục nói, có cảm giác mình như cậu học trò bị mắng. “Lần này, cháu cầu hôn cô ấy, nhưng cô ấy từ chối vì cái tính bướng bỉnh chó chết của cô ấy.” Anh sững sủa nói bậy vào ngồi thụp xuống ghế.

“Con bé bướng bỉnh, tôi đồng ý với cậu như thế, nhưng cha nó đã giao nó cho tôi trông chừng. Tôi rất coi trọng trách nhiệm đối với gia đình mình. Và quan trọng hơn, tôi yêu thương Emma như con gái mình.” Ông Henry nhắc ly whiskey lên. “Liệu tôi có nên chúc mừng cho cuộc hôn nhân sắp tới của cậu không, thưa công tước?”

Alex ngạc nhiên nhìn lên.

“Nhưng hãy nhớ rằng tôi cầu phúc cho cuộc hôn nhân này không phải vì cậu đã cảm dỗ được Emma, cũng không phải vì cậu nói rằng đó là điều Emma muốn. Tôi cầu phúc cho cậu bởi vì tôi thực sự tin rằng cuộc hôn nhân này là điều tốt nhất cho cháu gái tôi. Tôi nghĩ rằng cậu là một trong số ít những chàng trai mà tôi biết xứng đáng với nó, và tôi biết rằng nó sẽ là người vợ tốt của cậu.” Và sau đó, như thể đã nghĩ kỹ hơn, ông nói, “Tôi cũng nghĩ rằng Emma thực sự muốn lấy cậu, nhưng, như cậu nói, con bé có thể cứng đầu một chút và chúng ta có thể gặp rắc rối khi nhắc nó nhớ điều đó. Vì cậu, tôi hi vọng không phải gí súng vào lưng bắt nó đến bàn thờ làm lễ.”

Alex mỉm cười yếu ớt uống cạn ly whiskey của mình.

Emma đang nhìn ra cửa sổ thì bà Caroline bước vào phòng, nhưng cô không biết mình đang nhìn gì.

“Con tự sa vào rắc rối ra trò đấy,” bà Caroline nói sau khi đóng cách cửa lại.

Emma từ từ quay lại, mắt long lanh nước. “Con xin lỗi, cô Caroline. Con không hề có ý định làm cho cô và gia đình cô phải xấu hổ. Xin cô hãy tin điều đó.”

Bà Caroline hít sâu. Emma cần được an ủi và động viên vào lúc này, chứ không phải những lời mắng mỏ mà con bé đang chờ đợi. “Gia đình cô là thế nào? Cô chỉ thấy có gia đình chúng ta thôi.”

Emma cười rụt rè.

Bà Caroline ngồi xuống chiếc ghế bên bàn trang điểm của Emma. “Xem ra con sẽ phải nhanh chóng đưa ra những quyết định nghiêm túc.”

“Con không muốn cưới anh ấy, cô Caroline ạ,” Emma nói ngay.

“Con không muốn à? Con có chắc không?”

Đôi vai Emma sụp xuống. “Có lẽ là không ạ.”

“Rất khác đấy.”

Emma rời khỏi cửa sổ, hất đôi giày đoạn ngồi xuống giường. “Con không biết phải làm gì nữa.”

“Sao con không nói cho cô biết lý do con không muốn lấy Ashboure?”

“Anh ấy thật ngạo mạn. Cô có thấy anh ấy còn không cầu hôn con không? Anh ấy chỉ tuyên bố như thể đó là điều hiển nhiên. Anh ấy thậm chí không thèm hỏi ý kiến con?”

Bà Caroline hít sâu, nhận thấy rằng cháu gái mình đã lấy lại được tinh thần vốn có. “Đó là trước hay sau khi con, à, bị thất tiết?”

Emma quay đi. “Sau ạ.”

“Cô hiểu rồi. Và con không nghĩ rằng đó là một kết luận khá logic khi Ashbourne cho rằng con, một cô gái được nuôi dạy đàng hoàng, muốn cưới cậu ấy sau khi đã có quan hệ gần gũi?”

“Lẽ ra anh ấy có thể hỏi con.” Emma bặm môi bướng bỉnh nhưng trong thâm tâm rúm lại vì sự nhảm nhí của những lời mình nói.

“Phải,” bà Caroline đồng tình, “chắc chắn đó là thiếu sót của cậu ấy, nhưng cô không chắc đó lại là lý do chính đáng để từ chối cậu ấy.” Bà dừng lại cúi người về phía trước. “Tất nhiên, trừ khi con còn lý do nào khác để từ chối.”

Emma nuốt khan cắn môi dưới.

“Có không?”

Cuối cùng, khi Emma lên tiếng, giọng cô gần như không thể nghe thấy được. “Không ạ.”

“Rồi, biết thế đã,” bà Caroline nói rõ ràng, đứng dậy đi đến chỗ cửa sổ Emma vừa rời khỏi. “Nhưng, phải nói lại là, một người không cần phải cưới một người khác chỉ vì không có lý do gì để không cưới. Nhất định có vài lý do chính đáng để người đó phải cưới, con có nghĩ thế không?” Bà coi sự im lặng của Emma là đồng tình bèn tiếp tục. “Có lý do nào đó khiến việc cưới Ashbourne là một việc cực kì khôn ngoan không?” Bà nhìn thẳng vào mắt Emma. “Khôn ngoan nghĩa là đó là bước hợp lý tiếp theo bảo đảm hạnh phúc tương lai của con ấy.”

Emma chớp mắt vài lần dưới ánh mắt dò xét của cô mình và gật đầu.

“Cô cũng nghĩ vậy.” Bà Caroline khoanh tay. “Con có yêu cậu ấy không?” bà hỏi thẳng.

Emma gật đầu, nước mắt lăn xuống má.

“Con có nhận thấy mình đang sắp đánh mất cơ hội cưới người đàn ông mình yêu không?”

Emma lại gật đầu, cảm thấy trong lòng nao nao.

“Được, vậy thì con phải kiềm chế cái tính bướng bỉnh và kiêu căng của mình đi,” bà Caroline khuyên nhủ, ngồi xuống cạnh Emma ôm cô vào lòng âu yếm như một người mẹ. “Có điều cô không bảo con phải gạt hết cái tính khí ấy đi. Con vẫn cần một chút kiêu hãnh và bướng bỉnh trong cuộc hôn nhân với một người đàn ông như thế.”

“Con biết,” Emma sụt sịt nói.

Bà Caroline đặt một chiếc hôn lên trán Emma. “Lau nước mắt đi nào, cháu yêu quý. Chúng ta cần xuống nhà thông báo cho đám đàn ông biết quyết định của mình.” Đoạn bà đứng dậy đi ra cửa.

“Nhưng còn cha con thì sao?” Emma bỗng nhiên nói. “Con không thể lấy chồng mà không xin phép cha. Và còn công ty...” Cô nhận thấy đó là lý do đỡ tệ, bởi vì cô là người cầu hôn trước, một việc mà cô không nghĩ ngờ rằng bà Caroline sẽ sớm hay biết.

“Cô nghĩ rằng con luôn biết rằng Công ty Vận tải Biển Dunster không phải là vận mệnh của con. Còn đối với cha con - phải, cô sợ rằng ông ấy sẽ phải phó thác vào quyết định của chúng ta. Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.”

Đôi mắt Emma mở to sợ hãi khi cô vô tình nhìn xuống bụng mình. Lạy Chúa, cô đã không nghĩ gì đến khả năng có con?

“Cô thấy rằng con đã hiểu ý cô.”

Lát sau khi hai người phụ nữ bước vào phòng làm việc của ông Henry, ông và Alex đang ngồi lặng lẽ như những người bạn, nhấm nháp whiskey. Emma khẽ nhủ mảy may khi nhìn thấy cảnh này. Không có vẻ như đường của cô đã làm gì đó để lên lớp hay trút giận vì chuyện cô thất tiết. Cô khẽ thở dài. Thôi được, tốt hơn là nên bắt đầu chuyện cưới xin của cô trong không khí hòa bình.

“Con có gì muốn chia sẻ với chúng tôi không?” ông Henry hỏi, nhướn một bên mày.

Emma nuốt khan, bước liêu về phía trước quay sang phía Alex. “Em rất vinh dự được cưới ngài, thưa công tước.” Cô dừng lại héch cằm lên. “Nếu như ngài thấy đáng cầu hôn em.”

Bà Caroline rên rỉ, còn ông Henry mở tròn mắt, nhưng Alex không thể kiềm chế được nụ cười thoảng qua trên mặt. Anh nghĩ rằng đó chính là lý do khiến anh yêu cô nhiều đến vậy. “Em có muốn anh quỳ gối xuống không?” anh hỏi, nhìn sâu vào mắt Emma.

Emma lo lắng liếm môi. Giọng anh trêu ngươi, nhưng cô biết rằng anh sẽ làm thế nếu cô yêu cầu. “Không,” cô nói, người nóng bừng trước ánh mắt xanh màu ngọc lục bảo chăm chú của anh. “Em không nghĩ rằng điều đó là cần thiết.”

Alex mỉm cười rộng hơn một chút khi nhìn xuống Emma. Cô vẫn mặc bộ quần áo của Ned trông thật đáng yêu, đứng đó cằm héch lên cổ nín giữ lòng kiêu hãnh của mình. Anh ao ước được với tay ra vuốt lọn tóc màu sáng sau tai cô, nhưng e ngại ông Henry và bà Caroline, nên anh chỉ cằm tay cô đưa lên môi. “Em sẽ lấy anh nhé?” anh khẽ nói.

Emma gật đầu, không đủ tự tin để nói gì. Ông Henry và bà Caroline cảm thấy phần công việc của mình đã xong, lặng lẽ rời khỏi phòng, để lại Emma một mình với Alex, tay vẫn trên môi anh.

“Anh xin lỗi vì đã không làm việc này ngay từ lần đầu tiên,” anh khẽ nói.

Emma cảm thấy nụ cười nở trên môi. “Thực ra em nghĩ đó là lần thứ hai.”

Alex gật đầu. “Em nói đúng. Nhưng nếu em còn nhớ, anh cũng không làm đúng cả trong lần thứ nhất.”

Emma thở dài nhớ lại cảnh tượng khủng khiếp trong phòng khách nhỏ nhà Alex. Lạy Chúa, mới có hai ngày thôi ư? Tưởng như cả một đời người đã trôi qua kể từ ngày đó. “Phải, anh đã không đúng,” cô nói khẽ. “Nhưng em nghĩ rằng chúng ta nên bỏ lại tất cả mọi chuyện ở phía sau. Sẽ thật tuyệt nếu chúng ta bắt đầu cuộc hôn nhân trong trạng thái lạc quan.”

“Anh đồng ý,” Alex trả lời, ngón cái lặng lẽ vuốt bàn tay cô. Anh muốn kéo cô vào lòng. Anh muốn hôn cô điên dại. Nhưng anh hơi e ngại. Chính xác là lo ngại điều gì, anh không chắc, nhưng bằng cách nào đó anh biết rằng cả cuộc đời anh treo lơ lửng ở thể cân bằng mong manh, và anh không muốn làm nó đảo lộn. Vì vậy anh chỉ đứng đó, vuốt ve ngón tay cô, không biết nói gì, cảm thấy mình thật khờ dại vì không hiểu rõ chính mình. “Anh sẽ cố gắng không quá gia trưởng,” cuối cùng anh nói, giọng nghiêm túc.

Emma nhìn nhanh sang phía anh. Trông anh nghiêm túc và trung thực đến mức cô cảm thấy khó mà không ôm anh. “Em sẽ cố gắng không bướng bỉnh nữa,” cô đáp.

Một nụ cười thoảng xao động gương mặt Alex khi anh kéo cô vào lòng tựa nhẹ vào vóc người vạm vỡ của anh. Emma ôm eo và tựa má vào ngực anh. Cô khẽ buông hơi thở êm ái, cảm nhận hơi ấm tuyệt vời tỏa ra từ cơ thể anh. Tim anh đập to và mạnh bên tai cô, cô quyết định để anh là người phá vỡ khoảnh khắc êm đềm này bởi vì không có thứ gì trên đời có thể khiến cô xê dịch.

Nhưng cho dù vào thời khắc này cô cảm thấy tuyệt vời đến đâu, cô cũng không thể dẹp được ý nghĩ rằng cô sẽ cưới một người đàn ông quan tâm đến mình, đứng rồi, nhưng không thực sự tin mình. Anh nói rằng

anh nhận thấy cô khác với những tiểu thư giới thượng lưu lằng nhằng bám lấy anh, nhưng Emma sợ rằng một vài vết sẹo cũ của anh đã ăn quá sâu. Cô không chắc ngày nào đó anh có thể tin tưởng hoàn toàn một người đàn bà.

Và tất nhiên, còn một điều nữa là anh vẫn chưa nói yêu cô. Emma chờ người khi nghĩ đến điều này, nhưng sau đó tự nhủ rằng chính cô cũng chưa bày tỏ với anh tình cảm của mình.

Nhận thấy cô thay đổi tư thế Alex liền đặt một nụ hôn nhẹ lên tóc cô. “Có chuyện gì không ổn à, em yêu?”

Emma thả lỏng người, nín giữ hơi ấm trong vòng tay anh. “Không, không có gì không ổn cả. Em chỉ đang suy nghĩ, thế thôi.”

“Về chuyện gì?”

“Không có gì, thật đấy. Chỉ là vài thứ trong đám cưới,” cô nói dối. “Em nghĩ chúng ta không có nhiều thời gian lo được hết mọi thứ.”

Alex từ từ đưa cô lùi lại phía ghế sofa và họ cùng ngồi xuống. “Em dự định có một đám cưới lớn phải không?” anh âu yếm hỏi, đặt hai ngón tay dưới cằm của cô nâng lên đến khi có thể nhìn vào mắt cô.

“Không. Em biết nhiều người ở London, nhưng không thân quen lắm, vì vậy không phiền lòng nếu vắng bọn họ trong đám cưới mình. Có điều, em muốn có một chiếc váy cưới đặc biệt,” cô nói thêm về ao ước. “Và em cũng muốn cha mình ở đây để trao em cho anh.”

Alex nhìn chăm chú vào mắt cô, tìm kiếm một dấu hiệu nào đó cho thấy cô thực sự muốn một sự kiện đình đám. Anh chỉ thấy sự trung thực hoàn toàn trong sáng. “Anh xin lỗi vì chúng ta không thể đợi cha em được, nhưng anh muốn chúng ta cưới nhau càng sớm càng tốt. Anh không muốn chờ cô em và mẹ anh bàn chuyện cắm hoa.”

Emma khẽ cười khúc khích. “Anh có biết rằng chính xác vì chuyện cắm hoa mà chúng ta gặp nhau không, công tước?”

“Đừng gọi anh là ‘công tước’ nhé,” Alex nhắc nhở

“Em xin lỗi. Em chỉ buột miệng. Em sợ rằng đã được dạy quá kĩ về lễ lỗi của giới thượng lưu.”

“Nhưng hãy kể cho anh nghe vì sao may mắn tốt cùng của anh là nhờ việc cắm hoa vậy.”

“Đó chính là lý do khiến em mặc trang phục cô hầu đi ra cửa hàng và cứu Charlie khỏi bị chiếc xe ngựa thuê cán phải. Cô Caroline muốn em phụ giúp cô ấy cắm hoa cho vũ hội, và thế là em và Belle lén xuống bếp trốn bà. Chúng em mặc trang phục cô hầu vì không muốn làm bẩn đồ của mình.” Đoạn, cô nói thêm, “Em thực sự ghét cắm hoa.”

Alex cười to. “Anh xin hứa, em yêu, để tôn vinh cuộc gặp gỡ đầu tiên, đám cưới của chúng ta sẽ có thật nhiều hoa, nhưng em sẽ không phải cắm bất kì bông nào đâu.”

Emma liếc gương mặt nhìn nghiêng của anh khi anh cười. Anh không thể đối xử với cô dịu dàng thế nếu không yêu cô chút nào, đúng không? Cô xưa những nghi ngờ của mình đi. Nếu không yêu cô thì anh cũng thêm khát cô, điều đó quá rõ ràng. Và anh cũng rất thích cô. Đó chắc chắn là một khởi đầu tốt. Emma hít sâu, cô cảm thấy tính bướng bỉnh chẳng lấy gì làm hay ho lại trở dậy trong lòng. Cô có thể làm cho cuộc hôn nhân này đơm hoa kết trái. Cô sẽ làm cho nó đơm hoa kết trái. Cô phải làm được.

Vài ngày trôi qua với những công việc hối hả. Alex cố gắng bám lấy ý tưởng ban đầu là làm đám cưới vào cuối tuần, nhưng sau năm phút “bàn bạc” với bà Caroline, anh lưỡng lự đồng ý lùi lại một tuần. Emma khôn ngoan tránh xa cuộc tranh cãi này.

“Một tuần rưỡi vẫn quá khủng khiếp,” bà Caroline nhận xét, “Nhưng ít nhất chúng ta cũng thu xếp được vài việc tốt đẹp. Hai ngày thì không thể.”

Một giờ sau khi Alex ra về vào buổi sáng hôm đó, nữ công tước Ashbourne đến trước cửa nhà Blydon, nâng nặc đòi tham gia vào việc chuẩn bị đám cưới. Không ai nhắc đến việc giờ mới chỉ bảy rưỡi sáng. Bà Eugenia xem chừng coi đám cưới sắp tới của con trai mình không kém gì một phép màu nhiệm, và thực tế mười mười rằng bây giờ còn sớm một cách khác thường cũng không ngăn cản được bà đến kiểm tra xem đám cưới có

trục trặc gì không. Sau khoảng mười lăm phút với bà Eugenia và Caroline, cuối cùng Emma giơ tay đầu hàng, xin hai bà hãy chỉ tham khảo ý kiến cô về những quyết định lớn, rồi đi lên phòng, vào thẳng giường. Dù sao thì đêm hôm trước cô vẫn chưa ngủ được nhiều.

Tỉnh dậy thì đã hơn sáu giờ, cô đói ngấu ngiến. Có ai đó đã bứt khỏi các kế hoạch đám cưới để chu đáo lo một khay thức ăn mang lên phòng của Emma, vì vậy cô vội vàng nuốt một miếng thịt và hoa quả để trên bàn trang điểm, xong đi tắm và mặc đồ. Sau một ngày mặc quần áo đàn ông, cô thấy chiếc váy đi dạo màu xanh ngọc của mình có phần gò bó nhưng biết rằng cứ mặc chiếc quần ống túm mà đi đi lại lại thì không ổn chút nào. Sau đó, cô ngồi vào bàn thảo nhanh một bức thư gửi cho cha, giải thích về tình hình và hứa sẽ sớm viết cho ông dài hơn, kể về Alex và đám cưới.

Cuối cùng khi cô đi xuống cầu thang vào lúc ba giờ chiều, bà Caroline và bà Eugenia vẫn ở nguyên tại chỗ như lúc cô rời khỏi đó, nâng lên đặt xuống những cái tên trong danh sách khách mời. Belle và Sophie đã nhập cuộc và đang tranh cãi nảy lửa về bó hoa cô dâu của Emma. Khi nhìn thấy cô dâu đi xuống, họ lập tức đưa câu chuyện sang bàn với cô.

“Ồ, chị nghĩ là hoa hồng,” Emma trả lời. “Được không?”

Cả hai cô gái mở tròn mắt. “Phải, tất nhiên, nhưng màu gì?” Belle hỏi.

“Ồ. Phải, điều đó phụ thuộc vào việc chị chọn váy phù dâu màu gì, chị đoán thế.”

Belle và Sophie nhìn cô chờ đợi, còn Emma nhận ra rằng cô sẽ phải quyết định. “Thì chỉ có hai người là phù dâu của tôi thôi mà, vậy hai người thích mặc màu gì?”

“Hồng đào.”

“Xanh dương.”

Emma nuốt khan. “Hiểu rồi. Có lẽ chúng ta cứ quyết định chọn màu trắng cho bó hoa cô dâu đi. Màu trắng hợp với mọi thứ. Đặc biệt là chị?” cô nói thêm với nụ cười vui vẻ. “Chị có thể dùng màu trắng cho đám cưới, đúng không?” cô nhanh nhẹn hỏi thêm. “Chị biết đó không phải là màu thời thượng nhất, nhưng một người bạn của chị ở Boston đã mặc màu trắng trong đám cưới của cô ấy, và chị thấy rất đẹp.”

“Con có thể dùng bất kì màu gì con thích cho đám cưới của mình,” cô của cô trả lời. “Lần thử váy đầu tiên của con là vào tối nay. Bà Lambert sẽ đóng cửa muộn để kịp may váy cho chúng ta đây.”

“Bà ấy thật tử tế,” Emma lẩm bẩm, tự hỏi cô Caroline đã trả thêm bao nhiêu tiền để thuyết phục được người thợ may làm thêm giờ. “Còn chuyện gì nữa đã được quyết định xong rồi ạ?”

“Bác biết là theo phong tục đám cưới được tổ chức tại nhà cô dâu,” bà Eugenia chen vào. “Nhưng cháu sống tận Boston, và dù sao Westonbirt cũng gần London hơn vài giờ so với ngôi nhà ở nông thôn của họ hàng cháu.”

“Không, không, thế là tốt rồi,” Emma đáp. “Westonbirt rất tuyệt. Và dù sao, đó cũng sẽ sớm là nhà cháu.”

Mắt bà Eugenia long lanh nước khi bà nắm cả hai tay Emma trong tay mình. “Bác rất mừng vì cháu về với gia đình bác.”

“Cám ơn bác,” Emma siết chặt tay bà Eugenia nói. “Cháu rất vui được làm một thành viên trong gia đình bác.”

“Thôi nào,” bà Caroline nói khẽ. “Trở lại với danh sách khách mời đi. Tử tước Benton thế nào?”

Emma há hốc miệng. Anthony Woodside ư? “Không!” cô kêu lên.

Bà Caroline và Eugenia đều quay lại nhìn cô, vẻ mặt dò hỏi.

“Cháu... cháu không thích anh ta,” cô vội nói. “Và cháu nghĩ anh ta sẽ khiến Belle không thoải mái.”

Belle gật đầu.

“Được thôi,” bà Caroline nói và gạch bỏ tên hắn trong danh sách mà bà đang lập.

“Cháu không nghĩ nhiều người đến dự được đâu,” Emma nói, vẻ đầy hi vọng. “Do thông báo vội quá, mà lại còn cách London mất vài giờ đi ngựa nữa.”

Cả bốn người quay lại nhìn cô kinh ngạc. “Chị điên à?” cuối cùng Belle nói. “Thiên hạ chen chân nhau để đến ấy chứ. Công tước Ashbourne cưới vợ. Vị công tước ‘không thèm lấy vợ’ giờ cưới vợ. Và anh ta lại còn lấy một cô gái xuất thân khá không rõ ràng từ Thuộc địa. Đó sẽ là sự kiện xã hội trong mùa vũ hội này.”

“Sự vội vàng của đám cưới cũng khiến người ta quan tâm hơn,” Sophie nói thêm. “Nó làm tăng thêm vẻ tai tiếng và gây tò mò. Cả làng mạn nữa, tất nhiên.”

“Chị hiểu rồi,” Emma nói giọng yếu ớt. “Nhưng chị nghĩ Alex muốn một đám cưới nhỏ thôi.”

“Ôi dào!” bà Eugenia gạt đi. “Tôi là mẹ nó, và tôi không quan tâm nó muốn gì. Con trai tôi chỉ cưới vợ một lần trong đời, nên tôi muốn được tận hưởng đám cưới ấy.” Bà Eugenia ngồi ngả ra sau ghế, còn Emma thấy rằng không còn gì để phản đối thêm.

Và trên thực tế, cả tuần tiếp theo cô cũng không cãi cò gì, cứ để mình bị cuốn vào làn sóng chuẩn bị đám cưới. Thời gian nghỉ ngơi duy nhất mà cô có – ngoài những giấc ngủ mà cô thấy không bao giờ đủ – là khi Ned bước vào phòng khách bắt cô rời khỏi đám những người phụ nữ hiện và sẽ là họ hàng của cô. “Chúng cháu,” cậu thông báo, “đi dạo một lát đây ạ.”

Emma quá vui mừng vì được giải thoát, hai chị em liền lấy một chiếc xe ngựa đi đến một cửa hàng trà và bánh ngọt nổi tiếng.

“Em muốn kể cho chị nghe về chuyện xảy ra với Woodside,” Ned nói ngay khi họ ngồi vào bàn.

“Ồi trời ơi,” Emma thì thào. “Suýt thì chị quên mất? Chuyện thế nào?”

“Hắn bắt em trả nợ vào thứ Sáu tại quán White.”

“Và em bảo hắn rằng chắc chắn em không bao giờ trả nợ hai lần.”

Emma bịt chặt tay vào miệng. “Ồi, thế hả Ned?”

“Em đã nói thế đấy. Hắn đâm ra lung túng và bắt đầu gây chuyện cho đến khi em lôi tờ giấy ghi nợ ra khỏi túi. Em nhướn mày hỏi hắn làm thế quái nào em lấy lại được tờ giấy ghi nợ nếu chưa trả nợ cho hắn.”

“Chắc chắn hắn tức điên lên.”

“Chị thân mến ơi, tức điên là còn nhẹ đấy. Em nghĩ rằng hắn sắp nổ ruột. Và ai cũng nghe thấy chuyện. Em không nghĩ rằng hắn còn được cầm đến quân bài trong mấy năm nữa.”

“Ôi, tuyệt quá,” Emma nói. “Cậu biết không, chị nghĩ chắc chắn mình có máu báo thù, vì chị thực sự vui mừng trước sự tuyệt vọng của hắn.”

“Chị chẳng giống phụ nữ quyền quý gì cả,” Ned trêu. “Nhưng nói nghiêm túc, Emma ạ. Hắn thực sự tức giận. Em nghĩ rằng chúng ta cần cảnh giác. Hắn sẽ âm mưu báo thù đấy.”

Emma nhấp một ngụm trà. “Thực tình, Ned ạ, hắn có thể làm gì được chúng ta nào? Phát tán tin đồn ư? Không ai tin hắn đâu.”

“Em không biết. Em nghĩ chúng ta cần thận trọng.”

“Thận trọng, có thể. Nhưng còn lo lắng? Chị không nghĩ thế. Hắn không có gan giết người đâu.”

“Ồ, thật à?”

Emma lắc đầu, ngược mắt nhìn lên trời. “Hắn ta quá kĩ tính.”

25. Chương 21

Chương 21

Khi Emma chưa kịp thở thì cô đã thấy mình ở Westonbirt, nhìn hàng trăm người làm và gia nhân hoàn thiện những công việc cuối cùng cho đám cưới được chuẩn bị vội vàng nhất trong hàng thập kỷ qua. Bà Caroline và Eugenia tìm thấy đúng sở trường của mình, và Emma phải công nhận rằng việc họ làm được đúng là điều kì diệu. Bà Caroline vẫn hay phàn nàn rằng nếu có thêm thời gian thì bà có thể đã làm tốt hơn thế, điều đó khiến Emma bật cười vì việc chuẩn bị đám cưới vượt xa những gì cô từng mơ ước khi còn ở Boston.

Sau vài lần nhỏ to tranh cãi giữa Sophie và Belle xem chọn màu xanh hay màu hồng, cuối cùng Emma quyết định rằng xanh bạc hà sẽ là màu chủ đạo của ngày cưới, và hóa ra đó là quyết định thông minh bởi vì cả hai người phụ nữ đều lộng lẫy không chê vào đâu được trong bộ váy của mình.

Nhưng chính cô dâu mới là người chinh phục trái tim của tất cả mọi người. Trong lần thử váy cuối cùng, Belle phải há hốc miệng nói rằng cô chưa bao giờ thấy Emma xinh đẹp đến như vậy. Chiếc váy cưới thuộc kiểu hơi cổ điển, chiết eo ở đúng chỗ eo thay vì theo sát một thân hình nhất là chiết ngay dưới bầu ngực. Emma thích kiểu mới này và đã cắt nhiều bộ váy theo kiểu đó, nhưng cô tuyên bố sẽ không làm thế với váy cưới. Bà Lambert đồng ý ngay và đã may cho cô chiếc váy cưới lộng lẫy bằng lụa trắng ngà với đường viền cổ nhả nhện chỉ hơi lộ bờ vai, ống tay dài bó sát và các lớp váy lót khiến chiếc váy bồng lên từ eo đầy yêu kiều. Emma yêu cầu chiếc váy phải tương đối giản dị, bởi thế không gắn thêm đá quý hay nơ gì hết.

Kết quả thật đáng kinh ngạc. Kiểu may tôn dáng người nhỏ nhắn của Emma, nhấn vòng eo nhỏ và nét dịu dàng của chiếc cổ. Nhưng chính màu lụa mới là bí quyết tạo nên điều đó. Ban đầu Emma nói rằng cô yêu màu trắng, nhưng bà Lambert gạt đi và khẳng định đòi chọn màu trắng ngà. Bà đã hoàn toàn đúng; thứ chất liệu mới này tôn nước da của Emma một cách hoàn hảo, khiến cô tỏa sáng lung linh.

Mặc dù có thể chính tình yêu mới là điều khiến cô lung linh.

Dù sao, Emma quyết định, bộ váy cũng góp phần vào đó.

Cuối cùng, ngày cưới cũng đã đến, và Emma tỉnh giấc với cảm giác cồn cào nhộn nhạo. Rồi đúng lúc đó Belle nhảy xổ vào phòng hỏi ngay không cần mở đầu, “Chị hồi hộp à?”

“Kinh khủng.”

“Tốt đấy. Chị phải hồi hộp mới đúng. Dù sao hôn nhân cũng là chuyện lớn. Có lẽ là sự kiện lớn nhất đời người phụ nữ. Tất nhiên, sau sinh và tử. Em cho là như vậy, nhưng...”

“Đủ rồi!” Emma bật ra.

Belle mỉm cười ranh mãnh.

“Ồ quý,” Emma lẩm bẩm, đập mạnh chiếc gối vào cô em họ.

“Em đã bảo người mang một chút sô cô la sáng lên,” Belle nói. “Sẽ có ngay đây. Em không nghĩ sáng nay chị muốn ăn thứ nào nặng bụng.”

“Ừ,” Emma khẽ đồng ý, mắt nhìn chăm chú ra cửa sổ.

Belle nhận thấy vẻ nghiêm nghị của cô thì lập tức hỏi, “Chị không nghĩ lại đấy chứ?”

Emma bứt khỏi sự mơ màng. “Không, tất nhiên là không. Chị yêu Alex, em biết rồi đấy. Chị không biết là đã nói với em lần nào chưa, nhưng chị yêu anh ấy.”

“Em biết là chị có yêu anh ấy!”

“Chị chỉ ước là cha có thể dẫn chị vào lễ đường. Chị nhớ cha. Giờ chị sẽ phải sống xa cách cha rồi.”

Belle vỗ vỗ tay Emma an ủi. “Em biết. Nhưng dù sao chị còn có chúng em. Cả gia đình Ashbourne yêu mến chị. Rồi cha chị cũng sẽ đến thăm. Em biết là ông sẽ đến. Nhưng đừng nói với cha em là chị nhớ bác John đấy nhé. Ông ấy mừng như mở cờ trong bụng khi được dẫn chị vào lễ đường.”

Có tiếng gõ cửa vang lên, và Sophie bước vào phòng, vẫn đang mặc áo choàng ngủ. “Em đã chặn cô hầu phòng ở cầu thang và bảo vào bếp lấy thêm sô cô la,” cô nói. “Em hi vọng là chị không phiền. Cô ta sẽ có mặt ngay bây giờ.”

“Tất nhiên,” Emma mỉm cười nói. “Càng đông càng vui.”

“Em không thể tin được các hoạt động trong nhà lại nhộn nhịp đến thế,” Sophie nói tiếp. “Hai người đã ai xuống dưới nhà chưa?”

Cả Emma và Belle đều lắc đầu.

“Mọi thứ cuống cả lên. Em suýt bị một người hầu phòng giẫm phải. Mà khách bắt đầu đến rồi đấy!”

“Chị đùa đấy à?” Belle đáp. “Họ phải dậy từ bốn giờ sáng thì mới đến được đây vào giờ này.”

“Phải, Alex thực sự phát cáu khi mẹ gợi ý mời mọi người ở qua đêm. Chỉ có một vài người được chọn đến đêm qua, và anh ấy kiên quyết đòi tất cả mọi người phải rời khỏi ngôi nhà này trước lúc nửa đêm.”

Emma đỏ mặt. “Em đã nhìn thấy anh ấy chưa?”

“Chưa,” Sophie nói và cầm lấy một cốc sô cô la từ tay người hầu vừa lặng lẽ vào phòng. “nhưng Dunford thì đã đến và quanh quẩn đâu đó. Anh ấy nói rằng Alex đang như ngồi trên đồng lửa. Em tưởng tượng anh ấy đang nôn nóng muốn toàn bộ đám cưới này kết thúc.”

“Phải, không chỉ mình anh ấy muốn thế,” Emma lẩm bẩm, tự hỏi không biết đến bao giờ dạ dày cô mới thôi nôn nao.

Theo dự kiến đám cưới sẽ sớm bắt đầu vào buổi trưa, và vào lúc mười một giờ ba mươi Emma ngó ra ngoài cửa sổ nhìn đám khán giả đang đông thêm ở bãi cỏ phía Nam Westonbird. “Chúa ơi,” cô thảng thốt. “Phải có đến hai trăm người ở đó.”

“Gần đến bốn trăm, em đoán thế,” Belle nói và đi đến gần chỗ chị họ bên cửa sổ. “Mẹ muốn danh sách khách mời là sáu trăm, nhưng...”

“Nhưng không đủ thời gian,” Emma nói nốt. “Chị biết.” Mắt vẫn nhìn chằm chằm ra bãi cỏ, cô lắc đầu trước quy mô của đám cưới. Những rạp kè sọc vui nhộn lác đác trên bãi cỏ, che cho khách khứa khỏi cái nắng đầu tháng Bảy. Như Alex đã hứa, đám cưới có nhiều lãng hoa đến mức cô không thể đếm nổi.

“Ôi trời,” Emma thì thào. “Lẽ ra chị không nên để cô Caroline tổ chức lớn đến thế. Một nửa số đó chị không hề quen biết.”

“Nhưng họ biết chị!” Sophie hào hứng chỉ ra.

“Chị có tin là mình sắp làm công tước phu nhân không?” Belle hỏi.

“Không, chị thực sự không thể tin được,” Emma yếu ớt nói.

Và sau đó, khi cô chưa kịp ý thức được thì đã đến trưa và cô đứng ngay bên ngoài cổng rạp, lo lắng đến mức chỉ nghe thấy nhạc điệu của nhóm tứ tấu đàn dây chơi bản nhạc Mozart yêu thích của mình.

“Chúc may mắn,” Sophie nói ngay trước khi bước xuống lối đi giữa hai dãy ghế trong giáo đường. “Chị dâu.”

Belle theo sau Sophie vài giây, nhưng cô còn kịp siết tay Emma trấn an. “Em yêu chị, Emma Dunster.”

“Đây là lần cuối cùng có người gọi chị bằng tên đó đấy,” Emma thì thầm.

“Dượng thấy Emma Ridgely nghe rất hay,” ông Henry nói cầm lấy tay cô. “Đặc biệt là khi nó còn kèm theo chữ công tước phu nhân Ashbourne ở cuối.”

Emma mỉm cười lo lắng.

“Con sẽ làm tốt thôi,” ông Henry nói. Sau đó ông khẽ thêm vào, “dượng biết rằng con sẽ rất hạnh phúc.”

Emma gật đầu, cố kìm những giọt nước mắt. “Cảm ơn dượng rất nhiều, dượng Henry. Về tất cả mọi chuyện. Con yêu dượng, dượng biết đấy.”

Ông Henry chạm vào má cô. “Dừng biết,” ông nói, giọng nghen ngào xúc động. “Chúng ta đi chứ? Dừng nghĩ rằng chàng công tước của con sẽ chạy xuống lối đi lùi con lên bực làm lễ nếu chúng ta không đến đó sớm đây.”

Hít sâu một hơi, Emma bước bước đầu tiên xuống lối đi giữa hai dãy ghế. Và khi cô nhìn thấy Alex chờ ở bực làm lễ, tất cả những lo lắng hồi hộp của cô dần tan biến hết. Với mỗi bước đi, niềm vui trong cô tăng dần lên, và cô thậm chí không chú ý đến hàng trăm người đang quay lại nhìn cô dẫu rạng ngời đi xuống lối đi giữa hai hàng ghế.

Hơi thở Alex nghen lại trong cổ khi anh nhìn thấy cô bước vào rạp lần đầu tiên. Trông cô thật yêu kiều, anh không biết miêu tả ra sao nữa. Có vẻ như vẻ đẹp tích tụ bên trong cô đang tỏa sáng qua từng chân tơ kẽ tóc. Mọi thứ xung quanh cô đều lấp lánh, từ làn da màu kem mịn màng, đôi mắt tím đến những lọn tóc bốc lửa tỏa sáng rực rỡ dưới chiếc khăn voan mỏng manh.

Cuối cùng, ông Henry và Emma đến chỗ Alex, và Emma không thể không mỉm cười khi dựng đặt tay cô vào tay người chồng tương lai. Ngược nhìn đôi mắt xanh của Alex, cô thấy hơi ấm không thể phủ nhận trong ánh mắt đắm đuối của anh, cả sự ham muốn, sở hữu, và, đúng, cả tình yêu nữa. Có thể anh chưa hề nói những lời đó, nhưng Emma nhìn thấy rõ như ban ngày trong mắt anh. Anh yêu cô.

Anh yêu cô, và bỗng nhiên cuộc đời cô tươi vui gấp đôi thời khắc trước đó.

Phần còn lại của lễ cưới trôi qua nhanh đến mức sau này Emma chỉ còn nhớ mang máng. Charlie đứng đó kiêu hãnh cầm nhẫn cưới đặt trên một chiếc gối nhỏ, hơi ấm của đôi tay Alex khi anh lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cô, nụ cười đắc ý của Dunford và Ned vì nhìn thấy Alex hôn cô hơi say đắm quá mức khi mục sư cuối cùng cũng tuyên bố họ thành vợ chồng, và cuối cùng là hình ảnh đôi má ửng đỏ của bà Caroline khi đôi vợ chồng mới cưới lướt trở lại lối đi giữa hai hàng ghế khi kết thúc buổi lễ.

Tiệc vẫn kéo dài nốt buổi chiều và gần hết buổi tối, Emma thấy mình được hàng trăm người không quen biết rồi đến hàng trăm người quen biết chúc mừng. Alex kề bên hết mức có thể, nhưng khi họ bị buộc phải tách riêng để gặp gỡ mọi người, cô vẫn cảm thấy ánh mắt anh nhìn mình, và cô cố lắm mới kiềm chế được cơn run rẩy đã tăng gấp đôi vì ái tình và khao khát bình yên trong người.

Cuối cùng, sau hàng giờ khiêu vũ và hàng chục lần nâng cốc, Alex rút rề đến chỗ Emma thì thào vào tai cô, “Anh biết là bây giờ vẫn còn sớm, nhưng liệu chúng ta ra khỏi đây được chưa nhỉ? Anh muốn em là của riêng anh thôi.”

“Ôi, thế mà em cứ nghĩ anh sẽ không bao giờ hỏi xin ý kiến người khác đây,” Emma nói, nụ cười rạng rỡ hơn.

Hai người vẫy tay chào đám đông và dừng lại bên cạnh bà Eugenia trước khi đi. “Con muốn mọi người biến hết trong đêm nay,” Alex nói dứt khoát. “Đến sáng họ mới về được tới nhà con cũng mặc. Đàng nào thì họ vẫn thường như thế còn gì.”

“Liệu mẹ có thể nghĩ rằng sự hẹp hòi này của con không áp dụng với các thành viên trong gia đình không?” Bà Eugenia hỏi với vẻ mặt cực kì thích thú.

“Tất nhiên, nhưng con muốn thật nhiều người trong nhà ta rời khỏi đây vào sáng mai.” Alex hôn lên má mẹ. “Con muốn một chút riêng tư với vợ mới cưới, nếu không ai phiền lòng.”

“Cứ yên tâm, tất cả chúng ta sẽ đi khỏi đây vào trưa mai,” bà Eugenia trả lời. “Mẹ cho rằng con không định thò mặt ra khỏi buồng cô dâu trước lúc đó?”

Emma đỏ bừng đến tận chân tóc.

“Tuyệt đối không,” Alex không ngưng ngừng nói. “Tuy nhiên, con rất biết ơn nếu mẹ có thể thu xếp để người nhà mang đồ ăn lên vào sáng mai.”

“Đừng lo, con trai, mẹ sẽ lo mọi chuyện.” Mắt bà Eugenia nhòe đi khi bà hôn vào má con. “Hôm nay mẹ rất hạnh phúc vì con.”

Alex và Emma mỉm cười tạm biệt bà Eugenia và đi dọc sảnh dẫn đến căn phòng lớn. Emma gần như phải chạy mới theo kịp những bước sải dài của Alex. Cuối cùng anh đẩy cô lên cầu thang uốn cong khiến cô phải

dừng lại thở. “Anh này,” cô vừa khấn khoản vừa cười to. “Đợi chút nào.”

Alex dừng lại khum tay ôm khuôn mặt cô. Đôi mắt anh tràn đầy say mê và bông đùa. “Anh không thể đợi được,” anh nói ngắn gọn.

Emma khẽ kêu lên khi anh nhấc bổng cô lên tay bế cô nốt quãng đường về phòng. “Cuối cùng thì cũng được ở riêng,” anh nói vẻ kịch tính và đá sầm cánh cửa đóng lại sau lưng để không phải đặt cô xuống. “Xin phép hôn em được không?”

“Được.”

“Tốt rồi.” Suốt lúc anh hôn, Emma nín thở nóng bừng cả người.

“Em hồi hộp à?” Alex hỏi.

“Không. Em chỉ hồi hộp sáng nay thôi, giờ thì không.”

Mắt Alex sáng lấp lánh khi đón được ý câu nói này. Nhưng anh không muốn thúc giục cô. Họ có cả đêm nay, thực tế là cả tuần tới. Anh cầm tay cô dẫn tiếp vào phòng. “Đây là căn phòng mới của em,” anh nói và đưa tay chỉ xung quanh.

Emma nhìn quanh. Trang trí khá nam tính.

“Em có thể trang trí lại nếu muốn,” Alex nói. “Đừng có vật gì hồng quá, anh hi vọng thế.”

Emma nhìn cười. “Em nghĩ rằng chúng ta có thể tìm được thứ gì đó phù hợp.”

Alex cầm tay cô. “Có một phòng kế bên, đó chính thức là phòng công tước phu nhân, nhưng anh muốn em dành nhiều thời gian ở đây hơn.”

“Thật ư?” Emma trêu.

“Chúng ta có thể biến nó thành một phòng thư giãn cho em với tất cả những đồ đạc nữ tính mà em muốn,” Alex thành thực nói. “Nhưng anh nghĩ rằng chiếc giường đó là không cần thiết. Anh đang nghĩ đến việc chuyển nó xuống khu của bà Goode. Bà ấy đã sống với nhà anh nhiều năm rồi, và anh nghĩ thế sẽ tốt cho bà ấy. Nó thuận tiện hơn so với giường bà ấy đang nằm.”

“Em nghĩ đó là ý tưởng tuyệt vời,” Emma khẽ nói và bước đến gần anh hơn.

“Ồ, Emma, anh rất vui vì cuối cùng em đã là của anh.”

“Và em cũng rất mừng vì anh là của em.”

Alex cười to. “Hãy đến gần đây hơn để ta có thể cởi bộ váy lộng lẫy đó ra cho nàng, thưa công tước phu nhân.”

“Tên em là Emma,” cô trả lời giọng nghiêm khắc. “Em không muốn nghe anh gọi là ‘công tước phu nhân.’”

“Em là vô giá, công tước phu nhân ạ.” Alex vòng tay ra sau lưng cô bắt đầu tháo những chiếc cúc tí xú chạy dọc váy cưới. Anh làm chậm chạp đến khổ sở, dục vọng chạy dọc sống lưng Emma mỗi lần anh chạm vào.

Một tiếng rên rỉ khe khẽ bật ra khỏi môi Emma khi cô đặt tay lên vai anh để đứng vững. Toàn bộ căn phòng như quay cuồng trong cơn mê dục vọng, và đó là việc duy nhất mà cô có thể làm để đứng vững.

Tay Alex dừng lại khi đến ngang lưng Emma. “Hừm, anh nghĩ đã đến lúc tháo tóc cho em.” Ngón tay khéo léo của anh tháo hết cặp ghim cài những bím tóc dày của cô lên đỉnh đầu. “Mặc dù anh thích những sợi tóc lòa xòa buông xuống khi em làm tóc kiểu này.” Vài giây sau, tất cả mớ tóc đổ xuống, và Alex nâng vài lọn tóc mềm mại lên mặt, hôn chúng rồi thổi vào đó hơi thở nồng mùi rượu.

“Anh si mê mái tóc của em,” anh thì thầm, luồn tay vào mái tóc. “Anh đã bao giờ nói với em là anh muốn có bé gái mang mái tóc màu đúng thể này chưa nhỉ?”

Không nói gì, Emma lắc đầu. Họ chưa bao giờ bàn về con cái. Cô cho rằng anh muốn có người nối dõi – tất cả đàn ông đều thế – nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh muốn có một bé gái giống hệt cô. “Còn em thì lại nghĩ về một bé trai có mái tóc đen và đôi mắt xanh lục,” cô lưỡng lự nói.

Alex lại lần ngón tay trở lại chỗ những chiếc cúc trên lưng. “Được, vậy chúng ta sẽ phải làm việc đến khi nào cả hai đạt được điều mình mong muốn, đúng không?” Lần này, Alex cởi cúc áo của cô rất nhanh, và chỉ trong vài giây, chiếc váy đã rơi xuống sàn, và trên người Emma chỉ còn chiếc áo lót lụa mỏng.

Anh bắt đầu tuột chiếc áo ra khỏi người cô, nhưng Emma ngăn anh lại. “Suyt. Đến lượt em.” Cô với tay lên chiếc cà vạt từ từ kéo những nút thắt rắc rối. Làm xong, cô chuyển sang chiếc áo sơ mi trắng phau, hít hà từng chút da thịt lộ ra khi cô tháo mỗi chiếc cúc áo. Alex chỉ có thể trụ nổi sự tra tấn ngọt ngào đó vài giây, rồi anh rên lên một tiếng, bế bổng cô lên chiếc giường lớn bốn cột.

“Ôi, Chúa ơi, em thật đẹp,” anh nói về đầy tôn sùng, chạm vào một bên má cô. “Thật đẹp.”

Emma buông thả trong khoảnh khắc đam mê đó, vòng tay ôm Alex đầy háo hức khi anh nằm xuống giường cùng với cô. Ngay khi tự cởi quần áo, anh cũng không thể thôi chạm vào cô, và hơi nóng từ bàn tay anh cộng với sự đụng chạm đầy nhục dục của lụa vào làn da gần như quá đủ để đẩy cô đi xa tắp. Cô rên rỉ gọi tên anh mãi mà không nhận thấy đó chính là tiếng mình.

“Em yêu, anh đây thôi,” anh thì thầm.

Đúng là anh ở đây, cô tin chắc như vậy. Mỗi xăng ti mét cơ thể để trần tuyệt đẹp của anh áp sát vào cô. Nhưng chiếc áo lót vẫn còn vướng víu, và Emma giật mạnh mảnh vải khó chịu vì không muốn có thứ gì chen giữa cô với chồng mình.

“Suyt,” anh lại nói và giữ tay cô. “Anh bắt đầu thấy thích thứ này rồi đây.” Đặt tay lên hông còn phủ chiếc áo lụa của cô, anh bắt đầu đẩy nó lên dọc thân thể cô, để lại hai vệt song song cháy bỏng dọc hai bên sườn. Khi chiếc áo trượt lên trên, để lộ bầu vú cô, Alex thốt lên tiếng lẩm bẩm thích thú và cúi xuống hôn từng núm vú tối màu. Emma quặn quai sung sướng, ôm gáy anh kéo anh sát vào mình hơn. “Ừm, anh còn nhớ là em thích thế mà,” Alex cười thích thú, ngạc nhiên trước sự đáp lại nhiệt tình kì lạ của Emma.

“Alex, cởi cái đó cho em đi,” cô hối thúc.

“Ồ, được rồi,” anh trêu, và cuối cùng tuột chiếc áo qua đầu cô buông rơi xuống sàn cạnh giường.

Emma ngược mắt nhìn anh. Đường như trông anh vẫn rất tự chủ. Anh không cảm thấy phát cuồng lên giống mình ư? Nở nụ cười ranh mãnh, cô cúi người bắt đầu hôn núm vú bằng phẳng của anh đúng cách anh đã làm với cô. Anh phản ứng ngay lập tức và hơn cả điều Emma hi vọng. Bật khỏi giường, anh kêu lên, “Ôi trời, Emma, em học thứ đó ở đâu thế?”

Emma dịch lên miệng anh. “Học ở anh. Anh có muốn dạy thêm gì nữa không?”

“Có lẽ tuần sau,” Alex hờn hển. “Anh không nghĩ đêm nay mình chịu đựng được thêm nữa.”

Cô cười to hài lòng khi Alex cúi xuống hôn cô nồng nàn. Vào khoảnh khắc đó, tất cả những đùa cợt của họ ngừng lại và chỉ còn hai cơ thể đói khát quấn vào nhau trong dục vọng và đam mê.

Emma sờ mãi vào làn da anh mà không thấy chán. Đôi tay cô đưa dọc từ cặp đùi rắn chắc của anh lên đến ngực rồi qua vai. Mỗi ve vuốt lại thổi bùng thêm đam mê của Alex cho đến khi anh không thể chịu đựng thêm được nữa. Tay anh đưa dọc cơ thể cô dừng lại ở đám lông mượt mà bảo vệ bộ phận đàn bà của cô. Emma hờn hển thêm khát và túm chặt lấy anh, kéo sát anh vào mình. Từ từ, Alex tách nếp gấp ở chỗ kín đáo nhất của cô trượt ngón tay vào bên trong. Cô đã rất sẵn sàng cho anh.

“Em thật ẩm ướt,” anh nói giọng khàn khàn. “Rất ẩm ướt, nóng bỏng và rất sẵn sàng cho anh.”

“Nào, Alex,” Emma nài nỉ.

Alex nằm lên người cô, đưa chút đỉnh phần đàn ông của anh vào bên trong. Thật là một cực hình khi không lao hết cả chiều dài của mình vào chỗ ấm áp ngọt ngào ấy của cô, nhưng anh biết rằng cơ thể cô vẫn chưa quen, và anh muốn cô có thời gian điều chỉnh phù hợp với kích thích của anh.

Nhưng Emma không cho là vậy. “Ôi, Alex, xin anh. Em muốn nữa cơ,” cô rên rỉ. Túm chặt hông anh, cô cố kéo anh vào gần hơn nữa.

Không thể cưỡng lại lời cầu xin của cô, anh liền kêu lên một tiếng khàn khàn, đẩy mạnh về phía trước, cắm ngập vào trong cô. Hơi thở khó nhọc, anh cố gắng giữ nhịp nhún đều đặn, âu yếm vuốt ve cô.

Emma bay bổng tận chín tầng mây. Cô cố kiềm chế, muốn kéo dài hơn thời khắc hoàn hảo này, nhưng cô vẫn cảm thấy mình trôi vào cảm giác tự do choáng ngợp mà chỉ có Alex có thể đem lại cho cô. Cô biết rằng mình thua trận ngay khi anh trượt tay vào giữa hai cơ thể để âu yếm ve vuốt cô. Sau đó, chỉ vài giây trước khi cô biết mình sẽ vỡ òa, một tiếng kêu bật ra khỏi cổ cô.

“Ôi, Chúa ơi, Alex, em yêu anh thật nhiều!”

Anh lặng người. “Em nói gì?” anh khàn khàn hỏi.

Emma cảm thấy mình như đang chênh vênh trên vách núi dốc đứng. Cô cần anh tiếp tục. “Xin anh, Alex. Xin anh đừng để em chơi vơi ở đó.”

“Em nói sao?” anh nhắc lại, mọi cơ bắp căng lên.

Đôi mắt tím nhìn đôi mắt xanh âu yếm với cả tấm lòng. “Em yêu anh.”

Alex nhìn cô thêm một giây nữa rồi lại lao lên phía trước, lần này hối hả hơn. Lần dần cuối cùng là tất cả những gì mà Emma cần, và cô cảm thấy mình không còn bám vào thực tại nữa. Bật khỏi giường vì sức mạnh cực khoái, cô kêu tên anh khi cả thế giới của cô nổ bùng thành quầng sáng đam mê. Những thớ thịt của Emma dịu dàng siết quanh phá vỡ chút kiềm chế cuối cùng của Alex, anh thốt lên một âm thanh chiến thắng khi phun trào trong cô.

Rất lâu sau, khi họ nằm quần lấy nhau trong lãng đăng đam mê tàn lụi, Alex thở thật sâu, vùi mặt vào bờ cổ con mềm mại của Emma. “Anh cứ sợ rằng mình sẽ không bao giờ được nghe những lời đó,” anh khẽ nói.

Emma vùi tay vào vò rối mái tóc đen dày. “Em thì vẫn lo sợ sẽ không bao giờ được nghe nó.”

Alex lùi người lại áp tay lên má cô. “Anh yêu em, Emma Elizabeth Dunster Ridgely,” anh trang trọng nói. “Anh yêu em bằng tất cả trái tim và tâm hồn mình. Anh yêu em như chưa bao giờ mơ mình lại có thể yêu một người đàn bà đến vậy. Anh yêu em như...”

“Dừng lại!” Emma kêu lên, mắt cô long lanh nước.

“Tại sao, em yêu?”

“Em quá hạnh phúc,” cô nói giọng nghẹn ngào.

“Em không bao giờ có thể quá hạnh phúc. Thực ra, anh dự định sẽ dành cả phần đời còn lại để bảo đảm rằng mỗi ngày trong cuộc đời em lại hạnh phúc hơn ngày hôm trước.”

“Em không nghĩ rằng điều đó lại quá khó chừng nào anh vẫn ở bên em.”

Alex mỉm cười. “Xem ra anh sẽ không bao giờ rời em.”

“Tốt quá!” Emma vui vẻ nói.

“Cứ làm như em chịu để anh rời xa em ấy,” anh trêu. “Công tước phu nhân người Mỹ dữ dội của anh. Không chừng em còn cầm cả súng sẵn đi theo sau anh ấy chứ.”

Emma ngồi dậy ném gối vào anh. “Đồ quý!” Cười vui vẻ, cô để anh vật mình xuống giường. “Nói thêm là em thậm chí không biết dùng súng sẵn,” cô nói và lấy lại hơi thở.

“Gi? Công tước phu nhân trèo cây giỏi và sát cá của tôi không biết bắn súng sẵn ư? Tôi thất vọng quá.”

“Thì em dùng súng lục kha khá.”

Alex cúi xuống hôn cô. “Thế thì còn được.”

“Alex?”

“Hử?”

“Chúng ta sẽ không phải quay lại thành phố sớm chứ anh?”

“Không, anh không nghĩ vậy. Sao em hỏi thế?”

“Em nghĩ rằng mình bắt đầu thích Westonbirt.”

Alex bĩu môi. “Thích Westonbirt hay là thích anh?”

“Thích anh, anh thật là thằng nhóc lớn xác. Nhưng em sẽ không được gặp anh ở London. Mọi người ở đó đều đòi anh dành thời gian cho họ. Anh có nghĩ rằng chúng ta nên ở đây thêm một thời gian nữa không?”

Alex ôm vợ vào ngực, nâng niu tình yêu mới thành hình đang sưởi ấm con tim. “Anh nghĩ có thể thu xếp.”

26. Chương 22

Chương 22

Vài tuần tiếp theo trong đời Emma là những ngày hạnh phúc nhất mà cô từng được biết đến. Cô bỗng bình trong làn sương mờ hạnh phúc, nụ cười luôn nở trên môi người đàn bà đang yêu và được yêu đáp lại. Cuộc sống của cô và Alex đi vào nhịp độ thường nhật dễ chịu. Họ cùng nhau ăn tất cả các bữa, mặc dù có nhiều bữa được bùng lên tận phòng. Chiều nào họ cũng cưỡi ngựa dạo chơi, mỗi lần lại đi một đường khác nhau, và Westonbirt rộng lớn đến mức sau ba tuần Emma vẫn chưa đi xem hết được tất cả điền trang. Mỗi buổi tối, sau khi ăn, họ lại nằm dài trong phòng, đọc sách hoặc chơi cờ, hoặc chỉ bầu bạn với nhau.

Và ban đêm, tất nhiên không chỉ dành cho việc ngủ.

Emma sớm biết cách tận dụng khoảng thời gian không ở bên Alex. Có khá nhiều việc cần đến sự quan tâm của anh, anh thường dành thời gian trong phòng làm việc để xem qua thư từ và tài liệu. Ngoài ra còn có ba điền trang ngoài Westonbirt cần được quản lý cẩn thận, và Alex không muốn giao phó tất cả mọi việc cho đốc công. Những người thuê đất của anh xứng đáng được hưởng nhiều hơn, anh không muốn chỉ là một ông chủ vắng mặt trong mắt họ, và anh có vô số sổ sách ghi chép để theo dõi tiến độ công việc và nhu cầu của họ.

Vì vậy, trong khi Alex bận công việc, Emma bắt đầu tìm hiểu ngôi nhà mới của mình. Việc đầu tiên cô làm là ra lệnh chuyển chiếc giường trong phòng của công tước phu nhân đi. Một chuyến đi chớp nhoáng đến Lodon thăm gia đình và mua sắm đồ nội thất đem lại kết quả là căn phòng thư giãn mới của cô được trang trí lại nhanh kỷ lục. Sau đó cô lại bận rộn với việc học cách quản lý ngôi nhà tổ tiên của dòng họ Ashbourne. Sau khi làm quen với tất cả người hầu, cô lại dành thêm thời gian với những người ở vị trí cao hơn, hỏi họ về cách điều hành tư gia. Cuộc gặp gỡ của cô trùng được cả hai đích, vì không chỉ biết thêm về các công việc nội bộ của Westonbirt, cô còn tạo được lòng tin với người hầu. Họ thực sự cảm kích việc cô quan tâm đến đời sống của họ và hãnh diện vì cô tìm đến hỏi lời khuyên về vai trò mới là bà chủ của Westonbirt.

Nhưng sau khi dành rất nhiều thời gian trang trí lại nhà và hỏi han người hầu, Emma sớm phát hiện ra rằng cô có rất ít việc phải làm. Đám gia nhân thạo việc điều hành ngôi nhà đều đặn như chiếc đồng hồ, cô rất ít phải can thiệp gì. Vì vậy, một buổi sáng, khoảng ba tuần sau đám cưới, cô chủ động gõ cửa phòng Alex.

“Mời vào.”

Emma thò đầu vào cửa. “Em có làm phiền anh không?”

Alex đặt giấy tờ đang đọc xuống bàn. “Không, không phiền chút nào. Đã đến giờ ăn tối rồi ư?”

Emma lắc đầu.

Alex nhìn ra cửa sổ. “Hôm nay trời đẹp nhỉ. Chúng ta có nên bảo bà Goode chuẩn bị cho bữa dã ngoại không?”

“Điều đó thật tuyệt, cảm ơn anh, nhưng thực ra em chỉ ghé vào xem anh đang làm gì thôi. Anh đang đọc gì đấy?”

Alex nhướng mày trước sự quan tâm đột ngột của cô. “Giấy tờ về một đồn điền mía mà anh quan tâm ở Caribe.”

“Ồ, em xem với được không?”

“Chắc chắn rồi.” Anh chìa cho cô. “Nhưng anh không nghĩ em sẽ tìm thấy điều gì thú vị. Ngoài ra tài liệu viết bằng tiếng Pháp.”

Emma cầm lấy liếc qua. Tiếng Pháp của cô không tốt như của Alex, nhưng đủ để hiểu được đại ý những bức thư của người quản lý đồn điền. Thời tiết xấu gây mất mùa. Có lẽ Alex không mong gì hoàn được vốn đầu tư trong một năm nữa. Cô trả lại giấy tờ cho anh. “Tệ quá,” cô nói.

“Anh đã đánh giá thấp tiếng Pháp của em rồi.”

Emma cười. “Người ta cũng dạy em được một vài điều ở Thuộc địa.”

“Ở Mỹ chứ.” Alex chỉnh lại.

“Touché[1]. Em ở Anh đã quá lâu.”

[1] Tiếng Pháp, nghĩa là chuẩn

Alex đứng dậy, vòng tay ôm cô, đặt một nụ hôn tình khôi lên mũi cô. “Phải, em giờ là người Anh rồi.”

Cô thở dài hài lòng, tận hưởng hơi ấm trong vòng tay anh. “Alex?” cô nói vào ngực anh.

“Ừ?”

“Em đang nghĩ. Em đã dành ba tuần để tìm hiểu tất cả người hầu và học cách quản lý gia đình, nhưng giờ mọi việc đã xong, em chả có mấy việc mà làm nữa.”

Alex nâng khuôn mặt cô lên. “Anh chưa khiến em bận rộn sao?” anh hỏi giọng khàn khàn.

Emma đỏ mặt. Sự say mê của họ vẫn khiến cô hơi bối rối khi bàn đến chuyện đó vào ban ngày. “Anh chỉ khiến em bận rộn vào ban đêm thôi. Cả những bữa ăn. Và tất nhiên cả những cuộc cưỡi ngựa đi dạo. Nhưng em thật sự không có nhiều việc để làm trong khi anh làm việc ở đây.”

“Anh hiểu rồi. Mà sao em không nhận việc trông coi sổ sách trong nhà. Dù sao thì em cũng đã đảm nhận việc đó cho công ty của cha em. Anh chắc chắn là em đủ sức. Norwood đã làm việc đó nhiều năm rồi, nhưng anh không nghĩ ông ấy thích công việc đó. Ông ấy thích làm một quản gia già tẻ nhạt hơn.”

Emma vui mừng ra mặt. “Thế thì tuyệt quá, Alex. Em sẽ đi tìm ông ấy ngay.” Cô nghiêng sang hôn lên má anh. “Em sẽ tìm gặp bà Goodge để xem việc chuẩn bị đồ ăn dã ngoại thế nào. Một giờ gặp nhau ở đại sảnh nhé?”

Alex gật đầu, cô rời khỏi phòng làm việc đi tìm Norwood. Cô tìm thấy ông trong một phòng ăn nhỏ, đang xem xét những món đồ bạc được một người hầu mới thuê đánh bóng. “Ồ, chào bác Norwood!” cô chào hướng vào cái đỉnh đầu hói của ông từ phòng bên cạnh.

Ông lập tức đứng thẳng lên. “Vâng, thưa phu nhân?”

“Tôi định đảm nhận việc giữ sổ sách ghi các khoản trong nhà. Công tước nói với tôi rằng ông không thích công việc này lắm, còn tôi thì phải công nhận tôi thích làm việc với các con số.”

“Vâng, thưa phu nhân. Và xin tha lỗi cho tôi vì quá thẳng thắn, nhưng tôi phải bày tỏ lòng biết ơn phu nhân về điều đó. Mắt tôi bây giờ không được tốt như trước đây nữa, mà những con số bé tí teo đó cứ khiến tôi phải căng cả mắt ra mà nhìn.”

Emma nhìn ông với nụ cười rạng rỡ. “VẬY là ổn rồi nhỉ! Mà ông không cần phải xin tôi thứ lỗi đâu. Tôi không lớn lên ở nước Anh này và không quen với những thứ nghi thức quá. Ông cũng đừng ngại tìm tôi nếu có vấn đề gì đó.”

“Xin cảm ơn phu nhân.”

“Nhẽ ra ông phải nói với công tước về vấn đề mắt kém chứ,” Emma lắc đầu nói. “Anh ấy sẽ giao công việc sổ sách này cho người khác.”

Ông Norwood mỉm cười, nụ cười đầu tiên Emma thấy trên gương mặt con người nghiêm nghị này. “Có lẽ đúng thế, thưa phu nhân, nhưng công tước không phải người có thể nói là dễ gần.”

Emma nhăn nhó. “Không, tôi cho là không. Nhưng đừng phiền lòng vì điều đó. Đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Ông thấy anh ấy quan tâm đến những người thuê đất thế nào đấy. Có điều cũng không mấy dễ chịu khi anh ấy nổi cáu với chúng ta.”

Ông Norwood không quen nói chuyện với tầng lớp trên quá ba câu, khôn ngoan không hỏi thêm vì sao công tước phu nhân biết rõ tính khí công tước đến thế.

“Mà tôi rất vui được trò chuyện với ông thế này,” Emma nói tiếp. “Sao chúng ta không đi lấy sổ sách nhỉ? Tôi rất muốn biết ông đang làm công việc ấy thế nào.”

Norwood dẫn cô đến một văn phòng nhỏ gần bếp. Chỉ cần vài phút, cô đã thấy mặc dù Norwood cực kì cẩn thận trong việc tính toán, nhưng ông lại sử dụng hệ thống ghi chép rối rắm nhất mà cô từng được biết. Sau khi cảm ơn ông một cách hào phóng vì công việc tuyệt vời mà ông đã làm, Emma nhanh chóng lao vào công việc, cẩn thận xem xét tất cả các khoản để tìm ra cách theo dõi chi tiêu hữu hiệu nhất. Tuy nhiên, khi cô để ý đến giờ giấc thì đã gần một giờ, và cô vội vàng đến đại sảnh gặp Alex rồi cùng đi dã ngoại.

“Em không có nhiều thời gian để ăn đâu,” cô nói không rào đón. “Norwood rất được việc, nhưng ông ấy đã biến sổ sách thành một mớ hỗn độn nên em đang rất muốn sắp xếp lại cho gọn gàng.”

Alex mỉm cười, hài lòng trước sự quan tâm của cô với việc nhà. “Anh nghĩ rằng hôm nay chúng ta sẽ đến khu rừng nhỏ bên kia bờ suối.”

Emma nhú mày. “Chúng ta sẽ mất ít nhất hai mươi phút đi bộ đến đó và hai mươi phút nữa đi bộ về. Em thực sự không có nhiều thời gian đến thế nếu bốn giờ chiều nay chúng ta đi cưỡi ngựa. Sao không ăn ở khu sân sau cho tiện?”

“Anh đang hi vọng có một điểm kín đáo hơn.”

Má Emma bừng đỏ. “Em chắc rằng điều đó sẽ, à, thú vị, nhưng em cũng thực sự muốn quay lại với mớ sổ sách.”

Alex thở dài nhượng bộ, anh quay sang phía cửa dẫn ra sân sau phía Bắc. “Chúng ta sẽ phải làm gì đó đối với nỗi sợ ánh sáng ban ngày của em,” anh nói. “Người ta cũng có thể làm ra được trẻ con khi mặt trời còn chiếu sáng, em biết đấy.”

Emma không nghĩ là có thể, nhưng mặt cô tiếp tục đỏ lên hơn nữa. “Cứ làm sao ấy khi cởi hết quần áo ra giữa... ồ, em không biết đâu!”

“Đó có phải là vấn đề không?” Alex dịu dàng hỏi, mắt ánh lên vẻ ranh mãnh. “Phải, không nhất thiết phải cởi hết quần áo, mặc dù việc đó cũng khá vui.”

Sau cuộc dã ngoại, Emma quay trở lại với công việc sổ sách, và kết cục là nó mất ít thời gian hơn so với dự tính ban đầu. Tuy nhiên, khi hoàn thành, cô nhận ra rằng việc nhập dữ liệu vào sổ phải tiến hành thường xuyên, nhưng việc cộng sổ chỉ cần làm không quá một lần một tháng. Cô thở dài. Phải, giờ thì lại phải nghĩ xem làm việc gì cho hết ba mươi ngày của tháng đó. Tháng Hai thì còn may, cô cho là thế.

Dù sao thì cô cũng không muốn phàn nàn với Alex. Anh rất bận rộn, quá bận để có thể dành mọi phút trong ngày vui vầy với cô dâu mới. Ngoài ra, cô cũng không muốn gây cho anh ấn tượng rằng cô không hài lòng với cuộc hôn nhân của họ. Vì vậy cô quyết định theo gương Belle bắt đầu hành trình cải thiện tri thức, và ngày hôm sau, cô trèo lên chiếc thang gỗ trong thư viện lấy cuốn Kết thúc tốt đẹp là tốt đẹp của Shakespeare.

Ba ngày sau, cô đọc đến cuốn Cymbeline và hơn thế nữa, cô tin rằng mình cần đến kính. Tác phẩm của Shakespeare đều hay cả, nhưng không thể đọc được với tốc độ hai vở kịch mỗi ngày. Dụi mắt, cô đặt cuốn sách xuống và một lần nữa tiến tới phòng làm việc của Alex gõ cửa.

“Mời vào.”

Emma bước vào đóng cửa lại phía sau. Alex vẫn ngồi ở vị trí quen thuộc, phía sau chiếc bàn khổng lồ với mớ giấy tờ trong tay.

“Lại chuyện đồn đồn mía hả anh?” Emma ân cần hỏi.

“Sao cơ? Ồ, không, đây là bản kê về một số mảnh đất mà anh có ở Yorkshire. Điều gì khiến em đến đây chiều nay vậy?”

Emma hít một hơi sâu. “Vâng, chuyện là thế này. Alex, em thấy chán.”

Anh chớp mắt. “Chán gì?”

“Không phải chán anh,” Emma vội nói. “Nhưng anh bận rộn gần như cả ngày, và em thực sự khó tìm được việc gì để làm.”

“Anh hiểu,” anh ngả người ra ghế, vẻ mặt có phần bối rối. “Thế còn công việc sổ sách mà anh giao cho em?”

“Công việc đó rất thú vị,” Emma trả lời. “Và nó giúp em hiểu rất nhiều điều về Westonbirt, nhưng em không cần phải cộng sổ quá một lần mỗi tháng.”

“Ồ. Thế thì anh thấy còn khối việc phải làm. Các thực đơn thì sao? Hình như phụ nữ dành rất nhiều thời gian xem xét các thực đơn.”

“Em không biết anh thấy điều đó ở người phụ nữ nào, còn em thì hiếm khi mất quá mười phút để bàn về thực đơn trong ngày với đầu bếp.”

“Một sở thích chẳng.”

Alex thở dài. Anh còn rất nhiều việc phải làm trong chiều nay. Anh chậm trễ trong tất cả mọi công việc. Việc tán tỉnh Emma đã tiêu tốn của anh khá nhiều thời gian và công sức dành cho công việc, và anh đang cố gắng bù lại. Đáng lo ngại nhất trong số đó là người quản lý điền trang của anh ở Yorkshire vừa báo tin một căn bệnh bí ẩn đang quật ngã một số lượng lớn cừu. Vợ anh đến quả là không đúng lúc.

“Anh không biết, Emma à,” anh nói và luồn tay vào tóc. “Hãy làm bất kì việc gì mà những người phụ nữ có chồng ngày nay thường làm. Anh chắc rằng em có thể làm inh bận rộn.”

Emma nổi giận, ngồi thẳng dậy. Có phải cô nghe thấy chút hạ cố trong giọng nói của anh không nhỉ? Alex không thể chọn được lời nào chọc tức cô hơn thế, nếu anh có ý định. Cô mở miệng muốn nói gì đó, rồi ngậm lại. “Em hiểu rồi. Vâng, cảm ơn anh. Nếu anh cho phép, em xin đi kiếm việc làm cho mình đây.” Nói đến đó, cô quay người rời khỏi phòng.

Alex lắc đầu quay lại với công việc.

Hai mươi phút sau, Emma lại xuất hiện ở cửa, mặc bộ váy đi đường màu xanh lá cây rừng. Alex nhướng mày khi thấy cô thay đổi trang phục, nhưng vẫn cười hiền lành.

“Em nghĩ rằng anh cần biết,” Emma nói, tay kéo đôi găng, “rằng em đi thăm em gái anh một tuần.”

Alex buông giấy tờ. “Cái gì... Tại sao?”

“Có vẻ như em cần phải tìm hiểu xem phụ nữ có chồng cần phải làm gì trong ngày, vì vậy em nghe theo lời anh đi tìm hiểu đây.” Nói đến đó, cô quay lại hướng đến cửa trước, ở đó người hầu đang chuyển va li lên xe ngựa.

“Emma, quay lại ngay!” Alex gọi đầy vẻ hăm dọa, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa họ bằng những sải chân dài. “Em quá trốn rồi đấy, và em biết rõ điều đó. Hoàn toàn không có lý do gì để em bỏ anh cả.” Anh túm chặt cánh tay cô kéo vào phòng làm việc.

“Alex, em không bỏ anh,” Emma dịu dàng nói, ngả sang hôn lên má anh. “Em chỉ đi thăm em gái anh thôi.”

“Chết tiệt, Emma,” anh nghiêng rằng nói. “Anh không muốn em đi.”

Tất cả những gì Emma có thể làm là không lao vào vòng tay anh nói rằng chính cô cũng không muốn đi. Mặc dầu động cơ ban đầu của chuyến thăm Sophie là để dạy cho Alex một bài học, nhưng giờ đây cô hiểu rằng mình thực sự cần phải tìm hiểu xem phụ nữ có chồng dành thời gian làm việc gì, bởi vì nếu không biết thì cô phát điên lên mất. “Alex”, cô lên tiếng, “em sẽ nhớ anh kinh khủng...”

“Vậy thì đừng đi.”

“... nhưng em thực sự phải đi. Em đang gặp rắc rối trong việc làm quen với cuộc sống hôn nhân.”

“Em chẳng có rắc rối quái nào cả,” Alex phẫn nộ nói.

“Không phải là mặt đỏ của cuộc sống hôn nhân,” Emma nói thẳng. “Nhưng em cần phải tìm ra việc gì đó để làm vào ban ngày cũng như ban đêm. Em cần phải cảm thấy có ích và em không muốn thêu thùa. Anh có hiểu em không?”

Alex thở dài chán nản. Anh hiểu. Nhưng anh không thích điều đó. Anh đã quá quen với việc có Emma quanh quẩn đầu đây. Westonbird sẽ trở nên quá trống vắng nếu không có cô. “Anh có thể ra lệnh cho em ở lại, em biết đấy. Về pháp luật, em thuộc sở hữu của anh.”

Emma thẳng đơ người, sự bàng hoàng bóp nghẹt trái tim cô. “Anh sẽ không làm thế,” cô thì thầm.

Alex buông tay, dịu giọng. “Không, anh không làm thế.”

Họ đứng đối diện nhau suốt một phút cho đến lúc Emma kiễng chân lên hôn anh. “Em phải lên đường đây, anh yêu. Em muốn đến đó trước khi trời tối.”

Alex đi theo cô suốt từ nhà ra cửa. “Sophie có biết em đến không?”

“Không, em nghĩ sẽ làm cô ấy ngạc nhiên.”

“Ồ, em mang theo bao nhiêu người hầu đi đường?”

“Hai.”

“Anh không nghĩ như vậy là đủ. Tốt hơn hãy lấy thêm một người nữa.”

“Hai là được rồi, anh yêu. Em còn người xà ích nữa cơ mà.”

Anh đỡ cô lên xe ngựa. “Trông có vẻ sắp mưa đấy,” anh nói và đưa mắt nhìn bầu trời âm u.

“Em không tan đi mất đâu, Alex.”

Anh bấu môi, khoảnh khắc đó Emma biết chính xác rằng trông anh đúng như một cậu bé. “Một tuần nữa em sẽ về chứ?”

“Một tuần.”

“Em có thể về sớm mà. Cần gì phải ở đó một tuần.”

“Gặp lại anh sau một tuần nữa, Alex.”

Alex vượt người hôn cô lần cuối, say đắm đến nỗi tất cả những người hầu phải kín đáo quay mặt đi. Có lẽ phải để cô biết mùi vị thứ mà cô đang bỏ lỡ. Anh biết mình đã làm được điều đó, bởi vì khi anh lùi lại, cô đỏ mặt và ánh mắt phiêu diêu làm lộ chân tướng, nhưng không may lúc này anh đang trở nên cương cứng một cách đáng lo ngại. Lắm bầm nói lời tạm biệt, anh lưỡng lự đóng cửa xe nhìn cô đi khuất cuối con đường.

Thọc tay vào túi quần, anh quay trở vào nhà, cúi kính đá vài hòn sỏi trên đường đi. Có lẽ anh sẽ lên đường đi London trong tuần đó. Có lẽ ở đó anh sẽ không nhớ cô nhiều.

Bụng bầu của Sophie đã lộ rõ, vì vậy cô rời khỏi ngôi nhà ở London chuyển đến điền trang Wilding ở Đông Anglia. Thật không may, Đông Anglia lúc nào cũng là vùng mưa nhiều nhất ở nước Anh, và vào lúc xe ngựa của Emma đỗ lại trước ngôi nhà của Sophie, trời đang mưa như trút nước.

“Ồi trời ơi!” Sophie kêu lên khi nhìn thấy chị dâu mới ở bậc cửa. “Chị làm cái gì ở đây thế? Chị và Alex cãi nhau phải không? Ô, chuyện này thật khủng khiếp, vô cùng khủng khiếp. Anh ấy sẽ phải quỳ cả bốn chân...”

“Không cần ai phải quỳ bốn chân làm gì,” Emma can. “Chỉ cần để chị vào cho ấm người lên rồi chị sẽ kể mọi chuyện.”

“Ồ, tất nhiên rồi! Em xin lỗi. Vào đi, vào đi.” Sophie nhanh chóng dẫn Emma vào phòng khách. “May cho chị, em vừa bảo Bingley đốt lò sưởi.” Chị cứ ở đấy. Em sẽ đi lấy mấy tấm chăn.”

Emma tháo găng xoa tay vào nhau gần ngọn lửa, rùng mình khi ngọn lửa làm se bớt phần nào sự ẩm ướt ngấm vào quần áo.

“Đây rồi!” Sophie vừa nói vừa đi vào phòng, tay ôm đầy chén. “Em đã bảo mang lên cả một ấm trà nữa. Không gì giúp chị ấm người bằng trà đâu.”

“Cảm ơn em.”

“Chị có chắc là không cần thay quần áo không? Em có thể bảo người là quần áo cho chị luôn, không thì chị mặc đồ của em cũng được. Chị có thể cảm thấy ấm hơn khi cởi bộ váy áo ướt ra đây.”

“Chị không bị ướt, chỉ ẩm chút thôi,” Emma trả lời. “Và chị không muốn bỏ qua cốc trà khi nó còn nóng. Chị không thể hiểu vì sao người Anh các em lại không uống trà khi nó còn đang nóng.”

Sophie nhún vai.

“Chị cho rằng em đang tự hỏi tại sao chị đến thăm mà không báo trước.”

“Phải, đúng vậy.”

“Không hẳn là có vấn đề với anh trai em. Mà ngược lại. Chị rất hạnh phúc với cuộc sống hôn nhân của mình.”

“Em biết là sẽ như vậy.”

“Vấn đề ở chỗ cả ngày chị chẳng có việc gì làm trong khi Alex bận rộn suốt. Trước khi cưới, chị bận rộn với những cuộc gặp gỡ xã giao, nhưng chị thực sự không muốn quay lại với những sự kiện xã hội ngay lúc này, và hơn nữa, mùa vũ hội cũng đang dần khép lại.”

“Hừm, chị không giỏi chơi nhạc cụ đúng không?”

“Sophie,” Emma nói một cách hết sức nghiêm túc. “Chị tránh xa cây dương cầm vì thương Alex, tất cả những người hầu, và mọi sinh linh có tai nghe ở Westonbird.”

Sophie cố nín cười.

“Dù sao thì chị cũng không muốn theo đuổi một sở thích. Chị muốn làm điều gì đó có ích. Ở Boston, chị giúp cha điều hành công ty vận tải. Chị giữ tất cả sổ sách và cha hỏi ý kiến chị về hầu hết các quyết định lớn của ông. Chị dành nhiều thời gian ở văn phòng và xưởng đóng tàu. Chị thực sự thích công việc đó. Trên thực tế chị đã cố chống lại chuyện đi Anh, bởi vì chị không muốn rời khỏi công việc kinh doanh.”

“Vâng, thực lòng em rất mừng vì chị đã thua trong cuộc đấu tranh đó,” Sophie nói. “Nhưng em hiểu ý chị. Thật không may, một phụ nữ con nhà lành điều hành doanh nghiệp ở nước Anh là không bình thường.”

“Ở Boston cũng khá không bình thường,” Emma thất vọng nói.

“Thật bực mình, nhưng em không nghĩ sẽ có nhiều người đối xử với chị nghiêm túc. Và nếu không ai đối xử với chị nghiêm túc thì ắt là chị thất bại, bởi vì sẽ không ai mua bất kì sản phẩm, dịch vụ hay bất kì thứ gì chị rao bán. Và sau đó, tất nhiên, một khi chị thất bại, người ta sẽ rêu rao khắp nơi rằng, ‘Tôi đã bảo rồi mà,’ và ‘Và đó là lý do vì sao tôi không ủng hộ cô tay ngay từ đầu.’”

“Chị biết. Đó cũng chính là lý do cha muốn chị về Anh. Ông biết rằng doanh nghiệp sẽ thất bại nếu chị điều hành, mặc dù chị làm việc tốt hơn hầu hết đám đàn ông.”

Sophie xoa cằm. “Nhưng chị biết đấy, một phụ nữ con nhà lành có thể điều hành một quỹ từ thiện.”

“Một quỹ từ thiện ư?”

“Phải, và nếu chị điều hành nó đúng hướng, quả thật em không thấy có sự khác biệt nào giữa việc điều hành một quỹ từ thiện với một doanh nghiệp.”

“Em nói đúng,” Emma chậm rãi nói, mắt cô bắt đầu sáng lên. “Trước hết, người ta phải xác định được cách gây quỹ, rồi thu tiền. Sau đó, người ta phải quản lý quỹ cho đúng đắn và xem nó có được chi tiêu khôn ngoan không.”

Sophie cười, cảm thấy mình đã làm được một việc thực sự tốt trong ngày hôm đó.

“Và nếu như người đó đồng ý, ví dụ, xây dựng một trường học hoặc một bệnh viện, thì sau đó sẽ phải giám sát toàn bộ công nhân và chi phí. Việc đó sẽ đầy thú vị. Chưa kể nó rất có ích cho cộng đồng.”

“Tốt,” Sophie vỗ tay nói. “Em sẽ là người đầu tiên đăng ký với ủy ban của chị để xây bất kì công trình gì mà chị quyết định xây. Chị sẽ xây gần Westonbird, đúng không? Em sẽ rất hữu dụng, nếu chị xây gì đó ở đây. Những người thuê đất rất thích em, em nghĩ thế. Em thường mang cho họ giỏ quà trong ngày lễ Phục sinh và Giáng sinh. Mặc dù ngay lúc này thì em chưa thể giúp được gì nhiều.” Cô vỗ vỗ bụng. “Nhưng em có thể giúp lên kế hoạch và tất cả những việc sau khi chị bắt đầu, và...”

“Sophie,” Emma cười cắt ngang những lời dông dài của em chồng. “Em chắc chắn là người đầu tiên mà chị trông cậy.”

“Tốt quá. Em mong được như vậy.” Sophie rót trà cho Emma. “Còn bây giờ thì chị sẽ ở đây bao lâu? Em đoán là chị mong về với anh trai em sau khi đã giải quyết xong vấn đề của mình, nhưng em thực sự không nghĩ rằng chị có thể về ngay đêm nay. Bây giờ đã khá muộn, mà trời vẫn mưa không ngớt.”

Emma nhấp một ngụm trà cho ấm cổ. “Thực ra, chị bảo với Alex là sẽ đi một tuần.”

“Trời ơi, vì lý do gì chứ? Chị mới cưới được một tháng. Chắc chắn là chị không muốn đi đến một tuần chứ?”

“Không,” Emma thở dài nói. “Nhưng anh ấy nói với chị bằng giọng bề trên khủng khiếp khi chị kêu chán, thế là...”

“Chị thôi nào,” Sophie giơ tay lên nói. “Em biết chính xác chị đang nói đến điều gì. Chị không cần ở đến một tuần, nhưng chị có thể muốn thử ở đến khoảng bốn ngày. Anh ấy cần học được một điều là không nên đánh giá thấp chị.”

“Phải, chị cho là thế, nhưng...” Giọng Emma đuối dần khi cô ngược lên nhìn Sophie. Mặt cô nhợt nhạt không còn giọt máu, và cô đặt cách chén trà xuống đĩa. “Sophie?” Emma hỏi, quay đầu theo hướng nhìn của Sophie. Một người đang ông quần rũ với đôi mắt nâu ảm áp và mái tóc màu cát đứng ở cửa vào.

“Oliver?” Sophie thì thầm nói. “Ôi, Oliver! Em nhớ anh biết chừng nào!”

Emma cố kiềm chế những giọt nước mắt bắt chợt khi nhìn Sophie lao vào vòng tay chồng. Cô kín đáo nhìn xuống, chờ đợi đôi vợ chồng ôm hôn và trao cho nhau những lời nói và ánh mắt ngọt ngào kìm nén suốt vài tháng qua.

“Sophie,” cuối cùng Oliver nói, anh lùi lại, nhưng vẫn không chịu buông tay cô ra. “Em phải giới thiệu anh với bạn em đi chứ nhỉ.”

Sophie cười vui vẻ. “Ôi, Oliver, anh không tin được đâu, nhưng Emma không chỉ là bạn, chị ấy là chị dâu của em đây. Alex đã lấy vợ rồi!”

Oliver há hốc miệng. “Em đùa đấy ư?”

Sophie lắc đầu, còn Emma cười e thẹn.

“Phải, anh tặc quá. Thế là Ashbourne lấy vợ rồi đấy. Cô hẳn là một quý cô tuyệt vời, thừa công tước phu nhân.”

“Ồ, xin cứ gọi tôi là Emma.”

“Và là một cô gái người Mỹ,” anh nhận xét khi nghe ra giọng cô.

Emma trao đổi vài lời xã giao với bá tước Wilding, mặc dù đôi vợ chồng xa cách lâu ngày mới gặp lại nhau cố che giấu, nhưng vẫn có thể thấy rõ họ muốn có thời gian ở riêng bên nhau. Vì vậy, lí nhí kêu than một mồi vô cùng sau chuyến đi, Emma xin phép được ăn tối trên phòng. Chúc hai vợ chồng ngủ ngon, cô lên phòng mình, ghé qua thư viện, đi thẳng tới khu vực các tác phẩm của Shakespeare và rút cuốn Hamlet trên giá.

Sáng hôm sau, Emma lại mặc bộ quần áo đi đường vào, bộ quần áo đã được giặt sạch và là phẳng. Sophie xuất hiện ở bàn ăn sáng trong chiếc áo choàng, trông hơi mệt mỏi nhưng hạnh phúc khôn tả.

“Tình hình là chị định rời đây sớm hơn chút để đến thăm người nhà ít ngày,” Emma nói.

“Chị không phải làm thế đâu,” Sophie nói nhanh, cố giấu tiếng ngáp.

Emma mỉm cười hiểu biết. Đêm qua Sophie đã không được ngủ nhiều lắm. “Không, cứ tin chị, chị nên làm thế. Em cần có thêm thời gian cho chồng và con trai. Nếu em có thể cử người đến báo cho Alex về việc thay đổi kế hoạch thì chị sẽ rất biết ơn.”

“Ồ, chắc chắn rồi. Nhưng chị đừng có quay về nhà trước khi hết bốn ngày đấy. Mà nếu có thể thì chị để hẳn năm ngày đi.”

Emma chỉ mỉm cười ăn hết phần trứng ốp của mình.

27. Chương 23

Chương 23

Bầu trời quang đãng hơn hẳn so với đêm hôm trước, vì vậy Emma mở hết các cửa sổ của xe ngựa trên đường trở lại London. Chuyến đi trôi qua khá nhanh, bởi điền trang Wiliding gần thành phố hơn so với Westonbirt, và Sophie hào phóng cho Emma mượn cuốn Hamlet mà cô bắt đầu đọc từ đêm hôm trước.

Cô vùi đầu vào câu chuyện và chỉ thỉnh thoảng dừng lại khi tiếng vó ngựa lộp cộp đều nhịp ru cô vào trạng thái mơ màng. “Xây dựng bệnh viện hay không xây dựng bệnh viện. Đó là vấn đề,” một lần mơ màng cô đã nói thế, rồi lại tiếp tục: “Vấn đề thực là khủng khiếp.”

Xế trưa, cô đã đến London, khi chiếc xe ngoặt ở góc đường cuối cùng trước khi đến nhà người thân, Emma thò đầu ra cửa sổ thích thú. Từ xa cô đã nhìn thấy Belle đi xuống bậc thềm trước nhà Blydon. Một người xà ích giúp cô vào chiếc xe ngựa đóng kín.

“Ôi, Belle, Belle ơi!” cô gọi to, vẫy khăn tay.

“Tôi không nghĩ rằng cô ấy nghe thấy cô gọi, thưa phu nhân,” Ames, một trong những người giữ ngựa của Emma nói.

“Anh nói đúng.” Họ còn cách nhau cả một khối nhà, và Emma sẽ phải hét thật to mới át được tiếng lóc cóc của những cỗ xe ngựa khác. Cô nhú mào. Có điều gì khác lạ trong cung cách người xà ích giúp Belle lên xe. Thực ra, anh ta nhắc cô lên. Emma cảm thấy nhói lên cảm giác lo sợ đầu tiên.

“Cô có muốn đi theo cô ấy không?” Ames hỏi.

“Có, tôi cho là có – ôi!” Emma bỗng kêu lên, cảm thấy nhẹ người. “Tôi biết con bé đi đâu rồi. Câu lạc bộ Văn học Nữ. Con bé thường đến đó vào các buổi chiều thứ Tư. Tôi đã đi cùng vài lần. Các cuộc gặp gỡ được tổ chức tại nhà phu nhân Stanton, cách đây không xa lắm. Cứ đi theo chiếc xe ngựa nhé, để đến đó cho con bé ngạc nhiên.”

Người xà ích của Emma gật đầu đoạn thúc ngựa đi qua nhà Blydon, theo Belle đi qua các phố phường London. Emma tựa lưng vào ghế, đưa mắt qua cửa sổ, nhìn những ngôi nhà mặt phố trang nhã trôi qua.

“Đợi chút,” cô nói giọng bối rối khi họ đi qua một biệt thự quen thuộc. Cô thò đầu ra cửa sổ nói với Ames. “Đây là nhà phu nhân Stanton rồi.”

“Hay em họ cô làm việc gì đó khác, thưa phu nhân. Chắc cô ấy bỏ cuộc họp của câu lạc bộ sách.”

“Không,” Emma kiên quyết lắc đầu trả lời. “Con bé chưa từng bỏ lỡ một cuộc họp nào khi đang ở thành phố.”

Ames nhún vai. “Cô có muốn tiếp tục đi theo cô ấy không?”

“Có, có.” Emma lơ đãng trả lời. “Tôi cứ nghĩ mãi mà không nhận ra người xà ích kia. Anh ta đối xử với con bé khá thô bạo. Tôi cho rằng có thể họ vừa thuê người xà ích mới, nhưng vẫn có điều gì đó đáng ngờ.”

“Cô nói gì, thưa phu nhân? Cô nghĩ rằng ai đó đang cố gắng bắt cóc em họ cô sao?”

Emma tái mặt. “Ames,” cô đánh giọng nói. “Nghiêng người ra chút tôi nhờ.” Người xà ích ngã lưng vào ghế, còn Emma nhào người ra cửa sổ, xem xét chiếc xe ngựa phía trước mình. “Ôi, Chúa ơi. Đó không phải xe ngựa nhà ta. Họ có thể đã thuê xà ích mới, nhưng chẳng lẽ lại mua một cỗ xe mới? Chắc chắn mình phải nghe nói rồi chứ?”

Ames quay lại. “Cô có nghĩ em họ cô cũng nhận ra cỗ xe ngựa lạ không?”

“Không. Mắt con bé không tốt lắm. Do đọc nhiều. Nhưng con bé không chịu đeo kính.” Emma nuốt khan sợ hãi. “Ames, anh làm gì thì làm, không được để cỗ xe đó tuột khỏi tầm mắt!”

Emma tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại tức giận. Có thứ gì đó đang băng hoại ở thành phố London này.

Trong khi đó, ở Westonbirt, Alex cố gắng tập trung vào công việc mà không được. Norwood, người hầu duy nhất được bước vào phòng làm việc của anh khi anh ở trong đó, mang thức ăn lên.

“Tôi không đói, Norwood,” Alex cầu nhàu.

Người hầu nhướng mày và cứ để khay thức ăn trên bàn. Alex không quan tâm đến thức ăn, anh bước đến bên cửa sổ, nhìn ra thảm cỏ lòng đầy tâm trạng. Cô ấy thực sự không cần phải đi. Ít nhất thì cũng không cần phải đi đến một tuần. Anh công nhận rằng Sophie có hiểu biết hơn anh chút ít về công việc của những người phụ nữ có chồng, nhưng chắc chắn Emma không cần phải mất đến một tuần để học.

Tệ thật, chỗ của cô ấy là ở bên anh. Tối qua, anh phải mất rất nhiều thời gian để làm cho chiếc giường ngủ ấm lên. Anh nằm đó cô đơn, cọ chân vào tấm chăn, hi vọng sự cọ xát đó đem lại chút hơi ấm. Kết cục anh chỉ cảm thấy tự thương thân. Anh sẽ không cảm thấy lạnh đến thế nếu Emma nằm bên cạnh.

Anh biết rằng mình sẽ nhớ cô, nhưng không nghĩ rằng lại nhớ cô nhiều đến thế. Khỉ thế, cô chưa bao giờ đi vắng đến hai mươi tư giờ. Nhưng cô dường như vẫn quanh quẩn đâu đây. Hương thơm của cô tràn ngập trong phòng của họ, và ở tất cả mọi nơi anh đều thấy góc ngách nào đó mà họ đã từng kín đáo hôn nhau.

Alex thở dài. Tuần này sẽ rất dài.

Có lẽ anh phải đi London. Ngôi nhà mặt phố của anh không đầy ắp kỷ niệm về Emma. Anh nhấn mạnh nhớ đến việc anh đã nhấn tâm đuối cô ra khỏi đó. Phải, ít nhất thì đó cũng không phải là kỷ niệm ngọt ngào, và anh chỉ việc đóng cửa phòng khách nhỏ đó vào là được. Ngoài ra, anh cũng khá thích ngôi nhà đó, nơi anh đã sống phần lớn thời gian mười năm qua, và anh cho rằng mình sẽ sớm phải bán nó đi, vì anh và Emma chắc chắn sẽ tiếp quản biệt thự Ashbourne ở quảng trường Berkeley.

Nhưng có lẽ anh phải xem xét việc cô kêu chán. Anh cho rằng mình đã vô tâm với chuyện của vợ. Anh chưa bao giờ thực nghĩ về việc phụ nữ có chồng dành thời gian làm gì. Và Emma cũng không giống những phụ nữ có chồng khác, anh nghĩ đến điều đó với chút tự hào. Khỉ thật, trên thực tế cô ấy đã điều hành một doanh nghiệp.

Có lẽ đó chính là điều cô cần. Anh thì ngập đầu với công việc giấy tờ và tài liệu liên quan đến đất đai và vấn đề kinh doanh. Có lẽ anh phải chuyển công việc quản lý điền trang cho Emma. Cô ấy chắc chắn có thể quản lý được nó. Các đốc công của anh là những người tốt. Họ sẽ nghe lời Emma nếu Alex tuyên bố rõ ràng từ nay trở đi cô sẽ là người quản lý. Anh cười nhún nhử, khá hài lòng với kế hoạch của mình.

Nhưng khoảnh khắc tự tán thưởng của Alex bị gián đoạn bởi tiếng gõ cửa. Norwood bước vào sau khi được Alex cho phép, mang theo một tờ giấy gấp nhỏ trên một chiếc đĩa bạc. “Có lời nhắn gửi đến cho ngài, thưa công tước. Của phu nhân.”

Alex đi nhanh qua phòng chụp lấy mẫu giấy.

Alex yêu quý của em,

Huân tước Wilding đã trở về khá bất ngờ từ Caribe, vì vậy em quyết định dành những ngày con lại đi thăm họ hàng. Em nhớ anh rất nhiều.

Yêu anh,

Emma

Cô nhớ anh rất nhiều ư? Nếu nhớ anh rất nhiều, tại sao cô không quay trở về nơi mà cô phải thuộc về?

Phải, chắc chắn anh sẽ đi London. Và trong thời gian ở đó, có thể anh sẽ ghé qua thăm nhà Blyden. Và lôi vợ mình về. Mà, cũng có thể không. Emma không phải loại đàn bà mà người ta có thể lôi đi đâu thì đi. Tuy nhiên, anh có thể mua chuộc cô về bằng lời hứa rằng cô có thể bắt đầu quản lý hầu hết đất đai của anh ngay lập tức. Và nếu điều đó thất bại thì anh có thể quyến rũ cô.

Emma ngồi sau chiếc xe ngựa đang từ từ rời khỏi London, cô gần như điếng người vì lo cho an nguy của em họ. Khi phố xá dần thưa thớt, họ phải lùi xa hơn sau chiếc xe ngựa chở Belle. Cô không muốn bất kì ai trên đó sinh nghi, và điều quan trọng hơn là chiếc xe của cô mang gia huy rất dễ nhận ra của nhà Ashbourne. Bất kì ai bỏ thời gian và công sức để bắt cóc Belle cũng đều biết mối liên hệ giữa cô ấy với Alex và Emma.

Đó là Woodside. Phải thế rồi. Emma suýt bắn khỏi chỗ ngồi khi ý nghĩ này chợt đến. Woodside say mê Belle điên dại. Hắn đã theo đuổi con bé cả năm, và hắn còn nói với Emma về dự định cưới con bé. Sự thật là việc Belle không đáp lại mối tình của hắn không ảnh hưởng gì đến kế hoạch này. “Chúa ơi,” Emma thì thầm. “Hắn sẽ cưỡng bức con bé.” Cô không nghi ngờ gì việc Woodside sẽ trói tay và cả bịt mồm Belle nếu cần thiết để lôi đến bụi làm lễ. Cô chưa bao giờ gặp gã đàn ông nào bị ám ảnh về tước hiệu và dòng dõi đến như vậy, mà Belle lại thuộc dòng dõi cao quý. Và giờ đây, cho dù con bé có tránh được việc kết hôn với hắn, thì danh tiếng vẫn bị hủy hoại. Nếu Woodside có thể hủy hoại danh tiết của Belle, thì con bé sẽ buộc phải cưới hắn. Hoặc là như vậy hoặc làm bà cô không chồng mãi mãi, bởi vì không có quý ông nào cưới con bé nếu người ta nghĩ rằng Woodside đã chiếm đoạt cô trước.

Dạ dày Emma cồn cào vì lo sợ và tức giận khi họ đi càng lúc càng xa hơn khỏi London. Cuối cùng cỗ xe của Emma rời khỏi con đường chính và sau khoảng hơn hai mươi phút đi trên con đường gồ ghề thì tới một ngôi làng cỡ trung bình có tên là Harewood. Khi chiếc xe đi chậm lại cho phù hợp với con đường làng đông đúc hơn, Emma ghé mặt ra cửa sổ để mở. Cô phải để mắt kĩ hơn đến cỗ xe phía trước.

“Dừng đến gần quá!” cô thì thào với người xà ích.

Anh ta gật đầu khẽ kéo dây cương.

Phía trước, xe ngựa của Belle dừng lại trước nhà trọ kiêm quán rượu quê mùa có tên Thỏ Và Chó săn.

“Dừng lại ngay ở đây!” Emma ra lệnh. Không đợi người đỡ, cô nhảy xuống xe quan sát quang cảnh xung quanh nhà trọ. Hai người đàn ông lực lưỡng khuôn mặt chiếc bao tải lớn xuống.

“Ôi, trời!” Emma thì thầm. “Bọn chúng cho con bé vào bao tải!”

“Hình như cô ấy không giãy đạp nhiều.” Ames nhú mày nói. “Chắc cô ấy bị đánh thuốc mê rồi.”

Emma hít sâu, cố gắng nuốt nỗi lo sợ. Không có cách nào để cô và nhóm người đi cùng có thể áp đảo nổi bọn bắt cóc. Ai biết được chúng có loại vũ khí gì? Alex đang ở đâu khi cô cần đến anh?

“Được rồi, mọi người,” Emma gấp gáp nói. “Chúng ta sẽ phải dừng đến cái đầu và lập kế hoạch thôi. Ames, anh có thể cưỡi ngựa được không?”

“Không tốt lắm, thưa phu nhân.”

Emma quay sang Shipton, một người giữ ngựa khác. “Còn anh?”

Anh ta lắc đầu.

Cuối cùng Emma quay sang tay xà ích, một người gầy trơ xương khác thường với mái tóc nâu lưa thưa. “Bottomley, anh đừng có nói rằng không cưỡi ngựa được nhé.”

“Tôi sẽ không.”

“Anh không gì?”

“Tôi không nói với phu nhân như thế. Tôi cưỡi ngựa từ khi biết đi.”

Emma nghiêng rằng trước câu đùa không đúng lúc của Bottomley. “Nghe tôi nói này, Bottomley. Trước hết, tôi muốn anh giấu xe ngựa đi. Ở đâu đó càng khuất tầm nhìn từ quán Thỏ Và Chó săn càng tốt. Sau đó tôi muốn anh lấy một con ngựa – con nào anh thấy chạy nhanh hơn ấy – phi về Westonbirt. Phi nhanh như thể mạng sống của anh phụ thuộc vào đó. Phi nhanh như thể mạng sống của tôi phụ thuộc vào đó, bởi vì điều rất có thể đúng sự thật. Khi đến nơi, anh tìm công tước ngay lập tức để kể cho anh ấy chuyện xảy ra. Chúng ta sẽ cần đến sự trợ giúp của anh ấy. Anh có hiểu không?”

Bottomley gật đầu, trông có vẻ nghiêm túc hơn một chút so với trước đó.

“Shipton đi cùng với Bottomley để biết anh ấy để xe ngựa ở đâu rồi quay lại gặp chúng tôi ở phố chính. Ames, chúng ta đi mua sắm.”

“Mua sắm ư, thưa phu nhân?” Anh ta trông có vẻ khổ sở. “Tôi không chắc rằng việc đó lúc này...”

Emma ném về phía anh ta anh mắt làm người khác mất hết tinh thần nhưng cô vẫn giữ bình tĩnh. “Tôi không đi mua sắm với vãn đầu, Ames. Chúng ta sẽ cần đến vài thứ thủ sẵn đây nếu muốn cứu Belle.”

“Thủ sẵn? Thủ cái gì?”

“Chưa biết, nhưng chờ lát tôi sẽ nghĩ ra” Cô ngẩng lên. Bottomley và Shipton vẫn chưa nhúc nhích. “Hai người đi đi chứ!” cô cáu kỉnh. “Chúng ta không được lãng phí một giây nào!”

Sau khi hai người đàn ông đi khuất, Ames quay sang cô nói, “Đừng lo, thưa phu nhân. Bottomley đôi khi linh tinh nhưng được cái lòng dạ ngay thẳng.”

“Hi vọng thế, Ames. Giờ thì chúng ta sẽ đi xem một số cửa hàng.” Emma đưa mắt nhìn mấy cửa hàng cho đến khi ánh mắt dừng lại ở một cửa hàng có quần áo may sẵn treo trên cửa sổ. Điều đó có vẻ hứa hẹn. Cô quay sang ấn một đồng xu vào tay Ames. “Tìm cho tôi một ít muôi đèn rồi quay lại đây gặp tôi càng sớm càng tốt.”

“Muôi đèn ư, thưa phu nhân?”

“Cho tóc tôi ấy mà. Nó hơi dễ lộ. Tôi sẽ đi mua thứ gì đó để mặc. Tôi sẽ sớm gặp lại anh.”

Emma bước vào cửa hàng, cả bốn cô bán hàng đều đồng thời há hốc miệng vì một quý bà thanh lịch nhường ấy hiếm khi đến làng Harewood, chứ nói gì đến việc ghé thăm cửa hàng của họ.

“Tôi... tôi có thể giúp gì cô không?” người mạnh dạn nhất trong số họ cuối cùng cũng cất được nên lời.

“Có chứ,” Emma đáp và cười với họ vẻ thân thiện. “Tôi cần thứ gì đó để mặc.”

Cửa hàng trưởng nhìn chiếc váy xanh thời thượng của Emma, vẻ mặt cô ta có vẻ đau khổ. Cô ta biết chẳng có thứ gì đạt tiêu chuẩn của Emma.

“Điều tôi cần trên thực tế là một bộ trang phục,” Emma nói nhanh. “Có một vũ hội hóa trang vui nhộn vào tuần tới và tôi muốn có thứ gì đó khác biệt một chút.”

“Ồ. Vậy thì chúng ta có thể chọn phong cách Hy Lạp. Tôi có chất liệu vải rất dễ thương, hợp kiểu đó lắm.”

“Không, tôi không nghĩ như vậy,” Emma lắc đầu nói. “Tóc tôi, cô biết đấy. Tôi không nghĩ rằng người Hy Lạp có mái tóc màu sáng như vậy.”

“Ồ, không, tất nhiên là không,” cô bán hàng lập tức nói và gật đầu ríu rít.

“Thứ gì đó đơn giản. Có lẽ... cô hầu.”

“Cô hầu á?”

“Phải, cô hầu. Một cô hầu phòng.”

Các cô bán hàng trông có vẻ hoài nghi. Không ai đi giúp Emma tìm đồ.

“Tôi muốn một bộ trang phục cô hầu thật chứ không đùa đâu,” Emma nói dứt khoát. “Đừng nói rằng các cô không có thứ gì gần như thế.”

Hai cô bán hàng xô vào nhau vì vội đi tìm giúp Emma, và chưa đầy hai phút sau, cô ra khỏi cửa hàng, một bọc đồ cô hầu kẹp trong tay. Một thoáng sau, Ames chạy tới bên cạnh cô.

“Anh đã có muối đèn chưa?”

“Còn hơn thế.” Ames chìa ra một cái gói. “Một bộ tóc giả.”

Emma ghé mắt nhìn vào túi. Màu vàng khó tin của mái tóc đập vào mắt cô. “Phải, tôi chắc chắn sẽ không còn giống mình nữa. Còn giờ thì Shipton đâu? Chúng ta phải hành động thôi. Có Chúa mới biết điều gì đã xảy ra với Belle.”

Vừa nói đến đó, Shipton rẽ vào góc suýt đâm sầm vào họ. “Xe để gần nhà thờ rồi,” anh ta nói và thở hổn hển. “Bottomley đã lên đường về Westonbirt.”

“Tốt,” Emma trả lời. “Đi thôi.” Cô nhanh nhẹn bước đi, dẫn đầu nhóm người ô hợp của mình đến quán trọ Thỏ Và Chó săn, ở đó cô hỏi thuê hai phòng.

“Cô có hành lý gì không, thưa cô?”

Phải gió, cô quên mất rằng người ta phải có đồ đạc khi vào nhận phòng nhà trọ. “Người giữ ngựa của tôi sẽ mang đến sau. Nó vẫn còn ở trong xe ngựa.”

“Và cô sẽ ở đây bao nhiêu đêm, thưa cô?”

Emma chớp mắt. “Hừm, tôi chưa rõ. Ít nhất là một đêm. Có lẽ hơn.” Cô thẳng người lên bắt chước vẻ hống hách của Alex. “Và tôi có nhất thiết phải nói với anh ngay không?”

“Không, không, tất nhiên là không.” Gã nhân viên bỗng nhiên có vẻ lúng túng. “Cô chỉ cần ký sổ đăng ký.”

Emma nhắc chiếc bút lông ký một chữ bay bướm. Tiểu thư Clarissa Trent. “Đây,” cô lẩm bẩm, “cô ta luôn muốn có tước hiệu mà.”

Ngay sau khi Emma được dẫn lên phòng ở tầng hai, cô thay bộ đồ hầu và đội tóc giả lên. Cô đi đến bên lò sưởi, lấy một chút bồ hóng xoa vào hai tay tạo thành một lớp mỏng. Cô vỗ nhẹ tay lên má để chúng cũng bám chút bồ hóng. Liếc nhìn vào gương, cô thấy mình đã thành công. Làn da của cô giờ đây có màu tro, kết hợp với mái tóc giả khiến cô trông thật đáng sợ. Nhưng điều quan trọng hơn, trông cô hoàn toàn không còn giống mình nữa.

Cô lĩnh ra khỏi phòng gỗ cánh cửa phòng bên cạnh. Ames mở cửa. “Ồi, Chúa ơi, phu nhân, trông cô thật khủng khiếp!”

“Tốt. Giờ thì, một trong hai anh đi lấy va li cho tôi trước khi chủ quán trọ sinh nghi đi. Tôi sẽ cố tìm xem Belle đang ở phòng nào.”

Hai người giữ ngựa đi rồi, Emma rón rén đi dọc sảnh, vừa nhìn quanh quất vừa lắng tai nghe xem có tiếng bước chân đi đến không. Khi tin chắc chỉ có một mình, cô áp tai vào cửa phòng kế bên. Cô nghe thấy tiếng rên rỉ say mê.

“Ồi, Eustace. Ồi, Eustace. Ồi, EUSTACE!”

Emma giật lùi lại như bị bỏng. Chắc chắn đó không phải phòng Belle. Cô sang bên kia sảnh. Cô nghe thấy một giọng nữ.

“Mà nhàn cư vi bất thiện. Bất thiện, tôi nói vậy đấy. Xó xỉnh nào cũng có hắc ẩn nấp.”

Emma lắc đầu lùi lại. Trước hết, những kẻ bắt cóc Belle chắc chắn là nam giới, và dù thế nào, cô không nghĩ chúng lại nói chuyện thiện ác. Cô đi tiếp dọc sảnh tới cánh cửa gần phòng Eustace.

“Đừng nói lời nào nữa, tiểu thư. Kêu lên một tiếng, tôi sẽ lấy chiếc thắt lưng này...”

“Câm mồm, đồ con lừa. Chúng ta đã hứa giữ con bé này an toàn và nguyên vẹn. Thằng ấy sẽ không cho chúng ta vàng nếu động đến ả.”

Emma há hốc miệng. Chắc chắn Belle đang ở trong phòng này và căn cứ vào âm thanh trong phòng, có vẻ con bé không được ổn lắm.

“Chúng ta sẽ phải đợi bao lâu nữa?”

“Thằng đó bảo nửa đêm nó đến. Giờ cầm mồm đi để cho tao yên.”

“Con ả này trông ngon mắt đấy chứ. Chúng ta chỉ nếm thử cô ta chút trước khi thằng đó đến, chắc nó cũng chẳng biết đâu.”

Dạ dày Emma rơi bịch xuống chân, nhưng cô cố trấn tĩnh, vì cô biết rằng cho dù cảm xúc của cô ra sao thì Belle còn cảm thấy tệ hơn hàng trăm lần.

“Mày điên à? Làm sao hán không biết nếu chúng ta đụng đến con bé. Mẹ kiếp, nếu mày chơi nó, tao sẽ giết mày. Đừng tưởng là tao không dám.”

Một cuộc xô xát xảy ra sau đó. Hơi hoảng sợ, Emma gõ cửa.

“Cái quái gì thế?” Một gã đàn ông đầu tóc bù xù giật mạnh cửa ra. Belle đang ngồi trên giường gần bức tường phía trong cạnh gã đàn ông còn lại. Gần giường là một cái cửa sổ mở. Emma nhận thấy em họ của mình không hề động đậy, và cô rất nghi gã ngồi cạnh đang chìa súng lục vào lưng con bé.

“Xin lỗi, thưa ngài,” Emma nói nhanh và nhún gối cúi chào. “Nhưng chủ quán hỏi ngài có muốn ăn gì không. Ông ấy nghĩ rằng có thể ngài muốn ăn ở trên phòng.”

“Tao không cần.” Cánh cửa chuẩn bị đóng sầm vào mặt Emma.

“Này! Đợi đã. Mày có nghĩ là tao đói không hả?” Gã đàn ông ngồi trên giường gườm gườm nhìn đồng bọn.

“Được rồi. Mang thức ăn lên cho bọn tao. Bánh rán nhân thịt, nếu có. Và ít bia.”

“Cảm ơn ngài. Tôi sẽ mang lên ngay đây.” Emma nhún chào lần nữa, sợ rằng mình quá trớn với kiểu giả giọng địa phương này. Cô đứng đợi cạnh cửa vài giây sau khi nó đóng lại, lắng nghe xem mấy tên côn đồ có nghi ngờ gì không. Chúng chỉ tiếp tục cãi nhau, vì vậy Emma tin rằng mình đã qua mắt được chúng. Ngoài ra, Belle cũng không nhận ra cô.

Khi quay về phòng, cô cử Ames xuống gọi bánh rán nhân thịt và bia. Anh ta bưng lên phòng cho cô khoảng mười phút sau đó. “Mong là mình may mắn,” cô thì thầm đoạn đi xuôi xuống hành lang.

Hít một hơi sâu, Emma lại gõ cửa.

“Ai đấy?”

“Là tôi đây, thưa ngài, tôi mang bánh rán nhân thịt theo yêu cầu của ngài.”

Cửa mở ra. “Vào đi.”

Emma bước vào đặt khay lên tủ ngăn kéo, nhấc từng chiếc đĩa ra bàn gần đó. Cô phải kéo dài vài phút quý giá của mình ở trong căn phòng này. Cô phải cho Belle biết cô đang tìm cách giúp con bé. Nhưng em họ của cô cứ nhìn chằm chằm vào một chiếc cột giường mà không hề cử động.

“Ngài có tin trận mưa hôm qua không?” Emma bỗng nhiên hỏi. “Chẳng khác gì bão, ngài có nghĩ thế không?”

Tên côn đồ bên cạnh cửa nhìn cô với ánh mắt vui vẻ. “Phải, chắc thế.”

Emma đặt đĩa thứ ba, đĩa cuối cùng lên bàn. “Làm ai cũng lo ngay ngáy. Tôi thì tôi nghĩ mưa gió như vậy chẳng nhằm nhò gì, nhưng một số người không cần biết lý lẽ gì đâu.” Cô quay lại với cái khay và nhấc một cốc bia bằng cả hai tay. Qua khóe mắt cô thấy Belle mở mắt he hé. “Tôi không biết,” cô vui vẻ nói tiếp. “Rồi cuối cùng hóa ra lại có sao đâu. Ngài có nghĩ vậy không? Đó mới là điều quan trọng nhất, phải không? Kết thúc tốt đẹp là tốt đẹp, tôi vẫn thường nói thế đấy.”

Không nghi ngờ gì, Belle đã rời mắt khỏi chiếc cột giường tò mò nhìn Emma.

Trong khi đó, Emma vẫn cầm cốc bia thứ hai. “Một số người vẫn thích kêu ca, nhưng điều đó phỏng có ích gì. Bà chị Cymbeline của tôi cứ lải nhải mãi về mưa. Tôi còn tưởng anh Julius tôi sẽ giết chị ấy cơ đấy. Khi Julius thấy bà ấy than vãn, ông ấy chẳng khác nào bị quỷ dữ nhập vào.” Emma dừng lại đặt cốc bia cuối

cùng lên bàn. “Nhưng con Emma em tôi kịp xen vào ngay trước khi ông Julius đánh bà Cymbeline khốn khổ. Nó đã dàn xếp mọi chuyện.”

Belle bắt đầu ho khù khụ. Cơn ho của cô khiến những tên côn đồ giết mình, đang gần như mê muội bởi thái độ kì lạ của cô hầu phòng, nay chúng chợt tỉnh. “Nghe này,” tên đứng cạnh cửa nói. “Chúng tao còn nhiều việc phải làm. Cút ngay khỏi đây.”

Emma nhún chào lần nữa. “Xin tuân lệnh.” Và cô đi ra.

Qua cánh cửa, cô có thể nghe thấy những gã đàn ông quát tháo Belle. “Mày làm cái quái gì thế? Mày chưa ngăn bọn này hả?”

Những tiếng ho của Belle giảm dần sau vài lần hắng giọng yếu ớt. “Chắc là do trời mưa.”

Bottomley cưỡi ngựa như ma đuổi. Anh ta băng qua làng mạc lớn nhỏ, khiến con ngựa gần kiệt sức. Nếu như lúc ra đi, anh ta còn chưa tin vào mức độ khẩn cấp của công việc mình đang làm thì chắc chắn là khi đến Westonbirt, anh ta đã tin. Tốc độ phi ngựa gấp gấp liên tục đã đẩy anh ta vào sâu hơn trạng thái hoảng sợ, cho đến lúc anh ta tin rằng vận mệnh của thế giới phụ thuộc vào việc mình đến gặp được công tước.

Trượt từ trên lưng ngựa xuống đứng trên đôi chân run rẩy, anh ta chạy vào trong nhà, thở hổn hển và hét lên, “Thưa công tước! Thưa công tước!”

Norwood xuất hiện tức thì và chuẩn bị mắng nhiếc Bottomley vì không giữ phép tắc, chưa kể đến việc đi vào nhà từ cửa trước. “Công tước đâu?” Bottomley túm ngực áo Norwood, hổn hển hỏi. “Ông ấy đâu?”

“Cư xử tử tế nào,” Norwood cau cấn. “Thật khó mà...”

“Ông ấy đâu?” Bottomley vừa hỏi vừa lắc người hầu.

“Lạy Chúa, có chuyện gì vậy?”

“Là chuyện phu nhân. Cô ấy đang nguy hiểm. Cực kì, cực kì nguy hiểm.”

Norwood tái mặt. “Ông ấy đi London rồi.”

Bottomley há hốc miệng. “Chúa cứu chúng con.” Được tiếp sức bởi sự khẩn cấp của nhiệm vụ, anh ta thẳng người lên. “Norwood, tôi cần một con ngựa mới,” anh ta nói bằng giọng hồng hách nhất từ trước đến nay.

“Có ngay,” Norwood đích thân lao đến chuồng ngựa, và năm phút sau, Bottomley lại lên đường quay trở về London.

28. Chương 24

Chương 24

Emma sai bước dọc sảnh rồi tạt vào phòng Shipton và Ames. “Tôi tìm thấy con bé rồi. Con bé đang ở phòng số bảy.”

“Trông cô ấy ổn chứ?” Ames hỏi ngay.

Emma gật đầu. “Con bé không bị thương tích gì. Chưa bị.” Cô hít sâu cố gắng trấn tĩnh cái dạ dày quay cuồng. “Nhưng có hai gã đàn ông góm ghieếc đang canh giữ con bé. Chúng ta phải đưa con bé ra khỏi căn phòng đó.”

“Có lẽ chúng ta phải đợi công tước đến.” Shipton gợi ý đầy hi vọng.

“Không có thời gian đâu.” Emma vịn hai tay vào nhau đi đi lại lại trong phòng. “Tôi nghĩ con bé đã bị Woodside bắt cóc.”

Thấy Ames và Shipton nhìn ngơ ngác, cô nói. “Chuyện khá là dài dòng, tóm lại là hắn chết mê chết mệt Belle, và tôi nghĩ có thể hắn muốn trả thù gia đình chúng tôi. Tôi... tôi đã có lần xúc phạm hắn.” Emma nuốt khan, nghĩ đến việc mình đã cười vào mặt Woodside khi hắn nói sẽ cưới Belle. Và không có gì phải nghi ngờ rằng hắn đã tức điên lên khi mất tờ giấy ghi nợ đánh bạc. Ned đã buộc tội hắn đòi tiền rồi còn muốn đòi nữa, làm hắn mất mặt trước bàn dân thiên hạ. Điều đó chắc chắn còn đau hơn cả mất tiền. Càng nghĩ về việc đó, Emma càng thấy lo lắng. “Chúng ta phải cứu cô ấy trước khi công tước đến.”

“Nhưng làm cách nào?” Shipton hỏi. “Ames và tôi, chúng tôi không khỏe bằng mấy gã đó.”

“Và chúng còn có súng nữa,” Emma nói thêm. “Chúng ta phải dùng mưu đánh bại chúng.”

Hai người hầu nhìn cô chờ đợi. Emma nuốt khan đầy lo lắng. “Có một cửa sổ để mở,” cô nói. Cô chạy đến mở cửa sổ ra, rồi thò đầu ra ngoài. “Có một cái gờ,” cô phần phàn nói.

“Chúa ơi, thưa phu nhân,” Ames sợ hãi nói. “Cô không định...”

“Không có cách nào vào được trong phòng nếu hai tên kia không có ở đó mở cửa cho tôi vào. Tôi không có sự lựa chọn nào khác. Mà cái gờ đó cũng không quá hẹp.”

Ames thò đầu qua cửa sổ.

“Thấy không, nó rộng khoảng ba mươi phân. Tôi làm được. Chỉ cần không nhìn xuống.”

“Chúa che chở cho linh hồn chúng ta, Shipton,” Ames lắc đầu nói. “Vì công tước sẽ giết chúng ta.”

“Điều chúng ta cần là đánh lạc hướng. Làm gì đó để chúng rời khỏi phòng.”

Bộ ba ngồi im lặng vài phút cho đến khi cuối cùng Shipton đánh bạo nói, “Thế này, thưa phu nhân, đàn ông thích uống bia.”

Một tia hi vọng nhe lên trong lòng Emma. “Anh định nói gì, Shipton?”

Shipton trông có vẻ hơi lúng túng, không quen với việc ý kiến của mình được tầng lớp quý tộc lắng nghe chăm chú đến thế. “À, tôi chỉ bảo đàn ông thích bia, và chỉ thẳng nào góc mới từ chối uống bia miễn phí.”

“Shipton, anh thật là thiên tài!” Emma kêu lên, choàng tay ôm anh ta hôn thật mạnh lên má.

Shipton đỏ mặt từng bừng lấp bắp. “Tôi không biết, thưa phu nhân, tôi chỉ...”

“Suyt. Bây giờ chúng ta sẽ làm thế này. Một người trong các anh sẽ đi xuống phố hò la rằng mình vừa phát tài. Ai đó vừa chết hoặc gì đó, và anh được thừa kế một khoản tiền. Sau đó hét lên rằng anh sẽ mua đồ uống đãi mọi người trên phố. Có một quán rượu ở tầng một. Người còn lại trong hai anh sẽ đứng gác ở sảnh chờ xem hai gã kia có đi ra hay không. Nếu chúng đi, tôi sẽ lên qua gờ tường, vào bằng lối cửa sổ, đưa Belle trở lại đây. Đồng ý nhé?”

Cả hai người đàn ông gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn còn vẻ hoài nghi.

“Tốt. Vậy ai trong hai anh muốn đi mua đồ uống?”

Không ai nói gì.

Emma nhăn mặt. “Thôi được rồi. Ames, anh mồm mép hơn nên tôi muốn anh làm việc đó.” Cô ấn vài đồng xu vào tay anh ta. “Giờ thì đi đi.”

Ames nhú mày, hít một hơi rồi rời khỏi phòng. Vài phút sau, Emma và Shipton nghe thấy anh ta la lối.

“Tôi giàu rồi! Tôi giàu rồi! Sau hai mươi năm hầu hạ, cuối cùng lão chủ già của tôi cũng nghèo để lại cho tôi một nghìn bảng đây!”

“Nhanh lên Shipton, đi ra ngoài hành lang,” Emma vội thì thầm thúc giục, rồi chạy tới thò đầu ra ngoài cửa sổ. Cô không nhìn thẳng được ra phố, nhưng nếu nhìn xuống ngõ, cô có thể thấy Ames đi qua để đến cửa quán trọ.

“Thật kì diệu!” anh ta hét lên bắt đầu cười sảng sặc. “Một điều kì diệu! Một dấu chỉ của Chúa! Tôi sẽ không phải hầu thêm một ông bà chủ gât gống nào nữa trên đời này!”

Emma mỉm cười, quyết định sẽ bỏ qua nhận xét về ông bà chủ gắt gỏng. Nếu dụ được hai tên côn đồ kia ra khỏi chỗ Belle, anh ta có thể được nghỉ hưu nốt phần đời còn lại nhờ số tiền thưởng mà ông bà chủ gắt gỏng tặng cho.

Ames quỳ xuống bắt đầu hôn mặt đất. “Chúa ơi,” Emma thì thầm. “Người đàn ông này nhằm nghề rồi. Lẽ ra anh ta phải là diễn viên, hay mặt hạng nhất cũng phải là một tên lừa đảo.”

Ngay lúc đó, một trong hai tên côn đồ thò đầu ra, cách cô hai cửa sổ. “Tôi muốn mua bia đãi tất cả mọi người đang phải làm việc kiếm sống. Tất cả mọi người phải làm việc quần quật, phải đụng đến chân tay. Hãy đến quán Thỏ Và Chó săn nào! Chúng ta đã có được phần thưởng của mình!”

Những tiếng reo hò âm ỉ vang lên sau lời nói cuối cùng, và Emma nghe thấy tiếng người âm ỉ kéo vào quán. Trong lúc chờ đợi thông báo của Shipton, cô chỉ muốn nín thở đến nỗi phải tự nhắc nhở mình thở ra.

Ba mươi giây tính đến lúc Shipton lao vào phòng trôi qua dài như vô tận. “Chúng cần câu rồi, thưa phu nhân! Chúng đã đi xuống cầu thang. Trông có vẻ hí hửng lắm!”

Tim Emma bắt đầu đập điên cuồng. Nói đến việc leo qua gờ tường là một chuyện, làm việc đó lại là một chuyện khác hẳn. Khoảng cách với mặt đất khá xa. Ngã xuống nếu không chết thì cũng cầm chắc gãy xương. “Chỉ cần mình không nhìn xuống,” cô tự nhủ. Hít thở sâu, cô trèo qua cửa sổ lấy thăng bằng trên gờ tường. Ôn Chúa, chỗ cô đứng không nhìn ra phố. Trong ngõ, không có khả năng ai đó chú ý đến cảnh tượng khá kì quặc về một người phụ nữ áp sát vào hông tòa nhà, cách mặt đất hai tầng.

Cô rón rén bước những bước ngắn, thầm xin lỗi Eustace và bạn tình khi đi qua phòng họ. Cuối cùng cô đến được cửa sổ phòng Belle. Cô nhún chân từ từ, chú ý giữ thăng bằng, đoạn quăng mình qua cửa sổ, rơi khá đau xuống sàn nhà.

Belle kêu lên ngạc nhiên khi thấy Emma bay vào qua cửa sổ, nhưng tiếng kêu không to lắm vì cô bị bịt miệng khá chặt. “Chị sẽ đưa em ra khỏi đây ngay,” Emma nói ngay, nuốt cơn giận khi nhìn thấy cảnh em họ mình bị trói vào cột giường. “Khốn thật,” cô lẩm bẩm. “Chúng buộc chặt quá.”

Belle hất hàm, cố ra hiệu về phía chiếc tủ ngăn kéo bên kia phòng.

“Gi? Ồ.” Emma chạy tới thấy một con dao trên mặt tủ, gần chiếc khay mà cô đã bỏ lại cách đó khá lâu. Con dao không sắc lắm nhưng được việc, và chưa đầy một phút sau cô đã giải thoát được cho Belle. “Về phòng chị sẽ tháo cái bịt miệng cho em,” cô khấn trương nói. “Chị muốn ra khỏi đây càng sớm càng tốt.” Emma thả con dao vào túi, chộp lấy tay Belle kéo ra ngoài.

Khi họ trở về phòng Emma, Shipton lên ra ngoài đứng gác, và Emma nhanh chóng cắt giẻ bịt miệng cho Belle. “Em ổn chứ?” cô hỏi. “Chúng có đánh em không?”

Belle lắc đầu. “Em ổn cả. Chúng không đụng đến em, nhưng...” Cô hít sâu, cố gắng trấn tĩnh, nhưng rồi bật khóc. “Ôi, Emma,” cô thổn thức. “Em sợ quá. Em nghĩ rằng Woodside sắp đặt tất cả chuyện này. Và em không ngừng nghĩ đến việc hắt dấm tới em. Nó khiến em thấy bẩn thỉu, và...” Lời nói của cô nhỏ dần thành một chuỗi nước nỡ.

“Suyt,” Emma dỗ dành, vòng tay ôm eo em họ để xoa dịu cô. “Em ổn rồi, và Woodside sẽ không bao giờ đến gần được em.”

“Em chỉ nghĩ đến việc em sẽ phải cưới hẳn và thế là đời em coi như xong.”

“Đừng lo,” Emma thì thầm, vuốt tóc Belle.

“Thậm chí em cũng không thể ly dị hẳn được,” Belle nức nở lấy tay chùi mũi không cần ý tứ. “Chắc chắn em không thể làm thế, và hơn nữa em còn bị xã hội xa lánh. Thậm chí có khi Alex còn không cho chị gặp em nữa.”

“Tất nhiên là chị vẫn được gặp em,” Emma nói ngay, nhưng cô biết rằng hầu hết những điều Belle nói là đúng. Xã hội London không có chỗ ột người đàn bà ly hôn. “Chuyện đó giờ qua rồi. Em sẽ không phải cưới Woodside, vì vậy không có lý do gì để bàn về chuyện ly hôn. Không may, chúng ta vẫn mắc kẹt trong nhà trọ này bởi vì chỉ có một con ngựa. Chị đã bảo một người coi ngựa đi hỏi thăm, nhưng cả thị trấn này không có con ngựa hay chiếc xe ngựa nào cho thuê.”

“Thế còn xe ngựa tuyền thì sao?”

Emma lắc đầu. “Xe ngựa tuyền không đi qua đây. E là chúng ta sẽ phải đợi Alex. Có thể nào thì anh ấy cũng sẽ không đến quá chậm đâu. Bottomley đã lên đường đến Westonbirt từ hơn một giờ trước. Chị không nghĩ rằng chúng ta sẽ phải đợi quá một giờ.” Cô lo lắng nhìn qua cửa sổ. “Chị nghĩ rằng chúng ta khóa cửa ngồi đây sẽ an toàn hơn là mạo hiểm đi bộ ra ngoài.”

Belle vừa gật đầu vừa sụt sịt. Cô chớp chớp mắt vì cuối cùng đã nhận thấy bộ dạng kì quặc của Emma. “Ồ, Emma,” cô cười khúc khích. “Trông chị kinh quá!”

“Cảm ơn!” Emma sôi nổi nói. “Cải trang tuyệt vời đấy chứ, em không nghĩ thế ư? Ban đầu ngay cả em cũng không nhận ra chị.”

“Và em cũng không nhận ra nếu chị không đưa Shakespeare vào từng câu nói. May mà bọn bắt cóc đẩy mù chữ. Tất cả những gì em có thể làm là cố không reo lên khi nhận ra chị đang ở đó. Nhưng có một việc em băn khoăn là ban đầu sao chị lại đến đây?”

“Ồ, Belle, chúng ta thật may mắn. Chị đến thăm Sophie hôm qua và quyết định hôm nay ghé thăm em. Xe chị vừa rẽ ở góc đường thì thấy em lên chiếc xe ngựa đó. Khi em không đến câu lạc bộ Văn học Nữ thì chị bắt đầu sinh nghi ngay.”

Belle bình tĩnh lại khi nhận thấy Thượng đế đã sắp đặt những gì trong cuộc giải cứu cô. “Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?”

“Chị sẽ đi thay bộ quần áo khủng khiếp này ra. Hai gã đó có thể đi tìm em, và sẽ không có lợi cho chị nếu chị có vẻ bề ngoài không hề giống người đàn bà đã nhận phòng cách đây vài giờ.” Cô tháo bộ tóc giả, buông mái tóc sáng màu xuống lưng. “Đấy. Giờ thì chị cảm thấy khá hơn rồi.”

Nếu Bottomley một mỗi khi về đến Westonbirt thì anh ta còn hoàn toàn kiệt sức khi đến được căn nhà ở London của Alex ba giờ sau đó. Trước đây, anh ta chưa đến căn nhà độc thân này của Alex bao giờ, nhưng là một người lớn lên ở London, anh ta dễ dàng định vị được nó theo địa chỉ mà Norwood đưa cho.

Với đôi mắt đầy tuyệt vọng, anh ta bước lên bậc thềm đập cửa. Smithers trả lời gần như ngay lập tức. “Đưa hàng đến,” ông ta hách dịch nói, “thì đưa vào cửa sau.”

Trước khi Smithers kịp đóng cửa, Bottomley đã chen vào, hỏn hển nói, “Đó không phải là lý do tôi đến đây. Tôi...”

“Làm theo yêu cầu đối với gia nhân.” Ánh mắt của Smithers còn lạnh lùng hơn.

“Im ngay cái mồm của ông đi một lát nào!” Bottomley quát. “Tôi làm việc cho công tước ở Westonbirt. Đánh xe.” Anh ta dừng lại, vẫn còn thở hỏn hển. “Là việc của công tước phụ nhân. Cô ấy đang gặp nguy hiểm. Em họ cô ấy bị bắt cóc. Tôi phải tìm công tước ngay.” Bottomley tựa vào khung cửa, gần như không thể đứng vững.

“Ông ấy không có ở đây,” Smithers lo lắng nói.

“Gi? Người ta nói ông ấy đã đến London và tôi...”

“Không, không, ông ấy có ở đây, nhưng không ở nhà. Ông ấy đến quán White. Anh đến đây gặp ông ấy đi. Để tôi cho địa chỉ.”

Ba mươi giây sau, Bottomley lại lên ngựa, sau lần nghỉ ngắn, anh ta cảm thấy còn mệt mỏi hơn so với trước. Anh ta đến quán White ngay, nhưng người gác cửa không cho vào.

“Anh không hiểu đâu,” Bottomley khản khoản. “Đây là chuyện gấp. Tôi phải gặp công tước ngay.”

“Tôi xin lỗi, nhưng chỉ thành viên của câu lạc bộ mới được vào.” Tay gác cửa khịt mũi vẻ khinh khỉnh. “Mà anh thì rõ là không phải thành viên.”

Bottomley túm ve áo gã, mắt anh ta hoang dại vì kiệt sức và hoảng sợ. “Tôi cần gặp công tước Ashbourne ngay!”

Tay gác cửa tái mặt trước thái độ mất bình tĩnh của Bottomley. “Tôi có thể bảo người đi tìm ông ấy nếu anh đợi một...”

“Thế cũng không được. Chết tiệt.” Bottomley đưa tay ra sau đầu thẳng vào mặt gã gác cửa, bước qua người anh ta lao vào các gian phòng cấm của câu lạc bộ. “Thưa công tước! Thưa công tước!” anh ta gọi. Và sau khi nhận ra rằng ở đây có đến vài công tước, anh ta bắt đầu la, “Công tước Ashbourne! Tôi cần phải gặp ngay!”

Hai mươi cái đầu chải chuốt quay lại hướng anh ta. “Ồn Chúa, ngài đây rồi, công tước,” Bottomley thở hổn hển, đổ sập vào tường.

Alex đứng dậy, nỗi sợ hãi dần dâng lên trong tim anh. “Bottomley, chuyện quái gì thế?”

Bottomley chật vật nuốt những ngụm không khí lớn. “Chuyện khẩn, thưa công tước. Vợ ngài. Cô ấy...”

Alex chạy tới lắc vai Bottomley. “Chuyện gì xảy ra vậy? Cô ấy ổn chứ?”

Bottomley gật đầu. “Vâng, cô ấy ổn, thưa công tước.” Anh ta dừng lại và cố gắng giữ thăng bằng. “Nhưng có lẽ không được lâu nữa!”

Lần thứ tư trong ngày, Bottomley lại lên yên ngựa, và lần này, tất cả những gì anh ta có thể làm được là bám lấy cổ ngựa.

Làng Harewood hiếm khi thấy người trong giới quý tộc đi trên những đường phố chật hẹp của làng và nếu tất cả dân làng không kéo đến quán Thỏ Và Chó săn theo lời mời hào phóng của Ames, thì có thể họ đã thấy Anthony Woodside, tử tước Benton, bước ra từ xe ngựa. Sự xuất hiện của Emma cũng đã gây xáo động, nhưng một quý tộc đường hoàng lại là chuyện khác.

Nhìn chung, hấn khá hài lòng với bản thân. Việc bắt cóc tiểu thư xinh đẹp Arabella quả là một việc làm của thiên tài. Chỉ một cú ra tay, hấn đã giải quyết tất cả mọi vấn đề. Hấn đã trả thù được anh trai cô, hấn đã có người phụ nữ mà hấn khao khát, và chỉ trong chưa đầy một giờ, hấn đã tiếp cận được gia sản nhà Blydon.

Hấn lên đường đến nhà thờ địa phương để hoàn tất thỏa thuận với cha xứ, người đã đồng ý nhanh chóng tiến hành đám cưới và lo toan mọi chuyện vặt vãnh như sự đồng ý của cô dâu. Nhưng hấn không bao giờ đến được chỗ mục sư, vì khi rẽ vào sân nhà thờ, hấn nhìn thấy một chiếc xe ngựa sang trọng hơn cả của hấn. Và hấn biết rất rõ rằng những cỗ xe ngựa lịch lãm không phải là thứ thường thấy ở Harewood. Dù sao thì đó cũng chính là lý do hấn quyết định đưa Arabella đến đây. Sải bước nhanh hơn, hấn đến gần chiếc xe hôn xước đó xem xét gia huy.

Ashbourne.

Có lẽ là công tước Ashbourne và công tước phu nhân Ashbourne.

Có lẽ là họ hàng của Arabella và cũng là những người bạn rất thân của cô.

Woodside quay gót đi đến quán trọ Thỏ Và Chó săn. Có chuyện gì rất xấu đã xảy ra.

Hấn đến quán trọ vài phút sau đó thì thấy một đám đông đang nhốn nháo. Cứ như cả phố đổ vào quán rượu, trông về bề ngoài thì hầu hết bọn họ gần say khướt. Ở giữa đám đông là một gã đàn ông phấn khích mặc chế phục người hầu đang lớn tiếng về tình cảnh khốn khổ của người làm công. Woodside tiến lại gần hơn. Trang phục của người hầu này khá đặc biệt. Khác xa so với những gì mà người ta chờ đợi ở cái trấn khỉ ho cò gáy này. Trên thực tế, Woodside phiền não nghĩ, đó là loại chế phục mà người ta có thể tìm thấy ở nhà một tử tước, nếu tử tước đó không thiếu tiền trầm trọng.

Hoặc đó là loại chế phục mà người ta có thể tìm thấy ở nhà một công tước.

Woodside cảm thấy ruột gan thắt lại trong cơn thịnh nộ kèm theo sợ hãi. Tâm trạng của hấn không khá lên được khi nhận thấy hai gã mà hấn thuê bắt cóc Arabella cũng xuống dưới này uống bia mà không canh gác cô nàng. Có kẻ nào đó đã can thiệp vào kế hoạch của hấn, và hấn lấy cả mạng sống ra để cược rằng đó chính là cô chị họ thọc gậy bánh xe của cô, phu nhân mới cưới của công tước Ashbourne.

Cô ả người Mỹ chết tiệt. Cô ả là cái thá gì. Không thuộc dòng dõi quý tộc. Cô ả thậm chí không có quan hệ máu mủ với bá tước Worth, mà chỉ là họ hàng với bá tước phu nhân, và nếu hấn nhớ đúng thì phu nhân Worth sinh ra trong một gia đình bình thường.

Woodside lén ra khỏi quán rượu trở lại khu vực tiếp tân. Ưỡn thẳng người lên, hấn bước đến bàn đón tiếp rung chuông. Một gã chắc nịch cun cút đi đến phục vụ.

“Tôi nghĩ rằng vợ tôi đã nhận phòng ở đây hôm nay,” Woodside nói và mỉm cười phụ họa. “Tôi muốn làm cô ấy bất ngờ.”

“Cô ấy tên gì, thưa ngài? Tôi có thể tìm trong sổ đăng ký.”

“Vâng, nói thật là tôi không nghĩ cô ấy dùng tên thật.” Hấn chú ý người quan sát gã kia với vẻ tin cẩn. “Chúng tôi có cái vớ nhỏ, nên tôi đến để xin lỗi.”

“À, tôi hiểu rồi. Hay ngài miêu tả cô ấy cho tôi cũng được.”

Woodside mỉm cười. “Nếu cô ấy đến đây thì anh sẽ nhớ ra ngay. Người nhỏ nhắn, với mái tóc màu lửa.”

“Ồ, vâng!” gã đàn ông kêu lên. “Cô ấy có ở đây. Ở phòng số ba. Lên một đợt cầu thang.”

Woodside cảm ơn anh ta rồi bỏ đi. Tuy nhiên được vài bước, hấn quay lại. “Sự thật là tôi muốn làm cô ấy ngạc nhiên. Anh có thể cho tôi mượn chìa khóa phòng cô ấy không?”

“Tôi không biết, thưa ngài,” chủ quán trọ bối rối nói. “Quy định của chúng tôi là không giao chìa khóa phụ. Vì lý do an ninh, ngài biết đấy.”

Woodside lại mỉm cười, đôi mắt màu xanh nhạt lấp lánh vui vẻ. “Điều đó thực sự rất có ý nghĩa đối với tôi.” Hấn đặt vài đồng xu lên quầy.

Chủ quán trọ nhìn số tiền, rồi lại nhìn Woodside, suy nghĩ về việc hai quý tộc không có họ hàng xuất hiện ở Harewood trong cùng một ngày. Gã cầm lấy tiền đẩy chìa khóa qua quầy.

Woodside gật đầu đoạn dứt chìa khóa vào túi, nhưng khi quay lại hướng đến phía cầu thang, đôi mắt hấn không còn lấp lánh nữa. Chúng biến thành hai viên đá lạnh buốt

Emma và Belle trốn trong phòng khoảng bốn giờ thì cơn đói khiến họ không chịu nổi, họ bèn sai Shipton xuống bếp kiếm thức ăn.

“Chị nghĩ điều gì đã giữ chân Alex?” Belle hỏi khi đang lơ đãng gỡ cuốn Hamlet mà Emma mang theo từ nhà Sophie.

Emma lại bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, việc mà cô đã làm suốt mấy giờ qua. “Chị không biết. Lẽ ra anh ấy phải có mặt ở đây hai tiếng trước rồi chứ nhỉ! Bottomley chỉ mất một giờ rưỡi để về đến Westonbirt và một giờ rưỡi nữa để quay lại. Chị chỉ có thể nghĩ rằng Alex không có nhà. Không khéo anh ấy đi thăm những người thuê đất. Nhưng Bottomley đi tìm anh ấy thì cũng không mất nhiều thời gian đâu!”

“Phải, anh ấy sẽ sớm đến đây thôi,” Belle nói với niềm hi vọng nhiều hơn là chắc chắn.

“Chị hi vọng thế,” Emma trả lời. “Chị đã làm xong phần việc khó nhằn là cứu em. Nên ít nhất thì anh ấy cũng có thể đến đây cứu chị.”

Belle mỉm cười. “Anh ấy sẽ đến. Và trong thời gian đó thì chúng ta an toàn và bình yên trong một căn phòng khóa kín cửa.”

Emma gật đầu. “Dù sao thì chị không muốn quanh quẩn ở đây khi Woodside đến phát hiện ra em đã trốn rồi.” Cô thở dài, đi đến giường ngồi xuống cạnh Belle.

Sau đó, trong không gian tĩnh lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng thở của họ, họ nghe thấy tiếng xoay chìa khóa đầy diêm gở. Emma thở gấp sợ hãi. Nếu là Alex đến cứu họ, chắc chắn anh sẽ đập cửa, la hét và quát tháo cô vì tội ngu ngốc và bất cẩn, nhưng anh không độc ác đến mức hù dọa cô theo kiểu này.

Cánh cửa bật mở, đứng ngoài cửa là Woodside, đôi mắt hấn lóe lên nguy hiểm. “Chào các quý cô,” hấn nói giọng hăm dọa. Tay phải cầm một khẩu súng lục.

Cả Emma và Belle đều không tìm thấy lời nào để thể hiện sự sợ hãi của họ. Họ đều ngồi trên giường, bám lấy nhau vì kinh hoàng.

“Cô quả là ngọc thừa phu nhân, khi để chiếc xe ngựa để nhận ra trước nhà thờ. Hay cô không nhận thấy tiểu thư Arabella và tôi định làm lễ cưới tối nay?”

“Cô ấy chả có dự định gì cả, đồ khốn ạ,” Emma bật lại. “Và cô ấy không bao giờ...”

Woodside đóng sập cánh cửa, sải bước tới tát bóp vào mặt cô. “Câm mồm, ranh con.” Hấn rít lên. “Và đừng bao giờ nghĩ ngờ tư cách của tôi. Tôi là tử tước Benton, còn cô là con ranh xuất thân Thuộc địa.”

Emma ôm tay vào bên má có vết tay của Woodside đang đỏ lên nhanh chóng. “Tôi là công tước phu nhân Ashbourne,” cô lầm bầm, không thể giấu niềm kiêu hãnh.

“Suyt,” Belle nài nỉ, siết chặt tay kia của cô.

“Cô nói gì?” Woodside hỏi bằng giọng ngọt xót.

Emma nhìn hấn vẻ nổi loạn.

“Cô phải trả lời tôi khi tôi nói với cô!” hấn ra lệnh, lôi cô khỏi giường và túm vai cô một cách thô bạo.

Emma nghiêng rằng khi hấn làm vai cô đau đớn.

“Xin hãy thả chị ấy ra,” Belle cầu xin, cô nhảy ra khỏi giường, cố chen vào giữa Woodside và chị họ.

“Tránh ra,” hấn nói và đẩy cô sang một bên. “Giờ thì, đồ trơ tráo, cô vừa nói gì.” Hấn siết chặt cánh tay cô, khiến làn da mềm mại tím bầm.

“Tôi nói,” Emma thốt ra, vênh mặt lên thách thức, “tôi là công tước phu nhân Ashbourne.”

Mắt Woodside nheo lại, hấn liền tát vào má bên kia của cô, quật cô ngã xuống sàn. Belle lập tức chạy đến giúp cô trở lại giường. Cô nhìn Woodside với đôi mắt xanh mở to trách móc nhưng không nói gì để chọc giận hấn thêm.

Emma cố gắng nén cơn đau quay cuồng trong đầu, nhưng không thể ngăn được những giọt nước mắt lăn xuống má. Cô gục đầu vào lòng Belle, không muốn để Woodside nhìn thấy sự đau khổ của mình.

“Cô ta chọc giận tôi,” Woodside nói với Belle. “Tôi thấy thật khó tin được rằng hai cô lại có họ hàng với nhau. Tôi nghĩ rằng chúng ta phải trói cô ta lại.” Hấn nhặt bộ quần áo cô hầu của Emma vắt trên tủ và nhanh tay xé thành dải. Hấn đưa cho Belle. “Trói tay cô ta lại.”

Belle ngược nhìn hấn kinh hãi. “Chắc là anh không định...”

“Cô không nghĩ tôi sẽ trói cô ta lại à? Cô ta sẽ không cào cấu cô đâu.”

“Anh là đồ hèn,” Emma rít lên. “Sợ một người đàn bà nhỏ bằng nửa anh.”

“Emma, em xin chị, im lặng nào,” Belle nài nỉ. Cô vừa lo lắng nuốt nước bọt vừa quấn vải quanh cổ tay chị họ và nhẹ nhàng buộc lại.

“Chặt hơn vào,” Woodside ra lệnh. “Cô tưởng tôi là thằng ngu à?”

Belle khẽ kéo miếng vải.

Tức điên lên. Woodside giật hai đầu sợi vải từ tay Belle, trói tay Emma thật chặt sau lưng. Hấn nhặt một mảnh vải nữa chuyển tới mắt cá chân cô. “Nếu cô định đá tôi,” hấn cảnh cáo, “thì tôi sẽ không đợi đến đám cưới mà chiếm đoạt em họ cô ngay tại đây, trên sàn này, trước sự chứng kiến của cô.”

Emma bất động hoàn toàn.

“Anthony.” Belle dịu dàng nói, cố gắng chinh phục hấn bằng lý trí. “Có lẽ chúng ta cần thêm thời gian để tìm hiểu nhau. Em nghĩ một cuộc hôn nhân hạnh phúc không phải là điều không thể. Nhưng một đám cưới gượng ép sẽ không phải là sự khởi đầu tốt đẹp cho cuộc sống chung của chúng ta.”

“Quên đi, tiểu thư của tôi,” hắn cười to. “Chúng ta sẽ cưới nhau đêm nay, và thế là xong. Cha xứ ở đây không coi trọng đàn bà lắm đâu, và ông ấy cho rằng sự đồng ý của họ không phải điều kiện tiên quyết đối với hôn nhân. Tôi chỉ đợi mặt trời lặn là đưa cô đến nhà thờ. Tôi không cần đám đông chứng kiến.”

Emma nhìn ra cửa sổ. Mặt trời xuống thấp nhưng hoàng hôn vẫn chưa bắt đầu. Cô và Belle có khoảng một giờ. Alex đâu rồi?

Woodside ném một dải vải nữa cho Belle. “Bịt mồm chị cô lại. Tôi không có hứng thú nghe cái giọng Mỹ kinh khủng của cô ta.”

Belle quần dải vải xung quanh đầu Emma, thắt miếng bịt mồm một cách lỏng lẻo. May mắn là Woodside đang nhìn ra cửa sổ nên không nhận thấy Belle bịt miệng chị mình không chặt.

“May là tôi có khoảng một giờ gì đó trước khi đến nhà thờ,” Woodside đột nhiên nói, hướng ánh mắt nham hiểm về phía Emma. “Như thế, tôi có thời gian lên kế hoạch hành hạ tan xác cô, công tước phu nhân người Mỹ của tôi ạ. Tôi biết chính cô đã đánh cắp tờ giấy ghi nợ của tôi. Cô đã để chiếc cặp tóc trên bàn làm việc của tôi.”

Emma nhìn đi nơi khác, thậm chí không thể nhìn vào gã đàn ông đó.

“Tôi sẽ không phải dùng đến cái cách bắt cóc vợ mình, nếu cô không nhúng mũi vào – hãy nhìn tôi khi tôi nói chuyện với cô!” Woodside sải bước đến bên giường và thô bạo túm lấy cằm Emma, ép cô nhìn hắn. “Nhà Blydon không có ai nghĩ ra được trò hèn hạ ấy,” hắn mắng nhiếc. “Nhẽ ra hắn đã không xoay được tiền và tôi đưa được tiểu thư Arebella lên giường từ vài tuần trước rồi.” Hắn đẩy mạnh cô ra khiến đầu cô đập vào tường.

“Anhthony, xin anh!” Belle kêu lên.

Đôi mắt băng giá của Woodside sáng lên thêm khát khi hắn quay sang Belle. “Sự quan tâm cô dành cho chị họ cảm động thật đấy, cưng ạ, đáng buồn là nó đặt nhầm chỗ.”

Rằng Emma nghiêng vào miếng giẻ khi cô cố kiềm chế cơn giận dữ. Cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực như thời khắc này, nhưng tia hi vọng lóe sáng vì cô biết rằng bất kì kế hoạch nào của Woodside nhằm làm nhục cô chắc chắn sẽ thất bại. Bởi vì Alex tin cô, anh sẽ không bao giờ tin một lời nào của Woodside về cô.

Cô chỉ ước anh đến đây sớm, trước khi Woodside có thể thực hiện bất kì hành động nào trong kế hoạch hung ác của hắn.

29. Chương 25 - Đoạn Kết

Chương 25

Alex chỉ có đủ tỉnh táo để dừng lại gọi Dunford theo trước khi anh và Bottomley lên đường đến Harewood. Thoáng nhìn vào mặt Alex là biết ngay có chuyện khủng khiếp xảy ra, nên Dunford không nói một lời mà chộp chiếc áo choàng nhảy lên lưng ngựa sau vài phút.

Ba người đàn ông phi ngựa hối hả, và cả chuyến đi đến Harewood chỉ mất bốn năm phút. Họ dừng lại ngay trước quán Thỏ Và Chó săn, và Alex nhảy phắt xuống ngựa, không thể kiềm chế được sự sợ hãi và tức giận đang sôi sục trong anh.

“Đợi chút đã, Ashbourne,” Dunford thận trọng. “Chúng ta cần phải tỉnh táo. Bottomley, hãy kể lại mọi chuyện cho chúng tôi. Chúng tôi cần sử dụng tất cả mọi mẫu thông tin có được.”

Bottomley túm lấy dây cương của cả ba con ngựa, cố gắng đứng vững bất chấp những cơ bắp bị vắt kiệt sức lực đang run rẩy. “Chúng tôi đang trên đường đến thăm họ hàng của phu nhân, và khi đến đó, tiểu thư Arabella đang rời khỏi nhà. Chúng tôi đi theo cô ấy bởi vì phu nhân nói rằng cô ấy đến một cuộc họp của câu lạc bộ sách, thường diễn ra vào thứ Tư.”

“Câu lạc bộ Văn học Nữ,” Dunford lẩm bẩm. “Belle không bao giờ bỏ một buổi nào.”

“Nhưng chiếc xe ngựa đi qua địa điểm họp. Sau đó phu nhân nhận ra đó là một chiếc xe lạ vì vậy chúng tôi đi theo. Hai gã to con đi vào quán trọ này mang theo một chiếc bao tải lớn. Tôi nghĩ em họ phu nhân ở trong đó. Và đó là tất cả những gì tôi biết. Phu nhân ra lệnh cho tôi đi ngay để tìm ngài, thưa công tước.”

“Cảm ơn Bottomley,” Alex nói. “Sao cậu không mang gửi ngựa rồi đi nghỉ đi. Cậu đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Chúng ta đi thôi Dunford.”

Hai người sải bước vào quán trọ, tại đây một đám đông say xỉn đang ứa ra khỏi quán, lớn tiếng chúc tụng một người đang đứng trên quầy bar. Anh chớp mắt vài lần vì ngạc nhiên và sau đó túm lấy tay Alex. “Ashbourne,” anh bỗng nói, “kia có phải chế phục nhà cậu không?”

Alex lùi lại ra cửa quán rượu. “Chúa toàn năng,” anh thì thào. “Đó là Ames. Anh ta là một trong những người coi ngựa nhà tôi. Đã ở với chúng tôi nhiều năm rồi.”

“Phải, hình như anh ta đang ăn mừng vì cậu mới qua đời, vì vậy có lẽ cậu nên tránh khỏi tầm nhìn của anh ta.”

Tim Alex rơi bịch xuống dạ dày. “Chúa hãy cứu lấy vợ tôi nếu cô ấy dựng nên thêm một âm mưu nông nổi thế này nữa, vì nếu cô ấy còn sống được sau vụ này thì tôi cũng giết cô ấy.”

Alex sải bước về phía bàn tiếp tân đập tay vào chuông, rung chuông giận dữ cho đến khi chủ quán trọ bị quấy rầy xuất hiện. Anh ta há hốc miệng kinh ngạc khi nhìn thấy một quý tộc nữa xuất hiện trong quán trọ nhà mình, vị này còn ấn tượng hơn vị trước. “Vâng, thưa ngài” anh ta lưỡng lự hỏi, khôn ngoan lùi lại tránh vẻ mặt thịnh nộ của Alex.

“Tôi tin rằng vợ tôi đã nhận phòng ở đây chiều nay. Tôi cần gặp cô ấy ngay.”

Chủ quán nuốt khan với cảm xúc ban đầu là bối rối và kết thúc là sợ hãi vô cùng. “Chúng tôi có một phu nhân xinh đẹp đã nhận phòng hôm nay, thưa ngài, nhưng chồng cô ấy đã đến rồi, vì vậy cô ấy không thể là...”

Nhanh như chớp, Alex vung tay qua quầy túm cổ áo chủ quán trọ. “Trông cô ấy thế nào?” anh hỏi.

Chủ quán toát mồ hôi như tắm. “Thưa ngài,” anh ta hỗn hển, mắt đảo điên nhìn Dunford cầu cứu. Dunford nhún vai bắt đầu xem xét móng tay.

Alex nhắc bỗng anh ta lên khỏi mặt đất khiến cạnh quầy áp mạnh vào bụng anh ta đau đớn. “Trông cô ấy thế nào?” anh nhắc lại giọng hăm dọa.

“Tóc đỏ,” gã chủ quán nghệt thở. “Tóc cô ấy màu đỏ rực.”

Alex buông phịch anh ta ra. “Người anh tả là vợ tôi.”

“Phòng số ba,” chủ quán nói nhanh hết sức có thể. “Tôi chưa nhìn thấy cô ấy từ lúc nhận phòng.”

“Còn người đàn ông kia?” Alex lạnh lùng hỏi.

“Anh ta đi lên khoảng nửa giờ trước.”

Dunford tiến lên phía trước. “Anh có thể miêu tả quý ông đó không?”

“Anh ta cao khoảng bằng anh, nhưng gầy hơn. Tóc nâu cát và đôi mắt xanh nhạt. Rất nhạt. Hầu như không có màu gì.”

“Đó là Woodside,” Dunford nói dứt khoát. “Chúng ta nên đi lên càng nhanh càng tốt.”

Hai người nhảy lên cầu thang, suýt đụng phải Shipton ở bậc trên cùng.

“Thưa công tước!” anh ta kêu lên sung sướng. “Ôn Chúa vì ngài đã đến.”

“Phu nhân ở đâu?” Alex hỏi ngay.

“Cô ấy ở trong phòng cùng với cô em họ. Hai người bảo tôi xuống kiếm ít thức ăn, nhưng khi tôi quay lại thì cửa đã chốt bên trong, và em họ cô ấy kêu lên bảo tôi cứ để ở bên ngoài. Tôi nghĩ có chuyện gì đó đã xảy ra với họ.”

Dunford cởi giày để có thể đến gần cửa mà không gây tiếng động. “Tôi sẽ nghe ngóng ở cửa, Ashbourne. Tại sao cậu không xem có khai thác được gì ở người coi ngựa hay không?”

Trong khi Alex xoay Shipton về Emma, Dunford nhẹ bước dọc hành lang và lặng lẽ áp tai vào cửa.

Anh nghe thấy giọng nói nghệt lại của Woodside. “Mặt trời sắp lặn rồi. Gần đến giờ chúng tôi làm lễ cưới. Tôi sẽ chăm sóc cô sau.”

“Chị ấy có thể đi cùng chúng ta được không?” Belle nài nỉ. “Tôi không muốn lấy chồng mà không có mặt gia đình.”

“Quên đi. Con bé dòng giống thấp hèn này đã gây cho tôi đủ rắc rối đêm nay rồi. Vài phút nữa chúng ta sẽ đi.”

“Sau đó chúng ta sẽ quay lại tìm Emma chứ?”

Có một thoáng ngập ngừng đầy thâm ý. “Thực ra tôi nghĩ chúng ta sẽ không quay lại. Cuối cùng thì ai đó cũng sẽ tìm thấy cô ta, và thế là có chuyện vui cho những kẻ ngồi lê đôi mách đúng không nào? Có lẽ chúng ta phải thêm cái bịt mắt cho cô ta nữa. Hay có lẽ cô ta không nên mặc gì trên người cả.”

Dunford nhẹ bước quay lại. Anh đã nghe đủ thông tin.

“Tình hình thế nào?” Alex hỏi.

“Có vẻ như Woodside sẽ ép Belle phải cưới hắn. Hắn dự định đưa cô ấy đến nhà thờ ngay khi mặt trời lặn, vài phút nữa thôi.”

“Còn Emma?”

Dunford dừng lại. “Thực ra, cô ấy không nói gì. Tôi nghĩ rằng Woodside đã trói cô ấy lại. Hắn nói cô ấy đã gây cho hắn quá nhiều rắc rối.”

Cơ cổ Alex bắt đầu run khi anh cố gắng kiềm chế không lao vào phòng. Ý nghĩ về việc Emma bị trói và phó mặc trong tay tên khốn đó đã tạo ra cơn thịnh nộ mạnh đến mức anh gần như không thể nói được. Khi bình tĩnh lại, anh nói rất từ tốn. “Tôi sẽ không giết hắn,” anh nói, giọng rất, rất lạnh lùng. “Bởi vì hắn không đáng để tôi phải chịu những rắc rối với pháp luật. Nhưng tôi sẽ khiến hắn phải chịu những đau đớn mà hắn từng ước muốn gây ra cho tôi.”

Dunford nhướn mày bỏ qua câu nói của Alex. Một người đàn ông có quyền phần nộ khi vợ mình bị trói. Ngoài ra, anh nghĩ rằng tốt hơn hết nên xoa dịu cơn giận đang bốc lên từ bạn mình. “Cũng may là cô ấy bị trói lại. Ít nhất cũng không lao vào một trận cãi vã để rồi bị thương tích. Với lại mình cũng nên cẩn thận, Ashbourne. Tôi cho rằng hắn có súng, và khẩu súng đó sẽ chĩa vào Belle.”

Alex gật đầu dứt khoát. “Cậu đợi ở phía sau cửa và đập vào đầu hắn. Tôi sẽ tấn công từ phía trước và cố gắng đưa Belle tránh đi. Shipton, cậu đợi ở đây. Chúng tôi có thể cần đến cậu.”

Shipton gật đầu, hai người đàn ông to lớn hơn nhẹ chân đi dọc hành lang, nấp vào hai bên cửa. Alex đứng xa hơn Dunford một chút và áp sát vào tường. Woodside sẽ quay mặt về hướng anh khi hắn đi ra, và anh không muốn bị nhìn thấy trước khi Dunford ra tay.

Sau vài phút chờ đợi đến bực mình, tiếng bản lề cốt kết và cánh cửa mở ra.

“Đừng có hành động dại dột khi đi qua quán trọ, nghe chưa...”

Bất ngờ, Dunford nhảy lên lưng Woodside nện khuỷu tay vào sọ hắn.

“Chuyện quái quỷ gì thế?” cú đánh khiến Woodside mất phương hướng nhưng không đủ mạnh để quật ngã hắn. Tuy nhiên, hắn buông lỏng bàn tay giữ Belle và cô vùng ra khỏi hắn, chạy thẳng vào phòng.

Alex lao về phía trước, đánh vào phần bụng của Woodside, khiến hắn không thể thở được. Nhưng bằng cách nào đó, Woodside vẫn cố giữ được khẩu súng lục và một tiếng nổ vang lên ở hành lang, đẩy Alex bay dọc lối đi, anh gục xuống ở đó. Shipton lao đến ngay lập tức, nhưng anh hầu như giữ ngựa không có kinh nghiệm xử lý vết thương do đạn bắn, và cảnh tượng máu đỏ tươi xối xả từ vai ông chủ khiến anh ta ngất đi. Anh ta đổ gục lên người Alex, đè anh lăn ra sàn.

Dưới dải vải bịt mắt, Emma nghe thấy tiếng xô xát và sau đó là tiếng súng nổ, tim cô bắt đầu đập điên cuồng vì kinh sợ. Nghiến răng vào miếng giẻ một cách tuyệt vọng, cô khổ sở ngồi chờ trên giường, biết rằng chồng mình đã bị thương có thể sắp chết. Mà cô chẳng làm được gì giúp anh. Cô không thể giúp ai, thậm chí cả bản thân mình.

“Buông tao ra nào!” Woodside kêu lên, quay cuồng điên dại cố thoát khỏi bàn tay mạnh mẽ của Dunford đang siết quanh cổ. Cuối cùng, trong một động thái tuyệt vọng, hắn dùng hết sức quật được Dunford vào khuôn cửa, và Dunford gục xuống. Không may, cả khẩu súng lục của anh cũng rơi theo, đập xuống sàn rồi trượt vào trong phòng, và Belle sợ hãi nhặt lên.

Trên mặt Woodside nở nụ cười nham hiểm khi hắn rút súng chìa vào tim Dunford. “Mày là thằng ngu,” hắn nhẹ nhàng nói, ngón tay đặt ở cò súng.

“Không ngu bằng mày đâu.”

Dunford thở hổn hển khi thấy Belle chìa súng vào Woodside.

“Nếu mày bắn anh ấy, tao sẽ bắn mày,” cô nói thêm cố giữ giọng bình tĩnh.

Emma gần như chết đi trong thời khắc đó. Cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng cô biết rằng Belle không biết gì về cách sử dụng súng lục.

Nét mặt Woodside chuyển sang đề phòng trong khoảnh khắc, nhưng lại nhanh chóng tỉnh bơ. “Nói thật, tiểu thư Arabella,” hắn nhún nhường nói và vẫn để mắt chăm chú vào người đàn ông trước mặt. “Tôi không thể tin rằng một tiểu thư dòng dõi hàng hoàng như cô – con gái một bá tước – lại có thể bắn người.”

Belle bắn vào chân hắn. “Tin đi.”

Woodside thoáng giật mình. Dunford tranh thủ sự sơ sẩy trong chốc lát của hắn để lao về phía trước, dự định quật ngã Woodside xuống sàn rồi tước súng của hắn. Nhưng khi Dunford chưa chạm tới mục tiêu, một tiếng nổ nữa vang lên, và Woodside đổ sập xuống, đè lên người Dunford. Từ phía cuối hành lang, Alex thở phào nhẹ nhõm khi khẩu súng lục của mình tuột khỏi ngón tay. Dưới thân hình nặng nề của Shipton, anh đã dùng vài giây quý giá để lấy lại được khẩu súng rơi xuống sàn cách anh chừng hơn một mét. Vai anh đau nhức nhối và cánh tay tê liệt, nhưng anh vẫn nhích về phía trước, nghiến răng vì đau. Khi tay chạm được vào vũ khí, anh không hề biết việc tính toán thời điểm của mình tình cờ đến mức nào, anh nhặt khẩu súng lên bắn vào sau gối Woodside.

Sau khi Woodside và Dunford đổ xuống, hiện trường trở nên tĩnh lặng một cách kì quái, chỉ còn Belle đứng đó, khẩu súng bốc khói trong tay. Miệng hơi há ra, mà mắt cô dường như đã mất khả năng chớp khi cô nhìn chăm chăm vào hậu quả của trận chiến diễn ra trong sự kinh hoàng của cô. Nổi hoảng sợ mà cô đã cố sức nén xuống khi bắn Woodside giờ trở dậy muộn màng trong lòng cô, khẩu súng trượt khỏi các ngón tay rơi đánh cạch xuống sàn.

“Ôi Chúa ơi,” cô thì thào, đưa mắt nhìn quanh hiện trường. Alex nằm dưới Shipton, còn Dunford nằm dưới Woodside. Hai người đàn ông cường tráng nhất trong giới thượng lưu giờ đây bất động vì bị hai thân người đè lên. Trông có vẻ hài hước nếu như cô không còn run rẩy sợ hãi. Trong khi mọi chuyện diễn ra, Emma vẫn bị trói tay bịt mắt trên giường.

Và cô không hài lòng về điều đó. Sau khi suy luận rằng nguy hiểm đã qua, Emma bắt đầu cầu nhàu cựa quậy, ú ớ gọi ai đó đến giải thoát cho cô.

Những cử động giật cục của Emma đánh thức Belle khỏi cơn mê, cô vội chạy đến giải thoát cho chị họ. “Bình tĩnh nào,” cô nói, cố gắng ra vẻ cứng rắn. Belle tháo miếng vải bịt miệng trước và ngay lập tức lấy làm tiếc vì điều đó.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Có chuyện gì? Alex bị thương à? Chị chẳng nhìn thấy gì? Em hãy ...”

“Chị không thể chịu được vì bị bỏ ngoài cuộc, phải không?” Belle nói và lắc đầu khi tháo miếng vải bịt mắt. Emma chớp mắt làm quen với ánh sáng. “Có nhiều tiếng nổ quá. Chị cảm thấy thật bất lực. Alex đâu?”

Belle cắt các nút buộc quanh mắt cá chân Emma và sau đó phải đuổi theo cô khi cô lao ra hành lang tìm Alex.

“Ôi, lạy Chúa! Anh bị thương rồi!” Emma lặng người, tái đi khi thấy máu của Alex. Cô đá một chân của Woodside sang bên và vội chạy dọc hành lang đến chỗ chồng.

“Chị có từ từ không nào?” Belle gọi. “Chị không thể làm được gì giúp anh ấy trong khi tay đang bị trói.”

Emma quỳ xuống bên cạnh Alex và áp tai vào ngực anh. Tim anh vẫn đập. Belle tranh thủ sự yên lặng tạm thời của cô để cắt nốt mảnh vải cuối cùng trói cổ tay.

Khi đã được tự do, Emma cuống cuồng ôm lấy mặt anh. “Anh ổn chứ?” cô nài nỉ. “Xin hãy nói gì đi.”

“Đẩy... anh ta... khỏi người anh!”

Emma lùi lại, có phần trấn tĩnh bởi giọng nói khỏe khoắn của anh. Với sức mạnh có được từ sự hoảng sợ tung hoành trong cô suốt vài phút vừa qua, cô đẩy Shipton lẫn anh ta ra khỏi người Alex.

Alex thở phào nhẹ nhõm. “Anh sẽ ổn thôi,” anh nói giọng khàn khàn. “Đi xem Dunford có sao không.”

“Em không biết,” Emma nói mơ hồ, nhặt miếng vải lúc trước buộc cổ tay cô áp vào vết thương của anh. “Anh chảy máu nhiều quá.” Cô quay lại nhìn Dunford với ánh mắt biết lỗi, cô thậm chí không chú ý đến anh trong lúc đi tìm Alex.

“Hãy ở đây với anh ấy,” Belle nói nhanh. “Em sẽ chăm sóc Dunford.” Cô không mất nhiều thời gian vờn Woodside khỏi chân Dunford, và nhanh chóng bắt tay vào nhiệm vụ trói hắn lại – trói tất cả những chỗ mà hắn đã bắt cô làm với Emma.

Dunford sai bước đến chỗ Emma, cô vẫn đang quỳ bên cạnh Alex, vẻ mặt đầy lo âu. Đường như cô không thể cầm được máu.

“Để tôi xem cho nào,” Dunford nói. “Tôi biết chút ít về vết thương do súng đạn.”

Emma biết rằng Dunford đã từng chiến đấu ở Bán Đảo với Alex, vì vậy cô lập tức lui ra.

Dunford xem xét nhanh rồi quay sang phía Emma, mắt lộ rõ sự nhẹ nhõm. “Cậu ấy mất khá nhiều máu, nhưng không nghiêm trọng lắm. Cậu ấy sẽ đau đớn tột cùng, nhưng vẫn sống.”

Emma run run cười khi cúi xuống hôn nhẹ lên môi Alex. Tuy nhiên, khi cô lùi lại thì tay Alex lại vung ra, anh túm lấy cằm Emma như một chiếc mỏ cặp. Kinh hoàng, Emma mở to mắt, và cô nhìn sâu vào trong đôi mắt màu ngọc lục bảo giờ đây trong sáng và tỉnh táo vì đau.

“Anh sẽ phải... nhốt... em... lại!”

“Ồ, Dunford!” Emma kêu lên hạnh phúc. “Anh ấy sẽ khỏe lại thôi!”

Ba ngày sau, Alex cảm thấy khỏe lên nhiều, nhưng vì quá thích thú khi được Emma chăm sóc nên anh không muốn ra khỏi giường. Cô ở bên cạnh anh cả ngày và đêm đầu tiên, thận trọng rửa vết thương, và khi vết thương bắt đầu khép miệng, cô lại canh chừng không để anh vô tình làm nó rách ra. Theo kinh nghiệm, cô biết Alex hay lăn lộn khi ngủ, mà cô không muốn anh mất thêm chút máu nào nữa.

Ngày thứ hai cô cũng vẫn ở bên cạnh anh. Có điều lần này cô ngủ thiếp đi. Cô đã đi khắp đất nước rồi trở về, leo dọc gờ tường, bị trói tay chân, bịt mũi, và đã canh giấc ngủ của Alex suốt ngày đêm, tất cả diễn ra trong ba ngày. Cô ngủ thiếp đi trên ghế, vẫn cầm tay Alex. Khi tỉnh giấc, anh cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình, truyền cho anh hơi ấm và tình yêu của cô. Anh nhìn sang cô, trông cô đáng yêu đến mức anh xuống giường, bế cô đặt xuống cạnh chỗ mình. Mọi động tác của anh gượng gạo bởi vì anh vẫn chưa hoàn toàn sử dụng được cánh tay, nhưng anh cảm thấy thôi thúc cháy bỏng được vỗ về cô. Ngoài ra, anh cũng rất nhớ cảm giác khi cô nằm cuộn tròn bên cạnh.

Dunford bước vào thì thấy cô đang ngủ, và Alex thận trọng kéo chăn đắp cho cô. Theo phép lịch sự thì hai người đàn ông phải nói chuyện ở nơi khác, nhưng Alex không thích ra khỏi giường và anh biết có thể tin Dunford. Họ thì thảo luận về những hành động mạo hiểm hôm trước, và Alex biết rằng theo yêu cầu dứt khoát của Dunford, Woodside đã cuốn gói chuẩn khỏi đất nước. Họ đã xem xét báo cáo việc này lên nhà chức trách, nhưng Belle quyết định rằng cô không muốn xảy ra bê bối. Woodside quá ám ảnh với tước vị và giới quý tộc, cô nói với Dunford, vì vậy cuộc sống ở vùng xa xôi hẻo lánh của Australia sẽ là sự trừng phạt tương đương với ngồi tù. Sau khoảng mười phút, Dunford về nhà riêng, tuyên bố rằng sẽ ngủ suốt cả tuần tới. Alex không một phút nghi ngờ điều đó.

Vào ngày thứ ba, Emma tỉnh dậy, có phần hơi ngạc nhiên thấy mình nằm trên giường và hoàn toàn không mặc quần áo.

“Em đã ngủ gần một ngày rồi,” Alex nói giọng chế giễu.

Emma nhắm mắt lại. “Em là y tá tệ quá.”

“Anh nghĩ rằng em thật tuyệt.” Anh đặt một nụ hôn lên mũi cô.

Emma thở dài hài lòng và xích vào gần cơ thể ấm áp của anh. “Anh cảm thấy thế nào?”

“Khá hơn nhiều rồi. Vết thương không còn đau lắm, trừ khi anh va phải nó.”

“Thế thì tốt rồi,” Emma thì thầm, chui đầu dưới cánh tay khỏe khoắn của anh và áp đầu sát ngực. “Anh làm em lo quá. Mất nhiều máu lắm.”

“Em yêu, em không thể biết được ý nghĩa từ ‘lo lắng’ trừ khi em ở trong đầu anh lúc anh biết được Woodside giữ em ở trong phòng. Và rồi sau đó, anh lại phát hiện ra em bị trói... Anh không bao giờ muốn có cái cảm giác đó nữa,” anh phùng phùng nói.

Emma cảm thấy cơ thể anh căng lên, và từ cơ bắp của anh cô có thể thấy cảm xúc ở anh dữ dội tới mức nào. Nước mắt cô giàn giụa, cô bèn lật người, chống khuỷu tay nhìn vào mắt anh. “Anh sẽ không phải nếm trải cảm giác đó nữa,” cô dịu dàng nói. “Em hứa.”

“Emma?”

“Sao ạ?”

“Đừng bỏ anh đi nữa nhé.”

“Em đâu có bỏ anh.”

“Đừng đi thăm bất kì ai mà chỉ báo trước cho anh vài giây vậy. Ngôi nhà này thật trống trải khi không có em.”

Emma kinh ngạc bởi những cảm xúc mãnh liệt dâng trào khi nghe anh nói những lời chân thành này, và cô phải cắn môi để nước mắt không trào ra. Ngượng ngùng vì tính mau nước mắt của mình, cô nằm nghiêng xuống, thu mình áp vào ngực Alex.

“Anh đang nghĩ thế này, Emma.”

“Nghĩ gì?”

“Đúng là ở đây không có đủ việc cho em làm. Anh thật đáng xấu hổ khi không nhận ra sớm hơn. Anh đoán là mình cũng chưa bao giờ bận tâm xem phụ nữ làm gì cả ngày. Anh cứ nghĩ là em có khối việc để bận bịu.” Alex dừng lại vuốt tóc cô, ngưỡng mộ mái tóc mượt mà như lụa ấy. “Mà anh thì bao nhiêu là việc. Anh có vài điền trang khác ngoài Westonbirt, em biết đấy.”

Emma gật đầu. Và sau đó cô gật đầu thêm vài lần nữa chỉ vì làn da ấm áp của anh thật dễ chịu đối với cái mũi lạnh lẽo của cô.

“Anh nghĩ em có thể tiếp quản một số điền trang này. Anh sẽ cần em giám sát sổ sách. Và em thỉnh thoảng phải đi đến đó kiểm tra công việc của các đốc công. Và tất nhiên là gặp gỡ người thuê đất. Anh nghĩ cần phải để người thuê đất thấy chúng ta không muốn là những chủ nhân vắng mặt.”

Emma ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt tím sáng bừng. “Anh sẽ đi cùng em chứ?”

“Tất nhiên.” Một nụ cười nở trên gương mặt Alex. “Giường ngủ trở nên lạnh lẽo kinh khủng khi không có em. Anh không thể nào ngủ được.”

“Ôi, Alex,” Emma khóc, quàng tay qua người anh, hoàn toàn quên mất vết thương của anh. “Em cũng nhớ anh lắm. Rất nhiều. Sophie nói em phải đi vắng năm ngày để dạy cho anh một bài học, nhưng em không thể. Em chỉ định ở lại chỗ người thân trong ngày hôm đó rồi về. Em không thể kiềm chế được,” cô nói, cố nín khóc. “Em yêu anh nhiều lắm.”

“Anh cũng vậy.” Alex vòng tay ôm vợ, cảm thấy vô cùng hài lòng khi ôm cơ thể ấm áp của cô vào người. Lần đầu tiên trong mười năm qua, anh thấy thế giới hoàn toàn yên bình. Những hình ảnh về phần đời còn lại trải ra trước mắt anh, và tất cả đều đẹp, đầy đặn con cháu mái tóc màu cà rốt. “Lạ không cơ chứ?” anh nói, giọng đầy vẻ ngạc nhiên. “Nhưng anh thực sự đang chờ đợi tuổi già đến.”

Emma cười lớn. “Cả em cũng thế.”

Đoạn kết

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách]

Emma quyết định gạt kế hoạch xây dựng bệnh viện sang một bên cho đến khi cô nắm vững nhiệm vụ quản lý các diễn trang Ashbourne. Tuy nhiên, ba tháng sau cô lại có thêm lý do mới để hoãn việc xây dựng: cô đã có thai.

Cô cho rằng mình không nên ngạc nhiên đến như vậy. Sau tất cả những gì mà cô và Alex đã trải qua, có con là điều tất nhiên. Nhưng khi cô mất kinh lần đầu tiên, khả năng được làm mẹ vẫn còn có phần xa vời. Với tất cả những hạnh phúc mà cuộc hôn nhân đem lại cho cuộc đời cô, một đứa con dường như là hi vọng quá lớn. Nhưng sau đó cô nhận thấy những thay đổi nhỏ trong người, cô cảm thấy hơi nôn nao khi thức dậy vào sáng sớm. Cô không muốn nói với Alex khi còn chưa chắc chắn, không cần thiết phải làm cả hai người thất vọng nếu đó chỉ là những dấu hiệu giả. Tuy nhiên, khi mất kinh đến tháng thứ hai, cô biết rằng giấc mơ có thể trở thành hiện thực.

Vì vậy, một buổi sáng, khi Alex chuẩn bị ra khỏi giường mặc quần áo, cô vòng tay giữ anh lại.

“Có chuyện gì vậy, em yêu?” anh hỏi.

“Đừng dậy vội,” cô dịu dàng nói.

Alex mỉm cười với ánh mắt nồng nàn yêu thương và lại chui vào chăn ấm. Anh kéo cô sát vào mình và đặt một nụ hôn nhẹ lên mũi, anh nghĩ rằng cảm giác dễ chịu khi được ôm vợ như thế này chắc chắn xứng đáng để anh bỏ lỡ vài phút làm việc ngày hôm đó.

“Em có tin quan trọng này,” Emma nói.

“Thật ư?” Alex thì thầm, vẫn đang bận hít hà làn da mịn màng dưới tai cô.

“Ừm,” Emma thở dài, thích thú với sự âu yếm của anh. “Em sắp có con.”

“Gì?” Alex nói to, ngửa cổ lên để nhìn thấy mặt cô. “Em nói...?”

Emma gật đầu, cả gương mặt cô rạng rỡ.

“Con,” anh ngạc nhiên nói. “Con. Tưởng tượng xem nào.”

“Vẫn còn hơi sớm, em biết, nhưng...”

“Sớm gì chứ,” Alex ngắt lời, ôm chặt lấy cô. “Anh không thể đợi được. Con của anh.”

“Và con của em nữa,” Emma nhắc.

“Con của chúng ta. Anh nghĩ con bé sẽ là bé gái có mái tóc màu cà rốt.”

Emma lắc đầu. “Không, con trai. Em chắc mà. Tóc đen và mắt xanh ngọc.”

“Vớ vẩn, anh chắc đó là con gái.”

Emma cười to, chìm đắm trong khoảnh khắc kì diệu này. “Con trai.”

“Con gái.”

“Con trai.”

“Con gái.”

“Em nói là con trai. Anh sợ có con trai à?” Emma trêu.

Alex giả vờ suy nghĩ kĩ chuyện này. “Một bé trai tóc đen và mắt màu lục thì anh nghĩ là được. Dù gì thì ai cũng cần có con nối dõi. Nhưng một bé gái tí xiu với mái tóc cà rốt mới là tuyệt vời.”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/roi-cung-khep-nhung-thang-ngay-don-doc>